

"Kafesten kaçmayı muhteşem bir gösteri olarak sunabilecekken bir kafesin içinde neden yaşayacaksın ki?"

KERRI MANISCALCO

BÜYÜ VE KAN

BÜYÜ ve KAN

Orijinal Adı: *Escaping From Houdini*
Yazarı: Kerri Maniscalco

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ahmet Özgün Tatar
Düzelti: Elif Evin
Çevirmen: E. Didem Ulucan
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: 2020
ISBN: 978-625-7077-09-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2018 Kerri Maniscalco
Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Kapak Baskı: Sanatkar Ofset San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5
Topkapı / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No:20
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

KERRI MANISCALCO

BÜYÜ VE KAN

Çevirmen: E. Didem Ulucan

EPHESUS

Hayallerin büyüsüne inananlar için,

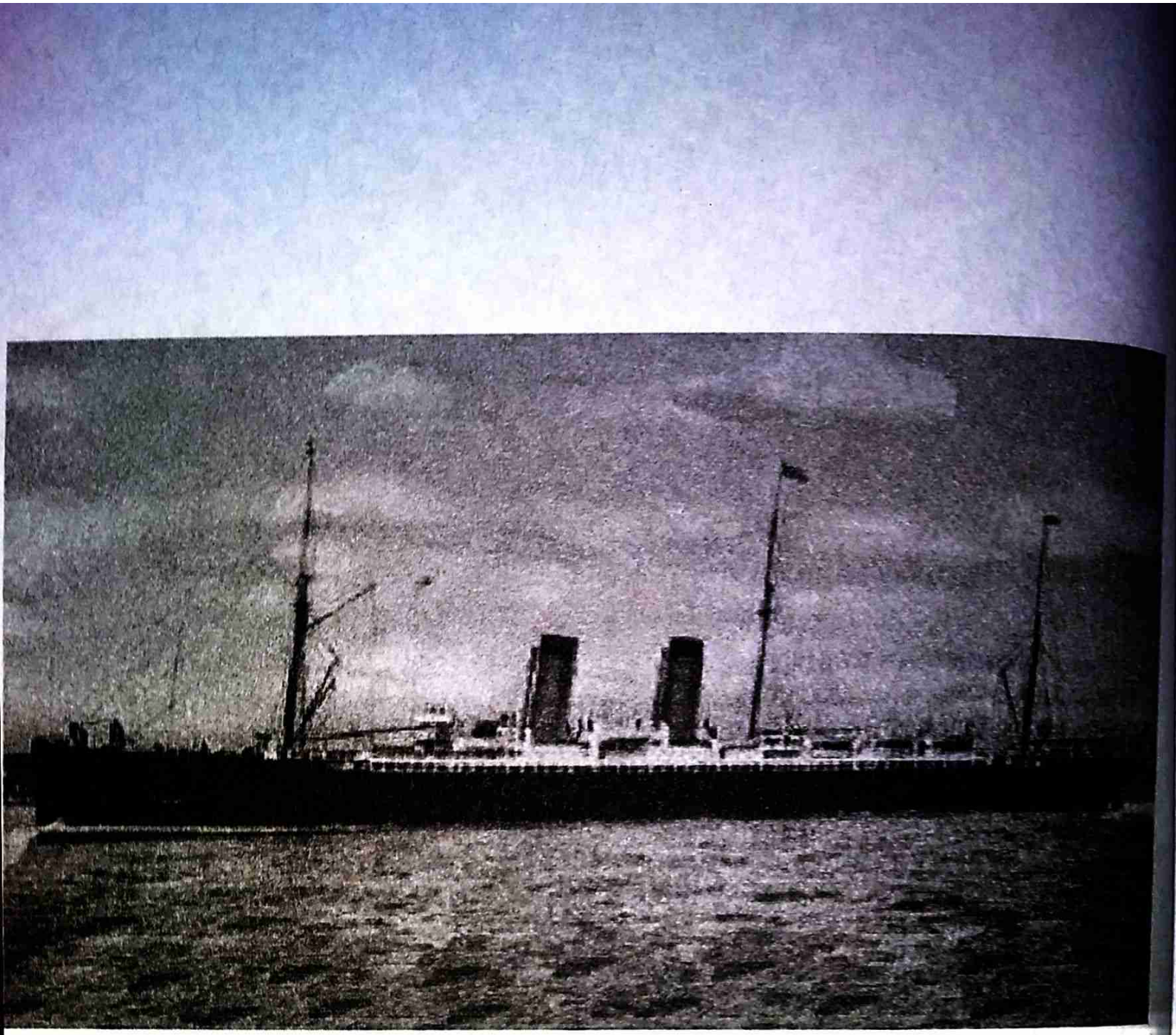
Her şey mümkün.

Celebremus hoselum,

Sexcentesimo ne pereburada.

PERTENAY, TIPERDI, LI SACHNE

WILLIAM SHAKESPEARE

RMS Etruria

BİR

Ay Işığı Karnavalı

RMS ETRURIA
LIVERPOOL, İNGİLTERE
1 OCAK 1889

Etruria'da yeni yılın öğleden sonrası, bir peri masalı gibi başladı ama bu, aslında ufukta gizlenen bir kâbusun ilk belirtisiydi. Çoğu caninin yaptığı gibi saldırmak için bir fırsat bekliyordu.

Transatlantik yolcu gemimiz limandan ayrılmaya hazırlanırken kendimi önümüzdeki görkemli hayal dünyasının çekiciliğine bırakıp huzursuzluklarımı görmezden geldim. Bu yeni bir yılın, yeni bir bölümün başlangıcıydı ve geçmişteki karanlık olayları arkada bırakıp önümüzdeki parlak geleceğe bakmak için harika bir fırsattı.

Çok yakında bir düğünü ve... Düğün gecesi yaşanacak heyecanları barındırma ihtimali olan bir gelecek.

Sakinleşmek için bir nefes aldım ve büyük yemek salonunun ortasındaki sahneye baktım. Işıltılı minik taşlarla süslenmiş ağır, neredeyse siyah gibi görünen koyulukta mürekkep mavisi kadife perdeler, üstlerine ışık vurduğunda parıldıyorlardı. Elmas işlemeli kostümler giymiş ip cambazları, gümüş ipler üzerinde fır fır dönü-

yorlardı. Bu güzel örümceklerin ördükleri ağlara çaresizce takılıp kaldığımı hissediyordum.

Yuvarlak masalar, iyi yerleştirilmiş takımyıldızları gibi salona dağıtılmıştı ve ay ışığı beyazındaki keten örtülerin üzerine mor, krem ve mavi renkte çiçekler serpiştirilmişti. Birçok modern kolaylığın yanı sıra *Etruria*, bir seraya sahip olmakla ve havada salınan yasemin, lavanta ve diğer gece yarısı kokularının davetkâr ama bir o kadar da tehlikeli çağrısını taşımakta iftihar kaynağıydı. Tıpkı tepemizde uçuşan maskeli akrobatlar gibi. Düşme korkusu olmadan havada uçup diğer çubuğu kolaylıkla yakalıyor, hiç zorlanmadan bir trapezden diğerine sallanıyorlardı.

"Kostümlerindeki uzun kuyruklar, onları kayan birer yıldız gibi gösteriyor, değil mi? Günün birinde böyle pek çok taşla işlenmiş bir elbiseye sahip olmayı çok isterim." Masanın diğer ucunda oturan valinin kızı Olivia Prescott derin bir iç çekti. Karamel saçları ve fettan kahverengi gözleriyle bana kuzenim Liza'yı hatırlatıyordu. Şampanya kadehini masaya koyarak öne doğru eğildi, fesatlık dolu bir fısıltıyla, "Mephistopheles[1] efsanesini duydunuz mu, Bayan Wadsworth?" diye sordu.

Bakışlarımı yukarıdaki hipnotize edici sahneden bir kez daha ayırıp başımı iki yana salladım. "Duyduğumu söyleyemem. Bu akşamki gösteri bununla ilgili mi olacak?"

"Sanırım bir hikâye anlatmanın tam sırası." *Etruria*'nın kaptanı olmaktan gurur duyan Kaptan Norwood, boğazını temizleyerek masamızdaki herkesin dikkatini üstünde topladı: Prescottlar, Jonathan amca, bana refakat eden Bayan Harvey ve insanı baştan çıkaracak kadar büyüleyici, oynadığı oyunda arka arkaya kazanan hilekâr bir kart oyuncusu gibi ustalıkla kalbimi kazanmış genç adam Bay Thomas Cresswell.

1 Hristiyan mitolojisinde şeytanın temsilcisi; yalanın, kötülüğün, hırsın tanrısı. (Çevirmenin notu.)

New York'a doğru yola koyulmak için *Etruria*'ya binmeden önce, amcamla birlikte Budapeşte'den Liverpool'a gelirken Thomas ve ben, çok yorucu iki gün geçirmiştik. Yolculuğumuz boyunca kaçamak öpüşmelerimiz için yaratıcı yollar bulmuştuk ve her gizli birlikteliğimiz davetsizce aklıma geliveriyordu. Koyu kahverengi saçlarında gezinen ellerim, tenimi alevlendiren dudakları, bizim...

Olivia Prescott masanın altından beni nazikçe dürtünce dikkatimi yeniden konuşmaya verdim.

"... Tabii efsanelere inanılacak olursa. Alman halk hikâyelerindeki bir karakterden ismini almış olan Mephistopheles, İblis'in görevlendirdiği bir şeytan," dedi Kaptan Norwood. "Hâlihazırda yoldan çıkmış kişilerin ruhlarını çalmasıyla tanınır. Sihir ve aldatmacalarla doludur ve olağanüstü derecede etkileyici bir şovmendir. İşte, davetlilere hazırladığı şu tarot kartlarına bir bakın. Her kartın üzerinde, gösterisinde çalışan bir sanatçının resmi var." Elle çizilmiş, göz kamaştırıcı güzellikteki kartlardan birkaçını havaya kaldırdı. "Sihir ve gizemle dolu eşsiz bir hafta geçireceğinizi garanti ediyorum," diye devam etti. "Her akşam, daha önce hiç görülmemiş bir karnaval gösterisi olacak. Sözlerimi bir kenara yazın; bu gemi, dillere destan olacak. Çok yakında bütün yolcu gemileri, benzer eğlencelere ev sahipliği yapacak. Bu, seyahatte yeni bir dönemin başlangıcı olacak."

Kaptanın haşmet karşısında büyülenmiş bir edayla yaptığı konuşması, tek kaşımı kaldırmama sebep oldu. "Yani, bizi eğlendirmesi için bir şeytanı işe aldığınızı ve bunun moda hâline geleceğinden emin olduğunuzu mu söylüyorsunuz, Kaptan?"

İçtiği su, Thomas'ın genzine kaçtı ve Olivia Prescott, haylaz bir gülümsemeyle bana baktı. Gözlerini yusyuvarlak açıp tüm masumiyetiyle, "Gemide bir kilise ya da şapel var mı?" diye sordu. "Ruhlarımızı şeytana teslim etmeye ikna edilirsek ne yapacağız, bayım?"

Kaptan, gizemden keyif alarak tek omzunu kaldırdı. "Bekleyip göreceksiniz. Uzun süre bekleyeceğinizi sanmıyorum," diyerek dikkatini yetişkinlere yöneltti. Olivia Prescott beni şaşırtarak yerinden fırladığında babasının azarlayan bakışıyla karşılaştı.

"Küçük bir ipucu daha verin... Lütfen..."

Galiba içimdeki şeytan harekete geçmişti. "Krize girip büyük bir panikle gemiyi terk etmeye yeltenmek hiç hoşuma gitmezdi. Limandan fazla uzaklaşmadık, değil mi? Belki oraya kadar yüzebilirim..." diye eklemekten kendimi alamadım.

Olivia Prescott yavaşça gözünü kırparak beğenisini belli etti. "Gerçekten, Kaptan. Hatta şu anda bir baygınlık nöbetinin geldiğini hissediyorum. Sizce bu Mephistopheles'in işi mi?" diye sordu, sesini bir derece yükselterek. "Numaraları uzaktan da etkili oluyor mu? Acaba aynı anda kaç kişiyi etkileyebilir?"

Muayene ediyormuş gibi üstüne eğilerek onu dikkatle inceledim. "Biraz solgun görünüyorsunuz, Olivia. Ruhunuzun bedeninizle bağını hissediyor musunuz?"

Thomas genzinden güldü ama sergilenen bu yeni gösteriyi kesmeye cüret edemedi. Koyu mavi ipekten gece elbisem, dirseklerimden yukarı uzanan gece mavisi eldivenlerim ve köprücük kemiğimin üzerini perde gibi örten parıltılı mücevherlerimle kendimi, neredeyse tepemizde uçuşan akrobatlar kadar göz kamaştırıcı hissediyordum.

Olivia Prescott, eldivenli elleriyle boğazını kavrayarak gözlerini iyice açtı. "Biliyor musunuz, *gerçekten* garip hissediyorum. Hatta daha hafif bile diyebilirim." Ayakları üzerinde sallanıp karnını tuttu. "Amonyak tuzu istemeli miyiz, Kaptan?"

"Gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Kaptan derin bir iç geçirerek. Bizi bir araya getirdiği için pişman olduğuna hiç şüphe yoktu. "Sizi temin ederim, *bu* Mephistopheles zararsız. Efsanevi bir cani gibi görünmekten keyif alan sıradan bir adamdan başka bir şey değil."

"Yemin ederim ruhumun zayıf düştüğünü hissediyorum. Size de öyle görünüyor muyum? Daha... Saydam mı görünüyorum?" Çökercesine yerine oturup etrafına bakınırken gözleri neredeyse fincan tabağı kadar büyüdü. "Gemide bir ruh fotoğrafçısı olup olmadığını

merak ediyorum doğrusu. Böyle şeylerin fotoğrafını çekebildiklerini duymuştum. Elbisem uygunsuz hâle gelmemiş, değil mi?"

"Henüz gelmemiş." Gülümsememin sesime ve yüzüme yansımasına engel olmak için dudağımı ısırdım. Özellikle de Bayan Prescott, kızının sahnelediği oyun karşısında öfkeden patlamaya hazır görünürken aksini yapamazdım. "Bir fark olup olmadığına bakmak için sizi tartabiliriz."

Thomas ile yaptığı konuşmayı kesen amcam başını hafifçe iki yana salladı ancak yorum yapmaya fırsat bulamadan bir görevli aceleyle yanına gelip ona bir telgraf uzattı. Amcam, soluk bıyığının uçlarını burarak telgrafı okudu ve bana gizemli bir bakış attıktan sonra kâğıdı ikiye katladı.

"İzninizle." Amcam ayağa kalktı. "Bununla hemen ilgilenmeliyim."

Olivia Prescott'ın gözleri parladı. "Amcanız, gizemli adli tıp işleriyle ilgileniyor olmalı. Karındeşen cinayetlerindeki rolünüz hakkındaki hikâyeleri gazetelerden okudum. Siz ve Bay Cresswell, Romanya'da bir vampirin kral ve kraliçeyi öldürmesine gerçekten engel oldunuz mu?"

"Ben... Ne?" Başımı salladım. "Gazetelerde benim ve Thomas'ın hakkında haberler mi yazılıyor?"

"Gerçeği söylemek gerekirse..." Olivia Prescott, gözleriyle salondan çıkan amcamı izlerken şampanyasını yudumladı. "Londra'da, neredeyse herkes siz ve yaman Bay Cresswell'iniz hakkında konuşuyor."

Artık insanların gözlerini diktiği bir gösteri hâlini almış hayatıma odaklanmak istemiyordum. "Müsaadenizle. Biraz... Hava almam gerek."

Yerimden hafifçe doğruldum ve amcamın peşinden gidip gitmemekte kararsız kalmışken Bayan Harvey elimi okşadı. "Her şeyin

yolunda olduğundan eminim, hayatım." Başıyla sahneyi gösterdi. "Gösteri başlamak üzere."

Mürekkep rengi perdelerin etrafında dumanlar filizlenmeye başladı. Koku o kadar yoğundu ki salondaki birkaç kişide öksürük krizine neden oldu. Burnum yanıyordu ama bu, birdenbire hızlanan nabzımın yanında çok küçük bir rahatsızlıktı. Bunun sebebinin amcamın ani gidişi mi, Thomas ve benim adli tıp yeteneklerimizle ünlenmiş olduğumuz bilgisi mi yoksa bu geceki gösterinin beklentisi mi olduğundan emin değildim. Belki de üçü birden bu etkiyi yaratıyordu.

"Hanımlar. Beyler." Birden salonun her yerinden duyulan kalın bir erkek sesi, yolcuların yerlerinde kıpırdanmalarına neden oldu. Sahipsiz sesin sahibini arayarak başımı çevirdim. Odanın tüm köşelerine sesini yansıtmak için bir mekanizma tertiplemiş olmalıydı. "Gösteriye hoş geldiniz."

Bu birkaç kelime salonda yankılanırken aniden bir elektrik vızıltısı duyuldu. Onu takip eden sessizlikte hafifçe titreyen ziller, garsonlar tabaklarımızın üzerindeki gümüş kapakları kaldırarak kraliyet mensuplarına layık yemeği gözler önüne sererken bir kreşendo hâline gelerek şiddetli bir ses çıkarttı. Kimse, tabaklarımıza tepeleme doldurulmuş mantar soslu filetoların ya da kızarmış patateslerin farkında değil gibiydi. O anda açlığımızı giderecek şey yemekler değil, bu gizemli sesi bir kez daha duymak olacaktı.

Gizlice Thomas'a bakıp gülümsedim. Oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Sanki sandalyesine gelişigüzel yerleştirilmiş kızgın kömürler, eğer yerinde sabit kalırsa yakacakmışçasına onu sürekli hareket etmeye zorluyordu.

"Gergin misin?" diye fısıltıyla sordum, cambazlar zarif hareketlerle teker teker aşağı inerken.

"Bu programa göre, aritmiye neden olmakla övünen bir gösteri yüzünden mi?" Elinde tuttuğu siyah beyaz çizgili gösteri biletine hafifçe vurdu. "Tabii ki hayır. Kalbimin yerinden çıkması için sa-

bırsızlanıyorum. Farklı koşullar altında monoton geçecek bir pazar gecesini gerçekten renklendiriyor, Wadsworth."

Ben cevap veremeden bir davula güm güm vuruldu ve sahnenin ortasındaki duman bulutundan maskeli bir adam göründü. Açılmış bir damar renginde bir frak, simsiyah kolalı bir gömlek ve pantolon giyiyordu. Silindir şapkası, kırmızı kurdeleler ve gümüş işlemelerle süslenmişti ve yüzünü, burnunun üstünden itibaren kaplayan parlak telkâri bir maske takıyordu. Salondaki bütün gözler ona yönelip herkesin ağzı bir karış açıldığında dudakları haylaz bir keyifle kıvrıldı.

Erkekler oturdukları yerde irkildiler. Kadınların yelpazeleri şak diye bir ses çıkararak aynı anda açıldığında yüz kuşun havalanırken çıkardığına benzer bir ses çıktı. Bir adamın, etrafında kopan fırtınadan hiç etkilenmemiş bir hâlde, bir anda ortaya çıkmasına tanık olmak huzursuz ediciydi. İblis'in halefi olduğuna dair söylentiler kulağıma kadar ulaştı. Ya da Olivia Prescott'ın babasının iddia ettiği üzere İblis'in ta kendisiydi. Bense gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. En azından bir valinin daha sağduyulu olacağını düşünürdüm. Oysa bu adam, düpedüz bu saçmalıkların elebaşıydı.

"Kendimi tanıtmama izin verin." Maskeli adamın gözleri, eğilerek selam verip yavaşça tekrar doğrulurken muzip bir şekilde parıldıyordu. "Adım Mephisto... Bu garip ve görkemli dünyadaki rehberinizim. Felek Çarkı, her akşam sizi eğlendirecek olan kişiyi seçecek. Ancak ana gösteriden sonra sanatçılarımızla pazarlık yaparak istediğiniz gösterinin tadını çıkarabilirsiniz. Alev yutanlardan aslan terbiyecilerine, falcılardan bıçak atıcılarına kadar dilediğiniz her şey, bizim için emirdir. Fakat gece yarısı pazarlıklarında dikkatli olmanız için sizi uyarıyorum. Kaderinizi kendi elinize almanız pek tavsiye edilmez."

Muhtemelen yapabilecekleri pazarlık türlerini merak eden yolcular kıpırdandı. Her hareketlerini gözetleyen toplumun tedbirli

kıyılarının uzağında, ne kadar alçalmaya cesaret edebileceklerini düşünüyorlardı herhâlde.

"Numaralarımız göze hoş görünebilir ama hoş sürprizler olmadıklarını garanti ediyorum," diye fısıldadı Mephisto. "Buradan sağ çıkacak kadar cesur musunuz? Belki de gece yarısı âşık gösterimde başını ya da kalbini kaybeden sıradaki kişi siz olacaksınız. Buna sadece siz karar verebilirsiniz. O zamana kadar..."

Mephisto, hamlesini yapma fırsatı kollayan, kafesteki bir hayvan gibi sinsice sahnede dolaşıyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Hepimiz en iyi giysilerini giymiş birer avmışız izlenimine kapıldım. Dikkatli olmazsak onun gizemli gösterisi tarafından yutulacaktık.

"Bu gece, ardı ardına büyüleneceğiniz..." Mephisto kollarını havaya kaldırınca bir düzine beyaz güvercin kollarından kirişlere doğru uçtu. Bayan Harvey ve Bayan Prescott'ın da aralarında bulunduğu birkaç kişinin heyecanlı çığlığı duyuldu.

"Ve dehşete düşeceğiniz yedi gecenin ilki," diye devam etti, hafif çatlak bir sesle. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre içinde kumaştan yapılmış kravatı, boynuna dolanan bir yılana dönüştü. Mephisto boğazını tuttu, telkâri maskenin altındaki bronz yüzü morarmaya başlamıştı. O, soluk almak için anlamsız sesler çıkarıp öne doğru eğilirken nefesim tutulmuştu.

Bu adamın ölümüne tanık olmak üzere olduğumuzdan o kadar emindim ki neredeyse ayağa fırlayacaktım ama kendimi nefes almaya zorladım. *Düşünmeli* ve eğitim gören bir bilim insanı olarak önümdeki bilgileri bir düzene koymalıydım. Bu sadece bir gösteriydi. Başka hiçbir şey değil. Tabii ki kimse ölmeyecekti. Kesik kesik nefes almamın zarif elbisemin korsesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Gösteri, inanılmaz derecede heyecanlı ve korkunçtu. Hem çok beğeniyordum hem de nefret ediyordum. Kabul etmek istediğimden çok daha fazla hayran kalmıştım.

Karnaval rehberimiz hırıltılar çıkartarak dizlerinin üzerine çöktüğünde Olivia Prescott, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Adamın

göz bebekleri tamamen beyazı görünene kadar geriye kaydı. Nefesimi tuttum, sırtımdaki gerginliği rahatlatamıyordum. Bu bir illüzyon olmalıydı. "Biri ona yardım etsin!" diye bağırdı Olivia. "Adam ölüyor!"

Bayan Prescott sert bir fısıltıyla, "*Yerine otur*, Olivia," dedi. "Sadece kendini değil, beni ve babanı da utandırıyorsun."

Kimsenin yardım etmesine fırsat kalmadan adam, zorlanarak yılanı boynundan uzaklaştırdı ve seyahat ettiğimiz denizin dibinden yüzeyine çıkmış gibi ciğerlerine bolca hava çekti. Omuzlarım düşüp birden kendimi bıraktığımda Thomas, kendi kendine kıkırdadı. Yine de gözlerimi sahnenin üzerindeki maskeli adamdan ayıramıyordum.

Mephisto biraz sendeleyerek ayağa kalktı, sonra yılanı başının üstüne kaldırdı. Avizelerden maskesine yansıyan ışıkta, yüzünün yarısı öfkeden kıpkırmızı olmuş gibi görünüyordu. Belki gerçekten öfkeliydi. Bizi sınamış ve hiçbirimizin yeterli seviyede olmadığına karar vermişti. O hayatı için cebelleşirken biz, güzel giysiler içinde seçkin yemekleri yemeye devam eden, eğlencemizden başka hiçbir şeyi umursamayan canavarlar gibi görünüyor olmalıydık.

Adam kendi çevresinde bir kez, sonra ikinci kez döndü ve sürüngen yaratık ortadan kayboldu. Artık yılanla meşgul olmayan elleriyle reverans yaparak, gururla bir kez daha seyircileri selamlarken gözlerimi kırpıştırarak öne doğru eğildim. Bir alkış tufanı koptu.

"Tanrı aşkına?" diye mırıldandım. Ortada yılanı saklayabileceği ne bir kutu ne de başka bir yer vardı. Tüm samimiyetimle masamıza doğru gelmediğini umuyordum, aksi takdirde Thomas kesinlikle bayılırdı.

Hiç dokunmadığı silindir şapka yerinden bile oynamadan, sahneyi parende atarak boylu boyunca geçen adam, "Hatta âşık bile olabilirsiniz," diye seyircilere seslendi.

Mephisto şapkasını yana yatırınca şapka, sanki trapez üzerinde sıçrayan bir akrobat gibi kolundan aşağıya yuvarlandı. Her büyük

şovmenin yapacağı gibi biraz gösterişli ama hilesiz görünen silindir şapkayı bize gösterdi. Sahnenin etrafında tam bir tur attıktan sonra şapkayı havaya fırlattı ve bileğinin ani bir hamlesiyle yeniden yakaladı. Adamın, kolunu dirseğine kadar şapkanın içine sokup bir düzine mürekkep mavisi gül çıkarmasını gözlerimi kırpmadan izledim.

Adamın şapkası kesinlikle sıradan bir şapkaydı. Bundan emin sayılırdım.

"Sizi bir kez daha uyarıyorum. Fazla bağlanmayın." Mephisto'nun sesi o kadar yüksek çıktı ki göğsümün içinde yankılandığını hissettim. "Ölüme meydan okuyan gösterilerle böbürleniyoruz ama kimse, ölümün pençesinden sonsuza kadar kaçamaz. Bu gece, biri için son gece olacak mı? Kalplerinizi kaptıracak mısınız?" Omzunun üzerinden sırıtarak kalabalığa baktı. "Ya da belki aklınızı, kendinizi kaybedeceksiniz."

Bir spot ışığı, az önce orada olmayan, gelişigüzel bir şekilde rengârenk boyanmış bir kuklayı aydınlattı. Zarif bir hamleyle arkasına dönen Mephisto, sahnenin diğer ucuna bir hançer fırlattı. Bıçak uçarak kuklanın boynuna *tak* diye saplandığında seyirciler sus pus oldu. Gergin geçen bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Her şey, biçare bir sükûnet içindeydi. Zar zor nefes alarak, bekleyerek yerlerimizde oturuyorduk. Kuklanın bedeni, yaslandığı tahtaya perçinlenip kalmıştı. Kısa bir süre daha geçtikten sonra Mephisto dilini şaklatarak devam etti.

"Bu böyle yürümez." Ayağını yere vurdu. "Hepiniz... Benim yaptığımı yapın!"

Pat. Pat. Pat.

Yolcular önce yavaşça, sonra bütün salonu titreten bir coşkuyla söyleneni yaptılar. Masaların üzerinde gümüş çatal bıçaklar kayıyor, porselenler tangırdıyor, kadehlerdeki kırmızı şarap pahalı keten örtülerin üzerine sıçrıyordu. Masalarımız artık şık değil, daha çok suç mahalli gibi görünüyordu. Terbiyemi bir parça kenara bırakmaya

karar vererek ayağımı yere vurdum. Yüzünde şaşkın bir ifade beliren Thomas da beni taklit etti.

Pat. Pat. Pat.

Bütün hücrelerimde davullar çalıyor, iliklerime kadar bu ritme eşlik etmek için beni kışkırtıyordu. Bu, hayvani ve yabani ama bir o kadar da... *Heyecanlıydı*. Bunca lordun, leydinin ve birinci sınıfta seyahat eden soylu yolcuların bu şekilde haz ve sefahate kapılmalarına inanamıyordum.

Bayan Harvey, kulaklarımda yankılanan sese yeni bir coşku ekleyerek eldivenli yumruklarını masaya indirdi. Olivia da aynısını yaptı. Bir nefes alışı kadar kısa bir süre sonra kuklanın başı yere düşerek Mephisto'nun parlayan çizmelerine doğru yuvarlandı.

Pat. Pat. Pat. Kimse, şeytanın başlattığı ritmi durdurmaya niyetli görünmüyordu. Mephisto bu hayırsız senfoninin orkestra şefiydi ve vuruşlar kontrolden çıkma noktasına gelirken sert hareketlerle elini havada sallıyordu.

"Sessizlik!" diye bağırdığında sesi bütün gürültüyü bastırdı. Sanki o, ipleri makasla bir darbede kesmiş bir kukla oynatıcısıymış gibi ayak vurma sesleri durdu. Kalabalıktaki bazı kişiler tezahürat yaparak ayağa kalktılar ve silindir şapkalı birkaç adam da yüksek sesle, beğeniyle ıslık çalıyordu.

Olivia Prescott yerinden kalktı; yüzü kızarmış, gözleri parlamıştı. Ebeveyninin ona yönelttiği azar dolu bakışlardan hiç etkilenmemişti. "Bravo!" diye bağırdı alkışlayarak. "Bravo!"

Mephisto, düşünceli gözlerle kopmuş başa baktı. Sanki onu huzursuz eden bir anıyı, ne kadar uzağa koşarsa koşsun asla kaçamayacağı berbat bir şeyi yeniden yaşıyordu. O söz konusu olduğunda hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını düşündüm. Tıpkı karmaşık illüzyonları gibi. Beni şaşırtarak kuklanın başını aldı ve havaya doğru tekmeledi. Kafa tavana ulaştığında patladı ve içinden havai fişekler fışkırdı. Kayan yıldızlar gibi tepemize yağan fişekler, siyah beyaz seramik zemine düşmeden söndüler. Hepimiz sus pus olduk.

"Şimdi bir kez daha soruyorum; hafta bitmeden hangisini kaybedeceksiniz? Kalbinizi mi? Kafanızı mı? Belki de..." Kelimeleri uzatarak konuşuyordu. Ağır ağır kararan ışıklar adamın yüzünü gölgeler içinde bırakarak söndü. "Bu büyülü gezici gösteride hayatınızı, hatta ruhunuzu kaybedeceksiniz."

İnleyerek eldivenli ellerimi havaya kaldırdım ama onları seçemedim. Zifirî karanlıkta hangi canavarın gizlenmiş olabileceğinden korkarak ama bir o kadar da heyecanlanarak etrafıma bakınırken kalbim daha çok hızlandı. Görünüşe göre, merakı uyanan tek kişi ben değildim. Karanlıkta heyecanlı mırıltılar dalgalandı. Ölüm vaadi, en az âşık olma ihtimali kadar büyüleyiciydi. "Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar," yerine gizeme ve tehlikeye özlem duyan, marazi arzularla boyanmış varlıklardık.

"Şimdilik..." diye devam etti adam. Sesi karanlığın içinde yumuşak bir okşama gibiydi. "Sihir, yaramazlık ve kargaşa dolu bir gecenin keyfine bakın." Avuç içlerim nemlendi ve başka bir söze, başka bir ipucuna, yeni bir olağanüstü olaya tanık olma ihtiyacıyla öne doğru eğilmekten kendimi alamadım. Mephisto, içimdeki güçlü istekleri duymuş gibi yeniden konuştu. "*Etruria*'nın saygıdeğer yolcuları... Denizaşırı bu muhteşem gösteride, lütfen hislerinize boyun eğin," diye mırıldandı. "Mephisto'nun Muhteşem Âşık Gösterisi'ne ya da daha iyi bilinen ismiyle... Ay Işığı Karnavalı'na hoş geldiniz!"

Işıklar yeniden yandığında keskin ışık gözlerime battı. Karanlık noktaları uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Bir an sonra, Bayan Harvey, hortlak kadar beyaz bir yüzle masamızdan kalktı. Thomas onu tutmak için uzandı ama kadın titreyen elini havaya kaldırarak onu durdurdu.

Onun bakışını takip ettiğimde dilimi o kadar sert ısırdım ki kanın metalik tadını alabiliyordum. Az önce keyifle el çırpan genç kadın, Olivia Prescott, kadife elbisesinin kavradığı sırtına saplanmış neredeyse bir düzine bıçakla, bir kan gölünün ortasında hiç hareket etmeden yüzükoyun yatıyordu.

Nefes almasını ya da kıpırdanmasını bekleyerek ona baktım. Performansıyla bizi aptal yerine koyduğu için başını geriye atmasını ve kahkahayla gülmesini bekleyerek... Ama bu, benim yarattığım bir illüzyondu.

Olivia Prescott, gerçekten ölmüştü.

İKİ

Rüyalardan Kâbuslara

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
1 OCAK 1889

Bir süre, kulaklarımda gittikçe artan çınlama sesi dışında bir şey duymadım. Thomas bana sesleniyor olmalıydı ama nefes almaya çalışmaktan başka bir şeye odaklanamıyordum. Mantıklı ve analitik düşünmem gerekiyordu ancak duygularım bana itaat etmeye hazır değildi. Normalde kadavra inceliyordum ama cinayete kurban gitmiş birinin yanında oturmanın akıl alır bir yanı yoktu.

Ayağa kalkarken oda dönmeye başladı. Her şey kavurucu derecede sıcaktı. Kendimi, bunun korkunç bir kâbus olduğuna ikna etmeye çalıştım ama Bayan Prescott'ın boğuk çığlığı, yüz çift gözün üzerimize çevrilmesine neden olunca önümdeki sahnenin gerçek olduğunu anladım.

Diğer masalardaki yolcuların nefesi kesilmişti. Sırtında on tane yemek bıçağı sıralanmış hâlde, kendi kanının içinde yatan genç kadına bakarken ifadelerinde iğrenme değil, zevk dışında bir tepki yoktu. Alkışlamaya başlayan insanlara hayretle, midem altüst olmuş

bir hâlde baktım. Ta ki gerçek kafama dank edene kadar. Bunun başka bir numara olduğunu düşünüyorlardı.

Salonun çoğu için Olivia Prescott'ın "öldürülmesi," yemek gösterisinin küçük bir parçasıydı. Üstelik yan masadaki bir adama göre muhteşem bir gösteriydi. Thomas çoktan masadan kalkmıştı. Bakışları hıçkırıklar içindeki refakatçisi, Bayan Prescott ve benim aramda gidip geliyor, aynı zamanda tehditlere karşı etrafı kontrol ediyordu. Ona yardım etmek, verimli ve faydalı olmak istedim ama kulaklarımda çınlayan tiz sese ya da düşüncelerimin üzerine çöken sise engel olamıyordum. Her şey çok ağır hareket ediyordu sanki. Kalbim dışında her şey. O ise çılgınca bir ritimle göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu, hareket etmem için beni zorlayan, kaçmam için bana yalvaran uyarı dolu bir ritimdi.

"Olivia!" Bayan Prescott kızının bedenine yapıştı. Gözyaşları, kadife elbisesinin üzerine damlıyordu. "Kalk! *Kalk!*"

Kan, masa örtüsüne ve Bayan Prescott'ın altüst olan duygularım kadar siyah elbisesine bulaştı. Olivia Prescott ölmüştü. Ben, bağrıma taş basıp yardım etmeyi ne başarabiliyordum ne de isteyebiliyordum. Bu nasıl olabilirdi?

Kaptan Norwood bir anda sandalyesinden kalktı ve kulaklarımın çınlaması yüzünden anlayamadığım emirler yağdırdı. Masanın etrafındaki hareket, sonunda bakışlarımı bıçaklardan ve kandan uzaklaştırdı. Yemek yiyenler, refakatçiler eşliğinde dışarı çıkarılıyordu ama buna rağmen salondaki şenlik bitmemişti. Yakınlardaki birkaç masa dışında kimse gerçekten endişelenmiş görünmüyordu. Dehşetle ve şüpheyle bakışlarımı aşağı çevirdim. Herkes bunun bir illüzyon olduğu yanılgısına nasıl düşebiliyordu? Yerde çok fazla kan vardı.

"Wadsworth?" Thomas dirseğime dokundu, kaşları çatılmıştı. Görmeyen gözlerle ona baktım. Neşeli, genç kadının cesedi önümde yatıyordu. Dünya artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Berbat görünse de bu bir denklemmiş gibi davran."

Thomas, ben onun bakışlarıyla karşılaşana kadar eğildi, yüzü gergindi. Galiba benim yüzüm de onunki kadar gergindi. Bu, Thomas için de hiç kolay değildi. Ama mademki o dışarıya soğukkanlı görünmeyi başarabiliyordu, o zaman ben de yapabilirdim. Korkumdan sıyrılarak aceleyle Bayan Prescott'ın yanına gittim ve nazikçe ellerini avuçlarımın içine aldım. Bu onu hem rahatlatmak hem de suç mahallini korumak içindi. Duygularımın fırtınası arasında bir gerçeğe tutunuyordum. Katil bu gemideydi ve ipuçlarını hemen koruma altına almamız gerekiyordu. Ne kadar ürkütücü olsa da bedeni yerinden oynatamazdık. En azından henüz.

"Gelin," dedim, olabildiğince nazik bir sesle.

"Olivia!" diye inledi Bayan Prescott. "Kalk!"

"Bana bak, Ruth. *Sadece* bana." Bay Prescott, karısının çığlıklarını bastırmaya çalışıyordu. Sesinde, karısının gittikçe artan isteri krizini kontrol altına alan bir sertlik vardı. Bayan Prescott, dudakları titreyerek doğruldu.

"Kamaramıza git ve Farley'ye, sana ılık brendi vermesini söyle. Ben hemen Dr. Arden'ı göndereceğim."

Onunla gitmek üzere hamle yaptığım sırada sıcacık bir el omzumu tuttu. Thomas rahatlatmak için omzumu sıvazladı. Beni inceleyen altın-kahve gözleri çok ciddiydi. "Bayan Prescott ve Bayan Harvey'ye kamaralarına kadar ben eşlik edeceğim, sonra amcanı getireceğim."

Bir cesetle birlikte kalmamın benim için sorun olup olmadığını sormadı, olmayacağına inanıyordu. Bir süre daha ona baktım. Onun güveni hassas sinirlerimi rahatlatıyor, korkularıma deva oluyordu. Başımı sallayarak onayladım, derin bir nefes daha aldım ve masaya baktım. Kaptan Norwood, Olivia'nın sırtına saplanmış, daha önce fark etmediğim iskambil kâğıdına bakıyordu. Omurgasının tam ortasındaydı. Kanım buz kesti. Bıçağı fırlatan her kimse kartı önceden bıçağa saplamıştı. Bu, olası bir uyarı ve ipucuydu.

Thomas iki kadının dışarı çıkmasına eşlik ederken, adli tıp stajı yaptığım aylara dayanarak, "Olay yerinin tamamen olduğu gibi kalması gerekiyor, Kaptan," dedim. Amcam gururlanacaktı. Duygularımı anatomik numuneler gibi toparlamış, onları daha sonra incelemek üzere bir kenara koymuştum. "Bu salondaki herkesi sorgulamanız da gerekecek."

"Işıklar kapalıydı, Bayan Wadsworth." Bakışları yeniden Olivia Prescott'ın sırtındaki bıçaklara ve yırtılmış iskambil kâğıdına kayan Norwood, güçlükle yutkundu. "İşe yarayacak bir şeye tanık olduklarından şüpheliyim."

Bu sözleri yüzünden adamın kafasına bir şaplak indirmek istedim. Işıklar sadece çok kısa bir süreliğine sönmüştü, bunun öncesinde biri şüpheli bir hareket fark etmiş olabilirdi.

En otoriter sesimle, "Dediğimi yapın, bayım," dedim. Kaptan'ın çenesi gerildi. Bir erkekten emir almak ve on yedi yaşındaki bir kızdan emir almak çok başka şeylerdi. Önümüzde duran öldürülmüş kadının hatırına kızgınlığımı bir kenara bıraktım. Kaptanın karar vermekte bocaladığını sezince, "Amcam suç mahallini inceleme konusunda bir uzmandır," diye ekledim. "Onun önereceği şey de bu."

Kaptan sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. Ay Işığı Karnavalı'nın ilk gecesinde bir ölüm yaşanması, gelecek planları için iyiye işaret değildi. "Pekâlâ. Bu gece herkesin odasına gemi personeli göndereceğim."

Kaptanın işaretiyle gemi personelleri, şık giyimli bir ordu gibi salona girdi ve birinci sınıf yolcularına olabildiğince sakin bir şekilde yol gösterdiler. Birkaç konuk tedirgin gözlerle bize baktı ama çoğu, gösterinin ne kadar gerçekçi olduğu üzerine heyecanla konuşuyordu. Kan ne kadar gerçek görünüyordu! Mephisto, bıçakları bu kadar sahici bir şekilde kızın sırtına saplamayı nasıl başarmıştı? Kaptan Norwood bu teorileri doğrulayan ya da inkâr eden hiçbir şey söylemedi. Yüzü kaskatı gerilmiş bir hâlde, öylece durarak yolculara iyi geceler diledi.

Salon boşalırken sırtımdan aşağı inen huzursuz bir karıncalanma hissettim. Arkama dönüp Mephisto'yu sahneden bakarken bulunca şaşırdım. Maskesinin arkasındaki ifadeyi okumak imkânsızdı. Ancak diğerlerinin aksine, dikkati öldürülen kızın üzerinde değildi. Beni izliyordu. Bakışları keskin bıçaklar kadar ciddiydi. Ne gördüğünü ya da ne biliyor olabileceğini merak ettim.

Bu soruları ve daha fazlasını sorma niyetiyle ona doğru bir adım attım ama gölgelerin arasına girdi ve tamamen kayboldu.

Olivia Prescott'ın otopsisi için bize verilen kamara, bana nemli bir mağarayı hatırlatıyordu.

Etruria'nın iç kısımlarında, kazan dairesinin yakınlarındaydık. İçerisi rahatsız edecek kadar sıcaktı ve ışıklar göz kırpıp duruyordu. Sanki geminin kendisi de gelecek karanlık olayların farkındaydı. Gemide dondurucu olduğu için memnundum. Bedeni uzun süre bu kamarada tutamazdık, aksi hâlde bir gecede çürüyüp şişer, fareleri cezbederdi.

Sıcağa rağmen tüylerim diken diken oldu. Aksini düşünmek için ne kadar çabalasam da başka bir meşum laboratuvarın anılarından kaçamıyordum. *Vızıltı* seslerinin olduğu o yer, bazı geceler hâlâ gizlice kâbuslarıma giriyordu. Kâbuslar geçen haftalara göre daha seyrek geliyordu ama zaman zaman beni rahatsız ediyorlardı. Dehşet Sonbaharı sırasında kaybettiklerimin acı hatıraları bir türlü peşimi bırakmıyordu.

Ortadaki bacadan çıkan duman tıslamasını duymazdan gelerek dikkatimi, kollarını sıyırıp karbolik sabunla ellerini ovuşturan amcama verdim. Amcam işini bitirdiğinde, yere sızabilecek kan ve sıvıları emmesi için muayene masasının etrafında yürüyerek talaş serptim. Ritüeller, işimizin en gerekli parçalarıydı. Amcama göre bunlar, aklımızı ve kalbimizi korumaya yardım ediyordu.

"Bıçakları sırtından çıkarmadan önce fiziksel ayrıntıların yazılmasını istiyorum." Amcamın sesi, idareten kullandığımız tepsinin

üzerine yerleştirdiğim metal neşterler kadar soğuktu. "Boy, kilo, vesaire. Audrey Rose, bana..."

Ona önlüğünü uzattım, sonra da kendiminkini belimden bağladım. Gece elbisemi değiştirmemiştim. İpek elbisemle basit önlüğün yan yana duruşu, bana hayatın ne kadar öngörülemez olduğunu hatırlattı. Olivia Prescott'ın bu sabah uyandığında, bizim muayene masamızda yüzükoyun yatacağını, ense kökünden kuyruk sokumuna kadar bıçak saplanacağını düşündüğünden şüpheliydim.

Thomas bir defter aldı ve kararlı bir ifadeyle başını bana doğru salladı. Birden fazla ülkede defalarca pratik yaptığımızdan ölümle ilgili görevlerimizde uzman olmuştuk. Görünüşe göre nereye gittiğimizin hiçbir önemi yoktu, ölüm bizi takip ediyordu. Açgözlü paragözler gibi bilgileri ileride kullanmak üzere topluyor, bir anlamda kayıptan kazanç sağlıyorduk. Ben bilimsel bulguları sağlıyordum, Thomas ise bunları kaydediyordu. Her açıdan mükemmel bir ekiptik.

Amcamın deri doktor çantasını, içindeki mezurayı bulana kadar karıştırdım. Bana öğretildiği gibi cesedi başından ayak ucuna kadar ölçtüm. Aşina olduğum bu iş, zihnimdeki bulutları dağıttı. Şimdi Bayan Prescott'ın hayatta yapmak istediği onca şeyi düşünmenin zamanı değildi. Şu an, onun cesedindeki ipuçlarını okuma zamanıydı. İntikama inanmıyordum ama onun hakkının aranması gerekiyordu.

"Merhume, Bayan Olivia Prescott isminde bir kadın. Takriben bir altmış beş boyunda ve on sekiz yaşında," dedikten sonra Thomas'ın bilgileri yazması için bekledim. Bana bakması devam etmem için bir işaretti. "Kırk sekiz kilo civarında olduğunu tahmin ediyorum."

"Güzel." Amcam neşterleri, kemik testerelerini ve sonraki iç muayene için ihtiyacım olan makasları sıraladı. "Ölüm nedeni."

Bakışlarımı kadavradan ayırdım. "Özür dilerim, efendim ama sırtından fışkıran neredeyse bir düzine bıçak var. Ölüm nedeni açık

değil mi? İçlerinden birinin ya da daha fazlasının kalbine ya da ciğerlerine saplandığından veya omurgasını parçaladığından eminim."

Keskin yeşil gözlerini üzerime çevirince geriye kaçmamak için kendimi zor tuttum. Belli ki önemli bir dersi unutmuştum. "Adli tabipler olarak, diğer sebepleri araştırmayı bırakamayız. Sadece gördüğüne güvenmekle ilgili sana ne öğrettim?"

Bu, şimdiye kadar aldığım en kötü ihtar değildi ama onun keskin bakışları altında yüzüm alev alev yanıyordu. "Haklısınız... Bu... Bıçaklar zehirli olabilir. Ya da Olivia Prescott başka bir yolla öldürüldü ve bıçaklar dikkati başka yöne çekmek için kullanıldı. Son nefesini çok çabuk ve sessizce verdi."

"Çok iyi." Amcam başını sallayarak söylediklerimi onayladı. "Otopsi yaparken duygularımızı ve teorilerimizi kontrol altında tutmamız şart. Aksi takdirde bulgularımızı etkileme riskiyle karşı karşıya kalırız. Ya da delirir ve kendimizi Amelia halan gibi bir sinir krizinin içinde buluruz."

Amcam gözlerini yumduğunda, onun halam hakkında konuştuğu için rahatsız olduğu hissine kapıldım.

"Amelia halam mı?" Kaşlarımı çattım. "Onu üzecek ne oldu ki? Babam iyi mi?"

Sorumu, rahatsız edici uzunlukta bir sessizlik izledi. Amcam ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Bir cevap vermesinin bu kadar uzun sürmesinin hayra alamet olmadığını bildiğimden mezurayı sımsıkı kavradım. Söylemek zorunda olduğu şeyi, diğer çırağının duymasını pek istemiyormuş gibi sıkıntılı gözlerle Thomas'a baktı ve ardından içini çekti.

"Görünüşe göre Liza kaybolmuş."

"Kayıp mı olmuş? Bu doğru olamaz." Kafamın içindeki çınlama geri gelmişti. Üzerine bayılmamak için sarsak bir adım atarak cesetten uzaklaştım. "Daha geçen hafta ondan bir mektup aldım." Ağzımı sımsıkı kapatarak kuzenimin mektubunun tarihini hatırla-

maya çalıştım. Anımsayamıyordum. Ama sıra dışı hiçbir şey yoktu. Liza mutluydu, gizli gizli genç bir adamla buluşuyordu. Masum bir flörtün hiçbir zararı olamazdı. "Amelia halanın aşırı tepki verdiğine eminim, Liza büyük ihtimalle..."

Thomas'ın ayağa kalktığını görmemiştim ama küçük odanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladı. Liza, mektubunda bahsettiği o genç adamla birlikte kaçtıysa bu, ailemiz ve adımız için yıkıcı bir darbe olurdu. Amcamın, Thomas'ın önünde tereddüt etmesi boşuna değildi.

Amcam şakaklarını ovuşturdu. "Ne yazık ki haberler babandan geldi. Amelia üzüntüden kendini kaybetmiş ve bir haftadan uzun bir süredir odasından çıkmamış. Liza bir öğleden sonra dışarı çıkmış ve eve geri dönmemiş. Baban, onun ölmüş olabileceğinden endişeleniyor."

"Ölmüş mü? Olamaz..." Mideme kramplar girmeye başladı. Yaptığımız okyanus yolculuğundan mı yoksa haber yüzünden mi bilmiyordum ama kusmak üzereydim. Duygularım, onları koyduğum kutudan taşarken ve beni yakarken amcamın gözlerindeki hayal kırıklığına tanık olmak istemediğim için tek kelime etmeden odadan fırladım.

Üst güvertede, pelerinime sarınarak güneşin ufukta batışını, karanlığın çöküşünü, hafifçe kıpırdanan dalgaların kan pıhtısı rengine bürünmesini izledim. Dalgaların geminin gövdesine çarpan ritmik sesi, kurbanlarını cezbederek kendine çeken vahşi bir deniz kızının, gözünü karartıp onun su altındaki egemenliğine girersen her şeyin iyi olacağını vadeden baştan çıkarıcı yakarışı gibiydi.

"Bu kez neye bulaştın, kuzen?" diyerek iç geçirdim. Ilık nefesim okyanusun soğuk sisine karıştı. Cevap, gemimize sertçe, yandan vuran endişeli ve tedirgin dalgalardan geldi. Belki de bizi İngiltere'ye doğru, zayıf da olsa Liza'yı bulma şansımın olduğu yere döndürmek için umutsuzca ittiriyorlardı.

Rüyalar ne çabuk kâbuslara dönüşüyordu.

Beni bekleyen zorlukların farkında olmama ve denizin ortasında karaya oturmuş gibi hissetmeme rağmen sevdiklerime yardım etmekte aciz olduğum gerçeğine boyun eğmeyi reddediyordum. Babamın, kuzenimin kayıp olduğunu bana söylemeden İngiltere'den ayrılmama izin verdiğine inanamıyordum. Romanya'da adli tıpta çalışmama müsaade ettikten sonra, onun koruyucu tavırlarından vazgeçtiğini sanmıştım ama belli ki yanılmıştım. Benim hatam olmamasına rağmen Olivia Prescott'ı yüzüstü bıraktığımı hissediyordum. Şimdi bir de Liza...

"Bir daha başarısız olmayacağım," diye bağırarak yemin ettim. Yolumun asla kesişmeyeceği tek bir şey vardı: Cinayet. Bir insanın hayatını almak. Bu beni, engel olmayı umduğum katillerden biri hâline getirirdi. Kafamın içindeki acımasız ses, onları asla *durdurmadığımı* söylüyordu. Ben sadece kan ve kemikten elde edilen ipuçlarını topluyor, sonu gelmeyen çentiklere yeni bir ceset daha eklenmeden önce bu ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyordum.

Bir katili gerçekten yok etmek için benim de bir katil olmam gerekiyordu.

Güvertenin duvarına asılı olan filikalara baktım. Birini indirip tek başıma İngiltere'ye kadar kürek çekecek fiziksel güce sahip olup olmadığımı merak ettim. Dişlerimi sıktım ve bakışlarımı yeniden suya çevirdim. Buz gibi havada yükselen serpintiler yüzümü kapladı ve denizden gelen tuzlu su damlacıkları burnumu yaktı. Bu, beni saçma sapan hayallerimden uyandırdı.

Arkamda bir kapı açıldı ve silüeti ışıkla çevrelenmiş uzun boylu biri belirdi. Korkunç açılış gösterisinin ardından ortalığı temizleyen görevlilerin patırtısı, onun sessizliğini daha çok vurguluyordu. Orada duruyordu, onun kim olduğunu göremeyeceğim kadar gölgelerin içindeydi ama göğsümdeki istemsiz çarpıntıdan kim olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi. O Thomas'tı.

Durduğum yere, tırabzanlara doğru yaklaşırken paltosunun cebinden dışarı çıkmış telgrafı fark ettim. Babamdan olup olmadığını, babamın bu gemide benim dışımdaki herkese haber gönderip göndermediğini merak ettim. Eğer biri Liza'yı incittiyse, onu öldürürdüm. Ağır ağır hem de.

Bu düşüncenin beni hiç rahatsız etmediğini fark edince neredeyse gülümsüyordum.

Beni karanlığımdan çıkarmak için her zaman kullandığı yöntemi kullanarak, alaycı bir sesle, "Seni iyi tanımasam, Wadsworth, kendi kaçış sahneni oynamak üzere olduğuna inanacağım," dedi. "O zaman, ben de senin yardımcın mı olacağım?" Hafifçe kaşlarını çatarak baştan aşağıya kendini süzdü. "Ejderha desenli, pullu frakımı Londra'da bıraktım, üzerimdeki de biraz fazla sade. 'Karnaval şıklığı' için pek uygun değil."

"Aslında, katil olmayı düşünüyordum."

"Umarım, benim katilim olmayı düşünmüyorsundur." Parmaklıkların üzerinden uzanarak yan gözle bana baktı. "Gerçi bu takımın içinde oldukça yakışıklı görünüyorum. Yani ölme zamanım geldiyse güzel giyinmiş bir hâlde gitmem iyi olur. Ama yüzüm zarar görmesin, lütfen. Cenazemde kendinden geçip yas tutmanı istiyorum."

Neredeyse inleyecektim. "Son olaylar düşünüldüğünde bu çok uygunsuz oldu." Dirseğimle onu dürtünce iç çekti. "Eksik yönlerin olsa da hâlâ seni seçiyorum, Cresswell."

"Mizah anlayışım, değil mi?" Thomas belli belirsiz bir gülümsemeyle bana döndü. "Bundan ayrı kalmaya dayanamazsın. Gerçekten, hayatını benimle birleştirme isteğinden amcana bahsetmemene şaşırdım. Paylaşmaktan hoşlanacağın türde bir haber gibi görünüyordu."

Gözleri soru sorar gibiydi ama ben bunu fark etmemiş gibi bakışlarımı hemen okyanusa çevirdim. Bu gece yıldızlar çok netti, dalgalanan denizin üstünde titrek titrek parlıyorlardı. Bu sahne bana, Thomas'ın geçen hafta benim için yaptığı tabloyu hatırlattı:

Tüm evreni yaprakları arasında tutan bir orkide. Dünyanın, nasıl bir yıkım yaşandığını umursamadan ekseni etrafında dönmeyi sürdürebilmesi beni şaşırtıyordu. Olivia'nın annesinin nasıl hissettiğini merak ettim. Ona brendi verildiyse rüyalarla kâbuslar arasında gidip geliyor olmalıydı.

Belki ben de ona katılmalıydım.

Thomas'ın beni incelediğini hissettim ama artık eskiden olduğu gibi ifademi maskelemek gibi bir isteğim yoktu. Ağzını açıp kapatınca ne söylemiş olabileceğini çözmeye çalıştım. Belki de aynı konuyu tartışmaktan o da yorulmuştu. Babamla konuşana kadar planladığımız nişanımızı kimseye söylemek istemiyordum. Thomas, bunu benim tereddüdüm olmasına yoruyordu ama bu, asla kabul etmeyeceğim saçma bir düşünceydi. Sadece, gemiye binmek için acele ederken, çok istememe rağmen babamı ziyaret edip ona niyetimizi söyleyecek fırsatı bulamamıştık. Onunla sonsuza kadar olmayı istememem gibi bir şey söz konusu bile değildi. Geçen ay atlattığımız onca şeyden sonra, bunu bildiğini sanıyordum.

Dondurucu güvertede yalnızdık. Bir süre sonra Thomas gevezeliği bir kenara bırakarak kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Bedeninin sıcaklığının ve parfüm kokusunun beni rahatlatmasına izin vererek kendimi onun kollarının arasına bıraktım.

"Her şeyin yolunda gideceğine söz veremem, Audrey Rose."

Yüksek sesle iç geçirdim. "Bu, yalan söylemenin uygun olduğu zamanlardan biri, Thomas. Durumun ne kadar berbat olduğunun farkındayım ama ben, değilmiş gibi davranmak istiyorum. En azından şu anda."

"Tamam." Konuşmayı kendi iç dünyasındaki düşüncelere çevirdi. "Demek istediğim, yolumuza ne çıkarsa çıksın senin yanında duracağıma söz veriyorum. Sonunda kahraman sen olacaksın, hiç şüphem yok. İşte, o zaman ben senin yanında yakışıklı duruyor olacağım. Asıl önemli olan bu."

"Gerçekten mi?"

Thomas kızmış gibi yaparak geriye doğru çekildi. "Bütün zaferi *tek başına* üstlenmene imkân yok. *Hem* güzel *hem* kahraman mı olacaksın? Bu, yalan söylemenin uygun olduğu o zamanlardan biri, Wadsworth."

"Sen de hiç..." Dudakları dudaklarımı bulduğunda tüm endişelerimi unuttum. Zaten onun da niyeti buydu. Öpüşmemiz geçici ve tatlı, avuntu ve umut olmaktan çıkıp derinleşti, daha tutkulu ve ısrarlı bir hâle geldi. Denizin ve öpüşmemizin ritminde kaybolarak kollarımı onun boynuna doladım ve onu, kendime doğru çektim. Buz gibi gecede bile içimde bir alev yakabiliyordu. Günün birinde bu ateşin beni tamamen kül edeceğinden endişeleniyordum.

Thomas, dudaklarını dudaklarımdan sonsuzluktan daha kısa bir sürede ayırdı. Böyle zamanlarda onun haklı olduğunu düşünüyordum. Planlarımızı bir an önce ilan edip evlenmeliydik. O zaman onu istediğim her yerde öpebilirdim.

"Aslında söylememem gereken şeyi söyleyeyim mi?" Sesi ciddiydi.

Derin bir nefes aldım. Onun tanıyan biri olarak bu tereddüdün, duymayı hiç istemeyeceğim şeyler söyleyeceği anlamına geldiğini biliyordum. "Birbirimize yalan söylememeye söz verdik."

"Tamam. İşte, gerçekler." Kontrollü ama nazik bir ifadeyle bir kez daha beni süzdü. "Burada Liza için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Amerika'ya gider gitmez Londra'ya geri dönmek için bir plan yapabiliriz ama şimdi gemimizde bir katil olduğu gerçeğiyle karşı karşıyayız. Münferit bir olay olabilir ama ben böyle olacağına inanmıyorum."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Thomas'ın öngörüleri nadiren yanlış çıkardı. Başka cinayetler olabileceğine inanıyorsa yeni cansız bedenleri bulmamız an meselesiydi.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordum ellerimle kollarımı sıvazlayarak.

"Bunu sormana sevindim. Bunun üzerine biraz düşündüm."

"Ve?"

"Haftanın geri kalanında senin kamaranda saklanmam iyi olur." Ben kaşlarımı kaldırırken onun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "New York'a gidene kadar birlikte içmek, öpüşmek, birbirimizi ayartmak..." Hülyalı hülyalı iç geçirdi. "Kabul et, hem katilden uzakta ve güvende olacağız hem de çılgınlar gibi mutlu. Her iki seçenek de kadavraların tepesinde durmaktan daha iyidir."

Gözlerimi devirdim. "Ya da otopsiyi bitirebilir ve ne bulduğumuza bakabiliriz."

"Bu, her zamanki gibi daha sıkıcı ama daha cesur bir seçim, Wadsworth. Amcan, kaptan rica ettiği için otopsiye yarın devam edecek." Derin bir iç geçirdi ancak gözlerinde yaramaz bir parıltı görebiliyordum. "Ama bana, yatağına kadar sana eşlik etmek gibi çok zor bir görev verildi. Ve inan bana, ben görevimi çok ciddiye alıyorum."

Başımı salladım. Thomas kaçamak bir öpücük koparmaya çalışırken beni endişelerimin kuyusundan çıkarmış ve dikkatimi toplamamı sağlamıştı. Doğrusu, kol kola güverteden aşağı inerken yönteminin çekici olmadığını söyleyemezdim.

ÜÇ

Sinek Ası

AUDREY ROSE'UN KAMARASI

RMS ETRURIA

1 OCAK 1889

Yolcuların büyük çoğunluğu hâlâ Olivia Prescott'ın ölümünün ayrıntılı bir gösteri olduğuna inanıyordu. Gemideki mürettebatın çoğu ise yakında başka bir kâbusun daha yaşanma ihtimalinden tedirgin, dilleriyle birlikte nefeslerini de tutmuş gibiydi. Bunları düşünürken bir oda hizmetçisi tek kelime etmeden saçlarımı ördü ve kolları dantelli, pamuklu geceliğimi giymeme yardım etti.

O gidince bitkin bir şekilde iç geçirip etrafa bakındım. Kamaram mermer bir komodin, oymalı bir makyaj masası, küçük bir masa ile sandalyeleri ve bütün o varak süslemeleriyle Kral Louis'nin hoşlanacağı türden bir gardıropla çok güzel bir şekilde döşenmişti. Ancak küçük penceremi çevreleyen endüstriyel büyüklükteki cıvatalar ve çelik, nerede olduğum gerçeğini saklayamıyordu. Pahalı yüzey kaplamalara rağmen çatlakların arasından esinti geliyordu.

Lüks gemimiz, yüzen bir hapishaneden başka bir şey değildi.

Kalın çoraplarımı giydim ve kafamda bu kadar çok düşünce dönüp dolaşırken becerebileceğim son şeyin uyumak olduğunu bile bile yatağıma uzandım. Olivia Prescott'ın bedenine saplanmış olarak bulduğum sinek asını alıp inceledim. Bu cinayetle nasıl bir bağlantısı vardı? Birkaç olası ipucunu düşündüm ve öne çıkanlar, sihirbazlık numaralarıyla ilgili olanlardı.

Londra'da ellerinin üzerinde kartlar yuvarlayan sokak sihirbazlarını görmüştüm ancak el çabukluğu, daha önce üzerinde pek düşünmediğim bir konuydu. Numaralarının akıcı bir devinimle görünmesini sağlamak için uzun saatler boyunca pratik yapıyor olmalıydılar. Çünkü acemi bir göz için kusursuzdular. Zeki bir katilden pek de farklı değillerdi

Suç mahalleri, katillerin kendilerine has tarzlarda el çabukluklarıyla doluydu. Katiller olay yerlerinde sahneler yaratmaya, kimliklerini ve niyetlerini gizlemek için onları değiştirmeye çalışırlardı. Mephisto'nun yanlış yönlendirme sanatında usta olduğu hayal ürünü değil, açık bir gerçekti. İnsanların bakışlarını istediği tarafa yönlendirebiliyordu. Olivia Prescott öldüğünde sahnede olmasa muhtemelen en önemli zanlı, o olurdu.

Bir anda kalbimin hızlanmasıyla yatakta doğruldum. Zihnimin daha önce neden genç sunucuyla meşgul olduğunu en sonunda anlamıştım. Onun bu çok özel yeteneklerini öğrenmek isterdim. Kendimi katillerin ve sapıkların yerine koyarken beynimin bu kısmından yararlanmak çok faydalı olurdu. Belirsiz, uzaklarda, üstesinden gelmesi neredeyse imkânsız bir düşünce kafamı kurcalıyordu. Thomas Cresswell'i kandırabilirsem, onu imkânsıza, yani onun hakkındaki duygularımın değiştiğine inandırabilirsem o zaman bu sanatta usta olduğumdan emin olabilirdim.

Bu planı bir kenara bırakarak kendimi yastıkların üzerine bıraktım ve bir iz arayarak sinek asını çevirdim. Ortadan yarılmış, kurumuş kanla lekelenmişti ama arkasında çok ilginç bir resim vardı. Kömür kadar siyah bir kuzgun, gümüş bir aya karşı kanatlarını açmıştı. Kenarlarına siyah fırça darbeleriyle yapılmış sarmaşıklar ve

dikenler kartın etrafını sarmıştı. Kartın ortasının hemen üstünde ve altında, üst üste binmiş iki adet sekiz rakamı yatay şekilde yazılmıştı.

Bıçağın kestiği yere dokunmaktan kaçındım. Olivia'nın hemen yanımda katledildiğini ve benim bundan bihaber olduğumu hâlâ kabullenemiyordum. Keşke amcam...

Refakatçimle benim odamı birbirine bağlayan kapıya hafifçe vurulunca irkilerek düşüncelerimden uzaklaştım. Yataktan kalkıp kartı komodinimin üzerine koyduktan sonra işlemeli mor renkli sabahlığıma sarındım. Tüylerim diken diken oldu ama bunun sebebi şaşkınlık değil, tenimin geceliğimin kapatmadığı yerlerine değen ipek kumaşın serinliği ve kayganlığıydı.

"Girin."

"Benim, hayatım." Bayan Harvey, kalçasında dengelediği küçük bir çay tepsisiyle kapıyı açtı. "Sıcak bir şeyler isteyebileceğini düşündüm. *Daha* sıcak bir şeyler isteme ihtimaline karşı seyahat toniğimi de getirdim."

Geçen ay Romanya'ya yaptığımız yolculuk sırasında onun sert içkisine verdiği zekice ismi hatırlayarak gülümsedim. Oymalı matarası tepsinin üzerinde sallandı. Keskin kokusunu oturduğum yerden duyduğum alkolün gerçekten de içimi hemen ısıtacağını düşündüm. Belki de bunu yaparken midemde bir de delik açacaktı.

"Şimdilik çay yeterli, teşekkür ederim." Ona katılmak için küçük masaya gittim ama sert bir baş hareketiyle beni durdurdu. Çayı koydu, beni tekrar yatağıma soktu ve dumanı tüten fincanı ellerime tutuşturdu. Havaya yayılan bergamot ve gül kokusu beni anında rahatlattı. "Teşekkür ederim."

"Al bakalım, çocuğum." Yanıma otururak içkisinden okkalı bir yudum aldı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben sadece yanımda bir arkadaşa ihtiyaç duydum. Seyahat toniğimi içmemi kolaylaştırıyor." Bakışları, komodinimin üzerinde duran karta kaydı. "Servet."

"Anlayamadım?" Onun daha önceden içmeye başlayıp başlamadığını merak ettim.

"Kocam, gençliğinde iskambil kâğıtlarını serperek fal bakardı. Biz de bu sayede tanıştık." Bu hatıralarla efkârlandı. "Aslında bu konuda çok başarısızdı. Ruhu şad olsun. Gerçi başka alanlarda oldukça yetenekliydi."

"Siz bu olayları nasıl karşılıyorsunuz?" diye sorarak hemen konuyu değiştirdim. Onun hülyalı bir hâlde hatırladığı yeteneklerin neler olduğunu öğrenmek istemiyordum. "Ne gündü ama!"

"Thomas'ım ve sen bunu nasıl yapıyorsunuz, aklınızı nasıl koruyorsunuz, bilmiyorum," dedi yeniden yaşadığı ana geri dönerek. "Ama sizinle gurur duyuyorum. Çok iyi bir çift oldunuz. Hem mesleki hem de diğer açıdan. Thomas, niyetini sana açtı mı?"

Yüzümü fincana gömdüm. Yüzümün buhar yüzünden kızardığını düşüneceğini umuyordum. "Evet... Şey... Sanırım babamla konuşmak istiyor."

"Gelenekçi bir tavrı yoktur. Tanrı onun yardımcısı olsun. Öğreneceği çok fazla görgü kuralı var ama kalbi güzeldir." Bayan Harvey gözlüklerinin üzerinden beni süzerek içkisinden bir yudum daha aldı. "Onu çok mutlu edeceksin, Audrey Rose. Ama çok daha önemlisi, onun da seni çok mutlu edeceğine inanıyorum." Gözünün ucunda beliren yaşı sildi. "Pek uygun değil... Ama... İşte."

Başka bir şey söylemeden bana katlanmış bir kâğıt uzattı. Ne bir zarfı ne de üzerinde yazan bir isim vardı. Gözlerimi kaldırdım. "Bu nedir?"

Bayan Harvey matarasını aldı ve omzunu silkerek kapıya yöneldi. "Neyi kastettiğin hakkında en küçük bir fikrim yok, hayatım. Ben sadece sana iyi geceler demek için gelen yaşlı bir kadınım. Ölü gibi uyurum, yani bana ihtiyacın olursa bağırman gerekecek. Oda kapının açılıp kapanmasını duymayacağım kesin."

Beni ağzım şaşkınlıktan bir karış açılmış hâlde bırakarak göz kırptı ve odalarımızı birbirine bağlayan kapıyı ardından kapattı. Belli ki geçen ay Thomas'ın yaptığı kurların farkında değilmiş gibi rol yapmıştı. Thomas'ın onu, bu yeni oyunun parçası olmaya nasıl ikna ettiği üzerinde çok fazla düşünmeden kâğıdı açtım. Karşıma düzgün bir yazıyla yazılmış kısa bir not çıktı. Okuyana kadar bunu kimin yazmış olduğunu merak ettim.

Gece yarısı pruvanın
sancak tarafında
benimle buluşmanızı
rica ediyorum.

Yalnız.

Tek satırda yapılmış bu teklifle nabzım hızlandı. Thomas, böyle uygunsuz bir saatte hem de bize eşlik eden biri olmadan buluşmayı ilk defa teklif etmiyordu. Ancak bu kez meraklı gözlerden uzakta, Romanya'da büyük çoğunluğu boş bir yatılı okulda değildik. Burada üst tabakadan insanların arasında baş başa yakalanırsak hafif bir kadın olarak adım çıkar, ismim lekelenirdi. Ama belki de Thomas, Olivia'nın katilini ortaya çıkarabilecek yeni bir teori geliştirmiş ya da başka bir ipucu keşfetmişti. Olasılıklarla dizginlenemeyen merakım daha da coştu.

Thomas'ın böylesine özel bir mesajı bir hizmetkârla iletmiş olmasına şaşırmıştım. Dudağımı ısırarak bir süre daha nota baktım. Notu hiç almamış gibi yapabilirdim. Benden beklendiği gibi düzgün ve edepli davranabilirdim. Ama böyle davranmak o kadar sıkıcıydı ki. Thomas'ın dudaklarının dudaklarımda olduğunu, ellerinin koyu renk saçlarımın arasında gezindiğini, elleri bedenimin üzerinde ağır ağır dolaşırken, beni keşfederken ve baştan çıkarırken kesik kesik nefes aldığımızı düşündüm.

Uygun ya da değil, onun dokunuşunu hissetmek için can atıyordum.

Gözlerim, komodinimin üzerinde tik tak yapan küçük saate kaydı. Neredeyse gece yarısıydı. Üzerimdeki ipek sabahlığa ve dantelli geceliğe baktım. Kolumdaki fırfırlar parmaklarıma kadar uzanıyordu. Üzerimi değiştirmek için yeterince zaman yoktu ve geminin sancak tarafına kadar görünmeden koşmak imkânsızdı. Ancak şu hâlimle görünmem, gece yarısı yürüyüş yapmaya karar vermiş başka birine rastlamam hâlinde emboliye neden olabilirdi. Bu, tam da Thomas'ın yapacağı türden kışkırtıcı bir plan gibi görünüyordu.

"Serseri." Gülümseyerek kışlık pelerinimi üzerime attım, güvende olmak için doktor çantamdan bir neşter aldım ve doğruyu yaptığımı umarak gizlice odamdan çıktım.

Gündüz saatlerinde *Etruria*, çok büyük direkleri ve geniş bacalarıyla görkemli bir yolculuk ve eğlence hissi yaratıyordu. Ahşap zemin döşemeler, üzerine yansıyan güneş ışıklarını elmaslar gibi yansıtacak kadar cilalanmıştı. Güvertenin üzerindeki çatı birinci sınıfın bembeyaz koridoruna çok güzel bir ek olmuştu.

Geceleri aynı özellikler tehlikeyi ve laneti çağrıştırıyordu. Çatı çıkıntısı, insanları yutmak için bekleyen açık bir ağza benziyordu. Aynı parlak zemin şimdi bana salyayla kaplanmış bir dili düşündürüyordu. Duvara asılı filikalar mükemmel saklanma yerleriydi. Uçuşan büyük yelkenler, taze av peşindeki devasa bir deniz yaratığının kanatları gibiydi. Bacalardan duman çıkıyor, parmaklıkların etrafını sisle kaplıyordu. Bu sisin içine her şey gizlenmiş olabilirdi. Ya da daha uygun bir ifadeyle, herhangi biri.

"Aptalca," diye fısıldadım. Yakası kürkle süslenmiş pelerinime daha sıkı sarılınca buz tutmuş parmaklarım tenime değdi. Olivia Prescott öldürülmemiş olsaydı tekneyi devasa bir yaratığa dönüştürdüğü için hayal gücümü suçlardım. Ama pençelerini sırtıma geçirme umuduyla gölgelerin arasında saklanan bir şey gerçekten olabilirdi. Deniz yolculuğundan hiç hoşlanmadığıma karar verdim.

Thomas, gelecekteki gizli toplantılar için daha mantıklı bir yer seçerse çok daha iyi olacaktı. Tercihen kapalı bir yerde, boş koridorlardan ve gemiyi döven dalgalardan uzakta, şömine kenarında bir oda. Dişlerim birbirine vurarak hızlı adımlarla güvertede yürüdüm. Yerine uygun görünmeyen her şeye dikkat kesiliyordum. Gerçi neyin yerinde olmadığını anlamak çok zordu. Daha önce hiç gemi yolculuğu yapmamıştım.

Rüzgâr, uyarı dolu bir uğuldamayla koridor boyunca esti. Halatlar gıcırdadı. Duyduğum her yeni ses, damarlarıma batan bir iğne gibiydi. Kazayla birini yaralamak istemediğim için neşterimi sımsıkı tutuyordum. Duygularımı dizginlemem gerekiyordu yoksa biri incinebilirdi. Thomas'ı öpmek için can atıyordum, kazayla onun bağırsaklarını deşmek için değil.

Geminin ön kısmına yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. Müstakbel nişanlımı göremiyordum, oysa şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Zemine monte edilmiş bankların ve ahşap sandalyelerin arkalarına bakındım. Bulutlu gecede, gölgelerden başka bir şey görmek çok zordu. Güverteye fenerler sıralanmıştı ancak ya sönmüşlerdi ya da solgun ışıkları buraya kadar ulaşmıyordu. Korkumu bastırmaya çalıştım. Beni takip eden kimse yoktu.

Pruvaya doğru ilerleyerek, "Thomas?" diye fısıldadım. Geminin bu kısmında rüzgâr acımasızca esiyordu. Çenemi göğsüme gömmemin de bir faydası olmadı. Thomas birazdan ortaya çıkmazsa, ben...

İnsan görüntüsünde bir gölge bana doğru ilerlemeye başladı. Kalbim bir anda hızlandı.

"Bu dramatik buluşma yerini seçmen gerçekten gerekli miydi, Cresswell?"

Gölge, titreyerek durduğum yerin birkaç adım ötesinde durdu. Beni ve etrafımızdakileri inceleyerek orada durmaya devam ettiğinde gözlerimi devirdim. Daha fazla yaklaşmak için bir hamle yapmayınca sinirlerim tepeme çıktı. Buz gibi gemide gizlice buraya gelirken düşündüğüm sıcak karşılama bu değildi.

"Eee? Şifayı kapmak üzereyim. Bu saatte burada buluşmamızı gerektiren acil şey ne? Olivia Prescott'la ilgili yeni haberlerin mi var?"

Düşünerek başını yana eğdi. O sırada, yüzüne düşen ışığın hafif yansımasını fark ettim. Sanki yüzünün bir kısmı kapalıydı... Korkuyla nefesimi tuttum.

"Hayal kırıklığına uğradığınız için üzgünüm, hanımefendi, ama ismim Cresswell değil." Mephistopheles tereddütle bir adım atarak bana yaklaştı. "Yine de sizin gibi saygın, genç bir hanımefendinin yanında refakatçisi olmadan böyle bir buluşmayı kabul etmesi ilgimi çekti."

Ellerim titrediği için kendime kızarak neşteri kaldırdım. Titrememin korkumdan kaynakladığını düşünmesini istemiyordum.

"N... Ne istiyorsunuz?" Konuşmayı zorlukla başarmıştım. Rüzgârın da ondan etkilendiğine yemin edebilirdim. Gürlüyor, ıslık çalıyor, elbisemde bulduğu her aralıktan tenimi tırmalıyordu. Mephistopheles bana yaklaşırken pelerini arkasında uçuşuyordu. Böyle şeylere inanmazdım ama o an gözüme, Vali Prescott'ın bahsettiği şeytanın mirasçısı gibi göründü. "Dur... Yoksa yemin ederim, şah damarını keserim... En ciddi zararın ne... nereden verileceğini çok iyi biliyorum, bayım."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle şaşkınlık dolu bir kahkaha beklemiyordum. Pelerinini çıkartmaya başladı. Ürküp ona zarar verecek bir şey yapmamam için sakin, ağır ağır hareket ediyordu.

"Düşündüğünüzün aksine, benim işim genç kadınların ölümünü izlemek değil." Pelerinini bana uzattı. "Alın, lütfen. Angora yün karışımı. Emin olun, bundan daha sıcak ya da yumuşak başka bir giysi bulamazsınız." Birbirine vurmaması için dişlerimi sıkarak pelerine baktım. Bu şeytani görünümlü adamın hiçbir yardımını kabul etmek istemiyordum. O ise yavaşça sırıttı. "Buyurun. Bu sandalyenin üzerine koyuyorum. Kendiniz alabilirsiniz." Pelerini dikkatle sandalyeye bıraktı ve alaycı bir reverans yaparak geri çekildi. "Pelerininiz bekliyor, güzel hanımefendi."

"N... Ne istiyorsunuz?" diye tekrar ettim, silahımı hazırda tutarak. Adam kollarını kavuşturup bakışlarıyla pelerini gösterdi. Yüksek sesle iç geçirip pelerini aldım. Bu arada yanağımı onun yumuşacık tüylerine sürtme isteğime karşı koydum. Sadece birkaç saniye içinde bedenimin ısındığını ve titrememin azaldığını hissettim. Adam pis pis sırıtıyordu. Onun yüzündeki ifadeyi silmek isteyerek bir kez daha silahımı ona doğru savurdum. "Soruma cevap verin, yoksa gideceğim."

En yakındaki katlanmış sandalyeyi açarak oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Rüzgâr tüm öfkesiyle uğulduyordu. Kırmızı ceketiyle

orada otururken üşüyorsa bile bunu hiç belli etmiyordu. Belki de tamamen bir insan değildi. En azından bu, onun sihirbazlık numaralarındaki anlaşılmaz yeteneğini açıklardı. O an, ilk kez eldivenlerini fark ettim. Her birinin arkasına bir hilâl ve eklemlerinin üzerine yıldızlar işlenmişti. Gerçekten çok şıktı.

"Size bir teklifim var." Başımı sallamaya başlamıştım ki bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Bu, çok kârlı olacağını düşündüğüm bir pazarlık. Bu akşamki talihsiz olayı gözlemleme şeklinizi gördüm. Diğerleri paniklerken siz sakin ve dikkatliydiniz. Ayrıntılara dikkat ettiniz ve ipuçları bulmaya çalıştınız. Bunlar, benim ihtiyaç duyduğum yetenekler."

"Evet, birinin sırtında neredeyse bir düzine bıçak bulmak oldukça talihsiz bir durum," dedim buz gibi bir sesle. "Ne kadar muhteşem bir yeteneğiniz var. Genç bir kadının cinayetinden dehşet verici bir olay gibi değil de basit bir talihsizlik olarak bahsediyor, sonra da bunu kendi yararınız için kullanmaya çalışıyorsunuz. İğrenç birisiniz."

Adam oturduğu yerden beni süzdü. "Beni istediğiniz kadar azarlayın ama bir gerçek var ki bu talihsiz bir olay. Bir damla gözyaşı dökersem kendinizi daha mı iyi hissedeceksiniz?"

Sorusunun içten olduğunu hissettim. Yeteneklerini eyleme dökme fırsatından zevk alacakmış gibi görünüyordu. "Bir gece için yeterince nahoş şey yaşadım. İzin verirseniz, ben..."

"Yardımınız karşılığında bildiklerimi öğretmeyi teklif etmeye geldim. Gösteri sırasındaki merakınıza dayanarak el çabukluğunu öğrenmek istediğiniz sonucuna vardım. Benim için çok değerli olan bir şeyi korumak istiyorum. Buna yardım edebilirsiniz."

"Sihirbazlık numaralarını öğrenmek gibi bir arzum yok, bayım."

Benim beceriksiz bir yalancı olduğumu anladığını gösteren bir bakışla bana baktı. "Daha iyi bir öğretmen bulamazsınız."

"Ama daha az küstah birini bulabilirim." Nefes almak için kendimi zorladım. Öğrenmek istediğim şey sihir değildi ama saklamak istediğim gerçeği tahmin etmeye çok yaklaşmıştı. "Neyse, size bunu söylediğim için kusura bakmayın, bayım ama ben sihir gibi saçmalıklara inanmıyorum. Ben bir bilim insanıyım. Ucuz tiyatro numaralarınızla bana hakaret etmeyin. Şarlatan falcınızın yetileri işe yarasaydı bu zahmete girmenize hiç gerek olmadığını siz de bilirdiniz."

"Ucuz tiyatro numaraları mı?" Sandalyesinden hışımla kalkarak bana doğru birkaç adım attı. Ben olduğum yerde durdum ve onun uzanıp aramızdaki boşluktan bir kart çekmesini izledim. "Sihir bilimdir. Bu, insanlara imkânsızın mümkün olduğunu göstermek için kullanılan, merak uyandıran bir terim."

Karta baktım. Mephisto kartı elinin üzerinde çevirirken kalbim delice atmaya başladı. Loş ışıkta söylemek güçtü ama Olivia Prescott'ın bedenine saplanmış eşsiz iskambil kâğıdının bir benzeri gibi görünüyordu. Neşterli elimi yeniden kaldırmak istedim ama ruh hâlimdeki değişikliği ona belli etmek istemedim. Olivia'nın ölümünden sorumlu olan kişi ya Mephistopheles'ti ya da onun kartlarına kolaylıkla ulaşan biriydi. Olay sırasında Mephisto sahnede olduğundan ikincisinin olma ihtimali daha yüksekti.

Mephisto beni yakından izliyordu. Aramızda, o sahnede olduğu zamanki mesafe olmadığı için gözlerindeki zeki parıltıları kolaylıkla görebiliyordum. "El çabukluğunun cazibesini siz de mi inkâr ediyorsunuz? Bilimin sadece bir yönüyle mi ilgileniyorsunuz yoksa bilginizi genişletmek ister miydiniz?"

"Sizin gibilerle gece yarısı pazarlıklarını kabul etmeye karşı uyarı yapan siz değil miydiniz?" Kendi sözlerini ona karşı kullanarak, "Düşündüğünüzün aksine, benim işim aptal biri olmak değil," dedim. "Şimdi izninizle, geç oldu ve bu tam bir zaman kaybıydı. İyi geceler, bayım."

Onun yanından geçip ilerledim. Bana seslendiğinde arkama bakma zahmetine bile katlanmadım. "Size olan teklifim baki. Çok

kısa bir süre sonra farklı düşüneceğinizi hissediyorum. Sonuçta cinayet de el çabukluğunun başka bir şekli, öyle değil mi?"

Sırtımda ilerleyen ürpertiyi görmezden gelerek karanlık güvertede yürüdüm. Adımlarımın hızlandığını fark etmediğini umuyordum. Cinayet, el çabukluğunun başka bir *şekliydi* ve bu işten sorumlu olan kişi gerçekten yetenekliyse, yaptığı yanına kâr kalabilirdi.

DÖRT

Kördüğüm

PRESCOTTLARIN KAMARASI
RMS ETRURIA
2 OCAK 1889

Amcam, valinin odasının kapısını yumruklarken eldivenimin üzerindeki inci düğmelerle oynuyordum. Tartışmayı kesmemişlerdi ve içeriden anlaşılmaz sesler yükseliyordu. Amcam kapıyı tekrar çalmadan önce biraz bekledi. Benden daha erken kalkmış ve Olivia Prescott'ın otopsisini tek başına bitirmişti. Bu sayede son yirmi dört saat üzerine enine boyuna düşünecek bolca zamanım olmuştu.

Kapıyı çevreleyen sürgülere boş boş baktım. Dün gece pek uyumamıştım. Aklımı kaçıracağımı düşünene kadar yatakta dönüp durmuştum. Mephisto'nun garip gece yarısı pazarlığı ve Olivia'nın öldürülmesi dışında, bir de Liza için bitmek bilmeyen endişenin sürekli ağırlığı vardı üzerimde. Gemiyi İngiltere'ye geri döndürmesi için Kaptan Norwood'a yalvarmak istiyordum ancak bu gemide geçireceğim berbat günlere katlanmak zorundaydım. Sabır, nahoş bir erdemdi.

"Söylediğim şeyi duydun mu?" Thomas elini yüzümün önünde salladı. Ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Böyle yapman gerçekten çok büyüleyici.

"Ne yapmam? Düşünmem mi?" Eline vurarak uzaklaştırdım. "Ah, affedersin."

"Sorun değil." Thomas sırıttı. "Biliyorsun, benimle ilgili hayallere dalmanın benim için bir mahsuru yok."

Amcam omzunun üzerinden bize baktı. "Siz ikiniz, beş dakika olsun doğru düzgün davranamaz mısınız?"

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tek suçum, dün geceki cinayeti düşünmek. Bayan Harvey kart falı bakmakla ilgili bir şeyler söyledi. Araştırmaya değebilir."

Amcam, ağzının içinden kaba saba bir şeyler mırıldanıp kapıya bir kez daha vurdu. Thomas sadece benim görebileceğim yerden ağzını hareket ettirerek, "Ve beni giysisiz düşünmek, değil mi?" dedi.

Tam ona bir hanımefendiye yakışmayacak bir el hareketi yapacaktım ki kapı açıldı. Arkadaşımın yüzündeki alaycı gülümseme anında kayboldu. İnsanları gözlemlerken her zaman takındığı o soğuk, kurnaz ifadeye büründü. Ben karşımızda Vali Prescott'ı göreceğimi ummuştum ama bizi, tepesi kelleşmiş, daha kısa ve toplu biri karşıladı.

"İyi günler, beyler," dedi ama hiç de bunu kastetmiş gibi bir hâli yoktu. "Ve genç hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Londra'dan Dr. Jonathan Wadsworth. Bunlar da benim stajyerlerim Bay Thomas Cresswell ve Bayan Audrey Rose Wadsworth. Bay Prescott'ı ziyarete geldik," dedi amcam. "Kızının cinayetinden önceki birkaç günle ilgili cevaplanması gereken sorularımız var. Birkaç dakikadan fazla zamanını almayacağız."

Şişman adam omuzlarını geriye doğru attı ve küt burnundan aşağıya bakmaya çalıştı, ancak amcam ondan hayli uzundu. "Maalesef bu, şu anda mümkün değil. Sinirlerini yatıştırmak için bir ilaç verdim." Dolgun elini uzattı. "Ben Dr. Philip Arden."

Thomas ve ben kaşlarımızı kaldırmış hâlde birbirimize baktık. Normalde beyefendilere sinirleri yatıştırıcı ilaç verilmezdi. Erkeklerin böyle duygular yaşamadığını iddia eden aptalca bir toplumsal görüş

vardı. Ancak ben adamın bariz olan yalanıyla daha çok ilgilenmiştim. Kapalı kapının arkasında, iki adamın tartışmasını hepimiz duymuştuk.

Amcam başını salladı. "Bay Prescott'ın şu anki durumunda bile bize verebileceği herhangi bir bilgi işe yarayacaktır."

Dr. Arden kapıyı yavaşça yüzümüze kapatırken, "Ne yazık ki başka zaman gelmenizde ısrar edeceğim," dedi. "Prescottlar biricik kızlarının ani ölümünü atlatabilmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyorlar. Herhâlde böyle bir duyarlılığa ihtiyaç duyulmasını anlarsınız, değil mi?"

Dilimi ısırdım. Bir yanım anlamadığımı söylemek, onlar olan biteni unutmadan her türlü ipucunu ortaya çıkarmanın önemi hakkında ciddi bir konuşma yapmak istiyordu. Ancak koşullar düşünüldüğünde bunun acımasız bir bakış açısı olduğunun da farkındaydım. Tek kızları gözlerinin önünde vahşice öldürülmüştü. Yas tutmak için zamana ihtiyaçları varsa en azından bunu onlara verebilirdik.

Koridorun ilerisindeki bir kapı gıcırdayarak açıldı ancak kimse dışarı çıkmadı. Thomas'ın bakışını yakalayınca başımla hemen o yönü işaret ettim. Thomas odaya doğru küçük bir adım attı ve doğruladığını gösteren bir tavırla başını salladı. Biri gizlice bizi dinliyordu. Acele etmelerini umarak Dr. Arden ve amcam arasındaki konuşmayı dinlemeye geri döndüm.

"Pekâlâ," dedi amcam pes ederek. "Lütfen, uğradığımı ona iletin. Bu akşam tekrar geleceğim."

Nazikçe reverans yaptım ama Dr. Arden şapkasıyla selam verme fırsatı bulamadan ben koridor boyunca aceleyle yürümeye başlamıştım bile. Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak üzereyken Bayan Prescott'ın boş gözlerle ileriye doğru baktığını fark ettim. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Bayan Prescott..." Ağır adımlarla onun görüş alanına girdim. "Sizin için yapmamı istediğiniz..."

Gözlerini okyanusa dikerek, "Ona, teklifi kabul etmememiz gerektiğini söylemiştim," dedi. "Kızımın sonunu, onun gururu getirdi."

Amcamın ve Thomas'ın tepemde beklediklerini hissettim. Onları durdurmak için elimi kaldırdım. "Sizi rahatsız eden bu teklif nedir? Gemiye binmeden önce aldığınız bir şey mi?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sanki sonunda boşluğa konuşmadığını anlamış gibiydi. "Bir mektup. Bir davet aldık. Ardenlar gibi." Acı dolu bir kahkaha attı. "'Saygıdeğer konuk,' olarak. Ne demezsin! Robert kendi böbürlenmelerine ve şakşakçılarına çok inanır, kendi fikirlerine özenilmesi gerektiğini düşünür. Bu, gösteriş yapmak için kaçıramayacağı bir fırsattı. Oysa kibir günahtır."

"Bay Prescott mektubu kimin gönderdiğini biliyor mu?" diye üsteledim. "Mektubu görebilir miyim?"

Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. Sonra bir tane daha. Dikkatini bana yönelttiğinde duyguları yüreğimi dağladı. "Ne faydası olacak? Benim Olivia'm gitti."

Thomas parmaklarıyla bacaklarına vurarak olduğu yerde kıpırdandı. Bu hâliyle bana iyi bir izin kokusunu almış ve bedeli ne olursa olsun peşine düşmek isteyen bir av köpeğini anımsattı. Tam onu tutmak üzereyken dikkatle erişemeyeceğim bir mesafeye uzaklaştı.

"Bayan Prescott, fikrimi söyleyebilir miyim?" diye sordu. Gözlerimi yumdum. Thomas bir sürü inanılmaz özelliğe sahipti ama incelik bunlardan biri değildi. "Başınızdan çoğu insanın hayal edemeyeceği ve katlanamayacağı bir trajedi geçti. Ama siz hâlâ burada duruyor, nefes alıyor, yaşıyorsunuz. Bu, yapması en zor olan şeydir. İnsanlar genellikle fiziksel güce hayranlık duyar ama bence, insanın karakterini asıl gösteren, bir trajedi sonrasında yaptığı basit şeylerdir. Yatıp uyumak ve dünyanın silikleşmesine izin vermekten başka bir şey istemediğiniz bir zamanda, kudretinizi, yaşamayı sürdürmek kadar açıkça gösterecek başka bir tepki yoktur. Bunu kızınıza yapanı bulmamıza yardım etmeniz için şimdi gücünüze ve inancınıza ihtiyacımız var. Bayan Olivia ölmüş olabilir ama bundan sonra yapacaklarınız, onun hak ettiği adaleti sağlamaya yardımcı olacak."

Gözlerimi acıtan yaşları güçlükle tuttum. Dilim tutulmuştu. Bayan Prescott da aynı şekilde şaşkın görünüyordu ama kendini hemen toparlayıp odasına girdi. Ben orada, ağzı bir karış açık, bu gördüğüm Thomas Cresswell'in kim olduğunu bilmeden öylece duruyordum. Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Sürprizlerle dolu bir ömür, unuttun mu, Wadsworth?"

"Kesinlikle." Onun sırlarının teker teker ortaya çıkmadığı bir gelecek düşünemiyordum. Sonunda Bayan Prescott, oyalandığımız kapının eşiğine geri döndü.

"İşte," dedi burnunu çekerek. "Olivia için."

Thomas büyük bir özenle mektubu alıp göğsünde tuttu. "Bunu kimin yaptığını bulacağız, Bayan Prescott. Bunu ödeyecekler."

Sert gözlerle Thomas'a doğru baktım. Ses tonu tenimi ürpertti. Bu davayı çözmek için tüm benliğiyle savaşacağından hiç şüphem yoktu.

Bayan Prescott güçlükle yutkundu. "İzninizle, tekrar yatmaya ihtiyacım var."

Ona veda edip güvertede yürümeye başladık. Biz yürürken bizi süzen amcamın ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. Amelia halayı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Büyük ihtimalle Amelia hala, Liza'nın ortadan kaybolması yüzünden endişe içindeydi. Hatta Bayan Prescott ile aynı durumda, panikten aklını kaçırma noktasına gelmiş bile olabilirdi. Bizim işimiz, çoğu zaman sadece ölü bedenleri keserek ipuçları aramaktı. Acıları henüz taze olan, yaşayan insanlarla konuşmak çok daha zordu. Duygulara ket vurmak ve yapılması gereken ürkünç işten soyutlanmak neredeyse imkânsızdı.

Güvertede yeterince ilerledikten sonra Thomas durdu ve davetiyeyi bana uzattı. Bir zarf için gayet dekadan bir tarzdaydı. Kâğıt parlak, koyu bir mavi, sarmallı yazılar ise gümüş ve altın karışımıydı. Sanki biri sayfaya sim saçmış gibi kenarlara küçük yıldızlar serpiştirilmişti. Bu, bana anında Ay Işığı Karnavalı'nı hatırlattı.

Parmaklarımı, parlak zemin üzerinde gezdirerek mektubu açtım.

Saygideğer Konuğumuz,

Siz ve aileniz, sihir, yaramazlik ve kargaşa dolu yedi gece yaşamak için ücretsiz olarak RMS *Etruria*'ya davetlisiniz.

Ay Işiği Karnavali'nin; yapilan gösterilere Tarot kartlarinin ve kaderinize Felek Çarki'nin karar verdiği tek gösterinin keyfini çikarmaya gelin.

Ancak denize açilmadan önce basit bir uyarida bulunmak istiyoruz: Gece yarisi pazarliklarina dikkat edin. Dikkatli olmadiğiniz takdirde, bu büyülü gezici gösteride hayatinizi, hatta ruhunuzu kaybedebilirsiniz.

Bu muhteşem yolculuktan keyif alirsaniz, lütfen kulübünüzde olumlu şeyler söylemeyi ihmal etmeyin.

Desteğiniz, mutlaka arzu ediliyor.

Saygilarimizla,
Gizli Hayirseveriniz.

"Siz ikiniz bundan ne anlıyorsunuz?" diye sordu amcam. "İlk izlenimlerinizi söyleyin."

"Söylemek zor." Kelimeleri zihnimden geçirirken derin bir nefes aldım. "Bir yandan Bayan Prescott'ın şüphesini anlıyorum. Bir sulh hâkiminin, bir sirkin reklamını yapmasını kim bekler? Aristokraside böyle şeyler için hedef alınacak çok daha nüfuzlu insanlar var." Mektubu bir kez daha inceledikten sonra Thomas'a uzattım. "Bence, karnavalla ilişkili biri tarafından gönderilme ihtimali pek yok. Hangisi, birinci sınıfta yolculuk edecek dört kişinin bilet parasını ödeyebilir ki?"

"Ama?" Thomas kaşlarını kaldırarak devam etmem için üsteledi. Onun da aynı sonuca vardığı ve bunu açıklama fırsatını bana verdiği izlenimine kapıldım.

"Mephisto'nun yaptığı açılış konuşmasına çok yakın." Neredeyse bire bir aynı olan satırı gösterdim. "'Dikkatli olmadığınız takdirde, bu büyülü gezici gösteride hayatınızı, hatta ruhunuzu kaybedebilirsiniz.' Karnaval çalışanlarından birinden başka kim bu konuşmayı bilebilir?"

Amcam, düşüncelere dalarak bıyığını burmaya başladı. "Belki de daha önce karnavala katılmış biridir. Bu, Ay Işığı Karnavalı'nın ilk gösterisi değildi."

İkna olmamış bir hâlde, "Doğru," dedim. "Yine de bu, suçu neden göstericilerin üstüne atmak istediklerini açıklamıyor. Bildiğimiz kadarıyla şimdiye kadar hiç tanık yok. Neden Olivia Prescott'ın hedef alındığına dair bir sebep yok. Ve bir cinayet işlemek için böyle karmakarışık bir plan yapmak için makul bir gerekçe yok. Neden ışıkların söndüğü anda hamlesini yapıp öylece geldiği yere geri dönmedi?"

Thomas, güvertede bir ileri bir geri yürümeye başladı. Hareketleri hızlı ve kusursuzdu. Düşüncelerinin de aynen böyle olduğunu tahmin ediyordum. Birden durdu ve sonsuz denize bakarak parmaklıklara doğru yöneldi. Amcamla birbirimize baktık ancak Thomas,

karanlık ve ürkütücü düşüncelerinin içinde gezinirken onu rahatsız etmeye cesaret edemedik. Birkaç dakika sonra hafifçe döndüğünde omuzları gergindi.

"Katil, büyük ihtimalle gösteriden hoşlanan biri. Karanlık işlerini sessizce yerine getirmekle ilgilenmiyor. Drama istiyor. İnsanların ürktüğünü görmenin heyecanını yaşamak istiyor. Ben..." Rüzgâr, saçlarının bir kısmını alnına savurdu. Bize döndüğünde ifadesi sertti. "Bir sonrakinde kurban, sadece gösteri olarak düşünülemeyecek, çok daha görkemli bir şekilde ortaya çıkacak. Şu anda katil her neredeyse öfkesinden köpürüyor. İnsanların çoğu açılış gösterisinden korkmadığı için kuduruyor. Yeniden ortaya çıktığında gemideki yolcuların hepsi korkularının esiri olacak. Bu transatlantik yolculuğu fantastik bir kâbusa dönüştürme niyetinde olduğundan eminim."

Uzun bir sessizliğin ardından amcam, yolumuza devam etmemiz için eliyle işaret etti. "İkiniz de her zaman tetikte olun. En son ihtiyacımız olan şey, bu ailenin bir sorun daha yaşaması."

Gece gösterisi için giyinirken Thomas'ın vahim sözlerini aklımdan geçirdim. Oda hizmetçisi saçıma son gonca gülü koyduğunda midem düğüm düğümdü. Thomas haklıysa ki haklı olduğundan hiç şüphem yoktu, o zaman başka biri ölmek üzereydi.

Amcam tetikte olmamız için bizi uyarmıştı. Onun uyarısını harfi harfine dikkate almıştım. Omuzları açık, rengi siyaha yakın koyu mor, ipek bir elbise giymiştim. Kendimi, ihtiyaç hâlinde gölgelerin arasına rahatça karışabilecek ve yemek salonunu izleyebilecek biri gibi hissediyordum.

Annemin kalp şeklindeki madalyonunu mücevher kutusundan çıkarıp oda hizmetçisine verdim. Göğüs kemiğimin üzerinde ağırlığını hissetmek beni rahatlattı.

Oda hizmetçisi gider gitmez bir sandalyenin kenarına tünercesine oturdum ve olanları düşündüm. Bayan Prescott'a göre Ay Işığı

Karnavalı'nı izlemeleri için hem Vali Prescott hem de Dr. Arden davetiye almıştı ve tüm masraflar, bilinmeyen biri tarafından ödenmişti. İkisi, birbirlerini Etruria dışında da tanıyordu ancak ilişkilerini daha fazla araştırmam gerekiyordu. Ama Dr. Arden'ın sergilediği tavırlara bakılırsa bu, biraz zor olabilirdi. Bay Prescott'ın kamarasında kalmaya başlamıştı ve günlerdir kimseyle konuşmamakta diretiyordu.

Şimdilik bu işi bir kenara bırakarak bildiğim şeylere odaklandım. Olivia Prescott ışıklar söner sönmez öldürülmüştü. Belki bu bir tesadüftü ama ben buna inanmıyordum. Yemek salonunun ne zaman karanlık olacağını çok iyi bilen biri, hamlesini yapmak için beklemişti. Bu durum, bu hainice saldırıyı yapan her kimse onun, bir şekilde karnavalla bağlantılı biri olduğunu gösteren başka bir ipucuydu. Ya da provaları görmüş olabilecek biri. Kaptanla tekrar konuşmayı aklıma not ettim. Görevdeki mürettebatın isimlerini o biliyordu.

Sonra bir de sinek ası meselesi vardı ki bunun cinayetle nasıl bir bağlantısı olduğu hâlâ belirsizdi. Ama amaç bu da olabilirdi. Belki de kart sadece dikkati başka yöne çekmek içindi. Yine de kart falı bakmanın inceliklerini öğrenmek faydalı olabilecek başka bir yoldu.

Odaları birbirine bağlayan kapıya vurulduğunda düşüncelerimden sıyrıldım. Elbisemin önünü düzelterek ayağa kalktım. "Girin."

Beni akşam yemeğine götürmek içi gelen Bayan Harvey'yi görmeyi umuyordum. Ama onun yerine zarif adımlarıyla Thomas içeri girdi. Sanki yatak odamda benimle yalnız olması tam bir skandal değilmişçesine rahattı. Frak giymişti. Onu baştan aşağı süzdüm. Bu kadar yakışıklı görünmesi ceza gerektiren bir suç olmalıydı.

"Bayan Harvey nerede?" Hem bize katılmasını umuyor hem de bundan endişe duyuyordum.

Thomas ağır adımlarla yürürken duygularımı ölçüyormuş gibi beni dikkatle inceliyordu. İfademde her ne gördüyse dudakları titredi. "Amcanla birlikte yemek salonunda bizi bekliyor."

"Bunu nasıl becerdin..."

Bana doğru yürüyüp beni kollarının arasına aldığı anda sözlerim bitti. Belli belirsiz bir neşeyle dolu gözleri, beni içine çekecek kadar karanlık ve derindi. Son kaçamak öpüşmemizin üstünden asırlar geçmiş gibiydi. Bedenimdeki bütün sinirler beklentiyle ürperdi.

Tanrı beni korusun, onu istiyordum.

Bir eli yavaşça sırtımdan aşağı süzülürken nefesim kesildi. Bakışlarındaki ateş beni baştan çıkarıyordu. Asla hayal kırıklığı yaratmayan biriydi. Bana doğru eğildi. Çenemi yukarı kaldırırken o harika dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hâlâ ayaklarını yerden kesmedim mi, Wadsworth?"

Cevap vermeden dudaklarımı onun dudaklarının üzerine koydum. Henüz eldivenlerimi giymemiştim. Parmak uçlarım onun teninin üzerinde dolaşırken Thomas da bana aynı şekilde karşılık verdi. Her okşayışında mantığım biraz daha yok oldu. Ellerinin bir sonraki keşfinin neresi olacağından başka bir şey düşünemiyordum. Dudaklarının da bu özenli yolu izleyebileceğine dair umutlanıyordum. Aşkı saf ama baş döndürücüydü, tatlı ve güçlüydü. Bundan, ona dokunmaktan ve onun bana dokunmasından asla bıkmayacaktım.

Bana hissettirdiklerini çok iyi biliyormuş gibiydi. Ellerini, omuzlarımın üzerinden saçlarımın arasına kaydırdı ve bedenlerimiz birbirine değene kadar bana yaklaştı. Bedenlerimizin birbirine değdiği her noktada bir elektrik akımı olduğuna yemin edebilirdim. İsmimi fısıldayarak boynumdan madalyonumun olduğu noktaya kadar açıkta kalan tenimi öpücüklere boğdu. Doğru olanı yapmaktan daha büyük bir ihtiyaç, beni zayıf düşürdü. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Ceketini çekiştirerek çıkarttım ve onunla birlikte yatağıma doğru yöneldim.

Thomas nazikçe beni yatırdı, bedeni bedenimin üzerinde asılı kalmıştı. Tıbbi olarak imkânsız olabilirdi ama bana hemen dokunmazsa alev alacağıma yemin edebilirdim. Başparmağını alt dudağı-

mın üzerinde gezdirirken bakışları düşünceliydi. "Bana böyle bakmana bayılıyorum."

Sorarcasına onun gözlerine baktım. "Nasıl?"

"Beni, seni sevdiğim aynı tarifsiz aşkla sevebilirmişsin gibi."

Kendimi kontrol etmek için tutunduğum son dal da elimden kayıp gitti. Onu, ağırlığını üzerimde hissedene kadar çektim. Onunla bir yatağı paylaşmak ne kadar muhteşem bir histi. Parmaklarımı onun çenesinin güçlü hatlarında gezdirirken gözlerindeki altın rengi noktaların içinde kayboldum. Bir kez daha başını bana doğru eğmeye başladı. Dili dilime dokunduğu anda kendimi neredeyse tamamen kaybettim.

Onunla öpüşmek en büyük hazzımdı ve Thomas da beni şımartmaktan hoşlanıyordu.

"Belki de haklısın. Hazır gemideyken evlenmeliyiz," dedim nefesim kesilmiş bir hâlde. Onunla öpüşmekten daha fazlasını yapmaya hazırdım. Özellikle de giysimin üzerinden tembelce daireler çizerek beni okşamaya devam ettiği zamanlarda. Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi sırıtarak beni bir kez daha öptükten sonra dikkatini tekrar boynuma yöneltti. Eli kalçamdan aşağıya kayarken boğazımın hassas tenini hafifçe dişledi. Tanrı yardımcım olsun. "Sence burada bir rahip var mı? Evlensek babam buna o kadar da sinirlenemez. Amcam... Ya da Bayan Harvey şahidimiz olmayı kabul edebilir."

Thomas, gözlerimin içine bakmak için geriye doğru çekildi. Haylaz gülümsemesi geri gelmişti. "Bayan Audrey Rose Wadsworth, ruhumun fatihi... Sen tam bir şeytansın. Bedenime duyduğun ihtiyaç yüzünden gelenekleri hiçe saymak istiyorsun." Elini kalbinin üzerine götürdü. "İnan, seni bundan daha fazla sevemezdim."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Sen imkânsız birisin."

"Sevilmemesi imkânsız biri." Büyük çaba gösteriyormuş gibi ayağa kalktı ve benim de kalkmama yardım etti. Bakışlarında hâlâ benimkiyle eş bir açlık vardı. Bu arzuyla ilk olarak hangimizin de-

lireceğini merak ediyordum. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp yatağa yönelttim. Birkaç dakika öncesine geri dönmenin bir yolunu arıyordum. "Sana hiç kır evimizden bahsettim mi?"

Konunun aniden değişmesi karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Sanmıyorum."

Thomas ellerini, bileklerimden kollarıma, oradan da belime doğru kaydırdı. Dudakları dudaklarımın üzerinde tüy hafifliğinde gezinirken bedenimi kendine doğru çekti. Kendimi kontrol etmek için büyük bir güç harcıyordum. Onu tekrar öpersem ikimizin de soğukkanlılığımızı kaybedeceğimizi hissediyordum. Ama o anda doğru olanı yapmak istediğimden emin değildim.

"Evlenir evlenmez seni oraya götürmek istiyorum," diye fısıldadı. "Çalışanların çoğunu göndereceğim. Dünyada sadece biz olacağız. Daha fazla gizli saklı buluşma olmayacak. Bana şimdi baktığın gibi baktığında, tehlikeli bir şekilde yoldan çıkmanın eşiğine geliyorum. Üstelik ben, hiçbir zaman çok dindar biri olmadım, Wadsworth."

Bu şaşırtıcı açıklamayla içimde bir ateş gölü oluştu. Birbirimize sarılmış dururken bir gün daha bekleyemeyeceğimi fark ettim. "Sen gerçekten hain birisin, Thomas Cresswell."

Thomas keyifle güldü. "Evet ama gözlerindeki parıltılar senin buna hayran olduğunu gösteriyor ve ben seni mutlu etmeyi çok seviyorum. Bu yüzden, en kötüsü olmak için elimden geleni yapacağım."

"Ne kadar romantiksin."

"Ben de aynı fikirdeyim." Komodinimdeki saate baktı. "Acele etmezsek amcan, Bayan Harvey'yi öldürebilir. Ben yanlarından ayrıldığım sırada bıçakları inceliyordu. Filetosunu kesmek için hangisinin doğru bıçak olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

Bakışlarımı güçlükle onun dudağından ayırdım. Yaşanabilecek gerçek bir cinayetin düşünceleri, aramızda hissettiğim sıcaklığın ka-

lanını yok etti. İç çektim. "O zaman gidip refakatçilerimizi kurtaralım."

Thomas ceketini giydikten sonra Bayan Harvey'nin odasına gidip oradan dışarı çıktı. Ben, bozulmuş koyu lülelerimi düzeltirken aynadaki görüntümü inceledim. Dudaklarıma dokundum. Öpüşmekten şiştiğini kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum. Bu tip romantik ayrıntılar için yanıp tutuşan Liza'ya yazmak için sabırsızlanıyordum. Hem çok şaşıracak hem de çok mutlu olacaktı. Birden sert bir yumruk yemiş gibi inledim. Bir an için onun kaybolduğunu unutmuştum.

Elimi karnıma bastırarak eğildim. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Thomas'ın dudakları tarafından kolayca dikkati dağıtılan, kendi zevkinin peşinde koşan düşüncesiz biriydim. Yolculuğun geri kalanında daha doğru davranmaya yemin ettim.

Bir dakika sonra Thomas, refakat eden bir beyefendinin yapacağı gibi odamın dış kapısını çaldı. Tüm endişelerimi bir kenara bırakıp kapıyı açtım ve onun koluna girdim. Haklıydı. Bu gemide sıkışıp kalmışken Liza için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Amerika'ya varır varmaz daha iyi bir plan yapabilirdim.

"Hazır mısın?" diye sordu Thomas. Başımı sallayarak onayladım. İpek ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla salona giden koridor boyunca yürümeye başladık.

Mantolarımızı ve Thomas'ın beyaz ipek atkısını görevliye verip aceleyle salona girdik. Thomas, frakının içinde kendinden emin adımlarla yürüyordu. Ceketinin iliğine iliştirilmiş gülü görünce şaşkınlık içinde durdum. Mantosunu çıkarmadan önce fark etmemiştim. Gerçi o sırada birbirimizin kollarında olmak dışında bir şeyi gözüm görmemişti.

Bakışımı yakalayıp göz kırptı. "Fahiş bir fiyata geminin serasından çiçekler satıyorlar. İşin aslı, giyinirken seni düşündüm. Sen de

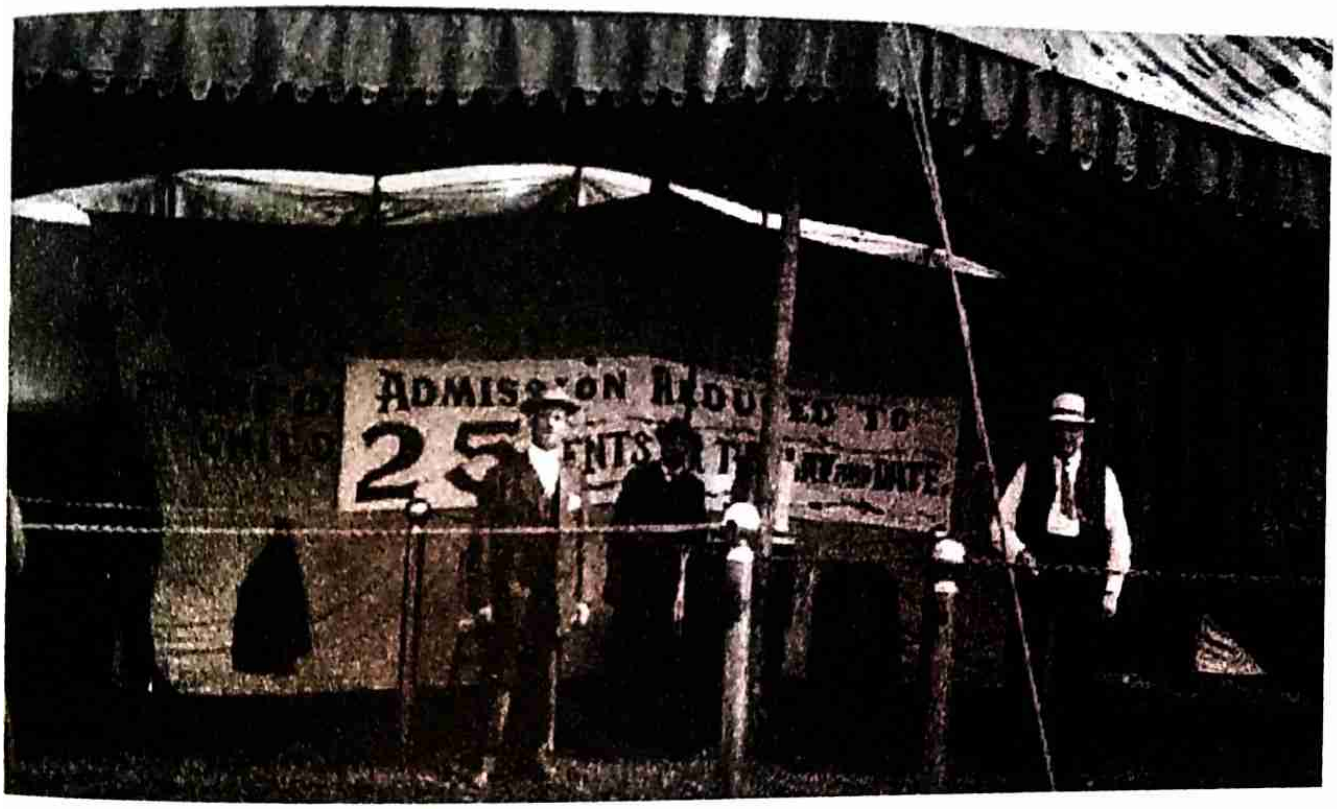
istediğin zaman bu şerefe karşılık vermekten çekinme, lütfen. Ama belki de sen tam aksi şekilde yapmalısın."

Üniformalı iki görevli bizim için kapıları açınca iğneleyici cevabım dudaklarımda donup kaldı. Renk düzeni dünkünün aynıydı. Siyah beyaz zemin ve parıldayan koyu mavi perdeler. Ancak bu gece ara renkler olarak gümüş ve altın vardı. Çiçekler, süslü kollu şamdanlar ve masaların ortalarına konan tespihler. Servetin ölçüsüzce, oluk oluk aktığı bir ortam.

İrileşmiş gözlerinden belli olduğu üzere salondaki çoğu insan gibi benim de dikkatimi çeken, salonu doldurmuş olan maskeli sanatçılardı. Ellerindeki gümüş kılıçları bando sopaları gibi döndürüp duruyorlardı. Bıçaklardan yansıyan ışıklar kalbimi yerinden hoplatıyordu.

Savaşa gitmek için giyinmiş bir sanatçı ordusu vardı salonda. İçlerinden herhangi biri silahını bir konuğun üzerine doğrultabilirdi. Daha da kötüsü, hepsinin bu ziyafeti bir kan banyosuna dönüştürecek gücü vardı.

Ayaklarım birbirine dolandı. Aç bir katili bundan daha çok mutlu edecek bir gösteri düşünemiyordum ve yanıldığımı umut ediyordum.

Sirk çadırları

BEŞ

Kılıçların Şövalyesi

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
2 OCAK 1889

"Her şey yolunda, nefes al." Thomas beni masamıza doğru götürdü. Hazır bekleyen garsonlar olmasına rağmen sandalyemi çekti. Birkaçının rengi attı ama hiçbiri öne çıkıp Thomas'ın kendine tahsis ettiği bu işten onu uzaklaştırmaya cesaret edemedi.

Thomas'ın bu nezaket gösterisi, amcam Jonathan'ın dikkatini çatalından ve bıçağından ayırmasına neden oldu. İfadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. Thomas'ın bana karşı bu özel ilgisi hakkında ne düşündüğünü bir tek Tanrı biliyordu. Kalbimin sesini duyabildiğinden şüpheleniyordum. Tamamen mantıksız olmasına rağmen THOMAS CRESWELL'I ŞEHVETLE ÖPTÜM kelimelerinin aniden alnımda belirdiğinden endişe ediyordum.

Kafamdan geçen bütün düşünceleri tek tek incelemiş gibi dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı. "Audrey Rose." Kavalyem, onun yanında ve benim tam karşımdaki yerini alırken başını salladı. "Thomas. Tam zamanında geldiniz."

Amcamın karşısında, benim yanımda oturan Bayan Harvey beğeniyle başını salladı. "Çok güzel görünüyorsun, hayatım. Bu renk sana çok yakışıyor. Kasvetli ocak geceleri için patlıcan moru mükemmel bir renk. Kusurları da örtüyor."

Kaşlarımı çatınca açık renk elbisesinin üzerindeki belli belirsiz lekeyi gösterdi. Sıvı bir şeyin lekesi gibi görünüyordu ancak tam olarak emin olamadım.

"Teşekkür ederim, Bayan Harvey." Modaya uygun elbisesi ve göz kamaştıran mücevherleri hakkında bir yorum yapma fırsatı bulamadan ışıklar karardı. Elektrikle donatılmış bir gemide olmak etkileyiciydi. Özellikle de heyecan dalgası yaratmak için kullanıldığı zamanlarda.

Gergin görünen birileri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım ama dikkat çeken biri yoktu. Kaptan Norwood, henüz Olivia Prescott'ın ölümüyle ilgili gerçeği açıklamamıştı. Gemide bir panik dalgası yaratmamak, ağırlıklı olarak onun işine geliyordu ama Prescottların isteği de bu yöndeydi. Konuklar masalarında heyecanla sohbet ediyor, silahşor erkek ve kadınlar kılıçlarını sessizce sallamayı sürdürüyorlardı. Bu garip görünse de şimdiye kadar her şey iyi gidiyordu. Belki de Thomas yanılıyordu. Belki bu geceki gösteri bir ölümle sonuçlanmayacaktı. Sırtımdaki gerginliği biraz rahatlatmak için kadehimi alıp içkimi yudumladım.

Perdelerin altından bir duman yayılmaya başladı. Gözle görülmeyen bir ateşin habercisi gibiydi. Avuç içlerim, eldivenlerimin içinde terlemeye başladı. Neredeyse zamanı gelmişti. Yan gözle amcama baktım ama o yemeğiyle ilgileniyordu. Cesetleri incelerken yaptığı gibi büyük bir dikkatle filetosunu kesiyordu. Bu gece, menüde yeniden bir cinayet olduğuna inanmadığı belliydi. En azından bu salonda.

Yine yoğun duman bulutu arasından çıkan sunucu şarkı söylercesine, "*Etruria*'nın saygıdeğer yolcuları," diyerek söze başladı. Dün gece aniden ortaya çıkışını hatırlayınca ürperdim. "Ay Işığı Karnavalı'nın ikinci gecesine hoş geldiniz! Kader Çarkı, sıra dışı bir

gösteri seçti. Karşınızda heyecan, korku, ürperti ve büyük ihtimalle *kan* damlalarıyla dolu bir gece!"

Hiç beklemediğimiz anda perdeler yarılan bir cilt gibi açıldı ve mat kırmızı renkte kadife korsesi ve siyah çoraplarıyla maskeli bir kadın göründü. Üzerinde çok az giysi vardı.

Karamel tonlarının aralara dağıtıldığı kahverengi saçları, lüleler hâlinde tepesinde toplanmış, boyunu biraz daha uzatmıştı. Kenarları kırmızı kurdelelerle çevrelenmiş kat kat siyah etekten oluşan tarlatanı çok güzeldi.

Boynu ve göğsü arasındaki kalp şeklindeki kesim, dekoltesini gözler önüne seriyordu. Korsenin arkasında yakayı tutmak için bağlanmış siyah kurdeleler de benzer bir görüntü oluşturmuştu. Kalçalarının üzerinde, yine kalp şeklinde siyah aplikeler vardı. Yüzündeki telkâri maskenin metali o kadar koyu renkliydi ki donmuş petrol gibi görünüyordu. Sunucunun giysisinin kadına uyarlanmış hâliyle, kırmızı ve siyahlar içinde karşımızdaydı.

Maskeli kadın ve onun elinde parlayan devasa kılıç göründüğünde, kalabalıktan şaşkınlık dolu bir inleme sesi yükseldi. Kostümü gibi kılıcının kabzası da çok güzeldi. Neredeyse siyah denebilecek bir metale bir buket kır çiçeği ve kuş kanatları oyulmuştu. Kızgın, ilahi bir ateşte dövülmüş, hayali bir kılıç gibiydi.

Maskenin arkasındaki genç kadının gözleri benimkilerle karşılaşınca irileşti. Aman Tanrım!

Fark ettiğim şey bedenimde gerçek bir okmuşçasına yol alırken boğazımda düğümlenen çığlığı durdurabilmek için ağzımı kapattım. Nasılı ya da nedeni önemli değildi. Tek bir şeyden emindim.

Sahnedeki kız, benim kayıp kuzenim Liza'ydı.

Gözlerimi ondan ayırmadan güçlükle yutkundum. Maske yüzünün yarısını kapatmasına rağmen o olduğunu biliyordum. Sunucu aramızdaki büyüyü bozarak yeniden görüş alanıma girdi. Kadehimi küt diye masanın üzerine koydum. İçki masa örtüsüne sıçradı ancak

her zaman tetikte olan bir görevli hemen ıslaklığı sildi. *Liza.* Gözlerimin önünde canlandırdığım bir hayal olduğundan ve hemen kaybolacağından korktuğum için gözlerimi kırpmadan bakıyordum.

"Kalplerinizi ya da aklınızı kaybetmemeye çalışın." Mephisto'nun gözleri parlıyordu. "Güzel Liza da kendininkileri korumaya çalışacak. Kılıçların Yüce Şövalyesi, İnanılmaz, Namağlup Jian[2] Yu onu ikiye keserken!"

Kalabalık heyecan ve keyifle eğlenirken ben korkuyla yutkundum.

"İşte, bu ilginç bir gelişme," diye fısıldadı Thomas. Dik dik ona baktım. Sandalyesinde enerjiyle kıpırdanmasına hiç şaşırmamıştım. Bulmacaları ve şaşırtıcı oyunları çözmeye bayılırdı. Bu gece, hepsinden daha büyük bir bulmaca hâline gelmişti.

"'İlginç,' derken çok korkunç demek istiyorsan evet, aynı fikirdeyim."

Amcam derin bir iç geçirdi ve onun da bizim haylaz aile üyemizi tanıdığını anladım. Çok öfkeli olacağını tahmin ettiğimden ondan yana bakmadım. Bu yaptığı, sadece evden kaçmaktan çok daha kötüydü. Belki bana ya da amcama göre değil ama toplumun gözünde bir fahişe olarak damgalanabilirdi.

Mephisto, kuzenimin harekete geçmesini sağlamak için boğazını temizledi. Liza, baştan çıkaran bir gülümsemeyle kalabalığa bakarak kılıcı başının üzerine kaldırdı ve sanki bunu yapmak için doğmuş gibi çalımla yürümeye başladı. Kalbim gök gürlüyormuş gibi çarpmaya başladı. Hem nefesim kesilmiş hem gururlanmıştım.

Thomas, "Liza'nın yaptığını görse halan felç geçirir," deyince amcamın öfke dolu bakışına maruz kaldı. Thomas kaşlarını çattı. "Ama doğru, değil mi?"

2 Jian, Çinlilerin iki ana kılıcından birinin ismidir. Beyefendi kılıcı olarak kabul edilir. Çinlilerin en özgün ve kendine has kılıcıdır. Dengeli kılıçlar arasındadır. Silahşörün kıvraklığındaki ustalık bu kılıcı ölümcül yapar. (Ç.N.)

"Thomas," diye uyardı amcam. "Yeter."

İçinde bulunduğumuz vahim duruma rağmen gülümsedim. Kuzenim, dünyanın onun hakkında ne düşündüğünü umursamadan romantik hayallerini gerçekleştiriyordu. Ona hayrandım. Mephisto'nun uğursuz kelimeleri yüzünden içime bir endişe düşmesine rağmen ona hayrandım. Görünüşe göre Liza, onun karnavalında *hem* kalbini *hem* aklını kaybetmişti. Birden bana yazdığı son mektup aklıma geldi. Zincirlerden kurtulma gösterisi yapan biriyle gizli gizli görüştüğünden bahsetmişti.

Etrafımızdan hayret dolu sesler yükseldi. Böyle bir heyecana neyin sebep olduğunu görmek için yerimde kıpırdandım. Kılıçların Yüce Şövalyesi, İnanılmaz, Namağlup Jian Yu, zincir zırh giymiş siyah bir atın üzerinde salonu boydan boya geçerken tüm ortamı uğursuz bir toynak sesi kapladı. Hayvanın iri gözlerinin beyazı parlıyordu. Şaha kalktı ve ardından toynakları bardakları zangırdatacak kadar büyük bir güçle seramik zemine indi. Bayan Harvey koluma sarıldı ve atın yakınındaki birkaç kadın çığlık attı.

Jian, üzerindeki zırh kadar sert görünüyordu. Gümüş maskesi tek gözünü tamamen kapatıyor, tenini delecek kadar keskin bir dizi sivri uçla yüzünün diğer tarafında sonlanıyordu. Sanki kılıçların ucu erimiş ve onun başının etrafında bir taç şeklini almış gibi görünüyordu. Tarot kartlarındaki Kılıç Şövalyesi'nin vücut bulmuş hâliydi. Kostümü de bunu mükemmel bir şekilde vurguluyordu.

Arkasında kalan diğer kılıçlı sanatçılar, damarlarıma dikenler gönderen bir sesle kılıçlarını kınlarına soktular ve yakarır gibi dizlerinin üzerine çöktüler. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sahne bütünüyle ürperticiydi. Jian'ın koruduğu sessizlik bu etkiyi daha da artırıyordu.

Atı merdivenlerden yukarı sürmeye başladı. Atın adımları sakindi. Jian, önümüzden geçerken hayran gözlerle ona bakmamızı istiyordu. Uzun siyah saçları ensesinde toplanmış, aynı şekilde esmer olan köşeli yüzü kalabalığın gözleri önüne serilmişti. Açılan yelpazelerin sesine ve kadınlardan yükselen heyecanlı fısıltılara bakılırsa

keskin yüz hatları şimdiden birkaç kalbi delip geçmişti. Bayan Harvey soğuk suyundan büyük bir yudum alırken Thomas gözlerini devirdi.

"Burada sizi gerçekten heyecanlandıran kaslı fiziği mi yoksa tek gözünün üzerindeki tehlikeli yara izi mi?" diye sordu, ancak Bayan Harvey cevap verme zahmetine girmedi. Ya da bakışlarını artık sahnede bulunan adamdan ayıramıyordu. Jian atından aşağı atladı. Dizginleri Liza'ya verdi ve perdelere doğru sert bir şekilde çenesiyle işaret verdi.

"Sana verdiğim dergileri inceledin mi Audrey Rose?" Amcam araya girince dikkatim ona yöneldi. "Thomas ve senin, bırakılan izler konusunda bilgili olmanız gerek."

Amcamın bakışları salonun diğer ucundaki bir şeye odaklanınca gözlerim o tarafa döndü. İkinci asistan, tekerlekler üzerinde tabut şeklinde bir mekanizmayı sahneye getiriyordu. Garip kutunun tepesinde, altında ve yanlarında delikler vardı. Her iki ucu halat parçalarıyla bağlanmış, aynı zamanda bu halatlar kadın yardımcıların omuzlarından geçirilmişti.

"Ah, harika," dedi Thomas yumuşak bir sesle. "Ölüleri tatlıdan önce salondan çıkaracaklarını umuyordum. Sence de sakatat ana yemekle daha iyi gitmez mi, Wadsworth?" Burnunu kırıştırdı. "Tatlı için kesinlikle yanlış bir tercih."

"Ciddi ol." Sitemime rağmen kalbim hızlandı. "Kimse organları ortaya döküp saçmayacak."

Thomas başını eğdi. "Ben ciddiyim. Bu kutu insanı ikiye kesmek için kullanılıyor. Tek bir yanlış hareketle kanlar ve parçalanmış organlar ön sıradakilerin masalarına sıçrayacak. Mus ve meyvelerin yerine bu nahoş durum. Gemide gerçekten bir katilimiz varsa korktuğumuz cinayet gösterisi bu olabilir."

Jian, salladığı kılıçları kınına soktu ve ahşap kutunun her noktasını dikkatlice incelediğini izleyicilere gösterdi. Liza ve ikinci asistan yüzlerini kaplayan bir gülümsemeyle kutunun iki ucunda ayakta

duruyorlardı. Sanki gözümüzün önünde kesilecek olan onlardan biri değildi. Ellerimle eteğimin önüne yapıştım. Bir yanım hastalıklı bir şekilde büyülenmişti. Diğer yanım bu büyüden nefret ediyordu. Bazı günler aklımdaki çelişkilerden ve kalbimdeki karanlıktan nefret ediyordum.

"Sence Liza..." Konuşmayı kestim. Jian sahnenin kenarına gelip elini, gözlerini güneşten korur gibi yüzüne kaldırınca bütün gözler üzerine kenetlendi. Yemek salonu biraz sakinleşti ama gürültü ısrarla devam ediyordu.

"Bir gönüllü," diye gürledi belirgin bir aksanla. "Şimdi."

Kimse potansiyel bir kurban olarak ortaya çıkmaya meyilli görünmüyordu. Doğrusu onları suçlayamazdım. Mantık sahibi hangi insan böyle bir şey yapardı ki? Sahnenin diğer ucuna yürürken Jian'ın maskesi parladı. Delikanlılarla dolu bir masaya dik dik baktı. "Hepiniz korkaksınız. Benim kılıçlarımla tanışmaya değmezsiniz." Sahnedeki yardımcılarına döndü. "Liza!"

İnip kalkan boğazı ve kilitlenen dizleri korkusunu ele vermesine rağmen kuzenimin gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı. Derin bir nefes alıp öne doğru bir adım attı. Kendim bile ne yaptığımın farkında değilken peçetemi yarısı yenmiş yemeğimin üzerine atarak yerimden fırladım.

"Bekleyin!"

"Ah." Jian beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Sonunda bir asistanımız oldu."

Sahneye koşmaya ve kendimi ölüm kutusunun içine atmaya kısmen hazır bir hâlde ayakta durmama rağmen şövalyenin bakışları, benim üzerimde değildi. Dizlerim titreyerek durduğum yerin karşı tarafına, sakin ve emin adımlarla merdivenlerden yürüyüp sahneye çıkan Thomas'a bakıyordu. Kalp atışımın tam aksine bedenimdeki her şey bir anda uyuştu ve karıncalandı.

"Thomas, lütfen yapma." Thomas tabutun önünde durunca ellerim iki yanda kenetlenmiş bir hâlde bakakaldım. Omzunun üzerinden bana göz kırptıktan sonra tabutun içine girdi.

Bayan Harvey koluma uzanarak, "Otur, tatlım," diye fısıldadı. "Çok heyecanlı görünüyorsun, biraz şarap iç. Sinirleri yatıştırır." Koyu kırmızı karışımı taşıdığı sürahiden kadehlere döken garsona işaret etti. Şarap, kadehime dolarken Olivia Prescott'ın kanını düşünmemeye çalıştım. "İşte, şimdi uslu bir kız ol ve birkaç yudum iç."

Tartışmadan yeniden sandalyeme oturdum ve uzatılan kadehi alarak dudağıma götürdüm. Koruğun tadını almadan içki boğazımdan aşağıya kaydı. Şarap içmeyi pek sevmiyordum ancak şu anda dikkatimi dağıtması hoşuma gidiyordu. Keten peçeteyi ağzımın kenarına hafifçe dokundurdum. Dikkatim tabut şeklindeki kutudan başını, kollarını ve ayaklarını çıkartmış olan Thomas'ın olduğu yere kaydı ve orada kaldı. Thomas da hareketsiz duruyordu.

Bir morg masasında cansız yatan bedeninin görüntüsü zihnime saldırdı ve irademin son kırıntılarını neredeyse silip süpürdü. Sahneye fırlayıp onu kollarımın arasına almamak için kendimi tutmakta zorlanıyordum. Mantıklı yanım ona bir zarar gelmeyeceğini biliyordu. Karnavallar bilet satmak ve inanılmaz gösteriler yapmak içindi. Müşterilerini öldürmek için değil.

Her ne kadar dün akşam yaşananlar kelimenin tam anlamıyla böyle olsa bile.

Liza ve ikinci asistan ahşap kutunun kapağını kapatıp Jian'a başlarıyla işaret verdiklerinde kol ve bacaklarımdaki gerginliği azaltamamıştım. Karnımdaki korseyi gevşeterek oturduğum yerde dikleştim. Salon aniden daha sıcak olmuştu. Güvertede, dışarıda olmayı, üstü kapalı gezinti alanında esen buz gibi kış havasının beni sarmasını istiyordum.

Amcam, kutunun içine sokuşturulan Thomas'ın görüntüsüne kızmıştı ama onun kaşlarının arasında da endişe dolu çizgiler be-

lirdiğini fark etmiştim. Bu benim korkularımı yatıştıracak bir tepki değildi. "Aptal çocuk."

Metalin avucuma batmasını görmezden gelerek annemin kalp şeklindeki kolyesini sımsıkı tuttum. Thomas bir kolunu içeri çekti. Yeniden dışarı çıkarttığında elinde bir kart sallıyordu. Ben oturduğum yerde sağa sola gidip geldiğimi hissettim. Devasa geminin ters bir akıntıya girdiğine yemin edebilirdim.

Thomas'ın bedeninden ayrıymış gibi hareket eden kolunun kartı sallamasındaki saçmalık insanları güldürdü. Ancak ben gözlerimi, iki asistanın şövalyeye doğru götürdüğü kocaman testereden ayıramıyordum. Testerenin metal dişleri parıldadı. Ahşap kutuyu ve Thomas'ın bedenini kesmeye hazırdı. Plana göre gitmeyen bir şeyler olabilirdi. Belki de planlanan onun cinayetiydi.

Bir damla ter sırtımdan aşağı aktı. Tek bir yanlış hamle ile kanı ortalığa saçılacaktı.

"Hadi ama hayatım." Bayan Harvey elimi okşadı. Ben bir nefes verince gülümsedi. "Bu sadece bir illüzyon. Dün olanlar korkunçtu ama ikinci kez bir cinayet olma ihtimali pek yüksek değil. Bizim Thomas ne yaptığını biliyordur, ha?"

Güçlükle yutkunarak başımı salladım. Onun haklı olduğunu biliyordum ama kalbim mantıklı açıklamalar dinlemek istemiyordu. Korkunç şeyler olabileceği düşüncesiyle kalbim hızlandı. Thomas ne yaptığını biliyordu. Aklındaki şey korkunç bir fikir olsa bile.

Liza omzunun üzerinden bana anlaşılmaz bir bakış attı. Jian tepsiyi başının üzerine kaldırınca bir kez daha gerildim. Thomas'a bir şey olması hâlinde diz çökmüş oyunculardan birinin yanına koşup kılıcını almaya hazırdım.

"Bıçağın gerçek olduğunu görebilirsiniz. Isabella, istersen göster." İkinci asistana başıyla işaret etti. Isabella öne doğru bir adım attı ve masadan aldığı bir kılıçla testereye vurdu. Herkesin duyduğu bir metal sesi salonda çınladı. Bu sesi duyunca dişlerimi gıcırdattım.

Yan masadaki genç bir adam kulaklarını kapadı. "Aynı zamanda çok keskin. Liza?"

Kuzenim, gizlediği telkâri bir maskeyi çıkarıp kutunun üzerine koydu. Jian, ikiye ayrılana kadar maskeyi testereyle kesmeye koyuldu. Metalin ikiye bölünmesi için testerenin sadece üç kez gidip geldiği gerçeğine takılmamaya çalıştım. O kadar keskindi ki sevgili Cresswell'imin yakınında bile olması tehlikeliydi.

Jian başının üzerine kaldırdığı testereyle kutunun etrafında dolaşırken derin bir nefes aldım. En sonunda Thomas'ın karnının olduğu bölgenin yakınında durdu ve Isabella'ya bir işaret yolladı. Isabella, yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle ellerini bir balerin gibi kalçalarının üzerine koyarak sahnenin diğer ucuna yürüdü. Şövalyenin tam karşısında durdu. Görünüşe göre testereyle kesmek için iki kişi gerekiyordu. Jian testereyi kutunun bir yanına koyup Isabella'ya doğru iterken kucağımdaki peçeteyi avucumda buruşturdum.

"Üç deyince," diye emretti Jian. "Bir. İki. Üç!"

Metal, ahşabın üzerinde *haşır huşur, haşır huşur* diye hışırdıyor, testere gittikçe kutunun içinde daha derine iniyordu.

Adalet

ALTI

İkiye Bölünmüş

YEMEK SALONU

RMS ETRURIA

2 OCAK 1889

Gözlerimi kapatmak, salondan kaçmak ve denize atlamak istiyordum ama oturmak ve sakin olmak için bedenimi zorladım. Bu arada sahnede Thomas'ın elleri ve ayakları, testere onun bedenine yaklaşırken çılgınca hareket ediyordu.

Birkaç kişi yelpazelerini sallayarak rahatlamak ve amonyak tuzu istemek için gösteriye sırtlarını döndü. Bu gösteri başarısız olursa ben de dâhil olmak üzere bir insanın hayatı boyunca tanık olabileceği en ürkütücü sahne yaşanacaktı. Ölümle ve bir cinayetin sonrasıyla ilgilenmek zor bir işti ama tam olarak o anı izlemek? Bir an gözlerimi yumdum. Thomas sahnede ölürse içimden yükselecek karanlığı hayal etmek bile istemiyordum.

"Aman Tanrım." Bayan Harvey şarabından büyükçe bir yudum aldı. "Gerçek gibi, değil mi? Testerenin onu gerçekten kestiğine yemin ederim."

Çenemi o kadar çok sıktım ki canım acıdı. Testerenin Thomas'a ulaşmasına sadece birkaç santim kalmıştı ve testere kutuyu ortasından kesmeye devam ediyordu.

Haşır huşur, haşır huşur.

Muayene çantamın nerede olduğunu, üzerimdeki gece giysisiyle kamarama koşup onu almamın ne kadar süreceğini ve Thomas'ı yeniden bir araya getirebilecek yeteneğim olup olmadığını düşündüm. Gemide bir cerrahın olduğunu umuyordum. Ve Vali Prescott'ın bizden uzak durmasında ısrarlı olan Dr. Arden'dan daha yetenekli biri olmasını.

Haşır huşur, haşır huşur.

Testere kutunun tabanına ulaştığında, kesilen yerden kanın ve iç organların fışkırmasını bekleyerek nefesimi tuttum. Thomas hareket etmeyi kesmişti. Kalbim de durmuş olmalıydı. Etrafımda mırıltılar yükselmeye başladı. Ama Thomas'ı kanlar içinde görmeyi beklerken bu sesler, benim için birbirinden ayırt edilemeyen gürültülerdi.

Hiçbir şey olmadı.

Sanki testere onu ortadan ikiye ayırmamış gibi Thomas'ın el ve ayakları birden hareket etti. Yapılan bu gösteriyi alkışlamaya hazırlanarak ayaklanmıştım. Ama belli ki kâbus henüz bitmemişti. Jian ve Isabella başka bir testereyle aynı gösteriyi tekrarladı. Tabanına kadar kestikten sonra her ikisi birer ucundan tutarak kutuyu ikiye ayırdı.

Böyle bir niyetim olmadığı hâlde bağırdım. Hem de amcamın çatalını düşürmesine ve Bayan Harvey'nin şarap kadehini aramasına neden olacak kadar korkunç ve yüksek sesle. Kılıçların Şövalyesi kahkahayla güldü. Denizin üzerinde köpüren bir fırtına gibi uğursuz ve korkutucu bir sesti.

"Testereyle ikiye bölünmüş bir adam!"

Kalabalıktaki birkaç kişi daha çığlık attı. Daha fazla çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım. Geniş plaka şeklindeki testereler kutunun iki ucunu kapatmış, bağırsakların izleyicilerin önüne saçıl-

masına engel olmuştu. Gerçi mantıken saklayacak bir şey olmadığını biliyordum ama duygularım mantığıma baskın geldi ve içimde bir korku belirdi. Thomas'ın elleri. Dikkatimi onlara verdim. Hâlâ elinde tuttuğu kartı sallıyordu. Elleri hareket ediyordu. Thomas hareket ediyordu. Bu bir illüzyondu. Muhteşem bir hileydi.

Bunu yaptığı için Thomas'tan nefret ederek gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırdım. Jian testereyle sergilediği yeteneğini gururla göstererek kalbimin iki yarısını sahne etrafında gezdirdi. Tam bir tur döndükten sonra kutuları yeniden bir araya getirdiler ve iki testereyi de yerlerinden çıkardılar. Yerimden uçarak fırlamamak, tabutun kapağını söküp ellerimi Thomas'ın üzerinde gezdirmemek için sandalyemin kenarlarını sımsıkı tutmuştum.

Liza geniş, siyah, keten bir örtüyü kutunun üzerine savurdu. Kutuyu tamamen kapattıktan sonra bir kez daha etrafında yürüdüler ve tek bir hamleyle örtüyü çektiler. Kapağı kaldırdılar ve... Hiç. Thomas ortada yoktu. Kolları ve bacakları da artık görünmüyordu. Kalbim uyuştu, salondaki sesler aynı anda hem yükseliyor hem de suskunlaşıyordu. İçimden, *keşke amonyak tuzu istemeyi düşünseydim*, diye geçirdim. Liza ve Isabella birbirlerine endişeli gözlerle baktılar. Bunun sergiledikleri oyunun bir parçası olduğunu sanmıyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ayağa kalktım.

Jian savurduğu kılıçları kınına sokup yumruk yaptığı elleriyle kutunun etrafında dolaştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kutuya yaklaştığı sırada Thomas, elinde ikinci bir kart tutarak yaylı oyuncak kukla gibi kutunun içinden birden fırladı. Jian şaşkınlıkla geriledi.

Şövalyenin yüzü ekşi limonlardan kocaman bir lokma ısırmış gibi buruşmuştu. Seyirciler şövalyenin yüzündeki ifade karşısında kıkır kıkır gülmeye başladılar. Şövalye ani bir hareketle sırtındaki kından ince bir kılıç çıkartıp doğruca kartın ortasına saplayınca gülüşmeler kesildi.

Thomas zıplayarak kutudan çıktı. Küçük bir selam vererek merdivenlerden aşağı inerken keyfinden yanakları kızarmıştı.

"Gösterim onu biraz kızdırdı galiba," dedi kesik kesik soluyarak. "Korkuyu dengelemek için biraz gülümsemenin hoş bir üslup olacağını düşünmüştüm."

Jian ve asistanları sahneden ayrıldılar ama ben, Thomas'ın yeleğinin aşınmış olan kumaşından başka bir şeye dikkatimi veremiyordum. Ne olduğunu kavradığım anda kanım okyanusun suyu kadar soğudu. "Kesilmişsin."

Thomas, nemlenmiş bir tutam saçını geriye attı ancak bir yorum yapmadı.

Mephisto dumanların arasından bir şeytan gibi yeniden ortaya çıktı. Yolculara pis pis sırıttıktan sonra kadife perdelerin arkasını işaret etti. Bu emirle perdeler yeniden açıldı. Jian, Liza ve Isabella yere kadar eğilip selam vererek sahneye çıktılar. Kalabalık keyifle onları alkışlıyor, ıslık çalıyordu. Hatta bazıları ayaklarını tekrar yere vurmaya başladılar, vazolardaki çiçekleri alıp sahneye attılar. Ancak ben onlara katılmak gibi bir istek duyamıyordum.

Şövalyenin gözlerinde yanan ateşi fark ettim. Arkadaşım onu kızdırmıştı ve aptal yerine konmaktan hoşlanan biri gibi görünmüyordu. Bakışları Thomas'ın üzerinde durduğunda çenesindeki bir kas seğirdi. Thomas, onun inceleyen gözlerini fark ettiğinde aralarında sessiz bir anlaşma yaptıklarına yemin edebilirdim.

"Hanımlar ve beyler," dedi Mephisto. "Görünüşe göre bu gece kimse başını kaybetmedi. Ama yarın bu kadar şanslı olacak mısınız? Kader Çarkı'na danışıp göreceğiz. İyi geceler!"

Perdeler kapanırken bütün sanatçılar geriye doğru çekilip gözden kayboldular.

Thomas'a döndüm. Onu boğmamak için iki elimle birden kadehimi tutuyordum. "Sen aklını mı kaçırdın? Yaralanabilirdin!"

Bakışları, benim kadehimi tutan ellerimden gergin yüzüme yöneldi. Öfkeme teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. "Rahatla artık,

Wadsworth. Belki de çatal bıçak takımları ve bardaklardan biraz uzaklaşmalıyız. Seni temin ederim, tamamen güvendeydim."

Homurdandım. "Tabii ki güvendeydin. İkiye kesilirken kim *tamamen güvende* olmaz ki? Özellikle de dün biri öldürüldükten sonra! Endişelenmem ne büyük bir aptallık."

"Audrey Rose," diye uyardı amcam. "Lütfen, kendini yemekten sonraya kadar kontrol et. Liza'nın gösterisiyle başa çıkmak için yeterince uğraşıyorum." Peçetesini masaya atarak ayağa kalktı. "Aslında hemen şimdi gidip onu getireceğim. Senin kamaranda kalacak."

Bu sözlerinin ardından yürüyerek salondan çıktı. Bayan Harvey, boş bardağını aldı ve sanki bardak onu masadan başka bir yere götürebilirmiş gibi dikkatle içine bakmaya başladı. Sandalyesini çekmesi için görevlilerden birini çağırırken, "Şu işe bakın," dedi. "Birden inanılmaz yorgun olduğumu fark ettim. İzninizle."

Onun gidişini seyrettim. Bir kez daha refakatçisiz kalmış olduğumu düşünemeyecek kadar kızgındım.

"Eee?" diye sordum. "O kutunun içine girmeden önce güvenli olduğu sonucuna nasıl vardın?"

Elime uzandı ama kendini tuttu. Masamızda yalnızdık ancak özel kamaramda da değildik. İnsanların içinde bana dokunması çok uygunsuz olacaktı.

"Kutunun sahte bir tabanı vardı. Ahşaptaki belli belirsiz izi fark ettim. Gerekenden biraz daha derindi. Daha iyi baktığımda, aslında tabanın üzerine yerleştirilmiş kutunun altında bir kutu daha olduğunu ve onun içine yatacağımı fark ettim." Belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten çok ustaca yapılmış. Tasarım, ellerim ve ayaklarım deliklerden dışarı çıkmışken kutunun ikiye kesilmesine olanak sağlıyor. Her kim yapmışsa çok zekice. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bütün bunları o kutunun içine yatmadan önce mi anladın?"

"Çoğunu." Thomas bakışlarını yavaş yavaş boşalan masalarda gezdirdi. Çok geçmeden burada sadece biz kalacaktık. "Burun deliklerin bu kadar çarpıcı şekilde genişlediğinde çok güzelsin. İşte..." Masanın altından tekmemi savuştururken gülümsedi. "Tam bu bakış. Bir gün önemli bir portre ressamına bunu resmettireceğim ve çalışma odamdaki şöminenin üzerine asacağım."

"Senden bazen gerçekten nefret ediyorum, Thomas James Dorin Cresswell."

"Kendimi kurban ederek kahramanlık yaptığım zamanlarda bile mi?" Ceketinin içinden iki kart çıkarıp önümde salladı. "Artık benden daha az nefret ettiğine bahse girerim."

"Çok az." Onun elindeki kartları kaptım. Biri Maça Ası'ydı, ikincisi ise elle çizilmiş bir tarot kartıydı: Adalet. İç çekerek onları masanın üzerine koydum. "Bunlardan ne anlam çıkarıyorsun?"

"Bak, adaletin terazisinin ayarı çok kötü bozulmuşa benziyor. Vali Prescott'ın kızının öldürülmesi bir tesadüf gibi görünmüyor. Bir hâkim olarak geçmişine bakılması bize işe yarar bilgiler verebilir. Belli ki biri, onun mahkeme kararlarını adil bulmuyor. Bu cinayet için iyi bir sebep olabilir." İskambil kartına parmağıyla vurdu. "Maça Ası, muhtemelen dikkati başka tarafa çekmek için."

"Peki ya Olivia Prescott'ın bedenine saplanmış olan Sinek Ası?" diye karşılık verdim. "Belki de tarot kartı dikkati başka yöne çekmek içindir."

Thomas omzunu silkti. "İkisinin de yem olması mümkün. Belki de sadece birisi onları yanlış yere koydu. Bence bu konuda araştırma yapmalı..."

Korkunç bir arbede konuşmamızı böldü. Sanki koridorda çılgınca koşturarak kaçan fillerin yarattığı bir izdiham vardı. Gerçi bunun bir karnaval olduğu düşünülürse bu pek de olmayacak bir şey değildi. Şaşkınlıkla oturduğum yerde döndüm. Açık kapıdan birkaç kişinin koşturmasını ve garsonların başlarını çıkararak bakmalarını izledim.

Bütün eklemlerime bir korku yayıldı. İnsanların yanaklarından sel gibi akan gözyaşlarıyla koşuşturması hiç iyiye işaret değildi. Onları korkutan her neyse gerçekten kötü bir şey olmalıydı. Az önce genç bir adamın ikiye kesildiğini görmüş ve buna rağmen yemeklerini yemeye devam etmişlerdi.

"Acele et," dedi Thomas. Nazikçe kolumdan tutup bizi kapıya yönlendirdi. "Bu korktuğum şeyse... O kişiyi kurtarmak için zaman olabilir."

"Bekle!" Kolumu sertçe çekerek ondan kurtuldum ve en yakındaki masaya koşturarak bir bıçak aldım. "Tedbirli olmakta fayda var."

Thomas elimi kavradı. Olabildiğince hızlı adımlarla, yolcular bize doğru gelirken biz onların aksi yönünde ilerlemeye başladık. Bıçağı aşağıda, hemen yanımda tutuyordum. Güverteyi hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Daha önce rahat bir yürüyüş alanı gibi görünen güverte, şimdi bir huni gibiydi.

Silindir şapkalı adamların koşuşturması dalgalı bir denizi andırıyor, bazıları ailelerini bu karmaşadan uzaklaştırmaya çalışırken diğerleri de karmaşanın içine dalıyordu. Birkaç kez elim Thomas'ın elinden kayar gibi oldu ama Thomas, bedenini benim önüme bariyer yaptı ve tekrar elimi tuttu. İnsanlar onu itekliyordu ama o, bizi kalabalığın en yoğun olduğu yere kadar götürdü.

Göremediğim bir yerden, "Lütfen!" diye bağırdı biri. "Kamaralarınıza geri dönün. Koşmayın. Panik yapmayın. Hepinizi güvende tutacağıma söz veriyorum."

"Onu güvende tuttuğunuz gibi mi?" diye bağırdı arkalardan bir yolcu. Yakınlarındaki gruptan onaylayan bağrışmalarla sözlerine devam etti. "Burada, suyun üzerinde hiçbirimiz güvende değiliz! Kapana kısıldık!"

"Hey, hey," dedi ilk konuşan adam. "Her şey yoluna girecek. Siz sakin olun ve kamaralarınıza geri dönün!"

Thomas, çok uzun olan boyunu kullanarak bizi ön tarafa daha yaklaştırdı. Kaptan Norwood bir kasanın üzerine çıkmış, yolcuları dağıtmaları için tayfalara işaret ediyordu. Bakışlarım bu telaşa neden olacak şeyi araştırarak onun etrafında geziniyordu.

Sonra onu gördüm.

Güvertenin çatı kalaslarına ayak bileklerinden asılmış, sallanan bir kadın. Başının üzerine düşen etekleri kimliğini gizliyordu. İç çamaşırları herkesin gözü önüne serilmişti. Bu yeterince korkunç değilmiş gibi bir de vücudunda sayısız noktaya garip açılarla kılıçlar saplanmıştı. Açık olan her yaradan güverteye ağır ağır kan damlıyordu. Musluktan damlayan su sesine benziyordu. Korkmuş yolcuların gürültüsüne rağmen sadece o uğursuz damlama sesini duyabiliyordum. Tanık olduğum en korkunç görüntüydü. Üstelik Karındeşen'in tüyler ürpertici durumdaki kurbanlarının çoğunun keşfedildiği yerde bizzat bulunmuş olmama rağmen.

Elimi karnıma götürdüm ve aralıklı da olsa nefes almak için kendimi zorladım. Beden, oltaya yakalanmış bir balık gibi kıpırdarken halat gıcırdadı. Olivia Prescott'ın ölümünün korkunç olduğunu düşünmüştüm ama bu, vahşette tamamen yeni bir seviyeydi. Açık koridordan gelen rüzgâr, cesedi tepemizde sallandırıyordu. Kan, yay çizerek yere damlarken kılıçlardan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

"Ah, Aman Tanrım, şuraya bak," diyerek halatın yıpranmış olan yerini gösterdim. "Onu hemen aşağıya indirmezsek halat kopacak." Ve kılıçlar daha derine saplanacak, hatta belki de gözümüzün önünde başını kesecekti. Bu görüntüyle midem kalktı. Bu zavallı kurban, daha fazla saygısızlığı ya da başına daha kötü bir şey gelmesini hiç hak etmiyordu.

Thomas kalabalığı inceledi. "Amcan orada, onun yanına gitmeliyiz."

Parmaklıkların yanında duruyorduk. Rüzgâr tüm öfkesiyle güverteyi kırbaçlıyordu. Ellerimle kollarımı ovuşturduğum anda sa-

dece pelerinimi almayı unuttuğumu değil, aynı zamanda bıçağı da kaybettiğimi fark ettim. Thomas ceketini omuzlarımın üzerine attı. Ama bu sırada gözlerini bir an olsun cinayet mahallinden ayırmamıştı. Görevliler, yolcuların çoğunu uzaklaştırmayı başardıklarında amcam işaret ederek bizi yanına çağırdı.

"Lütfen, odalarınıza geri dönün." Bir tayfa yolumuzu kesti. "Kaptanın emri."

Thomas'ın gözleri genç adamın üzerinde gezindi. "Biz cesedin incelenmesine yardım etmek için buradayız."

Tayfanın dikkati bana yöneldi. "İkiniz de mi?"

"Bırak geçsinler, Henry!" diye bağırdı Norwood. "Biri şu lanet olası sirk müdürünü bana getirsin. Bunu, onun kahrolası elemanlarından biri yaptıysa *onu* kendi ellerimle asacağım!" Kaptan amcama döndü. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Onu bütün gece burada uygunsuz bir hâlde bırakamayız. Size yirmi dakika veriyorum. Geri kalanını içeride yapabilirsiniz." Mürettebatın arasında gezinmeye başladı. "Kamaralara gidip kayıp bir akraba olup olmadığını araştırın. Bu genç kadın tek başına yolculuk yapmıyordu. Şimdiye kadar birileri endişelenmiş olmalı. Ah, aklı başından gitmiş görünenlere de brendi verin. Herkesi saracak bir panik yaşanması en son ihtiyacımız olan şey. Hadi, gidin!"

Cesedin etrafında yürümeye başlamadan önce amcamla gözlerimiz karşılaştı. Korku dolu bir an için orada asılı olan kadının Liza olduğunu, biraz önce elinde savurduğu kılıçlarla delik deşik edildiğini düşündüm. Sonra mantığım duygularımı kontrol altına aldı ve önümdeki olgulara baktım. Kadının üzerinde karnaval kostümü yoktu. Yüzünü göremiyordum ama kuzenimden daha uzun boylu ve kilolu görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ama kurbana doğru yaklaşırken nabzımın yavaşlamasına bir yardımı olmadı. Hemen yukarıda, ceset rüzgârla sallanırken halat gıcırdadı. Keskin bakır kokusu, denizin tuzlu su-

yuyla birbirine karışmıştı. Bu, yakın bir zamanda unutmayacağım bir kokuydu.

Thomas cesedin etrafında dolaştı. Yüzü, bizi çevreleyen hava kadar soğuktu. Bir kaç saat önceki ateşli adamla aynı kişi olduğuna inanmak çok zordu. Yarısı yerde olan bir filikayı gösterdi. "Biri, sandalın bir ucundaki halatı kesmiş ve onu asmak için kullanmış. Gördün mü?"

Ona doğru ilerledim ve yere diz çöktüm. "Bu, işin planlı yapılmadığının belirtisi olabilir. Çünkü planlı bir cinayet olsaydı katil halatı beraberinde getirirdi."

"Fikrine saygı duymakla birlikte aynı fikirde değilim, Wadsworth. Katilin canlandırmak istediği şey tam olarak bu. Ama şuraya bak... Başka bir halat kullanmış ve onu kestiği parçaya bağlamış, sonra da kirişlere iki kez dolamış. Oysa burada, kullanacağı uzunluk için yeterince halat varmış." Başıyla yerdeki halat öbeğini gösterdi. "Neden filikayı aşağı indirmek gibi fazladan bir çaba gösterip dikkat çekme riskini alsın ki?"

Bu cevaplamam gereken bir soruydu. Dikkatimi yeniden korkunç kılıçlara yönelttim. Kesin olan tek bir şey vardı. Kadını oraya asan her kimse bu iş için epey güç harcamış olmalıydı. Birden tüm olay yeriyle ilgili bir gariplik aklıma geldi.

"Neden hiç kimse bir çığlık duymadı. Kadın yardım istemek için bağırmış olmalı. Kılıç saplanırken öylece sessiz sedasız durup beklediğini hiç sanmıyorum..." Sustum ve mideme kramplar girerek kılıçları saydım. "Hem de yedi kılıç. Mutlaka bir tanık olmalı."

Amcam gözlüklerini çıkarıp koluna sildi. Onun, cesedi geçici laboratuvarımıza götürmek için sabırsızlandığını tahmin edebiliyordum. "İncelememizin bazı soruları cevaplandıracağından eminim. İkinizin de üstünüzü değiştirip benimle laboratuvarda buluşmanızı istiyorum." Döndü, sonra tereddüt ederek, "Thomas, lütfen Audrey Rose'a eşlik edildiğinden ve Liza'nın Bayan Harvey'nin gözetiminde olduğundan emin ol. Bu akşamın hesabını herkese soracağım."

"Tamam, amca." Olay yerine son bir kez baktım.

"Kılıç Yedilisi." Derinden gelen soğuk bir sesle şaşırdım. Thomas ile dikkatlerimiz yeni gelen kişiye yöneldi. Mephisto ellerini ceplerine sokup ıslık çaldı. "Ters dönmüş. Bu hiç iyiye işaret değildir. Kaldı ki zaten belli, değil mi?"

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum. Burada olması beni sinirlendirmişti. Maskesini çıkarma gereği bile duymamıştı. Tanrı korusun, etraftakiler gerçek yüzünü görür falan! "Bu ne demek?"

"Gerçekten hiçbiriniz bunun tarot kartlarındaki Kılıç Yedilisi gibi göründüğünü fark etmediniz mi?" Boş boş baktığımızı görünce Mephisto ceketinin cebinden bir deste kart çıkarttı. Kartları karıştırmaya başladı ve içlerinden birini, suç mahalline pek yakışmayan abartılı bir tavırla çekip çıkardı. "Hiç kimseye tanıdık gelmiyor mu? Bekleyin. Tam olarak doğru değil... Ah... İşte." Kartı ters çevirdi. "Kılıç Yedilisi ters olduğunda ya da baş aşağı çevrildiğinde, hilekârlık anlamına gelir. Sahtekârlıktır. Şerefsizliktir. Aynı zamanda, kişinin yaptığının yanına kâr kaldığını düşündüğünü gösterir." Parmağıyla cesedi gösterdi. "Biri bu sahneyi çok dikkatli ve özenle hazırlamış."

Thomas gözlerini kıstı. "Karnavalınız gösterilerinde tarot kartlarını kullanmakla övünürken sizin bu tavrınız çok saygısızca."

Mephisto kartları yeniden ceketinin cebine koydu ve üstünü hafifçe silkeledi. Bakışları benim baktığım noktaya kaydı. Cebindeki şişkinliği ölçmeye çalışıyordum. Mephisto ceketine daha sıkı sarınıp gülümsedi. "Kartları mı arıyorsunuz? Bulamayacağınıza garanti veririm ama aramak eğlenceli olurdu."

Ellerimi iki yanımda sımsıkı yumruk yaptım. "Belki de kaptanın sizi gemi hapishanesine atması gerek."

"Bu, yapılacak en uygunsuz şey olur," dedi Mephisto. "Çünkü bu gece gösteri başlamadan önce bazı eşyaların çalındığını bildirdim. Halat. Tarot kartları. Ve... diğerleri neydi..." Alaycı bir tavırla çenesini sıvazlayarak düşünüyormuş gibi yaptı, sonra bulmuş gibi parmağını şaklattı. "Tamam. Kılıçlar. Bir tomar kılıç. Görünüşe

göre artık kayıp değiller. Gerçi Jian'ın onları geri isteyeceğinden pek emin değilim. Ölüm, iş için kötüdür."

Kendimi daha fazla kontrol edemeyerek, "Çok alçaksınız," dedim. "Bir kadın öldü. En kötü şekilde katledilmiş bir hâlde önünüzde ve siz onu, alaycı konuşmalarınızın malzemesi yapıyorsunuz."

Mephisto bana uzun uzun baktı. Sanki beni ilk kez gerçekten fark ediyordu. "En içten özürlerimle, hanımefendi. Söylediklerimden başka size sunabileceğim bir bilgim yok. Başka bir kadının daha katledilmesi çok büyük bir talihsizlik ama benim karnavalımın bununla bir ilgisi yok. Gösterilerime katılan insanların gösterilere inanmaya veya korkmaya başlamalarını göze alamam. Çalıştırdığım insanların çoğu hayatlarını sürdürmek için bu işe muhtaç. Gözlerinizi başka bir yöne çevirmenizi öneririm."

Sergilenen cesede son bir kez baktıktan sonra ağır adımlarla güvertenin diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Sertçe Thomas'ın ceketini çektim. Birinin masum olduğunu bu kadar bağırarak iddia etmesi, bana onun suçlu olduğunu düşündürürdü.

"Gel," dedi Thomas kolunu uzatarak. "Kamarana kadar seninle birlikte yürüyeceğim."

Odama doğru giderken suya baktım ve aynı anda bunu yaptığıma pişman oldum. Geceleri deniz kapkara, dalgalı bir yaratıktı. Hilal şeklindeki aydan hafif bir ışık parıldıyor, bizim geçit törenimizi izleyen binlerce küçük göz, hareket ederken bize göz kırpıyordu. Sessiz suyun bu gece başka nelere tanık olduğunu ve hangi sırları saklıyor olabileceğini merak ettim.

YEDİ

En Korkunç Cinayet

AUDREY ROSE'UN KAMARASI

RMS ETRURIA

2 OCAK 1889

Thomas otopsi için birazdan geri döneceğini söyleyerek beni kamarama bıraktı. Odamdan içeri girdiğimde, Liza'yı yatağıma uzanmış bir hâlde buldum. Adli tıp dergilerimden birini burnunu kırıştırarak okuyordu.

"Bunu yanlış anlama, sevgili kuzenim ama geceleri nasıl uyuyorsun?" diye sordu, bir otopsi çizimini göstererek. "Bu yatmadan önce okumak için korkunç bir şey."

"Liza... Sen..."

"Gerçekten," dedi. Başlığa bakarak kaşlarını kaldırdı. "'Kör Silahlar ve Kesikleri Üzerine Vaka Çalışması' mı?" Parmağıyla kitabın sayfalarını çevirdi ve çizimlerle dolu sayfalarda durdu. "Bunlar hep ölümü hatırlatan şeyler, kuzen. Senin için bile korkunç. Bu birinin bağırsakları mı?" Bir parmağını boğazına soktu ve elinden gelenin en iyisini yaparak öğürme eylemini taklit etti.

Yatmadan önce okuduğum şeyler üzerine yorum yapmadan, "Annen bitap durumda," dedim. Ancak onun anatomi bilgisinden etkilenmiştim. Kitabı komodinimin üzerine koyduktan sonra ayağa kalktı. "O ve babam, senin iyi olmadığın söylentilerini yaydı. Sanırım herkes senin Thornbriar'da tedavi gördüğünü düşünüyor. Ancak babam, senin *ölmüş* olabileceğine inanıyor."

"En azından daha romantik bir şeyler bulamazlar mıydı?" Liza yüzünü astı. "Babanın kır evi çok güzel bir yer ancak anlatması eğlenceli bir hikâye hiç değil. Anneme mektup yazıp ona daha yaratıcı birkaç hikâye önermeliyim." Komodinimden Sinek Ası'nı aldı. "İskambil kâğıtlarındaki dört şeklin elementlerle ilgisi olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum."

Sırıttı... Bu belli belirsiz, aptalca gülümseme aldatıcı bir şeylerin söylenmek üzere olduğunu düşündürüyordu. "Harry, muhteşem hikâyeler yaratmakta harikadır. Yemin ederim, en sıradan şeyleri bile sıra dışı gibi gösterebilir. Bir şeyi satma tarzının bir yetenek olduğunu söylüyor. Aşk buğusu diye adlandırılabilecek bir şeye neden parfüm densin ki?"

"Harry mi?" Kuzenimin yanına, yatağa oturdum ve eteklerimin uçlarıyla oynamaya başladım. "Bu konuda... Sen hangi akla hizmet, neredeyse hiç tanımadığın bir erkekle kaçtın? Umarım sana da inanılamayacak kadar iyi bir hikâye uydurmamıştır."

"Çoğu hikâye gerçek olmayacak kadar iyi. Onları büyüleyici yapan da bu."

"Ve tehlikeli," diye mırıldandım.

Liza kartı bırakıp bana doğru eğildi. Başını, çocukken Thornbriar'daki bahçelerde oynarken yaptığı gibi omzuma koydu.

"Şükretmek için çok şeyim var. Başkalarının aklına bile gelmeyecek bir sürü fırsat... Ancak benim topluma takdim balom için her yeni elbise deneyişimde boğulacak gibi hissediyordum. Hayatı

yaşıyorsun ama hiç eğlenceli değil. İpekler içindeydim ama dikenlerle kaplı gibiydim."

İç çektim. Bu, benim de çok iyi bildiğim bir duyguydu.

Bana biraz daha yaklaşarak ayartıcı bir sesle konuştu. "Hiç başka birisi olmayı istemedin mi? Kısacık bir süre için bile? Ya da belki başka biri değil, *sadece kendin* olmayı arzulamadın mı? Tatsız sonuçlar ya da yargılar olmadan seni mutlu eden bir hayat yaşamayı? Bütün bunların korkunç bir hata olabileceğini biliyorum. Hatta bu, karnavaldaki her şeyden çok daha karışık bir illüzyon. Ama ilk kez kendi kaderimi kendim tayin ediyorum. Bir kafesten kurtulmuş gibi hissediyorum. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Bu özgürlükten nasıl vazgeçebilirim?"

Suçluluk duygusu içimi sardı. Bunun, başka birinin beklentileriyle zincire vurulmuş gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Herkesin kendi adına özgürce bir hayat sürmeye hakkı vardı. Böylesine temel bir hak, lüks olmamalıydı. Kuzenime sarıldım ve başımı onun başına dayadım. "Eee... Hadi, bana şu Kartların Kralı'nı anlat bakalım. Otopsi için hazırlanırken bütün ayrıntıları duymak istiyorum."

"O zaman, sanırım en baştan başlamalıyım."

Bay Harry Houdini'nin aklını nasıl başından aldığını anlatırken kuzenimin sesine yansıyan mutluluğu duyabiliyordum. Onun adına heyecanlıydım ama o konuştukça endişe, içimi kemirmeye başladı. Bir heves yüzünden hayatını mahvetmesine neden olabilecek bu adam için kuzenimle aynı duyguları paylaşmıyordum. Özellikle de bu adam bir evlilik vaadinde bulunmamışken. Görünüşe göre Houdini'nin kaybedecek bir şeyi yoktu ama kuzenim zarar görebilirdi. Huzursuzluğumu bir kenara itmeye çalıştım. Onun bana olduğu kadar ben de kuzenime destek olmak istiyordum. Thomas gelene kadar konuştu da konuştu ve geri döndüğümde hikâyesini bitireceğine söz verdi.

Gitmek için kalktım, sonra tekrar ona döndüm. "Geri dönmen güzel."

"Tabii ki güzel, aptal. Bensiz hayatın çok sıkıcı olduğuna bahse girerim. Hadi artık git." İncelemeye niyeti varmış gibi anatomi defterimi alarak gülümsedi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Kapıya yöneldim, sonra donup kaldım. "Liza? Karnaval grubunda garip davranan birini fark ettin mi?"

"Bu canavarlıkların suçlusunun yeni arkadaşlarımdan biri olduğunu ima etmiyorsun, değil mi?" Doğrularak oturdu, gözleri kısıldı. "Hayır, onların kendi korkuları dışında ne bir şey duydum ne de tanık oldum."

"Ben bunu kastetmedim..."

"Hepimizin iyiliği için bu korkunç sırrı çöz. Geri döndüğünde burada olacağıma yemin ederim."

Göğsünde haç çıkarttı. Onun sözünü tutacağını umuyordum.

Eğreti otopsi masamızın üzerindeki ışığın, ölen bir arı gibi ses çıkarttığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Amcam örtüyü açıp kurbanı ortaya çıkarırken hafif vızıltı ve oynaşan ışık ruh hâlimi iyileştirmekten çok uzaktı.

Kadının buğday sarısı saçlarını ve yüzündeki huzur dolu ifadeyi inceledim. Dikkatim başından aşağı inene kadar böylesine vahşice öldürüldüğünü tahmin etmek zordu. Bedeninde toplam on dört delik vardı. Kollarında ve bacaklarında birer, gövdesinde on tane. Kılıçların giriş ve çıkış yaraları. Gözlerimi kapatmak istedim ama saklanmak bir şey değiştirmeyecekti. Kadın hâlâ ölü olacaktı ve benim hâlâ bizi, onun ölüm nedenine yönlendirebilecek bir ipucu bulmam gerekiyordu. Ölümünün bir tarot kartına göre tertiplendiğini hatırlayınca biraz ürperdim.

"İncelemene başla, Audrey Rose." Amcam çoktan ellerini yıkamayı bitirmiş, Thomas'a defteri ve kalemi uzatmıştı. "Bu sefer yaralarla başla, lütfen."

"Tamam, efendim." Boğazımı temizledikten sonra cesedi inceleyerek etrafında yürüdüm. "Her iki ayak bileğinde hafif bir kızarıklık var ancak halat kesiğine dair bir iz yok. Halat izi olsaydı bu, onun canlı olduğunu ve bağlarından kurtulmak için uğraştığını gösterirdi. Muhtemelen hiç çabalamadı çünkü zaten ölmüştü."

"Güzel. Başka?"

Dudağımı ısırarak yeniden onun yüzüne baktım. Çok huzurlu bir ifadesi vardı. Gözlerine sürme çekilmişti, ama hiç etrafa bulaşmamış, akmamıştı. Böyle zalimce öldürülmüş birinin hiç ağlamamış olması garipti. Bu ipucuna dikkat çektim.

"Kurbanın sürmeleri hiç bozulmamış," dedim. "Ya fail öldükten sonra yaptı ki ben buna hiç inanmıyorum ya da kurban kendinde değildi. Bedeninde bir ilacın kalıntısını bulabiliriz. Bu kadının saldırıya uğradığında uyanık olduğundan şüpheliyim."

"Çok zekice." Thomas dikkatini not tuttuğu defterinden ayırarak bana baktı. "Tırnakları da kırılmamış. Yani kendini savunduğunu gösteren bir yara izi yok."

"Bu da onun neden bağırmadığını açıklıyor," dedim, araştırmamızı geliştirerek. "Baş aşağı asıldığında ya çoktan öldürülmüştü ya da tepki vermekten aciz bir hâldeydi."

Amcam yaralardan birinin üzerinde duraksadı. "Galiba olgular bu teoriyi doğruluyor. Kesiklere bakın. Ne söylüyorlar?"

Amcamın yanına gittim ve daha iyi bakmak için eğildim. Önce emin olamadım. Korkunç kesiklerdi ama sonra gerçek, kafama dank etti. Kan vardı ama berelenme yoktu. "Kılıçlar muhtemelen ölümden *sonra* saplanmış."

"Çok güzel. Ölüm nedeni?"

Ölmüş genç bir kadın görmeyi kenara bıraktım. Artık önümde parçalarının bir araya getirilmesini bekleyen bir yapboz duruyordu. Göz kapaklarını kaldırdım. "Peteşiyal kanama[3] yok. Boynunda bir zedelenme yok." Masanın etrafında dolaştım. "Kesinlikle boğulmamış. Korkarım onu açana kadar ölüm nedeninden tam olarak emin olamayız. Ancak başka hiçbir izin olmadığı düşünülürse zehirlenme ihtimalini göz önünde bulundurabiliriz."

Thomas birden ayağa kalktı. Kurbanın kolunu kaldırırken defterini düşürdü. Daha yakından baktı. Kolu yerine koyarken suratı asıktı. "Şırınga ile ilaç verilmiş gibi görünüyor. Ya da biri kan aldı. Şuraya bak. Küçük bir şırınga, bu izi bırakır."

Kalbim yerinden hopladı. "Bu gemide en azından bir doktor olduğunu biliyoruz."

"İlk kurbanımızla bağlantısı olan ve hastasının yakınına yaklaşmamızı hiç istemeyen bir doktor," diye ekledi Thomas.

"Dr. Arden, Vali Prescott'a bir ilaç verdiğini söylemişti." İçimde gittikçe artan bir korku vardı. "Ve bu gece Prescottların ikisi de yemek salonunda değildi." Kızlarının yasını tutmak için odalarında kaldıklarını düşünmüştüm. Ama ya odalarından çıkamayacak durumdalarsa? "Katılmayacağını söylediğini biliyorum ama bu geceki gösteri sırasında Dr. Arden'ı hiç gördünüz mü?"

Amcam başını salladı. "Ben görmedim. Ayrıca yemekten önce kamarasına bir kez daha uğradığımda Vali Prescott kapısını açmadı. Aslında oda sanki tamamen boş gibiydi. İçeride bir hareket sesi yoktu. Söyledikleri gibi odalarında kaldılarsa bu çok garip."

"Evet, o zaman..." Thomas pelerinlerimizi aldı. "Bir an önce onları kontrol edelim. Yolda kaptanı da alırız."

"Gerek yok." Kaptan Norwood kapının eşiğine yaslanmıştı. Yüzü, onu son gördüğümden beri çok daha yorgun görünüyordu. "Size haberleri kendim vermek için geldim."

3 Deri veya mukozalar üzerinde, iğne başı şeklinde, kırmızı lekelerle belirgin kanama. (Ç.N.)

Ona elimden gelen saygıyı göstermeyi umarak cesedi örttüm. Kaptan dikkatini güçlükle cesetten ayırdı, yüzü biraz yeşile dönmüş gibiydi. "Tayfalarım tanık bulmak umuduyla önce birinci sınıf kamaralarına gitti. Ama..."

Zaman kaybetmek istemediğimden, "Bunun sorumlusunu bulduğumuza inanıyoruz, efendim," dedim. Prescottları kontrol etmemiz gerekiyordu. Çok geç kalmadığımızı umuyorduk. "Hemen Dr. Arden'ı bulup tutuklamanız gerek. O..."

"Affedersiniz, Bayan Wadsworth," diye sözümü kesti. "Ancak korkarım hepiniz yanılıyor olabilirsiniz." Güçlükle yutkunarak bir kez daha üzeri örtülü cesede baktı. "Biliyorsunuz... Herkesle konuştuk... Ve Bayan Arden, doktorun kızı kayıp." Paltosunun cebinden bir fotoğraf çıkarıp bakmamız için bize uzattı. Midemin altüst olduğunu hissederek hemen geri çekildim. "Bu, sizin muayene masanızda yatan genç kadın, değil mi?"

Boş gözlerle fotoğrafa bakarken beynim, yavaş yavaş bu bilginin vakamıza etkisini kavrıyordu. Kurbanımız Dr. Arden'ın kızıysa ve aralarında bir anlaşmazlık yoksa o zaman doktor, şüphelimiz olmaktan çıkıyordu. Tekrar başlamamız gerekiyordu ve bu iş, çok iç karartıcı görünüyordu.

"Ancak öğrendiklerinizin hepsi bu kadar değil galiba?" Amcam başıyla kaptanın cebinden çıkardığı diğer kâğıt parçasını gösterdi.

"Keşke olsaydı." Norwood iç çekti ve notu eline aldı. "Kayıp kızlarını araştırmamızı isteyen başka bir aile var. Hepinizin hemen benimle gelmenizi istiyorum."

Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Başka bir ceset daha olma ihtimali... Thomas bakışlarımı yakaladı. Bir söz söylemesine gerek yoktu. Sadece iki gün içinde iki, belki de üç ceset. Artık profesyonel bir katille karşı karşıyaydık. Karanlık eylemlerine henüz yeni başlamış biriyle.

Kırmızı kumaş, Bayan Crenshaw'un birinci sınıf kamarasının zeminine taze kan gibi yayılmıştı. Çok şık kamarada göz zevkini bozan uzun ve derin bir yara gibiydi. Ellerimi belime koyarak karışıklığın ortasında durdum ve ipekleri inceledim. Yanımda duran Thomas'ın da aynı şeyi yaptığını, karmaşanın içinde bir düzen keşfetmeye çalıştığını tahmin ediyordum. Bu çok önemli bir işti. Özellikle ailenin bakışları sırtımı dağlarken. Sağduyulu olmam gerektiğinin farkındaydım. Vardığım sonuçtan memnun olmayacaklarını bilmek için Thomas'ın olağanüstü çıkarım yeteneklerine sahip olmama gerek yoktu.

Aslında onların kızının akıbeti korktuğumdan çok daha iyiydi. Neredeyse şaşı olana kadar buruşuk elbise yığınına baktım. Sahibinin nereye kaybolduğuna dair bir ipucu bulmayı umut ediyordum. Bayılma nöbetine ya da skandala neden olmayacak bir ipucu. Lord Crenshaw, tanınmış biriydi. Onun ailesinin namını korumanın azami önemini biliyordum.

Tekrar elbiseye odaklandım. Kumaş çok güzeldi. Görebildiğim kadarıyla Avrupa'nın en iyi ipliklerinden dokunmuştu. Vardığım tek sonuç, elbisenin böylesine umursamaz bir şekilde çıkarılıp yere atılmasının çok yazık olduğuydu.

Bayan Crenshaw pervasız bir kişiliğe sahip olabilirdi ama bu, onun öldürülmüş olduğu anlamına gelmiyordu. Cinayet söz konusu değilse o zaman bu, onun kaçtığı anlamına geliyordu ve genç, bekâr bir kadın normal olarak bunu tek başına yapmazdı. Ailesine yan gözle bakıp hangisinin gerçeği bilmek isteyeceğini anlamaya çalıştım. Bu çeşit bir skandal, genç bir kız için başlı başına bir ölümdü.

Komodinin üzerinde duran iki şampanya kadehi ve yarısı yenmiş çikolatalı kek, onun yalnız olmadığı doğrultusundaki şüphelerimi pekiştiriyordu.

Dikkatimi amcama yönelttim. Ancak o, olası delillerin bozulmadığından emin olmak için yatak odasını araştıran mürettebatı izlemekle meşguldü. Dr. Arden'ın kızının ortaya çıkmasının ardından herkes bıçak sırtındaydı.

Gözlerimi kısarak lomboza baktım. Dün biz limandan ayrılmadan önce rıhtımda gördüğüm, koşuşturarak çalışan insanları hatırladım. Kalabalığın içinde kaybolmak için ideal bir ortamdı.

"Kızınızın dünden beri kayıp olduğunu mu söylüyorsunuz? Gemi limandan ayrılmadan önce mi?" İkisi de başıyla onayladı. "Oda hizmetçisiyle konuştunuz mu?" İşlemeli ipek ayakkabılarımın ucuyla elbise yığınına dokundum. "Bu elbiseyi çıkarmasına biri yardım etmiş olmalı. Korse kısmı çok karmaşık. Arkasındaki balenlere bakın. Tek başına bunları açması imkânsız."

Thomas kaşlarını kaldırarak söylediklerimi onayladığını gösterdi ancak bir yorum yapmadı. Göz ucuyla onu incelediğimde gülümsememek için savaştığını fark ettim. Onu bu kadar eğlendiren ve benim gözümden kaçan şeyi merak ettim.

"Sanırım bir cinayet izi yok," dedi Lord Crenshaw. Benim soruma cevap vermediğini fark ettim. Bakışlarımı onun dikkat dağıtan beyaz bıyıklarından başka yöne çevirdim. "Kızımız, başka bir konuğu ziyaret ediyor olabilir. Belki de fikrini değiştirdi ve biz yola çıkmadan önce Londra'ya geri döndü."

Tutunacak bir dala atlamaya ve gemisinin adını kurtarmaya hazır olan Kaptan Norwood, bu açıklamayı hemen kabul etti. "Bir yolcunun gemiden karaya çıkmaya karar vermesinin ilk kez olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Okyanus yolculuğu, bazıları için ürkütücü olabiliyor."

"Evet," dedi Lord Crenshaw. Umutlanmış görünüyordu. "Büyük ihtimalle böyle oldu. Elizabeth'in sudan ödü kopar. Belki sorun çıkarmak istemedi ve eve geri döndü. Daha dün sabah çok gergin olduğundan bahsetmişti. Zaten onu, en son o zaman gördük."

"Yanında birini götürmüş mü? Bir refakatçi?" diye sorduğumda Leydi Crenshaw'un yüzünde tereddütlü bir ifade yakaladım. Güzel bir hikâyeydi ancak masalların çoğunun karanlık bir yönü olurdu. Özellikle prensesin kaderi söz konusu olduğunda. "Bir uşak ya da hizmetçi?"

"Ben... Ben başka birinin kayıp olduğunu sanmıyorum," dedi Leydi Crenshaw. "Ama Elizabeth... O, çok iyi bir kızdır. Büyük ihtimalle yolculuğumuzu mahvetmek istemedi. Aşağı tabakadan bir sürtük değil ki o."

Dilimin ucuna kadar gelen cevabımı yuttum. Yüzüm alev alev yanıyordu. O *kadın* bir *erkek* olsaydı ona bu isimleri yakıştıracaklarını hiç sanmıyordum. Ve onun toplumdaki konumunun, içinde bulunduğumuz durumla hiç ilgisi yoktu. Az önce sergilediği tavır düşünülürse daha şanssız ailelerin çoğu, Leydi Crenshaw'dan çok daha asil davranırdı.

"Kaybolan değerli bir şeyiniz var mı?" diye sordum. "Mücevher, biblo..."

Leydi Crenshaw başını salladı. "Sadece elmas bir yüzük. Ama Elizabeth onu hiç çıkarmazdı."

"Emin misiniz?" diye ısrar ettim.

"Kimseye onun eşyalarını kontrol ettirmedim." Leydi Crenshaw mücevher kutusunun kapağını açtı, içini biraz karıştırdıktan sonra kaşları çatıldı. "Bir inci kolye de kayıp. Ancak yine de onun kaybolduşuyla bunun bir ilişkisi olduğundan pek emin değilim."

Thomas alt dudağını ısırdı. Bu, onun da kendi içinde bir savaş verdiğinin belirtisiydi. "Yalnız mıydı? İki şampanya kadehi görüyorum. Birinde ruj izi var, diğerinde ise yok," dedi. "Biraz içtikten sonra sevgilisi, soyunmasına yardım etmiş olabilir."

Odadaki herkes tiz bir sesle iç çekti. Gözlerimi tavana kaldırdım Bu hepimizin düşündüğü ama yüksek sesle dile getirmeyeceği bir şeydi. Amcam bile gerildi.

Thomas ortama çöken sessizliğe aldırmadan, "Bu aceleyle çıkarılmış giysi yığınını, karışık yatağı ve Bayan Crenshaw'un yokluğunu açıklar," diye devam etti. "Belki ailesine söylemek istemediği biriyle kaçtı. Tahmin etmem gerekseydi onun konumundan daha alt seviyede biri olduğunu söylerdim. Yastık kılıfının üzerindeki mürekkep

lekesini fark ettikten sonra bunların hepsi çok daha mantıklı hâle geliyor. Elleriyle çalışan biri, ellerini oraya koymuş gibi görünüyor. Kristalin üzerinde de iz var."

"Bu ne cüret!" Lord Crenshaw'un yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hangisinin onu daha çok çileden çıkardığını merak ettim. Bayan Crenshaw'un kaçtığı düşüncesi mi yoksa büyük olasılıkla daha aşağı tabakadan biriyle gittiği düşüncesi mi? "Bizim kızımız böyle bir şey yapmaz. Bunu *iddia etmek* bile kınanması gereken bir davranış."

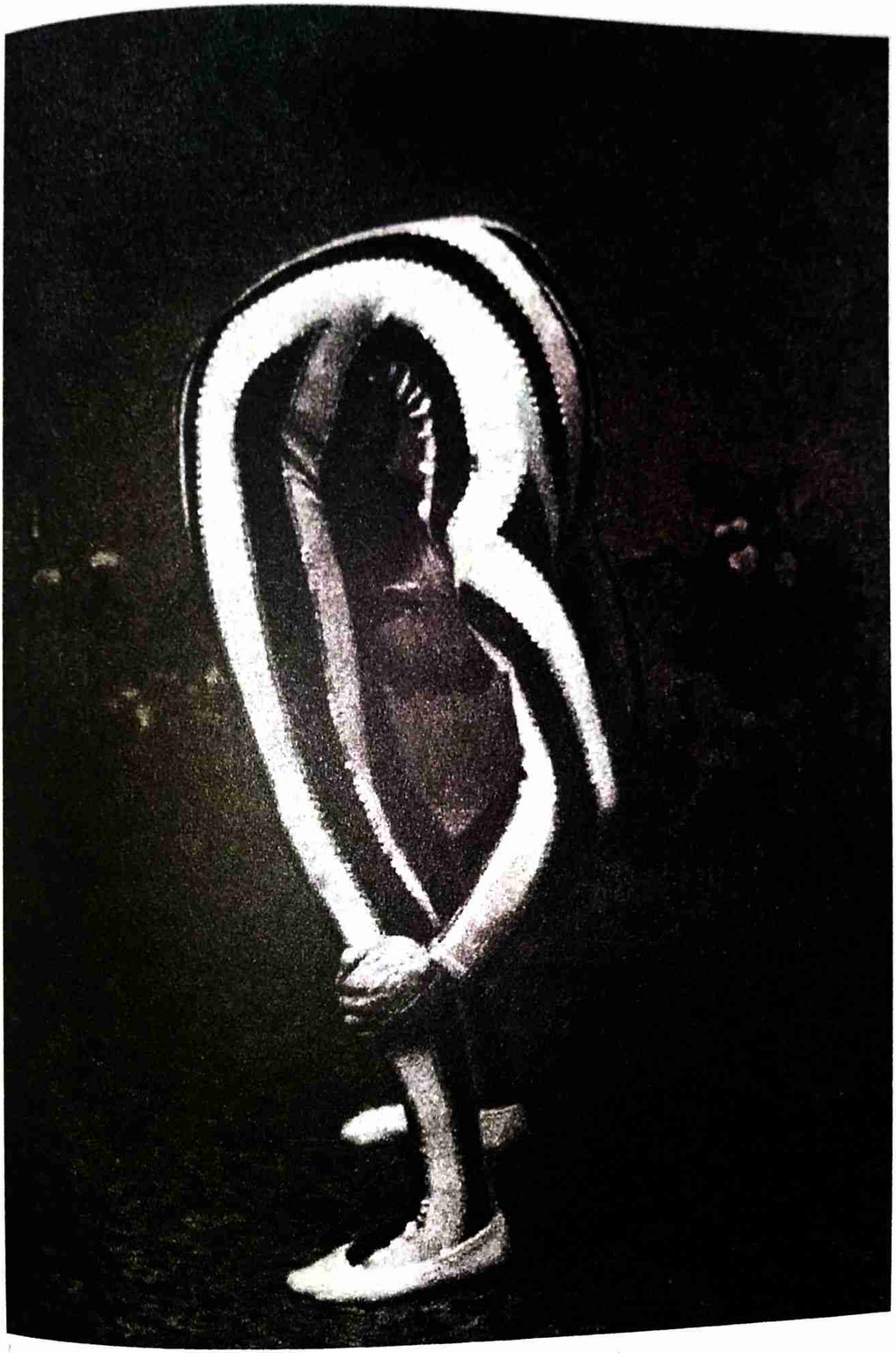
"Sinirlenme, hayatım." Leydi Crenshaw elini kocasının koluna koydu. "Onları bırakıp dinlenmeye gidelim. Elizabeth Londra'da, evde. Bir hafta sonra New York'a vardığımızda ona yazarız. Bütün bunlar, aptalca bir yanlış anlamadan ibaret."

Lord Crenshaw gergin bir şekilde kaptanı selamladı. Öfkeli gözlerle Thomas'a baktıktan sonra odadan çıktı. Onlar gider gitmez dikkatle kamaraya baktım. Boğuşma izi ya da etrafa sıçramış kan lekesi yoktu. Yerdeki elbiseye bakılırsa katil duvarlardaki kan lekelerini silerek zaman harcayıp sadece yatağı ve elbiseyi öylece buruşuk bırakmış olamazdı. Özellikle de son bulduğumuz cesedin abartılı hâli düşünülürse. Yine de ikinci şampanya kadehi rahatsız edici bir ayrıntıydı. Yerine oturmayan bir şey vardı.

Thomas'ın, genç kadının kendine farklı bir yol seçtiği iddiası muhtemelen doğruydu. Anne ve babasıyla yarım saat geçirdikten sonra kızın tam zamanında kaçtığını söyleyebilirdim. Onlarla bir saat daha geçirsem ben de aynı şeyi yapardım.

Amcam, başını tuvaletin kapısından içeri uzatıp etrafa bakındı. Sonra burnunun üzerindeki gözlüğünü itti. "Her şey yerli yerinde görünüyor, Kaptan. İlk incelemelere dayanarak burada bir cinayet niyeti olmadığını söyleyebilirim. Genç kız," bakışları bana kaydı, "ailesinin eğilimlerinden biraz farklı düşünen biri gibi görünüyor."

Kaptan Norwood, görünür bir şekilde rahatladı. Bu gece bir ceset daha ortaya çıkarsa onun kürek çekerek İngiltere'ye geri döneceğini tahmin ettim. "Çok iyi, o zaman. Bu yolculuğun geri ka-

Viktorya döneminden bir akrobat

SEKİZ

Adın Ne Değeri Var?

JONATHAN AMCAMIN KAMARASI
RMS ETRURIA
3 OCAK 1889

Liza kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İfadesi kontrollüydü. Bu bir satranç oyunuymuş gibi kazanmaya kararlı görünüyordu. Ancak amcam da aynı durumda görünüyordu. Wadsworthlar çok inatçıydı. Bu duruş saatlerce sürebilirdi.

"Bu geceki gösteriye çıkmazlık edemem," dedi. "Bütün hafta boyunca çalıştık. Sözümden caymak kabalık olur."

"*Sözün* mü?" Amcam bir maytap gibi patlamamak için derin bir nefes aldı. "'Söz' derken kastın kaçtıktan, ailemizin ismini iki paralık ettikten, annenin kalbini kırdıktan sonra genç bir adama asistanlık yapmayı kabul etmekse affedersin ama ben, bunda onurlu bir şey görmüyorum. Şimdi şu Houdini denen adama bir not göndereceksin yoksa New York'a gidene kadar seni kamarana kilitlerim. Bu şekilde, sana Londra'ya kadar eşlik edebilmem için biz de hemen geri dönmek zorunda kalacağız. Beni daha fazla sinirlendirerek bu durumu içinden çıkılmaz hâle getirme."

Liza yalvaran gözlerle bana baktı ama yapabileceğim çok az şey vardı. O yakaran gözlerle bakmaya devam edince ona acıdım. Tutunabileceğim bir neden bulmayı umarak amcama döndüm. "Efendim, izin verirseniz?"

Amcam kaşlarını kaldırdı. "Audrey Rose, sabrımı zorlamaman konusunda seni uyarıyorum. Aksi takdirde senin sonun da kuzeninle birlikte kamaraya kilitlenmek olacak."

Derin bir nefes verdim. Amcamın kötü ruh hâlinde bir yön belirlemeye çalışırken kendimi ip cambazı gibi hissediyordum. Küçük, tek bir yanlış adımla güçlükle elde ettiğim özgürlüğüm yerle bir olacaktı. "Anlıyorum, efendim. Ben... Sadece... Gösteri yapanların maske taktıklarını söyleyecektim."

"Çok keskin bir gözlem."

Dişlerimi sıktım. Amcamı terslemek ne benim ne de Liza'nın yararına olacaktı. Ama son derece tatmin edici olurdu. "Yani, Liza'nın bu gece gösterisini tamamlamasına izin verme merhametini gösterirseniz kimse bir şey bilmeyecek. Onun kimliği ve aile adımız güvende olacak." Tartışmak için ağzını açtı ama ben, kazandığımı umarak araya girdim. "Sonrasında bir daha asla sahneye adım atmayacağına söz verecek. Değil mi, Liza?"

Liza, sanki onu kurtardıktan sonra ihanet etmişim gibi bana kuşku dolu bir bakış attı. Onun gözlerinin içine baktım. En sonunda Liza iç çekti. "Söz veriyorum, amca. Bu geceden sonra başka bir gösteriye çıkmayacağım. Sadece söz verdiğim işi tamamlayacağım."

Amcam, lombozdan dışarıya bakmak için ara sıra durarak küçük kamarada gezindi. "Bu yolculukta iki genç kadının öldürüldüğünü size hatırlatmama gerek var mı?" Liza ile bakıştık. "Şimdi benden bu pervasız davranışı görmezden gelmemi istiyorsunuz. Bu sizce mantıklı mı?" Ellerini arkasında kenetleyerek yeniden bize baktı. "Bu geceki gösteriden sonra, Londra'ya dönene kadar, koyduğum her kurala itaat edeceksin. Anlıyor musun?"

Liza yavaşça başını salladı. Gözleri taş işlemeli ayakkabılarına kenetlenmişti. "Evet, efendim."

"Bu işi açıklığa kavuşturalım," diye devam etti amcam. "Yapman gereken bir şeyi düşünmen hâlinde bile hayatının geri kalanını kızlar tımarhanesinde geçirmeni öneceğim. Annenin, konan tanıyı kabul edeceğinden eminim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Bu, şimdiye kadar duyduğum en kötü cezalardan biriydi, hele ki amcamdan geliyorsa. Yan gözle kuzenime baktım ama o rahatsız olmak bir yana daha da rahatlamış görünüyordu. Belli ki ders henüz bitmemişti. Amcam bana döndü.

"Olabilecek her şeyden seni sorumlu tutacağım," dedi. Yerin dibine geçmek istememe rağmen onun gözlerini içine baktım. "Şimdi fikrimi değiştirmeden ikiniz de gözümün önünden kaybolun."

Amcamın sözünü dinleyerek hemen Liza'nın elinden tuttum. Güverteye çıkar çıkmaz Liza diğer elimi tutup etrafımda dönmeye başladı. "Bu çok akıllıcaydı! Seni dinlediğine inanamıyorum. Sırlarını mutlaka öğrenmeliyim! İkimizi de hemen oracıkta kilitleyeceğinden emindim."

Yavaşça ellerimi Liza'nın ellerinden çektim ve okyanusa baktım. İlk güneşli sabahımızdı ve dalgalardan yansıyan ışık, neredeyse kör edecek kadar parlaktı.

"Liza..." Eldivenli elimle yüzümü sıvazladım. "Belki de iptal etmelisin. Amcamın tavırları saldırgandı ama haklı. İki kız öldürüldü ve ben... Dürüst olmam gerekirse bundan karnavaldaki birinin sorumlu olabileceğinden endişeleniyorum. Başka kim tarot kartı gibi bir suç mahalli yaratır ki?"

Liza bir süre beni inceledi, sonra uzanarak beni kucakladı. "Çok fazla endişeleniyorsun, kuzen. Ayrıca, bence... Diğer gösteri sanatçılarıyla tanışırsan onlardan kuşkulanmayacağını biliyorum. Hepsi çok tatlı." Omuzlarımdan tutmaya devam ederek geriye çekildi. Güneş onun üzerine yansımış gibiydi, yüzü parladı. "Harika bir çözü-

müm var. Onlarla tanışmalısın! Gidip bir merhaba diyelim. Onların zararsız olduğunu sen de göreceksin."

"Sanmıyorum..." Kuzenimin yüzündeki umut dolu ifadeyi görünce yumuşadım. "Tamam. Hadi, beni yeni arkadaşlarınla tanıştır."

Karmakarışık odayı dikkatle inceledim. Kaptan Norwood, karnavaldakilere boş bir kargo ambarı vermişti ve kullanılmayan neredeyse tek bir noktası bile yoktu. Kadınlar ip üzerinde dengede duruyor, palyaçolar fıçıların ve davulların üzerinden atlıyor, bedeni aslan ve kaplan figürlü hayvan dövmeleriyle kaplı bizim yaşlarımızda bir kız hayvanları çemberlerin içinden atlatıyor, bir kadın alev topunu yemeğinin bir lokması gibi yutuyordu. Şaşkınlıkla inledim. "Tanrı aşkına, burada neler oluyor böyle?"

"Anishaa,[4] Asaların Ası. Her sanatçının gösterisi, temsil ettikleri tarot kartına dayanıyor." Liza, alevli sopayı yutan kızı izliyordu. "Trapezdeki kız Cassiopeia[5]. Ona İmparatoriçe diyoruz. Mephisto'dan iltimaslı ve o da buna güveniyor."

İsmi geçince farkında olmadan onu aradım. Onun çalışmasının ne olduğunu merak etmiştim. Göğsünü şişire şişire kasılarak yürüdüğünü tahmin ediyordum.

"O burada değil," dedi Liza kaşlarını kaldırarak. "Zamanını, kendini kapattığı kamarasında mekanik icatlar üzerinde çalışarak geçirir."

"Ya." Dikkatimi Cassiopeia'ya çevirdim. Bir trapezden diğerine atlıyor, kuyruklu yıldız gibi havada zarafetle süzülüyordu. Kat kat kesimli uzun platin saçları zarafetini daha da artırıyordu. Göz kamaştırıcıydı. İplerden düşen, sonra yeniden tırmanan diğer cambazları izledim. Yer çekimi de benim gibi onların büyüsüne kapılmış gibiydi. "Halatları ve ipekleri nasıl böyle ustalıkla kullanıyorlar?"

4 Yakın, sadık, cömert, dost anlamına gelen Hintçe kız ismi. (Ç.N.)

5 a)Yunan mitolojisinde Andromeda'nın annesi, Cepheus'un karısı. b) Kraliçe takımyıldızı. (Ç.N.)

"Vücut ağırlıkları ve çok çalışma sayesinde. Minyon yapıları seni aldatmasın," diye ekledi Liza. "Çoğu erkekten daha güçlüler."

Siyah beyaz çizgili, streç giysili bir adam kolunu başının arkasından geçirerek omzunun üzerine dümdüz koydu. Donup kaldım. Bu hareketin tekniğini anladığım anda kalbim hızlandı.

"Omzunu çıkarttı!" diye fısıldadım Liza'ya. Karşıdaki akrobat da aynı hareketi yaptıktan sonra eğildi ve düğüm oldu. Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. "Bu sağlığı için hiç iyi olmayabilir. Bağ dokularındaki yıpranma ve zedelenme..."

Hâlinden hoşnut bir şekilde başını sallayan Liza'ya yan gözle baktım. "Bu Sebastian Cruz. Gösterisi çok popüler." Biraz daha yaklaştı. "Bu yeteneğini, saf kocalar eve geldiğinde sandıklara saklanmak için kullandığını duydum. "

Hafifçe koluna vurdum. "Bu korkunç."

"Korkunç bir rezalet." Liza gülümsedi. "Dedikodulara göre gemide de başı belaya girmiş. Bu yüzden ona Aziz deniyor. Günahkâr durumlardan hep kurtuluyor. Tanrı'nın himayesinde olmalı."

Birkaç saniye daha ona baktım. Bedenini kıvırıp bükme şeklinden büyülenmiştim. O anda bir düşünce kafama dank etti. "Senin Houdini nerede?"

"Büyük ihtimalle Mephisto ile birlikte." Liza iç çekti. "İkisi sürekli kafa kafaya verip seyircileri şaşırtacak yeni fikirler buluyorlar. Bu gece gösteriden sonra seni onunla buluşturacağım."

Tabii başka bir cinayet olmazsa. Çünkü o zaman bir cesetle buluşacaktım. Bu düşünce, karnavaldakilerin çalışmalarının güzelliğini bozdu. Artık etrafıma bakınırken bütün sanatçılar mezarlık kurtçukları gibi tüylerimi diken diken ediyordu. Seyirci olmamasına rağmen hepsi maske takıyor, hem dünyadan hem de birbirlerinden saklanıyorlardı. Bir uca eş merkezli dairelerin olduğu büyük bir tahta yerleştirildi. Daireler muntazam bir şekilde dönerken kenarlarında maytaplar yanıyordu. Jian Yu hedefin tam ortasına bıçaklar fırlattı.

Son hançer, ondan önceki bıçağın kabzasına saplandı. İpek elbisenin altında ürperdim.

"Jian'ın yanındaki adam kim?" diye sordum. Onun hançerleri toplamasını ve yeniden düzenlemesini izledim.

"Tanrım, hayır. O Andreas, namıdiğer Soytarı.

Homurdandım. "Bunun Mephisto'nun sahne ismi olacağını sanırdım."

"Doğrusu, kuzen, o senin düşündüğünün yarısı kadar bile kötü değil. O gerçek bir büyücü. Şimdiye kadar gördüklerimin en iyilerinden biri. Harry ona hayran, sürekli onun dehası üzerine konuşup duruyor. Bilimi ve matematiği kullanışı çığır açan bir yenilik. Bir şans verirsen ondan gerçekten hoşlanabilirsin."

Kendi kendime gözlerimi devirdim. Anlaşılan buradaki herkes onun yanlış bir şey yapmayacağından emindi. Onun bilim tarzı ilgimi çekmiş olsa da bunu açıklamak istemedim. Başımla Andreas'ı işaret ettim. "Ona neden Soytarı deniyor?"

"İnsanın gelecekteki aşk hayatı hakkında haberler veren sihirli bir aynası olduğunu söylüyor." Liza başını salladı. "Üzücü olan, buna gerçekten inanıyor olması. Yorum için karşısına oturdum ama şimdiye kadar bana kocamın kim olacağını söylemedi. Gördüğüm tek şey eciş bücüş yansımam ve yığınla örümcek ağı oldu. Aslında o ayna resmen perili!"

"İyi değilse Mephisto onu neden tutuyor?"

Liza, sanki anlaşılması güç bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Falcılıkta olağanüstü. Bu alandaki en popüler isim olma yolunda. Tütsü yakıp gizemli Bavyera aksanıyla konuşur. Ayrıca," beni göğsümden dürttü, "seyretmesi çok ilginç. Yakışıklı denemez ama dikkat çekici bir yanı var."

"Peki ya..."

"Onun burada olmaması gerekiyor." Liza ile aynı anda arkamızı döndüğümüzde kocaman bir göğüs zırhıyla karşılaştık. Bakışlarımı

yukarıya kaldırdığımda zar zor yutkundum. Jian, bakışlarını benden Liza'ya çevirdi. "Ayrıca sen de hâlâ buraya ait değilsin."

"Bu kadar öfkelenme, Jian. Bu çok yakışıksız." Kuzenim gözlerini devirerek devam etti. "Ayrıca o herhangi biri değil, benim kuzenim, Bayan Wadsworth. Bir lordun kızı. Bu yüzden, ona biraz olsun saygı göstermen gerek."

Elindeki bıçaklardan birini bana doğru salladı. Yaptığı birkaç başarısız çalışmadan sonra elleri yara içinde kalmıştı. "Burada olmamanız gerek, *hanımefendi*."

Liza'nın yüzü kıpkırmızı oldu ancak onun patlamasına fırsat vermeden nazikçe gülümsedim. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Yu. Bıçakla yaptıklarınız çok etkileyici. Sık sık pratik yapıyor olmalısınız."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Bir gülümseme çabası olduğunu düşündüm ancak küçümseyici bir ifade ortaya çıktı. "Bazen hareketli hedefler kullanırım. Bu, işi daha ilginç kılıyor."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hareketli hedef kullanırken hiç hata yaptınız mı?"

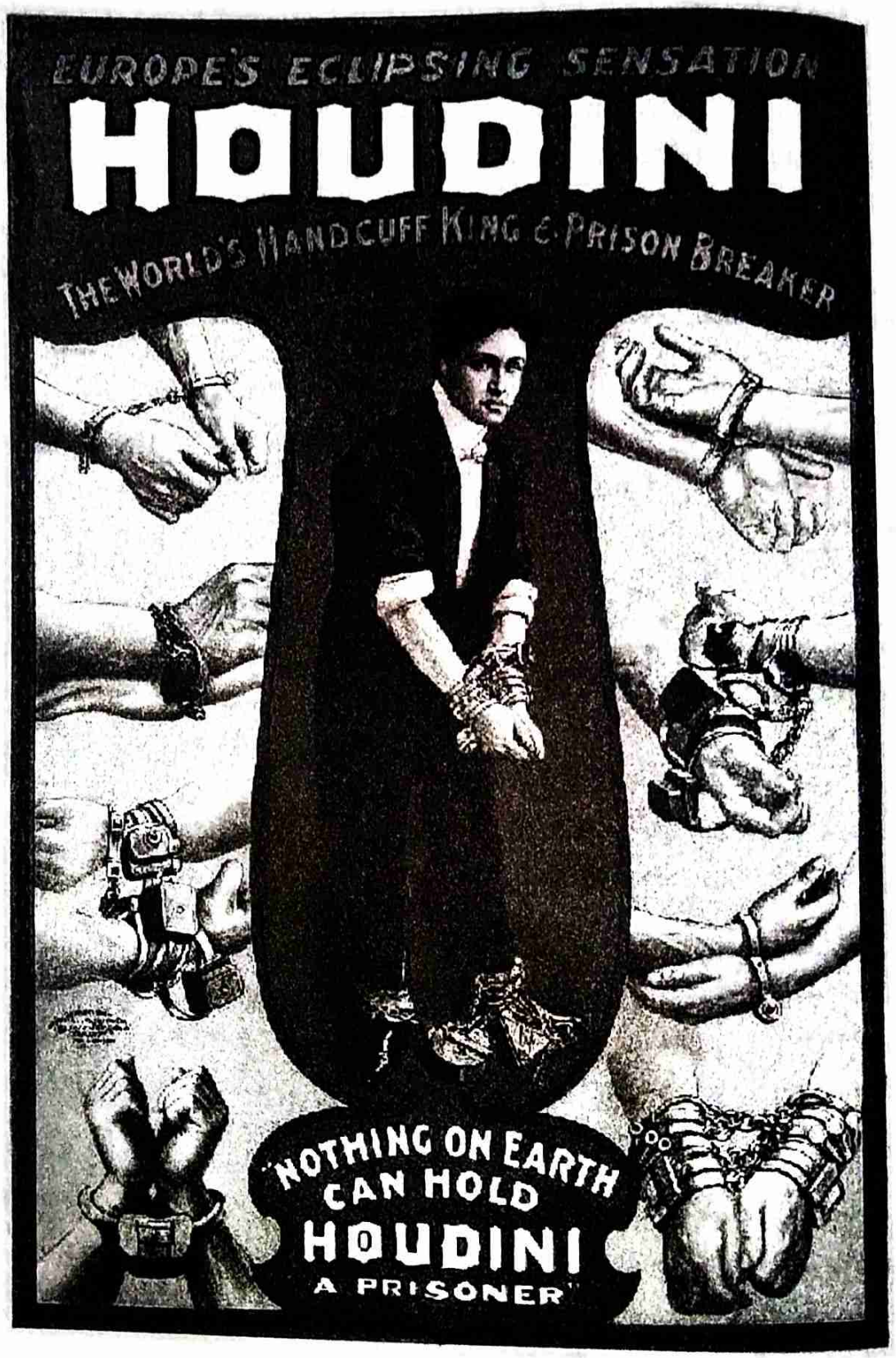
"Bir kez."

Ayrıntıya girmeden arkasını döndü ve hareketsiz hedef tahtasına doğru yürüyüp bıçakları arka arkaya atmaya başladı. Kıymık parçaları uçuşunca Andreas geriye kaçtı. Bu tarz bir zarara neden olması için muazzam bir güç gerekliydi. Bu yedi kılıcı bir cesede saplamak ve sonra onu asmak için gerekene denk bir güçtü.

Çalışma alanından uzaklaşırken, "Bu olanlar için kusura bakma," dedi Liza. "Sanatçılar, yabancılara karşı biraz hassas."

"Sen yabancı değilsin," diye vurguladım. "Sana karşı tavrı da pek hoş değildi."

Liza, tuhaf bir karnaval el kitabından alıntı yapıyormuş gibi, "Onları iliklerime kadar kabul ettiğimde bağımız güçlenecek," dedi. "Daha önce değil."

Houdini'nin reklam posteri

DOKUZ

Kelepçelerin Kralı

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
3 OCAK 1889

Bu gece sahne, gri ve gümüş rengine bürünmüştü. Sanki ay ışığı geminin ahşap gövdesindeki çatlaklardan içeri süzülüyor ve kırık cam parçalarının, bizim içinde bulunduğumuz durumda kristal sürahiler ve mücevher yüklü müşterilerin üzerinde parıldıyordu. Tahta bacaklı adamlar sessizce salonun içine doğru süzülmeye başladı. Yemek yiyenler, gösteri öncesindeki hareketliliğe bakmak için duraksadılar. Üzerlerinde durdukları uzun direklere rağmen göstericilerin hareketleri şaşırtıcı derecede zarifti.

Maskelerinden pullu ayakkabılarına kadar kostümleri baştan aşağı gümüş rengiydi. Sözde bacaklarıyla her adım atışlarında kostümlerine iliştirilmiş ince şeritler hâlindeki tüller uçuşuyordu. Aslında üzerinde durdukları sopalar kılıçlara benziyordu. Uçları pırıl pırıl parlıyordu. Sanki onların kılıç olduğundan şüphelenenlerin üzerine düşüp saplanmaya hazır gibi görünüyorlardı.

Amcam ve Bayan Harvey yemekleri hakkında konuşurken ben, baton çevirenleri izliyordum. Havada süzülen gümüş ve beyaz kur-

deleler beni büyülemişti. Bu giysilerin yaratılması epey uğraşı ve yetenek gerektiren bir işti. Böylesine güzel dikişleri kimin yaptığını merak ettim. Her ne kadar kraliyet mensupları için çok farklı tarzda elbiseler yapıyor olsalar da kraliçenin emrinde çalışan birileri olabilirdi.

"Cesetleri tekrar dikmeyi düşünen biri gibi görünüyorsun." Thomas, kızarmış ördeğinin üzerinden sırıtarak bana bakıyordu. Bakışlarımı ona yönelttim. Beni bu kadar iyi tanıması bazen çok korkutucu oluyordu. Kadehini kaldırdı. "Bunun şerefine kadeh kaldırmalıyız. Şampanya çok iyi... Baloncuklar doğruca insanın kafasına gidiyor. Endişelenme," diye ekledi göz kırparak. "Birkaç kadehten sonra masanın üzerinde dans etmeye başladığında ben de sana eşlik edeceğim."

"Suç ve hovardalıktaki ortağıma," dedim, kadehlerimizi tokuştururken. "Gerçekten şanslı bir kadınım."

Thomas durumdan memnun görünüyordu.

Işıklar karardı. Bu, gece gösterimizin başlamak üzere olduğunun işaretiydi. Yerimde kıpırdanarak zil sesiyle dumanların arasından sahneye çıkan Mephisto'yu, namıdiğer sirk müdürünü seyretmeye başladım. Üzerine göre dikilmiş olan takım elbisesi sanki madenden çıkarılmış gibi kömür karası rengindeydi. Bu gece hem maskesi hem yeleği kırmızıydı. Silindir şapkasının üzerinde kan lekelerini andıran kırmızı sırmalar vardı. Olanlar düşünüldüğünde bu cesur ama uygun bir seçimdi. Bakışlarımı onun dizlerine kadar gelen çizmelerine kaydırmamaya, gözlerimi kahrolası yüzünde inatla sabit tutmaya çalıştım.

Thomas da genç adama cesetleri incelediği şekilde bakıyordu. Onu öldürmeyi mi yoksa sırlarını açığa çıkarmayı mı istiyordu, anlayamıyordum.

"Hanımlar." Mephisto sahne boyunca yürüdü. Maskesinden yansıyan ışık hüzmeleri mırıldanan kalabalığın üzerinde dolaştıkça konuşmaların çoğu kesildi. "Bu geceki gösteri o kadar korkutucu

ki gerginlikten bayılabilirsiniz. Ancak..." Kristal bir şişe çıkarttı. "Olası bir sorun için amonyak tuzumuz var. İstemekten çekinmeyin. Tahta bacaklı adamlarımızda yeterince var. İhtiyacınız olduğunda onlara söyleyin."

Perdenin arkasındaki birine işaret etti. Kimsenin sahneye çıkmaması büyük ihtimalle sahnenin arkasında bir şeylerin harekete geçtiği anlamına geliyordu. Kızarmış ördek aniden boğazıma yapıştı, lokmamı güçlükle yuttum. Liza'nın iyi olduğunu umuyordum.

"Hanımlar ve beyler." Mephisto sahnenin kenarı boyunca yürüdü. "Bir sağlık sorununuz, özellikle de kalple ilgili bir hastalığınız varsa bakmak istemeyebilirsiniz." Mephisto durarak etrafına bakındı. En sonunda bakışları benim masamda takılı kaldı. "Aranızdaki cesur ve korkusuz olanlar içinse bu gece," diye devam etti, "hayatlarının en büyük olayı olarak anılacak."

Bu çarpıcı sözlerle kalabalıkta bir kıpırtı oldu. Ay Işığı Karnavalı, gezici grup olarak özel bir topluluktu ancak seçkin illüzyonları bile bu afişe ettikleri iddiaya ulaşamıyordu. Maske takmış olan Liza ve başka bir asistan, büyük bir sandığı sahneye getirip geri çekilmeden hemen önce, fırtına bulutları arasından bir gök gürültüsü sesi başladı.

Bakışlarım asistanlarla sandık arasında gidip geliyordu. Asistanlar, gümüş pul işlemeli kostümler giyiyordu. Üstleri, korse gibi bedenlerine oturmuştu. Altlarında ise kalın beyaz çoraplar vardı. Çoğu rengin geceden, aydan, yıldızlardan ve kapkara gökyüzündeki bulutlardan seçildiğini anlamam fazla sürmedi. Mephisto, ay ışığı eğlencesinde en küçük detayları bile sergiliyordu.

"Bu gece, diğerlerine hiç benzemeyen bir dönüşüme tanık olacaksınız. Bu gece, imkânsız denen şey gerçek olacak. Karşınızda Wisconsin, Appleton'dan..." Mephisto onu sunmak için kolunu açıp sahneyi gösterdi. "Muhteşem... Harika... Dizginlenemeyen ve kısıtlanamayan adam. Kelepçelerin Kralı, inanılmaz Harry Houdini!"

Seyirciler nazikçe alkışladılar, ama bu Mephisto'nun açılış gecesi sunduğu gösterinin yakınından bile geçmiyordu. Smokin giymiş genç bir adam sahnede yerini alırken Bayan Harvey, bana göz kırparak kadehini havaya kaldırdı. Ben dimdik oturuyordum. En küçük bir detayı bile kaçırmak istemiyordum. Sonuçta bu genç adam, kuzenimin sevgisini kazanacak kadar zeki biriydi. Esmer saçları ortadan ayrılmıştı. Gülümsediğinde gamzeleri kalabalığı selamladı.

Diğer göstericilerin aksine Harry Houdini maske takmıyordu. Şimşek çakmadan önce havada yoğunlaşan elektriği hissettiren bir tavrı, duruşu vardı. Houdini kollarını başının üzerine kaldırırken Liza'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bu mutluluğunu bütün bedeniyle de yansıtıyordu. Houdini, "İpler!" diye seslendi. Böylesine ufak tefek bir adamdan bu kadar gür bir sesin çıkması şaşırtıcıydı.

Liza sandıktan uzunca bir ip aldı. Onu bir kırbaç gibi şaklatmadan önce havaya kaldırarak seyircilere gösterdi. Houdini arkasını seyircilere döndü.

"Bu çok kaba, öyle değil mi?" diye fısıldadı Bayan Harvey. "Sırtını seyircilere dönmesi edepsizlik... Ah... Anladım. Bu da *bir şey*."

Houdini kollarını arkasına getirdi. Başıyla işaret edince Liza onları çaprazlama şekilde birkaç kez bağladı. Kuzenimin bu kadar ustaca düğüm atmasından etkilenmiştim. Ama Amelia hala, nakış derslerinin bu şekilde kullanılmasından hiç memnun olmazdı.

"Şu düğümlere bak," diye fısıldadı Bayan Harvey. "Bunlardan kurtulması epey zamanını alacak. Pantolonunun içine bir bıçak saklayıp saklamadığını merak ediyorum doğrusu... Evet, kesinlikle bu şekilde olacak gibi."

O sırada su içmekte olan Thomas neredeyse boğuluyordu. İnanamayan gözlerle refakatçimize baktı.

Liza, neredeyse kaçış ustasının ayaklarını yerden kesecek kadar sert şekilde ipi çekiştirip duruyordu. Yanımızdaki masadan genç bir

adam yüksek sesle bağırdı. "Ne kadar sıkıcı. Eminim ip gerçek bile değildir."

Houdini yeniden bizimle yüz yüze gelecek şekilde döndü. Bakışlarından ateş çıkıyordu. "Seyircilerden iki gönüllü! Kim bağlarımı kontrol etmek ister?"

Az önce konuşan adam sandalyesine gömüldü. Korkak... Belli ki o da sürekli havlayan ama ısırmayan köpeklerdendi.

Seyirciler dikkatle sahneye bakmayı sürdürüyordu. Bir gece önce gözler önüne serilmiş dramanın benzerini görmeyi arzu ediyorlardı. Houdini'nin teklifini kabul eden iki adam, bağlı olan ellerini başka bir iple bir kez daha bağladılar. Her ne kadar Kılıçların Şövalyesi'nin yarattığı heyecana kıyasla daha sönük olsa da bu son hamle kalabalığı cezbetmiş gibiydi.

Gözlerimi salonda gezdirdim. Tahta bacaklı adamlar, üç metrelik hayaletler gibi masalarımızın arasında sessiz ve ürkütücü adımlarla yürüyorlardı. Etrafta onlardan başka sanatçı olmamasına şaşırmadım.

"Ve şimdi..." Houdini yerinde kıpırdandı. "Kelepçelerim!"

Bunlar, onun kendini kralı ilan ettiği aksesuarlardı. İkinci asistan Isabella, kelepçeleri tehditkâr bir şekilde salladı. Houdini bir kez daha bize arkasını döndü ve son olarak kelepçeler takılırken olduğu yerde hareketsiz durdu. Ağır adımlarla sandığa doğru yürüyüp içine girdi ve bir kumaş parçası gibi ikiye katlandı. Sebastian'dan eğilip bükülme dersleri almışa benziyordu.

Sandığın kapağı kapanıp Houdini içine kilitlendiğinde Thomas bardağını masaya bıraktı. Liza başka bir ip parçasıyla sandığı bağladıktan sonra etrafını zincirle sarıp asma kilitle kilitledi. Görünüşe göre hepimiz bütün gece oturup onun bu kilitlerden kurtulmasını bekleyecektik.

Salondakiler sohbetlerini azalttılar. İki asistan, bir yönlendirme olmadan sahnenin arkasına geçtiler. Çok geçmeden bir insandan

daha uzun, portatif simsiyah kumaş perdeleri olan katlanabilir, hareketli bir paravanla yeniden ortaya çıktılar. Kilitli sandığın etrafını paravanla çevirip seyircilerden gizlediler. Liza'nın öne çıkmasıyla şaşkınlığım daha da arttı. Başının üzerinde ışıklar oynaştıkça maskesi parlıyordu. Elleriyle abartılı bir jest yaparak paravanın arkasına geçti.

"Ellerimi üç kez çırptığımda bir mucizeye hazır olun!"

Elini bir kez çırptığında salondakiler yerlerinde kıpırdandı. İkinci çırpışında konuşmalar küçük fısıltılara döndü. Üçüncü kez çırptığında tüm salon şaşırmaya hazırlanmış, nefesini tutmuştu.

Houdini'nin perdelerin arkasından haykırmasıyla Liza kaybolmuş, Houdini ise tamamen serbest bir şekilde kollarını iki yana açarak ortaya çıkmıştı. "İşte! Dönüşüm!" Perdeyi birden açtı. Liza, sandığın içinde kelepçeliydi.

Kalabalık kendine gelirken Thomas ile bakıştık. Gösteri sadece üç saniye sürmüştü. Böyle bir şeyi başarmaları gerçekten büyünün ta kendisiydi. Harry Houdini'nin içinden kaçamayacağı bir şey olup olmadığını merak ettim.

Ya da başka biri için tuzak kurup kuramayacağını. Son kurbanımız ayak bileklerinden asılmıştı ve biz, az önce genç bir adamın bu zor işi başarıyla tamamladığına tanık olmuştuk.

ON

Kalp mi Baş mı?

KADINLARIN OTURMA ODASI
RMS ETRURIA
3 OCAK 1889

"Bak, kuzen," diye fısıldadı Liza. Yüzünde korkuyla saygı karışımı bir ifade vardı. Bu kadar yakından, ağır makyajının çatlakları belli oluyordu. Eskilikten boyaları pul pul dökülmüş porselen bebek gibiydi. "İşte, o. Benim gerçek aşkım." Kalabalık odanın diğer ucundaki Houdini'ye hayranlıkla baktı. Duygularının gücü bir dalga gibi bana çarptı. Keşke bu heyecanı aynı düzeyde yaşayabilseydim ama adını koyamadığım bir şeyler, Houdini'nin niyeti hakkında beni şüphelendiriyordu. "Şimdiye kadar gördüğün en harika erkek, değil mi?"

"İlginç biri," diye kabul ettim. Bakışlarım yeniden Houdini'ye dönmeden önce Mephisto'nun üzerinde oyalandı. Bakışlarını bana doğrultup üzerimde gezdirince yanaklarım kızardı. Farkında değilmiş gibi yaptım. Genç bir erkeğin bu şekilde ilgisini çekmek tehlikeli görünüyordu.

Asıl dikkatimi çeken kişiden habersiz olan kuzenim, başıyla Houdini'yi gösterdi. "Odada hareket edişini dikkatle izle. Bütün gözler

onun üzerinde. Kaçış numarasının büyüsü gerçekten onun elinde." Onun bakışlarını takip ettim ama bir kez daha Mephisto'nun küçümseyen gözleriyle karşılaştım. "Ben onun büyüsüne kapıldım ve kurtulmanın yolunu bulamıyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en korkunç ve harika şey!"

Bakışlarımı sert bir şekilde sirk müdüründen ayırıp kuzenimi inceledim. Yanakları gül goncası gibi kızarmıştı. Kaçış ustasına kapıldığı belliydi. Kendini yelpazeleyen kadınlarla dolu odaya şöyle bir baktığımda tek kaşımı kaldırıp dilimi tuttum.

Houdini, teker teker ilgilendiği kocaman bir gül bahçesine sahip gibi görünüyordu. Bir çiçekten diğerine konuyor, kahkahalarla gülüp yanlarından ayrılırken eldivenli ellerinden öpüyordu. Liza tamamıyla büyülenmiş görünüyordu. Bense yüzümün nahoş şekilde asıldığını hissediyordum. Birkaç kadının yanında biraz uzun durakladı, dokunuşu edep sınırlarını zorlayacak kadar uzamıştı.

"Hanımlar!"

Kalın sesin geldiği yöne döndüğüm anda, kalbim göğsümde çıkacak gibi atmaya başladı. Mephisto, benim üzerime kenetlenmiş muzip gözlerinin etrafını çevreleyen oymalı fildişi maskesi ve kostümüyle karşımızda duruyordu. Bu mesafeden alnına düşen saçlarının siyah olduğunu görebiliyordum. İnsanda parmaklarını aralarında gezdirme isteği yaratan ipeksi, yumuşacık dalgaları olan bir saçtı.

"Galiba kendimi *doğru dürüst* tanıtma şerefine henüz nail olmadım," dedi. "Liza? Bu güzel yaratık kim ve neden onu benden sakladın?"

"Benim kuzenim," dedi Liza gururla gülümseyerek. "Bayan Audrey Rose Wadsworth."

Bu kadarı "doğru dürüst" tanışmamız için biraz fazlaydı. Gözlerimi devirdim. "Yaratık mı? Böyle bir iltifatla gururumu okşadınız, bayım. Gezici âşık gösterinizde bu kadar çok kişinin kalbini kaybetmesine şaşmamak gerek."

Dik dik bana bakarken kaşları maskesinin üzerine kadar kalktı. Böyle küstah bir cevabı beklemediği belliydi ama böyle bir açılış yaptıktan sonra tahmin etmesi gerekirdi. Yaratık, öyle mi! Sanki kadınlar sadece bir erkeğin hoşuna gitmesi için yetiştirilen hayvanlardı.

"Bunlar ne keskin sözler," dedi. "Ağzınızı açmadan önce insanları uyarmalısınız."

"Gerçeklerin keskinliği çoğu zaman kılıçla yarışır, derler," dedim. "Yaraladığında şaşıran insanlardan şüphelenirim."

Onun arkasında duran Liza kibarca başını sallıyordu ama yüzündeki gülümseme, söylediklerimi onayladığını anlatıyordu. Eşitlikle ilgili her konuda benimle aynı fikri paylaşırdı. Biz kadınlar, yaratıklar olarak nitelendirilebilirdik. Tabii, böyle pervasız kelimeler söyleyen erkekler, pençelerimizin korkunç kesiklerine katlanmaya hazırsa.

Onun kahkahasıyla şaşkınlığım bir kat daha arttı. "Bayan Wadsworth, ben..."

İki elinde birer kadeh şampanya olan genç bir kadın aramıza girerek iki arkadaşının ortasında kendine yer açtı. Elindeki kadehlerden birini genç sirk müdürüne uzatırken biraz gergindi. Mephisto nazikçe kadehi aldı ama yudumlamadı. Hâlâ benim cevabımdan aldığı keyfi yaşıyor gibiydi.

"Açılış gecesi inanılmazdınız, Bay Mephisto. Hatta tek telimeyle muhteşemdi," dedi genç kadın, şampanyasından bir yudum alarak. Ancak aynı anda irkildi. İçkisini çok çabuk içtiği için muhtemelen baloncuklar rahatsızlık vermişti. Yanakları hafifçe kızardı. "Bizim için yeni bir oyun deneyip deneyemeyeceğinizi merak ediyorduk. Herhalde hepimizi birden geri çeviremezsiniz."

Etrafımızı saran küçük kalabalıktan kıkırdama sesleri yükseldi. Liza sırıtıyordu. Bu oldukça utanç verici bir teklifti ama gülümsemekten kendimi alamadım. Bu kızlardan hoşlanmıştım. Onlarda, bana arkadaşlarım Ileana ve Daciana'yı hatırlatan cüretkâr bir şeyler vardı. Keder dolu bir sızı içime oturdu. Keşke onlar da bizimle

birlikte bu gemide olsalardı. Ama Drakula vakasından sonra Romanya'daki işleri düzeltiyorlardı. Yapabilirlerse gelecek ay başka bir gemiye binmeye ve bizimle Amerika'da buluşmaya söz vermişlerdi. Bunu yapmalarını tüm kalbimle istiyordum.

Sirk müdürünün dudakları hafifçe kıvrıldı ancak onların teklifini düşünürken bakışları, inatla üzerimden ayrılmadı. Alaycı bir şekilde tek kaşımı kaldırıp bekledim. Mephisto genç kadınlara dönüp eğilerek reverans yaptı. "Tabii ki. Ancak sıradaki kurbanımı kendim seçmem koşuluyla."

Kıkırdayan kızlardan biri sustu. "Kurban mı?"

"Evet," dedi Mephisto. "Ben, işlenecek olan baştan çıkarma suçu için daha iyi bir ifade düşünemiyorum. Ya siz?"

"Evet, sanırım ben de düşünemem."

Genç kadın başını sallayıp arkadaşlarına yaklaştı. Şık giysili kızlar, aralarında bakıştılar. Belli ki umdukları şey bu değildi ancak yine de ilginç bir pazarlıktı. İkisi başını sallayarak onayladı, pazarlığa giren kadın ise dudağını ısırdı. Bunu kabul etmekle karşı bir teklif vermek arasında gidip geldiği belliydi ancak en sonunda razı oldu.

"Pekâlâ, bayım. Hangimizi seçiyorsunuz?"

Mephisto avını gösterdi. "Onu."

Beni gösterdiğini anladığımda şampanya boğazımda kaldı, neredeyse boğuluyordum. Bu ilginin gidişatı hiç hayra alamet değildi. Mephisto'nun nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum ama sanırım istesem de istemesem de ona eşlik etmek üzereydim.

İnkâr edecek değildim. Bir sonraki oyun için seçilmiş olmak içimde heyecan dolu bir kıpırtı yaratmıştı ama bunun nedeni maskeli, gizemli bir adamın beni kadınların oturma odasının ortasına yönlendirmesi değildi. Bu, onun el çabukluğunu yakından gözlemlemek için harika bir fırsattı. Onun gösterisini incelemek ve hem beni isimlendirdiği gibi *kurbanının* hem de seyircilerin dikkatini dağıtmak için kullandığı yöntemlerin tanığı olmak için...

"Hanımlar, sizin için gösteri yapmam istendi." Mephisto eldivenli elimi tutarak herkesin görmesi için havaya kaldırdı. "Bayan Wadsworth gönüllü kurban rolü oynayacak. Şimdi lütfen, etrafımızı daire şeklinde çevirmeniz için hepinize ihtiyacım var. Seans düzenleyecekmişiz gibi davranın. Hepinizin birkaç kez bu tür seanslara katıldığınıza eminim."

Parmaklarını şaklattı. Üniformalı bir garson masaların birinden küçük bir sandalye getirip oluşturulan dairenin tam ortasına koydu. Kadınlar heyecanla fısıldaşıyor, daha etkileyici sihir numaraları görmek için can atıyorlardı. Belki de sadece, genç ve yakışıklı karnaval müdürünü biraz daha izleyebildikleri için mutluydular. Ben nereye gideceğimi bilemeden orada, öylece dururken kadınların Mephisto'dan bana dönen bakışlarının üzerimdeki gücünü hissedebiliyordum. Gece kıyafetim kolsuz olduğundan kendimi çıplak ve savunmasız hissediyordum.

Parmağımda takılı olan annemin yüzüğü ile oynadım, sonra durdum. Mephisto silindir şapkasını ve takım elbisesini düzeltirken ben, gittikçe gerilen sinirlerimi yatıştırmayı umarak odaya odaklandım. Beni mikroskop altında inceledikleri bir numuneden farksız şekilde izleyen dikkatli gözleri umursamıyordum. Houdini bir grup kadının yanından uzaklaşarak yavaşça Liza'ya doğru yaklaşırken ara sıra, dikkatle Mephisto'ya bakıyordu.

"Şimdi, ışıkların karartılmasını rica ediyorum." Bir saniye sonra avizelerdeki parlak ışıklar yerini sönük, altın rengi bir parıltıya bıraktı. "Hepinizin üç adım geriye gitmesini istiyorum. Bir. İki. Üç."

Nefesim kesildi. Odadaki herkesin aynı anda hareket ettiğini duymak sinir bozucuydu. Mephisto, bir kukla ustası gibi onları kumanda ediyordu. Loş ışıkta herkes silüet hâlinde görünüyordu. Sanki gölge insanlar, şeytanın şenlik ateşinin etrafında dans ediyordu. Her ne kadar imkânsız olduğunu bilsem de yanan odunun kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Mephisto'ya göz attım. Kalabalığın arasında yürüdükten sonra gelip tam önümde durdu. Bana oturmamı işaret ederken yüzünü

eğince yeleğinin kırmızısı maskesine yansıdı. İki kurbanı hatırlayınca tereddüt ettim ama beni, Mephisto'nun planladığı günahkâr hazza götürmeleri için ayaklarımı zorladım. Bu kadar tanığın önünde hayatımı kaybedecek değildim.

"Yakından izleyin," dedi zar zor duyulan bir fısıltıyla. "Yoksa kaçırırsınız."

Ellerini çıplak omuzlarımda ve boynumda gezdirerek etrafımda dolaştı. Dokunuşu, gemideki ışıklar gibi elektrik yüklüydü. Artık etrafımızı saran kadınların bakışlarını hissetmiyordum. Sadece onun eldivenli parmak uçlarına konsantre olabiliyor, onun çizdiği yoldan ayrılamıyordum. Her seferinde daha da hızlanarak etrafımda dolanmayı sürdürdü. Bu, neredeyse skandal boyutunda, rezalet ile nezaket arasındaki ince bir çizgideydi. Hareketleri, nabzımın aksine kendinden emin ve istikrarlıydı.

Etrafımda dönmeye başlamasıyla sonunda bir anda geriye çekildiği an arasında, bir kez elinin kayarak ensemi okşaması dışında -belki de bu nazik bir özür hareketiydi- bir farklılık hissetmedim. Parmaklarının dokunduğu yerler hem yanıyor hem de buz kesiyordu. Tam olarak nasıl bir durumun içinde olduğumdan emin değildim. Kadınların yelpazelerini açtıkları sırada çıkan ses, beni yeniden kendime getirdi.

"Yakından izlediniz mi?" diye sordu Mephisto. Sesi soğuk ve ipek kadar nazikti. Herkes trans hâlindeymiş gibi bir anda başını sallayıp, "Evet," diye mırıldandı. Oysa ben, onların deneseler bile bakışlarını bu karizmatik adamdan alabildiklerini düşünmüyordum. Mephisto eğildi. Dudaklarını kulağımın dibine yaklaştırdı. Tenim ürperdi. Bu kez nedenini biliyordum. "Değerli bir şeyiniz kayıp mı, Bayan Wadsworth? Geri almak için her şeyi yapacağınız bir şey?"

Başımı iki yana salladım. Bu hareketle kafamın yerine geleceğini umuyordum. "Hayır, sanmıyorum."

Ciddiydim. Parmakları dikkat dağıtmasına rağmen tüm dikkatimi onlara vermeye devam etmiştim. Bir kez olsun tenimden ayrıl-

mamışlardı. Tek dizinin üzerine çöktü. Benimle karşılaşan gözleri keyifle parlıyordu. "Garip. Kalbinizi çaldığıma yemin edebilirim."

"Anlayamadım..."

"Korkarım, karşılaştığım çoğu genç kadında olduğu gibi."

Yüzüme ateş bastı ama ben onu azarlamaya fırsat bulamadan, annemin en sevdiği parçalardan biri olan kalp şeklindeki kolyeyi çıkarttı. Benim şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırmamı izledi. Elimi boynuma götürüp zinciri çekiştirdim. "Bu imkânsız. Kolyem hâlâ..."

Elimde bana ait olmayan bir cep saati vardı. Arkasında dikenler ve Latince bir ifade kazılıydı. VINCERE VEL MORI.[6] Gözlerimi kırpmadan ona bakakaldım. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. Nasıl olduysa bu kadar tanığın önünde Mephisto kolyemi saatiyle değiştirmişti. Sorularımı yuttum. Böyle bir şeyi yakalanmadan nasıl başardığını hiç bilmiyordum ama el çabukluğuyla şansın karışımı olmalıydı. Bunu nasıl başardığını ve başka yollarla yapılıp yapılamayacağını öğrenmek istedim. Ancak yalnız kalana kadar beklemem gerekecekti. Bunun da çok yakında olacağından emindim. Bu gece.

"Eh, etkileyici sayılır," dedim. Ama dürüst olmadığımı biliyordum. Houdini'nin Dönüşüm gösterisi dışında, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici başarılardan biriydi. "Şimdi, onu geri verin, lütfen."

Elimi uzattığım anda bir tuzağa girdiğimi hissettim. O kadar iyi kurulmuş bir kapandı ki bunca zaman asıl tuzağın bu olduğunu anlamamıştım. Elimi yumruk yapmak istedim ama bu isteğime engel oldum. Mephisto aceleyle elimi elinin içine aldı, sonra elini üste çıkarınca benim avucum yere dönük durumda kaldı. Hâlâ tek dizinin üzerinde durmayı sürdürürken parmaklarının arasında bir yüzük belirip kayboldu. Kalbim duracak gibi oldu.

"Bir seçeneğiniz olsaydı," diye sordu, "kalbinizi mi yoksa elinizi mi isterdiniz?"

---

[6] Ya zafer ya ölüm. (Ç.N.)

O sırada etraftaki fısıltıların hepsi kesildi. Bütün gözler bir kez daha üzerime çevrilince avucumu ter bastı. Bir yabancının avucunda duran annemin yüzüğü ve kolye ucu dışında hiçbir şeye odaklanamıyor, hiçbir şey düşünemiyordum. Kolyemi çalmak önemli bir şeydi ama yüzüğümü çalmayı nasıl başarmıştı? Bu, çok daha fazla çaba gerektiren bir işti. Kendimi perperişan hissettim. Fırtınada demir almış, dalgalarla sürüklenen küçük bir sandal gibi.

"İkisi de benim." Kaşlarımı çattım. "Seçim yapmak zorunda değilim."

Maskesinin ardından dikkatli gözlerle beni izliyordu. "Henüz. Ama sanırım yakında yapacaksınız." Sonraki sözlerini kimsenin duyamayacağı şekilde yakınlaştı. "Pazarlığımızla ilgilenmenizi hâlâ sağlayamadım mı?" Nabzım hızlandı. Bu seçim... İçimden bir ses bunun hayatıma karmaşa getireceğini söylüyordu. Ama ödülü her şeye değerdi. Hafifçe başımı eğdim. "Sizinle, en son buluştuğumuz yerde buluşacağım."

Başka bir söz söylemeden iki mücevheri de uzatıp ayağa kalktı ve nazik bir şekilde alkışladı. "Lütfen, son kurbanım, Bayan Audrey Rose Wadsworth'ü alkışlayın. Bu kez kurtuldu ama belki bir sonrakinde kalbini bana kaptırabilir."

Houdini'nin yanında duran Liza'nın yüzü mutlulukla parladı. Houdini, bu gösteriye vesile olan kızlardan biriyle konuşurken Liza herkesten daha büyük bir şevkle alkışladı. Liza'nın mutluluğuna ortak olmak istedim. Ama sis gibi süzülen belanın varlığından kurtulamıyordum.

Mephisto eşyaları aşırmakta bu kadar yetenekliyse, belki bir insanın hislerini çalacak kabiliyete de sahipti. Avına büyük bir nezaketle yaklaşan bir kuş gibi eğilip kadınların ellerini öperek oturma odasındaki kadınların hayranlığını kazanıyordu. Bu gece onunla buluşmayı kabul ederek ölümcül bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

ON BİR

Prens mi Dilenci mi?

KADINLARIN OTURMA ODASI
RMS ETRURIA
3 OCAK 1889

Mephisto'nun yakıcı dokunuşlarını tenimin üzerinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğu üzerine konuşmalardan kurtulur kurtulmaz kürk etolümü alıp kadınların oturma odasından ayrıldım. Belli ki sosyetenin üst düzey insanları bu tip açık saçık konuşmalardan kaçınmıyorlardı. Hatta kimse bana suçlayıcı ya da yargılayıcı bir gözle bile bakmamıştı. Sanki bir büyünün etkisi altındaydılar.

Koridordan geçip koşar adımlarla güverteyle yöneldim. Soğuğun ısırmasına aldırmamaya çalışarak kürküme iyice sarınmıştım. Küçük kar taneleri düşmeye başlamıştı. Bu bir fırtınanın yaklaştığının mı yoksa fırtına olmayacağının mı habercisiydi? Filikaların olduğu duvara yaslanmış biri ortaya çıktı.

Mephisto şapkasını geriye doğru itti. "Benimle buluşmayı kabul etmenize sevindim."

"Bu gösteri için neden beni seçtiniz?"

"Gerçeği mi yoksa süslenmiş hâlini mi istersiniz?"

"Gerçeğin yumuşatılmış yorumlarını istemiyorum, Bay..."

"Ah. Her olguyla birer birer ilgilenelim, tamam mı?"

Başını bana doğru eğerek güvertenin korkuluklarına doğru hareket etti. Aramızda karlar uçuşarak dans ediyordu ancak onun soğuktan etkilenmiş gibi bir hâli yoktu. Oysa ben, keşke üzerime bir manto daha alsaydım, diye düşünerek kürküme biraz daha sarındım.

"Sizi seçtim çünkü yalanın arkasında saklanmış gerçeği aradığınıza inanıyorum. Diğerleri büyünün ve gösterinin keyfini çıkarıyor. Oysa siz nasıl olduğundan etkileniyorsunuz. Benimle ya da sergilediğim illüzyonla... Dikkat dağıtan şeylerle ilgilendiğinizi sanmıyorum." Doğruca gözlerimin içine bakıyordu. Ne aradığını bilemiyordum. Birkaç saniye geçti ama onun ifadesi değişmedi. "Birlikte seyahat ettiğiniz o yaşlı adamla ne işiniz var?"

Kendim için seçtiğim yolu itiraf etmenin bir zararı olmayacağını düşündüm. "Amcamla birlikte adli tıp üzerine çalışıyorum. Bay Cresswell ve ben, onun asistanlarıyız." Ağzımı açtım ama sonra Karındeşen ve Drakula vakalarıyla ilgili konuşmakta kararsız kalınca yeniden kapattım. Her ikisi de bir yabancıyla konuşulmayacak kadar özel ve hassastı. "Aslında yeni bir vaka yüzünden Amerika'ya gidiyoruz."

"Cesetleri mi inceliyorsunuz?" Ben, başımı sallayarak onaylarken o, tek kaşını maskesinin üzerinden görülecek kadar çok kaldırdı. "O zaman karanlığın farkındasınız ve aydınlığa ulaşmanın peşinden koşuyorsunuz. Doğrusu bu, eşit derecede ilgimi çekti. Ben karmaşa yaratıyorum, siz ise karmaşadan bir düzen meydana getiriyorsunuz. Siz ve ben, aslında o kadar farklı değiliz. İkimiz de kaynağımızı bilimden alıyoruz, sadece bunu dışa vuruş tarzımız farklı."

Bu sözler, benim düşüncelerime korkutacak kadar benzerdi. Böyle kötü biriyle aramda ortak bir yan bulmak istemiyordum ama söylediklerini inkâr da edemezdim. Bu genç adamdan uzak kalma-

mı söyleyen iç sesime rağmen onun teknik icatlarına olan merakım galip geldi.

"Neden illüzyonist olma yolunu seçtiniz?" diye sordum. "Çok iyi bir kimyager olabilirdiniz. İnsanlara yardım etmek istemiyor musunuz?"

"Bazıları, insanları eğlendirmenin de onlara yardım etmek olduğunu düşünür."

Gözlerimi devirdim. "Aynalardan duman çıkarmak, hastalıkları ortadan kaldırabilecek ya da hayat kurtarabilecek bilimsel ya da teknik gelişmelere katkıda bulunmakla eşit düzeyde olamaz."

"Ne yazık ki sizinle aynı fikirde değilim, Bayan Wadsworth. İnsanlara yardım etmenin birçok yolu var. Bazen gülmek ve kafa dağıtmak, insanların tıbbi teşhis ve tedavilerle birlikte ihtiyaç duyduğu şeylerdir." Mephisto, dikkatle beni süzdü. "Siz bilim konusunda yetenekli bir öğrenci olduğunuza göre başka olanakları da keşfetmek isteyebilirsiniz. Ben sadece birkaç saatlik eğlence sunuyor olabilirim ama bu, zor zamanları atlatmalarında bazılarına yardımcı olmak için yeterlidir. Umut, görünmez ama büyük bir güçtür. Onun gücünü küçümsemeyin."

Şaşkın gözlerle ona bakakaldım. Söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu ve olaylara bakışımın ne kadar yetersiz kaldığını düşündüm. Uzun zaman önce derinlere gömdüğüm bir anı su yüzüne çıktı. Acılarını bir süre için bile olsa azaltacağını umarak ölüm döşeğindeki anneme sık sık hikâyeler okumuştum. Bir yanım, böyle hilebaz bir adamdan ders aldığım için kızgındı ama diğer bir yanım, onun amacını daha önce anlamadığım için utanç içindeydi. Yanaklarım bu utançla alev alev yanıyordu. İnsanların eğlendirilmeye, kafalarını bitmek bilmeyen olumsuzluklardan başka düşüncelerle meşgul etmeye ihtiyaçları vardı. Ne zaman bir kitap açıp onunla yeni bir maceraya atılsak annemin ruhu ferahlamış gibi görünürdü.

"Ben..."

Mephisto birden elimi tuttu ve gösterişsiz bir tavırla öptü. Onun gözlerindeki ateşi ve bakışlarının, omuzlarımın üzerinde bir yerde gezinmesini gördüğüm anda özür sözcükleri dudaklarımda dondu. Başka bir gösteri daha sergiliyordu ve bunu, benim için yapmıyordu. Elimi hızla çektim ama çok geçti. Sırıttı.

"Büyük bir zevkti, Bayan Wadsworth," dedi. "Belki en sevdiğimiz buluşma yerimizde tekrar bir araya geliriz..." Sonraki sözlerini sadece benim duyabilmem için iyice yaklaştı. "Gece yarısı gibi diyelim mi? Buluşmamız aniden sona ermiş gibi görünüyor. Ama kabul ediyorsanız hâlâ size söyleyeceğim çok şey var." Düşmanca bir gülümsemeyle arkama doğru selam verdi. "İyi akşamlar. Sanırım Bay Cresswell, değil mi? Biz de tam sizden bahsediyorduk. Yanınızdaki bu hoş hanımefendi kim?"

Derin bir iç geçirdim. Arkamı dönmeyi ve Thomas ile yüz yüze gelmeyi henüz istemiyordum.

"Ya? Demek benden bahsediyordunuz?" Thomas'ın sesi kuşkulu geliyordu. Hafifçe yan dönüp de onun bakışlarını üzerimde bulduğumda gerçekten de şüpheli bakışlarıyla karşılaştım. "Boyanmış güllerle donatılmış hileli bir şapkam ya da sahne boyunca parende atma yeteneğim olmadığı düşünülürse bu büyük bir onur. Yine de çok *etkileyiciyim*. Benden bahsetmenizi yadırgamıyorum." Sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi duraksadı. "Bakıyorum hâlâ maske takıyorsunuz. Rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. İçi kadife kaplı." Mephisto, dönerek Bayan Harvey'ye gülümsedi. O kadar göz alıcı bir gülümsemeydi ki Bayan Harvey'nin aşırı parlaklıktan gözlerinin kamaşacağından korktum. "Beni bu genç ve hoş hanımla tanıştıracak mısınız? Aksi takdirde meraktan öleceğim."

"Bayan Edna Harvey, Bay..." Bayan Harvey'nin kaşları çatıldı. "Şey... İsminiz neydi?"

"'Mephistopheles' yeterli olacaktır, kabul ederseniz." Başını hafifçe eğerek selam verdi. "İzin verirseniz grupla ilgilenmem gerek. Hepinize iyi geceler."

Bir süre hepimiz güvertede durup Mephisto'nun grubuna doğru gidişini, karnaval çalışanlarının gösteriden sonra neyle uğraştığını merak ederek izledik. Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Bayan Harvey, Thomas'ın kolundan çıkıp kendini yelpazesiyle serinletmeye başladı.

"O adamda bir şeyler var, değil mi?" diye sordu Bayan Harvey. "Maskesi ve ismiyle öyle gizemli ki. Acaba kendini ele verdiği oluyor mu? Böyle yeni bir kimlik benimseyen biri için kolay bir şey olmasa gerek. Ama bence uyurken maskesini çıkarıyordur..."

"Odasına gizlice girip öğrenebiliriz," diye takıldım.

Bayan Harvey bana döndü. "Bu iş için seve seve gönüllü olurum. Benim için bir sakıncası yok."

Thomas bir kez daha Bayan Harvey'nin koluna girerken gülümsedi. Etkilendiğim bir kibarlık gösterisiyle odalarımıza kadar bize eşlik ediyordu. "Karnavalda diğer çalışanların bile onun gerçek kimliğini bildiğini sanmam. Maskelerin bir nedeni var. Bunların sadece gizemli bir hava yaratmak için kullanılmadığına eminim. Bahse girerim ya birinden saklanıyor ya da maskesinin ardında kirli bir geçmiş saklıyor."

Bir hanımefendiye yakışmayacak tarzda homurdandım. "Bu gözleme dayalı berbat çıkarımlarından biri mi?"

"İstediğin kadar alay et." Thomas bir omzunu silkti. "Ama tavırlarında soylulara has bir hava var. Çizmeleri de öyle."

Dürüst olmam gerekirse Thomas'ın, tuzlu okyanus havasından imkânsız görünen bazı ayrıntıları bir kez daha damıtıp ortaya çıkarabilmesine şaşırmamıştım. "Tamam. Onun çizmelerinden biraz daha bahset. Thomas Cresswell'in çıkarım defterinde, bunlar nasıl bir aristokrasi simgesi oluyor?"

"Başına korkunç bir şey geldiğine iddiaya girerim. Zavallı şey." Kamarasının önüne gelince Bayan Harvey durdu. Arkamızdaki koridora baktı. "Bayan Wadsworth, kamaranız bir sonraki kapı. Bu kez Thomas'ın odanıza kadar size eşlik etmesinde bir sorun olacağını sanmam. Tabii, siz bunu uygunsuz bulmazsanız. Birden..."

"Şu seyahat toniğinizi alma ihtiyacı hissettiniz, değil mi?" diye onun sözlerini tamamladı Thomas. Bayan Harvey onu göğsünden dürtünce gülmemek için kendini zor tuttu. "Ah."

"Sus, seni terbiyesiz," dedi sevecen bir sesle. "Kendinden büyüklerle dalga geçmek hiç nazik bir davranış değil. Günün birinde, sen de uyumana yardımcı olması için seyahat toniğinden bir yudum alma ihtiyacı duyacaksın."

Onların arasındaki saçma konuşmayı duymazdan gelerek canından bezmiş görünen refakatçimize gülümsedim. Bir refakatçi olmadan Thomas ile *bir yere* yürümem çok uygunsuz bir davranıştı ama biz kısa bir yürüyüşten çok daha uygunsuz durumlarda kalmıştık. Öğrendiği takdirde babamı dehşete düşürecek şeyler. "Tamam, Bayan Harvey. Odalarımız yan yana olduğundan, kimse bundan bir skandal yaratmayacaktır. Hem zaten çoğu kişi yatmıştır. Biz de fazla oyalanmayız."

"Ne büyülü bir geceydi. Üstelik bu eğlenceyi bozan bir ceset de olmadı!" Bayan Harvey benim ve Thomas'ın yanaklarından öptükten sonra odasının kapısını açtı. "Ben bittim."

Bayan Harvey kapısını kapatır kapatmaz Thomas ile odamın ilerisindeki banka doğru yürüdük. Onun bir şey söyleyeceğini hissettiğim için banka oturdum ve yanıma oturmasını işaret ettim. Kar neredeyse durmuştu ama soğuk hâlâ ısırıyordu. Yanıma gelerek mantosunu çıkarttı ve omuzlarımın üzerine koydu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ayakkabılar hakkında ilginç bir şeyler söylüyordun sanırım."

"Tabanları yıpranmamıştı," dedi. Oturmadan önce bir kez daha etrafına bakınıp ellerini sıvazladı. "Sen söylemeden, hayır, iyi bir

manda derisi ve cilalanmış olması bunu açıklamaz. Yeniler, en azından fazla giyilmemişler."

"Belki sadece gösterilerinde giyiyordur."

Thomas arkasına yaslandı. Gülümsemesi, karanlıkta baştan çıkaracak kadar muzipti. "İyi bir teori, Wadsworth. Ama sahnede oraya buraya koşuşturduğu, taklalar attığı düşünülürse... Bu çizmeleri sadece gösteri sırasında giyse bile çok az giyilmişlerdi. Sence bu ne anlama gelebilir?"

"Yeni çizme satın aldığını."

"Aynen öyle. Başarılı bir gösteri sanatçısı bile seçtiği kaliteli deri bir çizmeye o kadar fazla para harcamaz," dedi Thomas. "Hem de her seferinde pahalı bir çift satın alacağını hiç sanmıyorum. Bu da benim, onun zengin bir aileden gelen ve düşünmeden para harcayan biri olduğuna inanmama neden oldu. Ayakkabılarını her gece değiştirmen gerektiğini bilseydin en *pahalı* olanları mı alırdın?"

Doğru bir noktaya değinmişti. "Evet. Bu maske takmaktaki ve mahlas kullanmaktaki ısrarını da açıklıyor, değil mi?" Onun profilinin tanıdık, keskin hatlarını inceledim. "Yine de sen, onun tehlikeli olduğuna inanıyorsun."

"Bilinmezlerle dolu, el becerisi olan, zararsız şeyleri şeytani şeylermiş gibi, şeytanileri de zararsız gibi hissettirebilen kapalı bir kutu. İki genç kadın öldü. Tek başına bu nedenler bile ona güvenmemem için yeterli." Thomas, içinde yaşadığımız dünyanın nezaket kurallarını bir kenara atarak ellerimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Yüzü düşünceliydi. "Senden bir şey istiyor. Ne olduğundan emin değilim ama iyi bir şey olmadığını tahmin ediyorum. Sebepleri her neyse kesinlikle *onun* ya da karnavalın yararına. Sana zarar verirse..."

"Senin de bildiğin gibi başımın çaresine bakabilirim. Onunla daha önce bir kez yalnız buluştum zaten. Endişelenecek bir şey yok. Hem bence ona yakın olmak çok açıdan faydalı olacak."

Thomas ayağa kaktı. Pruvaya en yakın bacaya doğru yürüdü. Hem rüzgârın hem de kısmen ağzımdan kaçırdığım planlarım yüzünden omuzları çökmüş, büzüşmüştü. Yavaşça ayağa kalkıp onun peşinden gittim. Kelimeleri yeniden ağzımın içine tıkabilmeyi çok isterdim. Arkasından yükselen buhar bana, bulut hâlinde tembel tembel süzülen grimsi beyaz dumanların salındığı, erkeklerin sigara odasındaki uyuşuk adamları hatırlatıyordu. Keşke arkadaşım da bu hayaldekiler gibi biraz rahat olsaydı. O kadar incinmişti ki her an fırlayıp okyanusa atlayacağından korkuyordum.

"Aslında," diye söze başladım, onun ileri geri yürümesini izlerken. "Bunun dikkat dağıtmak için en iyi yol olduğunu sen de biliyorsun, Thomas. Sana Cresswell sihrini kullanman için harika bir fırsat verecek. Ben de gösteri yapan sanatçılarla yakınlaşma imkânı bulacağım. Bunu ilk düşünen olmadığın için kıskanma. Somurtmak sana hiç yakışmıyor."

Thomas yürümeyi kesip sanki boynumun üzerinde ikinci bir baş çıkartmışım gibi dik dik bana baktı. "Bir aslanın kafesine girmek dikkat dağıtmanın en iyi şekli olabilir, ama en güvenli şekli olmadığı kesin, Wadsworth."

"Tehlike işimizin doğasında var," diye karşılık verdim. "Bu, sadece katilleri avlamakta kullanılacak başka bir yöntem. Herkesin dikkati benimle Mephisto arasında gelişen olaylara yönelirse kimse sana ya da amcama dikkat etmeyecek."

"Ya, gerçekten mi? Demek sen şu sirk müdürü olan sunucuyla yakınlaşırken zavallı, göz kamaştıracak kadar yakışıklı, reddedilmiş sevgiline kimse dikkat etmeyecek, öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Belki ben de kendimi yem olarak kullanırım. Bazı sanatçıların gönlünü çelmek için cazibemi kullanabilirim, ne dersin?"

"Bu yüzden mi yani? Heyecanlı olayların dışında kaldığını hissettiğin için mi?" diye sordum. "Senin işin sirk müdürüyle flört etmekten çok daha heyecanlı ve önemli. Çizmelerdeki izler üzerinde çalışır, onların nasıl oluştuğunu ya da bu izlerden kimlerin sorumlu olduğunu düşünüp taşınırsın. Gördün mü? Ne kadar önemli bir iş."

"O zaman benim işimi yapma onuruna senin sahip olman gerek. Sonuçta birlikteliğimizde her zaman eşitlikten yanayım." Dudaklarımı büzüştürünce Thomas'ın yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Tam düşündüğüm gibi. Kendini böyle tehlikeli bir yola sokman için geçerli hiçbir sebep yok. Mephistopheles potansiyel bir katil. Onunla güvertede yürüyüş yapmak, benim kafamı bahsi geçen aslanın ağzının içine sokmam kadar akıllıca. Çok eğlenceli olsa da kesinlikle çok kötü bir fikir."

"Aynı fikirde değilim."

"Yani bana başımı aslanın ağzına sokmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sen bunu yapmak istiyorsan hiç hoşuma gitmese bile sana destek olurdum." Başımı dikleştirdim. "*Eğer* katil Mephisto ise bana saldıracak kadar aptal olmayacaktır. Çünkü senin ve amcamın ilk hedefi olacağını bilir. Ayrıca ona yakın olmak, onun güvenini kazanmak, hatta onunla flört etmek, bana topluluğunun içine sızma fırsatı verecek. O bana güvenirse diğerleri de güvenecek. Bu şekilde neler gözlemleyebileceğimi bir düşünsene."

Thomas kontrol ettiği bir sesle, "Bu işte çok fazla *eğer* var," dedi. "Eğer bir şey yanlış giderse sen doğrudan ateş hattında olacaksın. Bu şekilde alınacak ödül, alınan riske değmez, Wadsworth."

"O zaman korkarım bir çıkmazın içindeyiz." Başımı salladım. "Ben tam tersini düşünüyorum. Başlangıçta imkânsız gözükseler bile bazı riskler alınmaya değer."

Thomas homurdandı, yüzünde belli belirsiz bir tiksinti vardı. "Onun gibi konuşmaya başladın. Hatta bana kalırsa onun yanında olmaktan da hoşlanıyorsun. Hadi, itiraf et. Böyle, değil mi?"

Uzanıp onun yüzünü kendime çevirdim. "O ne bana zarar verecek ne de aramıza girecek, Cresswell. Nasıl bir illüzyon yaratmaya çalıştığı umurumda değil. Benim kalbim sana ait ve hiçbir el çabukluğu onu çalamaz."

Ona tartışma fırsatı bırakmadan uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına kondurdum. Beni kendine doğru çekti. Elleri bilinmezlik denizindeki iki çıpa gibi belimi kavradı. Bir süre parlayan takımyıldızların ve düzensizce düşen kar tanelerinin altında öpüşerek öylece kaldık. Ta ki gece yarısı avare avare dolaşanların sesi bizi ayırana kadar.

Büyük bir çabayla Thomas, odamın kapısına kadar bana eşlik etti. Basit bir öpücükle iyi geceler dileyip vedalaştı. Gözlerimi aya kaldırdım. Düşüncelerim yıldızlar gibi darmadağındı. Thomas haklıysa ki haklı olduğundan emindim, o zaman sirk müdürü kimdi ve kimden kaçıyor ya da saklanıyordu?

Odama girdikten sonra saate baktım. Gece yarısı olmak üzereydi. Kürk etolümün yerine yünlü bir manto giydikten sonra odalarımızı bileştiren kapıdan Bayan Harvey'nin odasını dinledim. Onun sessiz homurtusunu duyunca rahatladım. Bütün gece uyuyacağını ve beni kontrol etmeyeceğini umuyordum. Şu anda uyumam imkânsızdı, bu yüzden sessizce odamdan çıkıp kendisi de sorularla dolu olan adamdan bazı cevapları bulacağımı umarak güvertenin sessiz ucuna doğru süzüldüm.

"Nihayet geldiniz, meraklı Bayan Wadsworth. İkinci kez dışarı çıkma riskini göze alıp almayacağınızı merak ediyordum. Acaba küçük sohbetimizi bitirmek için mi buradasınız? Yoksa benimle buluşmanızın başka bir nedeni mi var?"

Mephistopheles, sisin arasından görünen bir şeytan gibi filikaların gölgesinden sıyrılarak ortaya çıktı. Elinde bir şarap şişesi vardı. Ay ışığını yansıtan maskesi içimi ürpertti. *Keşke şu korkunç şeyi çıkarsa*, diye geçirdim içimden.

"Ah. Tamam." Arsızca bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Ruhunuzu geri almak için mi geldiniz? Bu gece çok cömert olabilirim ama o kadar da değil. O benim ve paylaşmıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Kendinizi biraz fazla beğeniyorsunuz. Bir gemi dolusu yolcu sizin dramatik etkinizin altındayken sizden hoşlanıp hoşlanmamam neden umurunuzda? Onlardan biriyle takılmanız gerekmez miydi? Hem sizin bu sinsice ve planlı yaklaşımınıza daha çok değer verirlerdi. Tabii..." Onu yakından inceledim. "Kuzenimin bahsettiği, size abayı yakmış olan trapez sanatçısı İmparatoriçe Cassie'den bahsetmiyorum bile."

Şişeyi yere koyup duvara yaslandı. Bu hareket nedense onun için biraz fazla doğal ve sıradandı. Dikkatle beni baştan aşağı inceledi. Tahmin ettiğim gibi Thomas haklıydı. Bu adamın mevki sahibi birine özgü tavırları vardı. Zenginliği gözlemleyerek değil, onun içine doğarak yaşamış biriydi. Onda, gösterdiğinden çok daha fazlası vardı.

"Yeni birine ihtiyaç duymayacak kadar çok mu arkadaşınız var?" diye sordu en sonunda. "Size, bu keskin dili hak edecek ne yaptım? Ben sadece sizi tanımaya çalışıyorum. Bunda bir kötülük görmüyorum. Ama orada beni mahkûm etmeye hazır duruyorsunuz."

"Az önceki gösterinizi ya da onun arkasındaki niyetinizi gözden kaçırdığımı sanmayın." Filikaların duvarına yaslandığı noktaya doğru yürüdüm. "Thomas ile aramı açmaya çalışıyorsunuz. Bunun yeterince kötü olduğunu düşünüyorum."

"Ve?" diye sordu. "Elinizi öptüğüm için mi bu kadar kızdı? Eğer öyleyse başka bir sevgili bulmaya çalışmalısınız. Kıskançlık, hızla yayılan bir felakettir. Bilakis, yıkıcı olacak bir duygudan sizi kurtararak çok onurlu bir şey yaptım. Hiç önemli değil."

"Bizim aramızı açmak için bundan çok daha vahim bir şey gerekir. Ama emin olun, böyle bir şey imkânsız. O yüzden sakın denemeyin."

"Tamam işte," dedi elini sallayarak. "Madem ayrılması imkânsız bir ikilisiniz, o zaman sizin sevginizi kazanmak için istediğim kadar çok uğraşabilirim. Bunda ne kötülük var?"

"Birbirimizi hiç tanımadığımız düşünülürse bu, son derece gereksiz ve uygunsuz olur. Ayrıca size âşık olan başka bir kadın var. Siz bir oyun oynuyorsunuz ama ben bu oyunun parçası olmayacağım." Bağırmamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama sesim sürekli olarak yükseliyordu. Kendimi sakinleştirmek için birkaç saniye durdum. "Üstelik bu düşüncesizce bir davranış. Gerçekten arkadaş olmak istiyorsanız izlemeniz gereken yol bu değil."

"Ben bir şovmenim. Nazik değilim. Ahlak yoksunu biriyim." Hava gibi önemsiz bir konudan bahsediyormuş gibi tek omzunu silkti. "Benden bunları bekliyorsanız hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak dik dik ona baktım. "Öyleyse neden, lütfen söyleyin, neden tekrar buluşmak istediniz?"

Bana gülümsemesinde çok bariz bir *küstahlık* vardı. "Adli tıptaki tecrübeniz doğrultusunda size farklı bir teklifim var. Ah, evlilik türü bir şey değil. Ama bu kadar üzgün görünmeyin." Dişlerimi çıkarınca beni yatıştırmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Sadece şaka yapıyordum, Bayan Wadsworth. Gösterimde yardımınıza ihtiyacım var."

Tartışıp tartışmayacağımı görmek için duraksadı. Tabii ki hiçbir şey söylemedim.

"İlk akşam, kuzeniniz sahneye çıktığında yüzünüzdeki ifadeyi gördüm. Karnavalı ya da onun bu karnavalda üstlendiği rolü onaylamıyorsunuz, değil mi?"

Bu doğru değildi. "Bu sizi ilgilendirmez."

"Öyle mi?" Bir kez daha sırıttı. Gülümsemesini onun yüzünden söküp atabileceğim bütün yolları aklımdan geçirdim. "Ya ben size yardımcı olabileceğimi söylersem? Kuzeninizi gösteriden ve Houdini'den kurtarmak istiyorsunuz. Amacınıza yardımcı olacak bir sır biliyorum. Tabii, siz de bana yardım ederseniz. Bir anlaşma yapalım mı? Sizin yardımınıza karşılık benim yardımım. Ne dersiniz?"

Onun bildiği sırrı deli gibi merak ediyordum ama merakın nelere mal olduğunu öğrenmiştim. Ancak ifademde bir şeyler görmüş olmalıydı. Onu umutlandıran bir şeyler.

"Yalnız bir koşul var. Anlaşmamız hakkında kimseye tek kelime etmeyeceksiniz. Ne Bay Cresswell'e, ne kuzeninize ne de bu gemideki herhangi birine. Öğrendikleri takdirde... Ben de kozumu oynamak ve *sırrınızı* açık etmek zorunda kalırım."

"Ne sırrı?" diye sordum, kızarak. "Ben, endişeleneceğim hiçbir şey yapmadım."

"Emin misiniz?" Aynı anda hem çok masum hem de inanılmaz hilekâr görünüyordu. "Kalp kırıklığının sorumlusu olduğunuzu öğrendiğinde Liza'nın eve döneceğini hiç sanmam."

"Daha anlaşmayı kabul etmeden bana şantaj mı yapıyorsunuz?"

Bir kez daha omzunu silkti. "Doğrudan hayır demediniz, öyle değil mi?"

Öfkeli gözlerle ona bakıyordum. Bir yandan teklifin sonuçlarını tartarken diğer yandan duygularımı dizginlemeye çalışıyordum. İlk aklıma gelen *hayır* demek, eldivenimle onun suratına bir tokat atmak ve yürüyüp gitmek oldu. Karşı yöne koşmak ve Amerika'ya varana kadar bir daha onu görmemek.

En akıllıca seçim bu olurdu.

En güvenli.

Aynı zamanda ne bana ne de kuzenime bir faydası olmayan bencilce bir seçimdi. Eylemsizliği bir güvenlik alanı olarak kullanmak için yetiştirilmiştim. Ama bu, meçhul denizleri keşfetmeyi sağlamıyordu.

Mephisto, avını koklayan bir kurt gibi bana yaklaştı. Onun maskesinde görüntümün deforme olmuş hâlini görebiliyordum. Ürperdim.

"Size en çok istediğiniz şeyi vereceğim, Bayan Wadsworth. Sizin kötü adam rolü oynamanıza gerek bırakmayacak, kuzeninizi mahvolmaktan ve utançtan kurtaracak olan şeyi. Yardımınız karşılığında ben de en çok istediğim şeye kavuşacağım."

"En çok istediğiniz şey nedir? Gösteride benim yardım etmem kadar basit bir şey olamaz herhâlde."

"Kuzeniniz, söylentilere bakılırsa artık asistanlık yapamaz. Kalabalığı büyülememe yardım edecek başka bir güzel kıza ihtiyacım var. Hepsi bu."

"Her akşam yapamam. Amcamın bu durumu kabul edeceğini düşünmek mantıksızlık olur. Özellikle de Liza'ya bu işi yapmayı yasakladıktan sonra."

"Yardımınıza her gece ihtiyacım yok. Aslında sadece tek bir gösteri için." Dikkatle bana baktı. "Kuzeninizin Houdini'den kurtulmasını istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Avuç içlerim karıncalandı. Houdini ile olan macerasının bitmesi ya da geniş çevrelerde bilinmesi hâlinde Liza'nın itibarının ne kadar zedeleneceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Liza'ya gülünecek, onunla alay edilecek, hakaret edilecek." Mephisto, onun istediği kararı vermemi sağlayacak doğru ipi eline geçirdiğini bilerek baskı yapıyordu. "Ailesi mahvolacak. Asla bir çay davetine ev sahipliği yapamayacak. Yakışıklı beyler ona kur yapmayacak ya da gösterişli balolara davet edilmeyecek." Öne doğru bir adım attı. "Böyle şeyleri seviyor, değil mi? O, dumanlar kalkar kalkmaz ortadan kaybolacağı kesin olan bir erkek için bütün hayatını ateşe verirken siz, hiçbir şeye karışmadan öylece duracak mısınız?"

Ayın önüne bir bulut gelince gökyüzü bir anlığına kararardı. Gece yarısıydı ve ben, daha önce bu tip pazarlıklar konusunda uyarılmıştım.

Eğildi, bakışları benimkilere kenetlendi. "Anlaştık mı?"

On dokuzuncu yüzyıl sonlarında sirk sanatçıları.

ON İKİ

Şeytanla Anlaşma

PRUVA

RMS ETRURIA

3 OCAK 1889

Eldivenli parmağı, doğrudan temas etmeden yanağımın üzerinde hayalet gibi gezindi ama bu yine de nabzımı hızlandırdı. Kuzenimin eve dönmesini istiyordum. Kıyamet kopmadan, yargılardan uzak, mutlu olmasını istiyordum. Ama bulanık sularda yürüdüğümü de biliyordum. Onun seçiminin ne kadar büyük bir yıkım yaratacağını görmek bana onun *adına* bir seçim yapma hakkını vermiyordu.

Aşk aldatıcı, karmaşık, aslında ahlaki açıdan belirsiz bir şeydi. Aşk uğruna hem muazzam hem korkunç şeyler yapılırdı. Ama ait olduğu kalbin kırılma ihtimaline rağmen onun aşkı adına bir şey yapabilir miydi insan? Bocalıyordum.

"Adil bir anlaşma gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu. "Yapmanız gereken tek şey final gecesi gösteriye katılmak, tabii ne yaptığınızı tek bir kişiye bile söylemeden. Sonrasında istediğiniz her şey sizin olacak. Hatta size en başında söz verdiğim el çabukluğu derslerini de vereceğim. Kendi çapınızda Londra sosyetesinde ünlü birisiniz. Yanımda olmanız benim bilimsel çalışmalarıma güvenilir-

lik kazandıracak. Benim yardımım da kuzeninizi kurtaracak. Kaybedecek neyiniz var?"

Hemen açılış sözleri aklıma geldi. *"Hafta bitmeden hangisini kaybedeceksiniz? Kalbinizi mi? Başınızı mı? Belki de hayatınızı, ruhunuzu kaybedeceksiniz."* Yakınımızdaki gölgeler daha da yakınlaşmış gibiydi. Kalbim hızlandı. Pazarlık benim için kabul etmesi çok basit, çok kolay görünüyordu. Bu da Mephisto'nun lehine, benim aleyhime gizli bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Dikkatle yüzüne yerleştirdiği sakin ifadeyi inceledim.

"Ben..."

"Evet?" Nasıl olduysa ben fark etmeden tekrar hareket etmeyi başarmıştı. Yoğun, baharatlı bir kokusu vardı. Vanilya ve lavanta notalarıyla dikkatli bir şekilde harmanlanmış olan zencefil ve turunçgil izleri etrafımızı sardı. Kokuyu içime çekmemek için direndim. Bakışları yüzümde geziniyor, açık açık beni inceliyordu.

"Yapmam gereken tek şey, finalde sahnede durmak mı?"

"Aşağı yukarı." Gülümsedi. "Hâlâ ayrıntılar üzerinde çalışıyorum."

Teknik açıdan, Liza sadece gerçeği öğrenecek sonra da bu gerçeklere dayanarak kendi kararını verecekti. Hiçbir şey saklı kalmayacaktı. Karnaval ve Houdini ile kalmayı seçerse o zaman bir daha araya girmeyecektim. Gerçi amcamın bu konuda söyleyecek çok şeyi olacağından emindim. Avuç içlerim karıncalandı. Ben, sadece bilgi değiş tokuşu yapıyordum. Liza'yı bir şeye zorlamıyor ya da onun adına bir karar vermiyordum. Yapmam gereken tek şey Mephisto'nun aptal, büyük finalinde sahneye çıkmaktı. O kadar zor bir iş değildi. Yine de...

"Anlaştık mı, Bayan Wadsworth?"

Aklımı kemiren kararsızlık son buldu. Kuzenim için bu kadar büyük risk varken ben güvenliğin rahatlığında oturamazdım. Bu ahlaki bir yükümlülüktü. "Teklifinizi kabul edersem Harry Houdi-

ni'nin sakladıkları konusunda daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak. Yalan söylemek yok."

Mephisto göğsünde haç çıkartarak yemin etti. "Yalan yok."

Merakın beni alt etmediğini umarak dudağımı ısırdım. "O zaman anlaşmayı kabul ediyorum."

Mephisto'nun ağzında çarpık bir gülümseme belirince kalbim isyan ederek hızlandı. Bakışları pişmanlıklar yaşanmayacağını vaadetmiyordu. Hatta tam aksine. Ancak artık bu uyarıyı dikkate almak için çok geçti. Ben şeytanla bir anlaşma yapmıştım ve her şeye rağmen buna uyacaktım.

"Houdini ile ilgili elinizde nasıl bir bilgi var?"

"Amerika'da yazıştığı bir kadın var. Çok sık yazıştığı." Başını salladı. "Bu kadını ne kadar sevdiğini anlamam için dedektif olmama gerek yok. Geçtiğimiz her şehirden, her kasabadan bir mektup gönderir." Kendini beğenmiş ifadesi acılı bir hâl aldı. "Liza ile tanıştıktan sonra bile mektuplar hiç azalmadı. Korkarım Liza'ya bundan bahsetmedi. Aslında dürüst olmam gerekirse bahsetmediğini biliyorum."

Adi herif! Başka bir kadına âşık, ona her macerası hakkında, hem de kuzenimin arkasından mektuplar gönderen şerefsiz! Öfkemi sakinleştireceğini umarak gözlerimi kapadım. Houdini'nin ne kadar yalancı bir serseri olduğunu bilmiyormuş gibi yapmak çok zor olacaktı. Özellikle de bağırsaklarını deşmek isterken.

"Liza'nın itibarını neden umursuyorsunuz?" Gerçek niyetine dair bir ipucu bulmak için Mephistopheles'in yüzünü inceledim. Onunla ilgili çoğu şey gibi ifadesi de inanılmaz kontrollüydü. Bana hafif, alaycı bir gülümsemeden başka bir şey vermedi. Bu gülümseme, sorun yaratacak bir masumiyetin izini taşıyordu. Beni, aldığım riske değeceğine inandırmaya çalışıyordu. "Bunun sizinle ne ilgisi var?"

"Bir ilgisi yok. Ben sadece gösterimin etkisini artırmak istiyorum. Yolcular, sizin adli tıp geçmişinizi biliyor, güzel hanım ve siz bana eşlik edip oyunlarımın gerçekten sihirli olduğuna onları ikna edeceksiniz. Alanında uzman biri olarak siz ikna olursanız namım yürüyecek. Gösterim sırasında ve sonrasında cesetler ortaya çıkarken buna gerçekten çok ihtiyacım var. Bu bilgi, gerçekten gerekmeseydi asla kullanmayacağım bir pazarlık kozu." Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Bu kadar rahatsız olmayın. Size ahlak yoksunu biri olduğumu söylemiştim."

Kontrollü bir şekilde nefes aldım. Doğru, ahlaklı biri değildi. "Yolcuları sihrin gerçek olduğuna inandırmanın ne kadar imkânsız olacağının farkındasınız, değil mi?"

Mephisto bir elini havaya kaldırdı. "Sizin işinizin bu kadar zor olacağını sanmıyorum, Bayan Wadsworth. Benim tek ihtiyacım olan, finalde doğru zamanda seyircilerin huzuruna zarafetiniz ve güzelliğinizle çıkmayı kabul etmeniz."

Kısa bir an şaşkınlık yaşadım. "Sizin gösteri sanatçılarınızdan biri olmamı mı istiyorsunuz?"

"Sadece tek bir gece için. Tabii, belli bir seviyeye erişmek için diğerleriyle birlikte her gece prova yapmanız gerekecek."

"Harika." Şakaklarımı ovuşturdum. "Şimdi de beni, işe aldığınız suçlulardan bir şeyler öğrenmeye zorluyorsunuz."

"Gösteri sanatçıları."

Ve muhtemelen en az bir katil. "İşin aslı, bu sabah onların provalarına katılmamdan pek de hoşnut görünmüyorlardı. Bu anlaşmada bana yardımcı olacaklarından pek emin değilim."

Öne doğru bir adım attı. Tehlikeli gülümsemesi yine yüzünde belirmişti. "Bu yüzden size onların önünde ders vereceğim. Sizi ne kadar önemsediğimi görmelerine izin verin. Sonra sizin dikkatinizi çekmek için ellerinden geleni yapacaklar."

"Ama aramızda uygunsuz bir şeyler olduğuna inanacaklar." O başını sallarken başka bir aydınlanma yaşadım. "Zaten siz de bunun üzerine oynuyorsunuz."

"Aynen öyle! Yıldız öğrencim şimdiden öğrenmeye başladı." Yüzü keyifle aydınlandı. "Artık... Bay Cresswell miydi? Neden bizim anlaşmamızı bilmemesi gerektiğini daha iyi anlıyorsunuz, değil mi? Aramızdaki ilişkiyi gerçek gibi göstermemiz gerek. Size gerçekten kur yaptığımı ve sevginizi kazandığımı düşünmelerine izin verelim. Muhtemelen sizi saflarına alacaklardır. Finalde her şeyin düzgün olmasına ve yolunda gitmesine ihtiyacım var. Özellikle bu cinayetlerden sonra. İsimlerinin ve paralarının böyle şeylerle ilişkilendirilmesi yatırımcıların sözlerinden dönmelerine neden olur."

Thomas bana çok güveniyordu. Ancak özellikle az önceki konuşmamızdan sonra bu anlaşmadan *çok* rahatsız olacağını tahmin edebiliyordum. Tereddüt ettim. "Thomas, sır saklamakta çok iyidir. Ayrıca finale onun da katılmasını isteyebilirsiniz. Çok yeteneklidir..."

"Bizim sözde kaçamaklarımıza olan tepkisi doğaçlama olmalı, Bayan Wadsworth. Gösterisinde en küçük bir hata olduğu takdirde diğerleri aramızda hiçbir şey olmadığını anlar. Yalanın *kırıntısını* hissettikleri anda ne sizinle konuşmak ne de sizi tanımak isterler. Bu karnavalın başarısını garantilemek için onların hepsiyle birlikte çalışmam gerek. Yoluma hiçbir şeyin, özellikle de hassas bir âşığın çıkmasına izin veremem. Bunun için çok çalıştım, çok şeyden fedakârlık ettim. Şimdi başarısız olmayacağım."

Parmaklıklara doğru yürüdüm. Serin havanın kafamı rahatlatmasını bekledim. Thomas bu işten hiç memnun olmayabilirdi ama bu oyun sadece dört gün sürecekti. Üstelik bu süre zarfında Liza'yı Houdini'nin yalanlarından koruyabilecek, her zaman istediğim el çabukluğunu öğrenebilecek ve adli tıp çalışmalarımda uygulayabilecek, gizemli karnaval topluluğunun içine girebilecektim. Bir katili kabarındırabilecek bir topluluk... Anlaşmamızın olumsuz yanları kadar olumlu tarafları da vardı. Bu vakayı çözmek için gösteri yapan

sanatçıların arasına girmem gerekiyordu. Bana koydukları mesafe düşünülürse bu, elimden kaçırmayı göze alamayacağım bir fırsattı.

Mephisto durduğum yere geldi. Neredeyse kolu koluma değecek mesafede parmaklıklara yaslandı ve yer yer denize yansıyan ay ışığını seyretti. Bu bir iş anlaşmasıydı, başka bir şey değil. Başımı ya da kalbimi kaybetme uyarıları, okyanusun rüzgârına karışıp gitmişti.

"Tamam," dedim elimi uzatarak. Aynı şekilde karşılık vermesine memnun oldum. Tokalaştık. "Oyunumuzu oynayacağız. Ama Houdini hakkında Liza'ya delil vermem gerek. Bu haberi benim vermemin daha doğru olduğunu düşünüyorum. Benim seçtiğim zaman ve yerde."

Mephisto'nun bakışları ellerimize kaydı. Sanki onların hâlâ birbirine kenetlenmiş olduğunu görmekten şaşırmış gibi birden elini çekti. "Başka bir talebiniz var mı?"

"Beni öpmeyeceksiniz. Ne olursa olsun. Bu asla oynamak istemeyeceğim bir sahne."

"İlginç." Dudakları kıvrıldı. "Pekâlâ. Siz yapmamı istemediğiniz sürece sözüm söz."

Aklına başka fikirler gelmesin diye bakışlarımı kaçırmayı reddederek onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Güzel. Anlaştık o zaman." Paltoma sarındım ve boş güverteye doğru baktım. "Sizinle kahvaltıdan sonra buluşacağım... Ne? Neden başınızı sallıyorsunuz?"

"Büyük finale dört günümüz var, Bayan Wadsworth." Kolunu uzattı. "İlk dersiniz bu gece başlıyor."

Mephisto prova odasına girdiğinde yürüyüşündeki gösteriş ve dudaklarındaki çarpık gülümseme, konuşmaların azalmasına ve ardından tamamen kesilmesine neden oldu. Bıçak fırlatanlar hedeflerinin önünde ayakta durdular. Trapezciler salıncaklarına oturdular. Tüm dikkatler sirk müdürünün üzerinde toplandı. Ve tabii ki

benim... Aslında bakışları daha çok onun kolunda duran elimin üzerine kenetlenmişti. Onun fısıltıyla ve ısrarla söylemesi üzerine elimi hafifçe yukarıya doğru kaydırdım. Liza'nın, onun asla böyle provalarda görünmediğiyle ilgili söylediklerini unutmamıştım. Bu, onun yaptığı başka bir kasti hamleydi ama en etkililerinden biriydi.

"Gördün mü?" Bana doğru eğildiğinde nefesinin sıcaklığı ensemi yaladı. "Seni baştan aşağı süzüş şekillerine bak. Benim sevgimi nasıl kazandığını ve bunu senden nasıl çekip alabileceklerini merak ediyorlar. Sen, hayatım, artık bir tehditsin. Ve bir ödül." Sanki odadaki sessizliği yeni fark etmiş gibi bakışlarını benden ayırdı. Bunun başka bir oyun olduğunu biliyor ve onun bu durumu nasıl gerçekmiş gibi göstereceğini merak ediyordum. "Bu hafta gösterilere katılmayı umuyorsanız prova yapmaya devam etmenizi öneririm."

Herkes normal düzenine geri döndü. Trapezci Cassie, yani İmparatoriçe dışında herkes. Mephisto beni bir masaya yönlendirirken ve oturmam için bir sandalye çekerken tepemizde oturmuş, maskesinin ardından bizi izliyordu. Ben eteklerimi düzeltir düzeltmez Mephisto başka bir sandalye daha çekti. Neredeyse bacaklarımız birbirine değecek kadar yakınıma oturdu. Gözlerimi kırpıştırdım ama sesim öldürücüydü. "Kendinize hâkim olun, bayım. Kazayla size tekme atmak istemem."

"Benden sizi öpmememi istediniz, Bayan Wadsworth," dedi Mephisto gittikçe yüzüne daha çok yayılan bir gülümsemeyle. "Koşullarınız arasında dokunmaktan hiç bahsetmediniz. Bir dahaki sefere artık. Şimdi, temel şeylerin üzerinden geçelim." Takım elbisesinin cebinden bir deste kart çıkartıp onları avucuma koydu. Elleri ellerimin üzerinde oyalanıyordu. "Önce, tek elle kesebilmeniz için kartları düzgün bir şekilde tutmanız gerek."

Kartları, avucumda enlemesine düzgün bir şekilde duracak şekilde düzenledi.

"Kâğıt dağıtanlar desteyi bu şekilde tutar. Böyle başlayacak ve onları parmak uçlarınıza doğru hareket ettireceksiniz." Kartların pozisyonunu bozmadan avucumdan parmak uçlarıma doğru ha-

reket ettirdi. Desteyi, avucumun içinde sağlama almak için işinin ehli birinin soğukkanlılığıyla serçe parmağımı destenin alt tarafta kalan kısa kenarına kaydırdı. "Güzel. Bu, size desteyi parmaklarınız ve avucunuz arasında kesme alanı yaratır. Ayrıca desteyi daha iyi kontrol edersiniz."

Daha iyi hissetmek için desteyi düzelttim. "Sadece tek elle desteyi nasıl keseceğim? Hareket ettiğim anda birkaç kartı düşürecekmişim gibi hissediyorum."

"Ah, harika bir gözlem." Mephisto nazikçe işaret parmağıma ve sonra serçe parmağıma dokundu. "Bu iki parmak kartları yerinde tutacak. Alışmak biraz zaman alır ama yeterince pratik yaparsanız başparmağınızın kartları çevirmek için boşta olduğunu, yüzük parmağınızla orta parmağınızın kartları ikiye kesmeye ve onları döndürmeye yardımcı olduklarını göreceksiniz. İşte, göstermeme izin verin."

Hâlâ üzerimizde hissettiğim boğucu gözleri unutarak eğildim. Mephisto, üst yarısını başparmağıyla yukarı iterek desteyi esneyen bir ağız gibi ortadan ikiye açtı. Sonra aşağıya indirdiği işaret parmağıyla altta kalan kısmı doksan derece yapacak şekilde döndürdü. İkiye bölünen kartlar L şeklini aldı. Orta parmağı ve yüzük parmağıyla üstteki desteyi diğerinden uzaklaştırırken işaret parmağıyla diğer yarısını ileri doğru iterek desteyi karıştırma işini tamamladı. Gözlerim şaşı oldu.

Onun adımları daha hızlı tekrarlamasını izlerken, "Tekniği biraz karışık," dedim. "Ama çok kolay gibi gösteriyorsunuz."

"Hareketleri ezberlediğinizde basit bir beden belleği hâline geliyor." İskambil kâğıtlarını bana uzattı. "Ne yaptığınızı düşünmek zorunda bile kalmayacaksınız, kendiliğinden olacak."

Beden belleği hâline gelen bazı adli tıp çalışmalarımdan pek farklı değildi. Dikkatimi elimdeki kartlara vererek yavaşça, büyük bir uğraş vererek hareketleri yapmaya başladım. Desteyi ikiye ayırma kısmını halledince kendime başarının mutluluğunu yaşama izni

verdim. Ancak aynı anda kartlar elimden düşüp masanın üzerine ve yere saçıldı. En okkalı küfürlerimden birini edince Mephisto, başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Kızgın gözlerle ona baktım. "Zorlanmamın sizi eğlendirmesine sevindim."

Gülmeye devam ederek kartları topladı ve bana uzattı. "Bu işi çok ciddiye alıyorsunuz. Bu sadece büyü, Bayan Wadsworth. Eğlenceli olması gerekiyor."

Birkaç kez daha denedim ama hepsi, aynı korkunç sonla bitti. Kartlar eldivenli ellerimden kayıp gitti, ben yine küfür ettim ve Mephisto keyifle güldü. Ondan nefret ediyordum.

Tam Jian Yu'ya doğru yürüyüp kartları kesmek için onun bıçaklarından birini çalabileceğimi düşündüğüm sırada aksanlı, sakin bir ses duydum. "Size başka bir numara gösterebilir miyim?"

Araya girme cesaretini gösteren kişiyi görmek için koltuğumda döndüm. Liza'yla daha önceki konuşmalarımızdan onu hemen tanıdım. Andreas, tarot kartlarındaki karşılığıyla Soytarı. Saçları ve teni neredeyse aynı tonda, beyaz denecek kadar açık sarı rengindeydi. Kadife takım ceketinin üzerinde yıldızlar vardı. Ay Işığı Karnavali'na, o kadar da ustaca olmayan bir gönderme daha.

Mephistopheles tek kaşını kaldırdı. "Andreas. Bu Bayan Wadsworth, en yeni gözde asistanım. Büyük finalde, yeteneklerinin nerelerde en doğru şekilde kullanılacağını bulmaya çalışıyoruz. Bayan Wadsworth, bu işgüzar da Andreas." Mephisto, sandalyesinden kalkıp yerini ona bırakınca şaşırdım. Ateşiyle birini yakabilecek bakışlarını üzerimde gezdirerek başıyla selam verdi. "İzninizle. Bize biraz şampanya getirmeye gidiyorum."

Rolümü hatırlayarak alt dudağımı ısırdım ve diğer sanatçıların arasından geçerek geniş odanın diğer ucuna gidişini izledim. Sıkıntılı değil, özlem dolu bir ifadeyle baktığımı umuyordum. Mephisto yolu yarıladığında sanki bir şey unutmuş gibi durdu. Tek topuğunun üzerinde yavaşça döndü, benimle göz göze gelince bir kez daha

durdu. Sırıtarak, bana doğru bir öpücük yolladı ve sonra yoluna devam etti.

Bu kez, yüzüm gerçekten kızardı.

Andreas hafifçe boğazını temizledi. Rahatsız olduğu belliydi. İkimiz de rahatsız olmuştuk. Utancımdan sıyrılmaya çalışarak dikkatimi karşımdaki genç adama vermek için kendimi zorladım. Anlaşmanın üzerime düşen kısmını yerine getirme zamanıydı.

Olabildiğince ilgili görünmeye çalışarak, "Bana göstereceğiniz numara neydi?" diye sordum. "Başka kart oyunları mı?"

Andreas'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Mephisto'nunkinin aksine, bu gülümsemenin arkasında ne bir sorun ne de bir ateş vardı. Aksine, çok utangaç görünüyordu. Anında zihnim, şüpheyle allak bullak oldu.

"Bu, benim çok iyi yaptığım ilk numaraydı. Öğrenmesi de hiç zor değil." Elinde bir kart tutuyordu. Bir Kupa Kızı. Diğer eliyle karta bir fiske vurdu ve gözlerimin önünde şimdi Maça Papazı duruyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Buna *şipşak* denir. Mephistopheles, 'gözleri kandırıp zihni ikna ettiğini' söyler. İhtiyacın olan şey, iki kart ve onları üst üste tutman."

Neredeyse inliyordum. "Artık ne zaman biriniz çok kolay olduğunu iddia etse onun yalan söylediğini anlayacağım. Bu nasıl kolay olabilir?"

Gülümsemesi yüzüne yayılınca gamzesi ortaya çıktı. "Benim Liesel'ım da buna benzer bir şey söylerdi. Kart numaralarından nefret ederdi ama bunu çok seviyordu." Numarayı tekrarladı ama ben yine de hileyi anlayamadım. "İki kartı birbirinin üstüne koyun. Sonra yapmanız gereken baş, işaret ve orta parmağınızı kullanmak. Orta parmak, üstteki kartı aşağıya çekerek arkadaki kartı ortaya çıkarır. Fiske, göz yanılması için. Duyulabilir bir şekilde dikkat dağıtılması ilgiyi o kritik andan uzaklaştırıyor."

Aynı numarayı tekniğini anlayabilmem için yavaş hareketlerle birkaç kez daha yaptı. Temelde öndeki kart diğerinin arkasına kayıyor, başparmakla orta parmak arasında durmaya devam ederek ikinci kartla gözlerden saklanıyordu. Bu numarada basit olan hiçbir şey yoktu ama benim için denemesi daha kolaydı. Daha çok parmak şaklatma hareketi gibi.

Andreas kartları bana uzattı ve beceriksizce yapma çabamı izledi. Bir kart numarasında ustalaşmamın Ay Işığı Karnavalı'na nasıl bir gerçeklik katacağını bilemiyordum ama eğlenceliydi. Ayrıca buradaki sanatçılar hakkında bilgi edinme amacıma hizmet ediyordu. Bu yüzden, denemeye devam ettim.

Dikkatimi ona yönelterek, "Liesel, karnavalda ne yapıyor?" diye sordum. "Siz ikiniz bu sayede mi tanıştınız?"

Andreas desteyi karıştırdı, içinden iki kart çıkarttı. Ben onu taklit ederken numarayı yapmaya devam etti. "O sirkte çalışmıyordu. Mephistopheles, bir gün beni gül almam için Almanya'da bir köye göndermişti. Onu ilk gördüğüm anda kendimi onda sonsuza kadar kaybettiğimi biliyordum. Aslında kehanetlerimde kullandığım aynayı, bana o hediye etti."

"Evli misiniz?"

Üzerine inen kederin ağırlığıyla omuzları çöktü. "Nişanlı. Nişanlıydık... Benim Liesel'im... Göçüp gitti."

Gözümün önünde Thomas belirdi. Onsuz hayata devam etmeyi hayal bile edemiyordum. Ona şimdi baktığımda Andreas'ta farklı türden bir gücün varlığını hissettim. "Ben... Ben, kaybınız için çok üzüldüm." Nasıl olduğunu sormak istedim ama buna dilim varmadı.

Dalgın dalgın kartlara fiske vuruyor, hızla birbirinin önüne geçiriyordu. "Jian, zamanla daha kolay olacağını söylüyor ama ben, böyle bir kaybın etkisinin azalacağını sanmıyorum."

Kendi kartlarımı masanın üzerine koydum. "Jian da mı sevdiği birini kaybetti?"

Jian kılıç numarası üzerine çalışırken Andreas gözlerini kırpmadan arkadaşına baktı. "Tüm ailesini. Öldürüldüler. Kılıçlara gelince?" Jian kılıçlardan birini kaldırıp bir odun yığınını ikiye bölerken başını salladı. "Sanırım bunu yapan adamların üzerinde kullandığını hayal ediyor."

"Bu... Başka ne biliyorsunuz?"

Andreas etrafa bakındı. "O yokken askerler köyüne saldırmışlar. Herkesi öldürüp evlerini yakmışlar. Köyüne geri döndüğünde kömürleşmiş cesetler ve hâlâ dumanı tüten küllerle karşılaşmış. Söylentilere göre, onların peşinden gitmiş ve kamp kurdukları yerde onları yakalayıp boğazlarını kesmiş ama ben, bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Bıçaklarla çalışmaya onların ölümünden sonra başladı. Bir kez daha kimseyi savunamadığı bir durumda olmayı istemedi."

"Aman Tanrım!" Karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum. "Bu korkunç bir şey. Nasıl..."

"...bu kadar geç oldu?" Cep saatini maskeli yüzüne kaldırmış olan Mephisto görüş alanıma girdi. "Sanırım artık iyi geceler dileme zamanımız geldi. Sabah erken saatte dersiniz var ve güzellik uykusuna yatmanız gerek."

Jian'ın hikâyesine o kadar üzülmüştüm ki imalı sözlere kızgınlık bile göstermedim. Kalkmadan önce, son bir kez Jian'a baktım. Tam gitmek üzereyken Andreas yerinden fırladı. "Kartlarınızı unutmayın, hanımefendi. Olabildiğince sık pratik yapmanız gerek. Hepimiz öyle yaparız."

Gülümseyerek iskambil kâğıtlarını aldım. Bütün sanatçıların önünden geçerek ilerlerken Mephisto, sırtımdaki elini hiç çekmedi. Karanlık koridora çıktığımız anda durdu ve ceketinden bir mektup çıkardı. "İşte. O kurgulanmış kazadan önce Houdini bunu yazmaya başlamıştı."

"Kaza mı? Ne demek istiyorsunuz..." Mektubu açtığımda kaşlarım havalandı. "Bunun çoğu mürekkeple kaplı!"

"Biliyorum." Sırıttı. "Ona çarptıktan sonra ne kadar sakar olduğumla ilgili sıraladıklarını duymalıydınız. Elinden gelse oracıkta bağırsaklarımı dışarı dökebilirdi." Omuzlarımın üzerinden uzanarak başlangıç satırını okudu. "Canım..."

Elimi savurarak onu uzaklaştırdım. "Ben okuyabilirim, teşekkür ederim." Mürekkep lekesinden geri kalanlara bakarken mideme kramplar girdi.

Mephisto'nun söylediği gibiydi. Houdini başkasını seviyordu. Kâğıdı buruşturmak istedim ama onun yerine elbisemin içine tıkıştırdım. Dışarıdan bakıldığında anlaşmamız daha çok Mephisto'nun lehine görünebilirdi ama birden, Liza'yı Harry Houdini'den ve onun yalanlarından korumanın çok daha önemli olduğunu hissettim.

Canım

sabırsızlanıyorum

yapar yapmaz

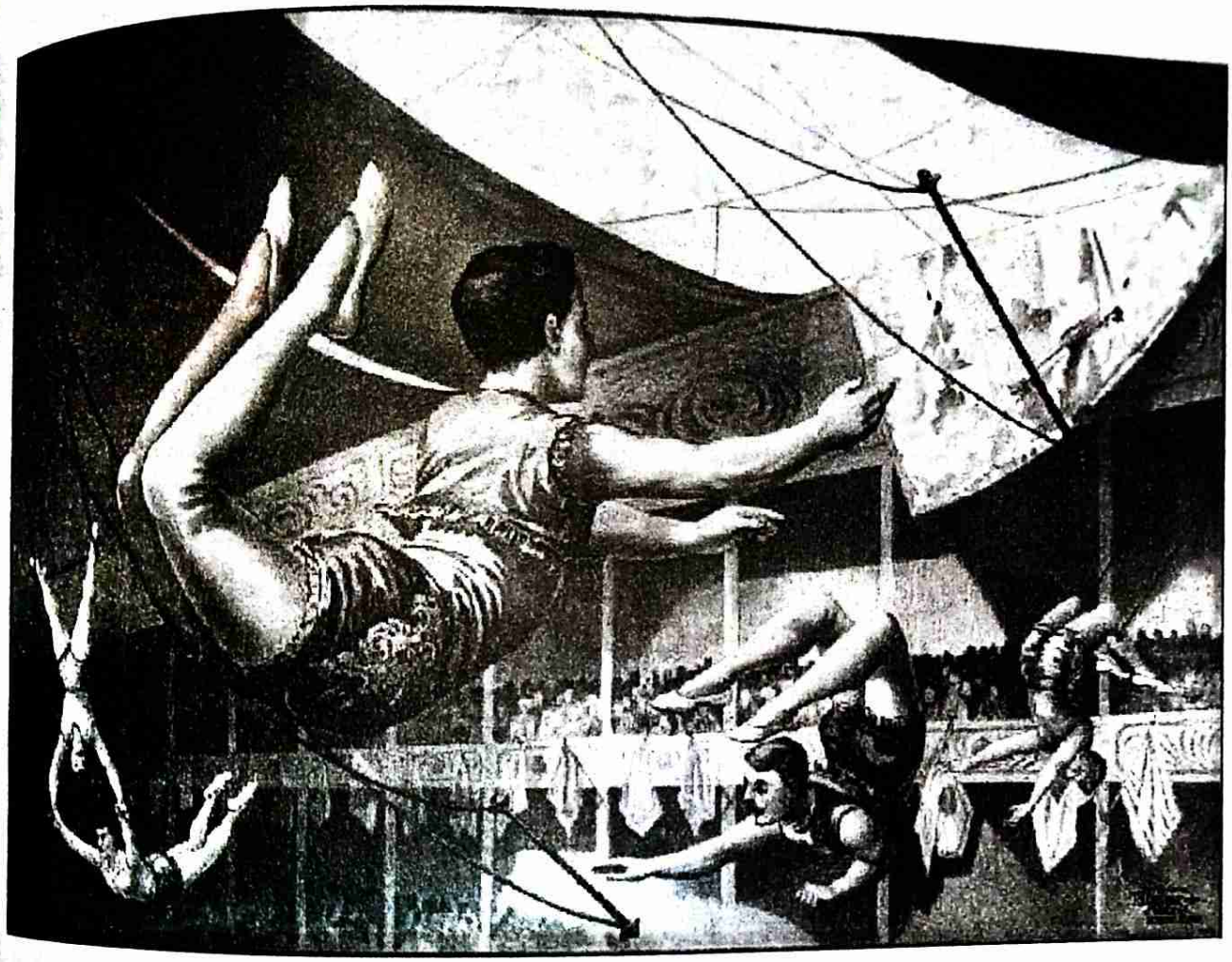
para gönderiyorum

hiç böyle bir şey görmedim

bitirmem gerek ama

Seni hep seven

Harry

Akrobat

ON ÜÇ

Asaların Ası

AY IŞIĞI KARNAVALI ÇALIŞMA ODASI
RMS ETRURIA
4 OCAK 1889

"Böyle mi?" diye sordum, bacaklarımı demir çubuğa sararak. Aşağıdaki ağa rağmen kendimi zerre kadar güvende hissetmiyordum. Buz mavisi, desteksiz korsemin ve kalın beyaz çoraplarımın, rahatsızlığımda payı olduğunu düşünmüyordum. Ancak haddinden fazla boncuğun ağırlığından biraz endişeleniyordum. Düşmem hâlinde bunların ağırlığı ölümüme neden olabilirdi.

Cassie burnundan kaba bir ses verdi ancak benimle dalga geçmiyordu. "Sadece ileri geri sallanacaksın. Bacaklarınla çubuğa asılacaksın. Yeterince sıkı kavrarsan düşmezsin." Çubuğu sabit tuttu. Kahverengi gözleri bana kenetlenmişti. Meydan okurcasına değil, merakla bakıyordu. "Merak etme, finalde oynayacağın rol bu değil. Bu sadece eğlence için."

Onların iyi zaman geçirme anlayışlarını ciddi ciddi sorguluyordum. Altı metreden daha yüksekte, ince bir çubukla havada sallanmak mutlak ölüm gibi görünüyordu. Uzun kuyruklu, boncuk

işlemeli kostümünün içinde bunu başarıyor olması ya bir mucize ya sihir ya da her ikisi birdendi.

Sebastian, çalışma odasının kendi çalıştığı tarafından bize doğru sallandı. Bacaklarını çubuğa kanca gibi geçirmiş, kollarını iki yana açmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sanki eğilip bükülmekte becerikli olması yetmezmiş gibi şimdi bunu bir de havada yapıyordu. "Kolay, gördün mü? Yapman gereken tek şey kendini bırakmak."

"Hepiniz çıldırmışsınız," dedim mırıldanarak. "Kesinlikle delisiniz."

"Sıradan olan abartılıyor." Cassie beni çubuğa doğru dürttü. "Sıra dışı olan ise unutulmazdır." Çubuğu elime aldım ama İmparatoriçe, beni hemen durdurdu. Garip, beyaz bir maddeyle ellerime vurdu. Hem yapışkan hem tebeşirli bir şeydi. "Reçine. Daha rahat tutmanı sağlar."

"Bunun için sadece bacaklarımı kullanacağımı sanıyordum."

"Evet, ama..." Cassie beni döndürüp ellerimi çubuğun üzerine koydu. "Tutunduktan sonra bacaklarını geçirmen gerek, tamam mı?"

Bunu yapacağıma pruvada çırılçıplak dolaşıp bağıra bağıra açık saçık şarkılar söylesem daha iyi olurdu.

Mephisto ellerini ağzının iki yanına koyarak, "Orada her şey yolunda mı?" diye bağırdı. "Çalışma neredeyse bitti. Konuklar birazdan kahvaltı için çıkacaklar. Kimse onun yokluğunu fark etmeden Bayan Wadsworth'ü kamarasına göndermeliyiz."

Pis pis ona baktım. Ama bir binadan daha yüksekte olduğum için büyük ihtimalle bunu fark etmemişti. "Baş belası. Onu trapezde sallanırken görmek isterdim."

Cassie bir kahkaha attı. "Sakın ona meydan okuma. Boynunu kırma pahasına kabul eder. Sonra hepimiz işsiz kalırız. Ve benim, paraya çok ihtiyacım var."

Reçine pudrasına sızan nemi görmezden gelerek çubuğu elime aldım. "Bir şey için para mı biriktiriyorsun?"

Sorumu duymazdan gelerek tutuşumu düzeltti ve bacaklarımı nasıl çubuğun üzerine atacağımı gösterdi. Midem ters yüz oldu. "Hayır... Ben..." Derin bir iç geçirdi. "Akılsızca seçimler yaptım ve insanlara biraz borçlandım."

Bir bacağımı çubuğun üzerine attım. Kalbim, bir sürü farklı nedenle deli gibi atıyordu. "Karnavalda çalışan insanlara mı?"

Cassie, diğer bacağımla da aynı işlemi yapmamı işaret etti. Bir an için tereddüt ettim. Onun konuşmaya devam edeceğini umuyordum. Tam olarak ihtiyacım olan buydu: Cinayet sebebi olarak görülebilecek bilgiler edinmek. Bacağımı çubuğun üzerine atmama yardım etti ve dizlerimin sıkıca kenetlendiğinden emin oldu. Sıkıca kavradığımı bilmeme rağmen tepetaklak sallanırken kendimi hiç de güvende hissetmiyordum. Yer, çok ama çok uzaktı.

"Hayır," dedi Cassie en sonunda. "Borcum olan kişiler karnavalda değil."

Daha fazla araştırma yapamadan trapezi, benim için iki büyük direğe sabitlenmiş olan yerden kurtararak hafifçe itti. Odanın diğer ucuna doğru uçarken dudaklarımdan bir çığlığın dökülmesine engel olamadım. Midemin bulanacağından ya da panikleyip ölümüme neden olacak aptalca bir şey yapacağımdan korktuğum için gözlerimi yumdum.

"Gözlerini aç!" diye seslendi Mephisto. "Manzaranın keyfini çıkar! Hadi ama. Senin bu kadar korkak olacağını hiç düşünmezdim.

Hain adam, tavuk gibi cıyaklıyordu. Tek gözümü araladım. Renkler ve ışıklar görünüp kayboluyordu. Sanki hayatımın uçup gittiğini hayal ediyordum. Bir o yana bir bu yana sallanıyordum. Her geçiş, aynı anda hem sonsuza kadar sürüyor hem de hatırlanamayacak kadar hızlı geçiyordu.

"Şuna bak," diye bağırdı Mephisto. "Uçuyorsun!"

Kalbim kuş gibi çırpınmaya başladı. Kesik kesik nefes alıyordum. Ancak korku yerini heyecana bırakıyordu. Yavaşça kollarımı açtım. O anda karnavalın çekim gücünü daha iyi anladım. Kısıtlamalardan kaçmaya ve kendini koyuvermeye doğru çeken manyetik bir güç. Kendimi tamamen bırakıp havada özgürce süzülmemi sağlayan bir güç.

Sabahki trapez çalışmama rağmen Mephistopheles ile gece yarısı yaptığım anlaşma yüzünden kendimi, ruhumu şeytana satmışım gibi hissediyordum. Liza'nın gönül işlerine karışmaya hakkım yoktu. Ama Houdini romantik bir hevesle onun hayatını kararturken nasıl hiçbir şey yapmadan durabilirdim? Mektubu, bir kadına olan aşkını ve hayranlığını açıkça gösteriyordu ve bu kadın, kuzenim değildi. Ancak kanıtları gösterip onun kalbinin paramparça oluşunu izlediğimi düşünmek de aynı derecede korkunçtu.

Bir sonraki çalışma saatinden ödüm kopuyordu. Kamaramızdaki küçük halı boyunca gezinmeye başladım. Sahnede gösteri yapanlardan aşağı kalır bir yanım yoktu. İyi bir kuzenmiş gibi davranırken aslında arsız bir yalancıydım. Liza, gerçeğin tamamını bilmediği için seçiminden memnundu. Nasıl olduysa Mephisto'yu bu işe karıştırmak, Liza'nın kalbini doğrudan kırmaktan daha nazik bir yol olarak görünmüştü.

Gerçekler, Liza'ya saplamak istemediğim bir bıçaktı. Belki de mektubu ona Mephisto vermeliydi. Hem bu Mephisto'nun hoşlanacağı türden bir durum gibi görünüyordu.

"Audrey Rose?" Liza, iki odayı birbirine bağlayan kapının eşiğinde duruyordu. Eteğinin üzerinde siyah dantel katlar olan ahududu rengindeki elbisesinin içinde göz kamaştırıcıydı. Bu şık giysilerin içinde ve maskesiz hâlde kimse onu tanıyamazdı. Böyle kostümler seçtiği için Ay Işığı Karnavalı'na minnettardım. Bu sayede kuzenimin kimliği sır olarak kalmış, insanlar bir şey öğrenmeden İngiltere'ye dönüşünü kolaylaştırmıştı. Mephisto kendi ailesinden kaçarken ismini gizlemek için her önlemi almıştı, artık hangi isimse o...

"Muhteşem görünüyorsun, kuzen."

Dudaklarını büzüp yüzünü bir yandan diğerine çevirerek aynamda kendisine bakarken, "Biraz garip," dedi. "Londra'dan beri gösteri sırasında hiç oturmadım. Yine de bir kez olsun seyircilerin arasında bulunmak hoş bir tecrübe olacak. Bütün geceyi makyajsız geçirecek olmam da çok güzel. Alçı gibi bir şey. Cildimi çok kötü kurutuyor!" Saçını düzeltmeyi bırakıp aynadan bana baktı. "Her şey yolunda mı? Çok gergin görünüyorsun. Daha giyinmemişsin bile... Gösteriye gitmeyecek misin?"

Lap diye yatağımın üzerine bıraktım kendimi. Taşıdığım sırrın ağırlığı beni daha da aşağı çekti. "Bilmem... Erken kalktım ve pek iyi uyumadım. Belki gösteriye bir geceliğine gitmeyebilirim."

Liza ellerini yanına indirerek yanıma geldi. "Bu gösteriyi kaçıramazsın! Asaların Ası gerçekten görülmeye değer bir gösteri. Onu çalışırken görmeme rağmen hâlâ bu kadar cesur olmasına inanamıyorum. Alev yutuyor. Onunla konuşmaktan sen de hoşlanacaksın. Her zaman bilim ve teknik üzerine yeni dergiler okur. Sanatçıların çoğu fikirlerini çizer ve yapması için Mephisto'ya verir."

Bu sözler karşısında kaşlarım havalandı. "Sahne donanımını yalnız o mu hazırlıyor?"

"Ah, evet." Liza başını sallayarak sözlerini destekledi. "Hepsini o yapıyor. Hiçbir hayal ulaşılmaz ya da inanılmaz değil. Biz pratik yapmaya daldığımızda o da ihtiyacımız olanları yaratmak için kendi köşesine çekilir. Odasına kimsenin girmesine izin vermez, bunun dikkatini dağıttığını söyler. Ama bence çığır açıcı sırlarını, birinin çalmasından endişeleniyor. Yaptığı her şeyi kendine yakın tutmakta kararlı."

"Yani hiç kimse, asla onun özel odasına giremiyor, öyle mi?" Olabildiğince ilgisiz bir sesle konuşmaya çalışmıştım.

"Yatağına aldığı kadınların davet edildiğine eminim."

"Liza!" Kanım donmuş olmasına rağmen yüzüm alev alev yanıyordu. Bu hiç aklıma gelmeyen densiz bir düşünceydi. Ama belki de cinayetleri işleyen, terk edilmiş bir sevgiliydi. Belki Mephisto'nun onun kalbini paramparça ettiği gibi o da Mephisto'nun karnavalını mahvetmekte kararlıydı. Mephisto'yu maskesiz hiç görmemiştim ama keskin çene hatları ve dolgun dudakları çekiciliği hakkında ipuçları veriyordu. "Odasına hiç kadın alıyor mu?"

"Ona bu ani ilginin nedeni ne?" Merakımın nedenini yanlış anlayan Liza, gözlerini kısarak bana baktı. "Bay Cresswell ile gerçek, muazzam ve eşsiz bir şeyler yaşıyorsun. Tamam, Mephistopheles harika bir şovmen. Ama işin özü de bu zaten. Sadece görüntüden ibaret. Bunu hatırlaman için seni uyarıyorum. Davetkâr ama ancak mum alevi gibi. Ortam oluşturabilir, bir sıcaklık hissi yaratabilir ama ona fazla yaklaşırsan yanarsın."

"Bayağı bayağı şair olmuşsun," dedim espri yaparak. Houdini için de aynı korkuları ve endişeleri taşıyıp taşımadığını sormak istedim ama dilimi tuttum. Belli belirsiz sandığımı gösterdim. "Ne giyeyim?"

Liza, ellerini birbirine vurarak hopladı. "Nefes kesici bir şeyler." Dikkatle elbiselerime bakındıktan sonra ödülü bulmuş gibi birini kaldırdı. Açık yeşil elbise, tek omzundan sağ kalçasına, oradan da yere kadar inen pembe güller ve kurdelelerle bezenmişti. Gerçekten dikkat çekecek kadar güzeldi. "İşte, bu. Bu elbiseyle onun sanatçılarından çok daha göz kamaştırıcı olacaksın."

Bu gece, yemek salonu bir kez daha değiştirilmişti. Masalar koyu mavi ipek kumaşlarla donatılmıştı. Yüzeyleri ışıkları yansıtacak kadar parlaktı. Yansımanın etkisiyle kristal kadehler ışıl ışıl parlıyordu. Her masanın üzerine damalı zemine kadar dökülmüş beyaz kalla zambağı ve okaliptüs çelenkleri konmuştu. Mis gibi kokuyorlardı. Parmaklarımı onların kadife yumuşaklığındaki yapraklarında gezdirmek istedim ama asil tavrımı korumayı başardım. Yan gözle yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi olan Liza'ya ve Bayan Harvey'ye

baktım. Demek yıldızlarla dolu bir rüyanın içinde yürüyormuşum gibi hisseden sadece ben değildim.

Ben, Liza ve Bayan Harvey salona girdiğimizde, Thomas ve amcam çoktan içkilerini yudumlamaya başlamışlardı. Ateşli bir tartışmaya kendilerini kaptırmışlar gibi başları eğikti. Bu öğleden sonra, onlarla birlikte vakanın ayrıntılarını gözden geçirmemek için bahaneler uydurmuştum. Sonra da odama kapanıp el çabukluğu çalışması yapmıştım. Tam bir felaketti. Zamanımın çoğunu yere saçtığım kâğıtları toplayarak geçirmiştim. Ama Andreas'ın öğrettiği şipşak kart hilesinde az da olsa bir ilerleme kat etmiştim.

Her zaman olduğu gibi varlığımı hisseden Thomas başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda bedenime bir sıcaklık yayıldı. Amcama bir şey söyledikten sonra sandalyesini iterek ayağa kalktı. Bir saniye sonra yanımda bana kolunu uzatıyordu. Onun dokunuşuyla nabzım hızlandı.

"Hanımlar. Bu akşam hepiniz göz kamaştırıyorsunuz." Bir elini kulağının kenarına koyarak başını yana eğdi. "Duydunuz mu? Galiba bu, salonda kırılan kalplerin sesiydi. Kanlı kırık parçalar üzerinde yürürken dikkatli olun."

Başımı iki yana salladım. "Gerçekten mi? 'Kanlı kırık parçalar,' ha?"

"Kıskandıkları için onları suçluyor musun? Ben de beni çok kıskanırdım. Hatta yemekten sonra kendimi düelloya bile davet edebilirdim."

Thomas, başka bir şey söylemeden gülümseyerek masamıza kadar bize eşlik etti. Bazen o kadar kibar, o kadar krallara özgü bir zarafetle davranıyordu ki onun Karındeşen araştırması sırasında makine olarak adlandırılanla aynı kişi olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. Eğilerek sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

"İlginç bir gün geçirdik. Kaptan Norwood biraz hassas bir konuyu konuşmak için bizi çağırdı." Sandalyemi çekti. Sonra aynı şeyi Bayan Harvey için de yaptı. Hemen bir garson gelip Liza'nın otur-

masına yardım etti. Thomas benim yanımdaki sandalyeye oturdu. "Anlaşılan dün gece, birinci sınıftaki bir kamaraya girilmiş. Yemek ve gösteri sırasında."

"Çok garip."

"Gerçekten de öyle. Öldürülen yolcular, kayıp bir kız, bir hırsızlık... Bu gemi, kaptan için yüzen bir kâbus."

Işıklar karardı. Gösterinin başlaması uzun sürmeyecekti. Garsonlar alışkın adımlarla salonda geziniyor, her masaya üzeri kapalı tepsiler koyuyorlardı. Bu gece menüde ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse enfes kokuyordu. Sahneden gelen belli belirsiz gaz yağı kokusunu bastırdı. Tereyağı, limon, sarımsak kokusu bütün duyularımı harekete geçirerek havaya yayılırken ağzım sulandı. Masamıza konan beyaz şarap dolu sürahi, ara sıcakların deniz mahsulleri olduğunun göstergesiydi. Karides, deniztarağı ya da güzel, dolgun bir ıstakoz olduğunu umuyordum.

Kendimi açlığın etkisinden kurtararak konuya geri döndüm. "Kaptan ya da kamaranın sahipleri, içeri girildiğini nereden biliyor?"

"Kamaradaki kadının sandığı karıştırılmış." Thomas tepsinin kapağını kaldırdı. Tabağın ortasında, kokulu yeşil otlarla, sarımsaklı tereyağı sosuyla mükemmel bir şekilde pişirilmiş yarım bir ıstakoz vardı. "Birkaç eşarpla birlikte en güzel ipek kumaşları kayıp. Senin de bildiğin gibi oda hizmetçisi bu tür eşyalara azami özen gösterir. Onları bu şekilde ortalığa dağıtmaz."

"Kadın neden kumaşlarla yolculuk ediyor," diye sordum.

"Ünlü bir terziye elbise diktirmek için New York'a götürüyormuş. Üzerindeki desene bakılırsa bir kıyafet balosu için tasarlanacaktı. Etrafına sarmaşıkların sarıldığı ağaçların olduğu kısım eteğe, takımyıldızların olduğu kısım da üst tarafına gelecekti."

"Yani kumaşlar çalındı ve bu kadının işi değil, öyle mi?"

"Evet." Thomas şarabını yudumlamak için duraksadı. "Odayı temizlemeye gelen hizmetlilere anlatmış."

"Hmm... Bulunursa çok kolay tanınacak." Her şey çok garipti. Kayıp kumaşlar, parıltılı karanlık gökyüzünün altında kaybolduğu sanılan genç kadınlar. İki korkunç cinayet. Bütün bunlar mutlaka birbiriyle bağlantılı olmalıydı ama *nasıl*? İşte, kritik olan soru buydu. Dün gece bir mola vermiştik ama başka bir cesedin ortaya çıkmasının uzun sürmeyeceğinden korkuyordum. "Bundan ne sonuç çıkarıyorsun?"

Thomas ıstakozunu kesmeye başladı. Lokmasını ağzına götürmeden önce bana cevap verdi. "Dürüstçe mi söyleyeyim? Emin değilim. Çok fazla ipucu yok. Bu da mantıklı bir sonuca varmayı zorlaştırıyor. İpek kumaşın kaybolması alışılmadık bir durum değil. Bir sürü yolcunun olduğu bir gemideyiz. Üstelik çoğu gerçek isimlerini geminin kayıt defterine yazmaya gerek duymamış. Pahalı kumaşlar iyi para getirir. Hırsızlığa teşvik eden tek şey bu olabilir."

"Tabii, bütün olanlar birbirine bağlı değilse. O zaman hırsızlığın nedeni bu olmaz."

"Ne yazık ki hangi olayların birbiriyle bağlı olduğunu, hangilerinin olmadığını bilmemize imkân yok. Şu anda, onun diğer kurbanlarla bir ilişkisi olmadığını biliyoruz." Thomas kadehinden bir yudum aldı. "Varsayımlar ve yorumlar güvenilir olgular değildir."

Amcam gibi konuşuyordu. Laboratuvarda kendimi duygularımdan arındırmaya razıydım. Ama bir şeylerin doğru olmadığını hissettiğimde içgüdülerime güvenmenin değerini de biliyordum. Tıpkı bu hırsızlık olayında olduğu gibi.

Bir lokma alarak lezzetli yemeklerin tadını çıkarırken ışıklar iyice azaldı. Dikkatimi sahneye çevirdim. Tavandan açık mavi ve gümüş rengi ipek şeritler sallanıyordu. Uçlarına yıldızlar ve kar taneleri bağlanmıştı. Yıldızlar kayıyor ve karlar düşüyor izlenimi veriyordu. Yıldızlar yerlerinde dönerken simleri loş ışıkları yakalıyordu. Büyüleyiciydi. Ay Işığı Karnavalı'nın başka bir şaheseriydi.

Mephisto'nun dumanların ve çalan zillerin ortasında sahnede belirmesini bekliyordum. İki yanında alev çubukları çevirerek salonun içinde yürüyen ufak tefek genç bir kadın görmeyi hiç beklemiyordum. Gaz yağının kokusu, şimdi daha da yoğunlaşmıştı. Öyle ki kokunun keskinliği burnumu yakıyordu. Aslında onu sahneye çıkarmak için akşam yemeğinin bitmesini beklemeleri daha iyi olurdu. Istakozun leziz tadını alıp götürmüştü.

"Bu Anishaa. Tarot kartının karşılığı Asaların Ası." Liza, amcamla ve Bayan Harvey ile konuşmasını kesip fısıldayarak, "Kostümü, buzu temsil ediyor," dedi.

Bunun ne kadar doğru olduğunu görebiliyordum. Gümüş rengi saçları korsesine dikilmiş pullarla uyum içindeydi. Saçlarını, kalın örgüler hâlinde başının üzerinde taç şeklinde toplamıştı. Teninde açıkta kalan her yer maviye çalan bir beyaza boyanmıştı. Kolları, elleri, yüzü, boynunun büyük bir bölümü. Ateşle bu kadar tehditkârca oynayan buzdan bir varlık olarak görüntüsü dondurucuydu. Silindir şapkası ve kostümünün korse kısmı o kadar beyazdı ki neredeyse buz mavisi gibi görünüyordu.

Aslında daha dikkatli bakınca tüm elbisenin gümüş simle dolu mavi kordonelerle süslendiğini fark ettim. Maskesinde büyük deliklerle açıkta bırakılmış olan gözleri bile mavi ve altın rengiyle çerçevelenmişti. Kirpikleri ise bembeyazdı. Buzdan bir yıldız gibi görünüyordu.

Bir meşaleyi kaldırıp üfledi. Anishaa bir ejderhaymış gibi alevler önünde dalgalandı. Sahnenin diğer tarafına yürüyüp aynı numarayı tekrarlarken etrafımızdan hayret dolu sesler yükseldi. Aynı meşaleyi alıp lezzetli bir lokmaymış gibi yutarken onu izlemekten kendimi alamadım.

"Büyüleyici, değil mi?" diye sordu Liza. Sahne boyunca taklalar atarken ya da dimdik dururken arka arkaya meşaleleri yutan kadını izliyordu. Sahne görevlisi, ona bir grup meşale daha verdi. Anishaa başını geriye doğru atıp alevleri yukarıya püskürttü. "Gösterileri hileli ya da illüzyon olabilir ama dürüstçe yaşıyorlar. Kim olduk-

larını saklamıyor ya da toplumun kurallarına göre davranıyormuş gibi yapmıyorlar. Yüzüne gülüp sırtına hançer saplayan soylular gibi değiller."

Bakışlarımı tabağıma çevirdim. Bu akşamki yemek gerçekten enfesti ama ben, birden iştahımı kaybetmiştim. Liza, Houdini ile evlenme hayallerine hançer saplayanın ben olduğumu öğrenirse benimle asla konuşmazdı. Sonraki birkaç dakika boyunca aklımın yarısı etrafımdaki konuşmalarda, diğer yarısı içime çöken suçluluk duygusundaydı.

Bu yüzden, ilk çığlıklar başladığında hemen algılayamadım.

ON DÖRT

Yıldız

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
4 OCAK 1889

Sahnede çıkan yangın, büyüleyici kış dekorunu bir cehenneme döndürmüştü. Alevler, tavanda asılı olan bir ipek şeritten diğerine atlayarak kaçışan insanların üzerine doğru kükrüyordu. Artık uçuşan kar taneleri ve kayan yıldızlar, yerini alev ve kül yağmuruna bırakmıştı. Anishaa, yardım için perdelerin arkasına doğru korkuyla bağırınca kovalarca su göründü. Keskin duman kokusu havaya yayılmış, sahne siyah isle kaplanmıştı. Çığlıklar artarak yükseliyordu. Neredeyse çok tanıdık başka bir koku duyuldu. Sanki...

"Her şeyi bağışlayan Tanrı aşkına... *Bu* da ne?" Liza kolumu o kadar sert sıktı ki bağırdım. "Yukarıda! Galiba... Galiba kusacağım."

Gözlerimi yukarıya çevirdiğimde kanımın çekildiğini hissettim. İki koluna pahalı ipek kumaşlar dolanarak bağlanmış biri vardı. Siyah ince kumaşla sarılmış bedeni, sahnenin üzerinde kanatlarını açmış bir kartal gibi sallanıyordu. Başının etrafında, yıldızlarla bezeli siyah bir taç vardı. Alevler, insandan bir meşaleymiş gibi ayak-

larından başlayarak onu sardı. Donup kaldım. Kızaran et parçaları aşağıya düşmeye başladığında bile gördüklerime inanamıyordum. Bir insan dikine asılmıştı ve alevler, acımasız bir hızla ayaklarından başına doğru yayılıyordu.

Herhâlde bu gerçek olamazdı. Romanya'da başıma bela olan sanrıların üzerinden çok zaman geçmemişti. Evet, bu dehşetin açıklaması buydu: Zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

Keşke böyle olsaydı.

"Bakma." Kuzenimi tutup başını omzuma yasladım. Hıçkırarak ağlıyordu. Thomas'la gözlerimiz buluştu ve gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Bakışlarıyla bana güç veriyor, aynı zamanda benden destek alıyordu. Onu ve kendimi biraz olsun rahatlatacağını umarak ellerimi Liza'nın saçlarında gezdirdim. "Tamam. Her şey yoluna girecek."

"Herkes olduğu yerde kalsın. Ve sakin olsun. Alevler ağırlıklı olarak cesedi sarmış." Amcam dikkatini masamıza çevirdi. Önceliği bizim güvenliğimizdi. Ama onun bir an önce kurbana ulaşmak istediğini biliyordum. Thomas'a bakıp başını salladı. Sorumluluğu sessizce ona devrettikten sonra salondan dışarı yönelen kalabalığın arasında kayboldu.

"Canlı değil," dedi Thomas. Bayan Harvey'nin feryatlarına ve cehennem yerine dönen ortama rağmen sesi sakindi. "Bakın."

Yapmak istediğim en son şey önümüzde duran kâbusa bakmaktı. Ancak beynim yavaş yavaş bilim insanına özgü o soğukkanlılığa doğru kaymaya başlamıştı.

"Nasıl..." Yanan et ve kıl kokusunu görmezden gelmek ve yere dökülen, ne olduğunu bilmek bile istemediğim parçaları dikkate almamak için kendimi zorladım. Alevler, bedeni canlı bir yıldıza dönüştürürken çığlıkların ve hareketliliğin azaldığını fark etmiştim. Liza'yı kollarımın arasında sallıyordum. Thomas haklıydı. Bu kişi her kimse alevlere esir olmadan önce ölmüştü.

Eğer birinin öldürülmesini ve sonrasında cesedinin bu şekilde ateşe verilmesini böyle düşünebilirsek bu, nazik bir davranıştı.

Ani bir sarsıntıyla ceset, sahnenin üzerinden aşağıya doğru indi. Henüz güven içinde kapıdan çıkamamış olan kalabalık korkuyla bağırdı.

"İpleri aşağıya indirin!" Mephisto aceleyle sahneye çıkarak muhtemelen kalabalığın arasına karışmış olan grup elemanlarına seslendi: "Şunu aşağı indirin! *Hemen*!"

Kılıç kullanan iki kişi koşarak yanan bedenin altından geçti. Üzerlerine yağan ateş parçalarından kaçmaya çalışarak parçalanmış kumaşı kestiler. Bunlar Jian ve Andreas olabilirdi. Ancak Liza'yı sakinleştirmek için sallamaktan ve kendi gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydim. Dünyamı bu rahatlatıcı hareketle daraltmak kendimi kontrol etmemi sağlıyordu.

Garsonlar ve görevliler talimatlar veriyordu ancak müşteriler tamamen kontrolden çıkmıştı. Masalar devriliyor, kadınlar tökezliyor, erkekler itişip duruyordu. Açık olan sadece iki çıkış kapısı vardı ve insanlar oradan geçmek için birbirlerini eziyorlardı. Korkunç bir sahneydi.

Kaptan Norwood, karmaşanın içinden sıyrılarak sahnedeki insanlara at örtüleri fırlattı. "Alevleri kontrol altına alın!"

Bayan Harvey eliyle ağzını kapattı ancak yüzünden süzülen yaşların izi korkusunu zaten ele veriyordu. Amcamın sözünü dinleyip oturmaya devam etmek ve sakin kalmak istiyordum. Ama diğer yandan, en sevdiğim insanları bu cehennemden dışarı çıkarmayı ve hayatın getirebileceği bütün korkunç şeylerden korumayı da istiyordum. Yüzümü yastıklarıma gömmek ve boğazım acıyana, gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamak istiyordum. Cesetleri parçalamaya dayanabilirdim ama bir insanın yanışını izlemek çok farklıydı. Bunu yapan her kimse bir canavardı. Karındeşen Jack ve Kazıklı Voyvoda gibilerin bile taklit etmekte tereddüt edeceği türde bir caniydi.

"Aman Tanrım! Bu koku..." Liza başını omzuma daha çok gömdü. Şahlanmış duygularım beni de etkisi altına almaya çalışıyordu. Ama onları dizginleyip bastırmayı başardım. Şu anda ve muhtemelen hiçbir zaman duygularıma yenik düşemezdim. Etrafımızdaki her şey kafamda otomatikleşiyordu. Olanları yönlendirebilmemin ve kederle harap olmamamın tek yolu buydu.

Ceset sonunda sahnenin üzerine düştü. Sanki elli kiloluk bir yulaf çuvalı yere düşmüş gibi bir ses çıktı. Salondaki hasarın çoğu cesette ve onu bağlayan ipek kumaşlardaydı. İsli su, sahnenin kenarlarından akarak yerde küçük gölcükler oluşturuyordu. Salon tahrip olmaktan kurtulmuştu. Korku dolu gözlerim alevlerden geri kalanlara baktı. Onu yakından incelemeyi hiç arzu etmiyordum. Bunun gerçek olduğuna inanmak istemiyordum. Ama arzuların ve isteklerin, kalbimde yeri yoktu.

Thomas, Bayan Harvey'nin omzunu okşadı. Onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu ama onun da ne kadar gergin olduğunu yüzünden anlayabiliyordum. Yanık et kokusu burnunu ve gözlerini yakarken sakin kalabilmek çok zor bir işti. "Bayan Harvey? Liza'yı kamaranıza götürebilecek durumda mısınız?" Yaşlı kadının dudakları titriyordu ama sert bir şekilde başını salladı. "Güzel. Neredeyse herkes gitti ve yangın söndü. Toparlanmanız gerek. İkinizin doğruca kamaraya gitmenizi ve kapınızı kilitlemenizi istiyorum. Birazdan Audrey Rose'u getirdiğimde sizi kontrol edeceğim. Tamam mı?"

Sakin bir sesle konuşuyordu ama sesinde, beni kendime getiren bir güç vardı. Bayan Harvey'nin üzerinde de aynı etkiyi uyandırmışa benziyordu. Bayan Harvey birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra kollarını Liza'ya uzattı. "Gel, hayatım. Banyo yapmak için biraz su isteyelim."

Liza yüzümü görecek kadar benden uzaklaştı. Orada ne gördüğünü bilmiyordum ama akan gözyaşlarını hemen uzaklaştırdı. "Sen de bizimle gelmelisin. Lütfen. Lütfen, o... O sahnenin yanına gitme... Lütfen, benimle gel."

Ben de bunu çok istiyordum. Kuzenimin elinden tutup arkama bile bakmadan bu salondan kaçmayı her şeyden fazla istiyordum. Adli tıbba olan ilgimi, daha önce bir kez sorgulamıştım. Önümdeki sahne de kararımı test eden bir durumdu. "Birazdan size katılacağım. Söz veriyorum."

"Hayır! Gelmen gerek."

"Komodinimde bir bıçak var." Onu sımsıkı kucakladım. "Onu almanı ve ben gelene kadar sımsıkı tutmanı istiyorum. Ben, Thomas ve amcam dışında kimsenin içeri girmesine izin verme. Ne Mephisto'nun ne karnavaldan birinin. Hatta Harry'nin bile. Anladın mı?"

Ona güç vermek niyetiyle bu sözleri söylemiştim. Ama Liza ağlamaya, yüzünden süzülen yaşlar elbisesinin yakasına damlamaya başladı. "Tehlikede miyiz? Saldırıya uğrayacak sıradaki kişiler biz miyiz? Ben..."

"Bu sadece bir önlem, başka bir şey değil," dedim. Onun ellerini sıkıca tuttum. "Bayan Harvey'ye dikkat et, tamam mı?"

Dudaklarını birbirine kenetledi. Onun erimiş kalbinin çelik gibi sertleştiğini görebiliyordum. Biraz eğilmiş olabilirdi ama kırılmayacak kadar güçlüydü. Ellerimi tutup başını öne doğru salladı. "Elimden geleni yapacağım." Bayan Harvey'ye döndü. Titreyen ellerinde korkunun izi olmasına rağmen dikleşti. "Acele edelim."

Omzunun üzerinden son bir kez baktıktan sonra Liza, refakatçimizi duman kokan salondan çıkardı. Onlar gittikten sonra kendi içimdeki çeliği ortaya çıkarmaya çalışarak birkaç saniye kapıya baktım. Koluma dokunan nazik el, kendi maskemi takma zamanımın geldiğini söylüyordu. Artık adli tıpçı rolümü oynayacaktım. Derin bir nefes aldım. Ancak burnuma dolan duman yüzünden anında pişman oldum. Öğürmeğe başlayınca durum daha da kötü oldu.

"Al. Kokuya ve dumana biraz olsun faydası olabilir." Thomas bana nemli bir peçete uzattı. Sonra kendisi için başka bir peçeteyi kadehteki suya batırdı ve bir bariyer gibi kullanarak kumaş parçasını yüzüne tuttu. Ben de aynısını yaptım. Boğazımdaki sıkıntı bi-

raz olsun azaldı. Kendimi toparlamaya çalışırken Thomas'ın gözleri üzerimden ayrılmadı. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Teşekkür ederim."

Başka bir söz söylemeden sahneye ve dumanı tüten kalıntılara yöneldik. Amcam çoktan cesedin başındaki yerini almıştı. "Kaptan, gecenin geri kalanında insanların bu sahneye çıkmaması gerek. Deliller söz konusu. Olabildiği kadar çok delil toplamalıyız. Mürettebattan kimse olmasın."

Norwood tek eliyle yüzünü sıvazladı. Gözlerinin altındaki torbalar iyi uyumadığını gösteriyordu. Büyülü yolculuğunun cennetten cehenneme dönüştüğü düşünülürse bu, anlaşılabilir bir durumdu. "Nasıl isterseniz, Dr. Wadsworth. Ancak masaları ve örtüleri temizlememiz ve..."

"Şimdi olmaz. Bütün salon hemen boşaltılmalı." Amcam kömürleşmiş cesedin yanına diz çöktü. Bana bir bakış attı. "Otopsiyi burada yapacağız."

Sahnenin dibinde durup eğreti laboratuvarımızı gözden geçirirken avuçlarımın karıncalandığını hissettim. Büyük bir kısmı yanmış parçalar hâlinde sallanan ipekler, bedenden yükselen koku, gri bir kar gibi olay mahallini kaplayan küller. Bir cesedi açmak için olabilecek en berbat ama yaşananların tamamındaki hava düşünülürse oldukça uygun bir yerdi.

Mürettebattan biri koşarak amcamın yanına geldi ve muayene çantasını uzattı. Amcam masadan kalkar kalkmaz çantasını getirmesi için onu göndermiş olmalıydı. En korkunç fırtınalar sırasında nasıl hep böyle sakin kalabildiğini bilmiyordum. Günün birinde onun gibi olabilmeyi umut ediyordum. Genç adam afallamış ve gözleri irileşmiş bir hâlde olay yerinden uzaklaştı. Birkaç saniye sonra salon tamamen boşalmıştı ve biz çalışmaya hazırdık. Otomatik hareketlerle amcamın çantasından önlükleri çıkardım ve onlara uzattım. Kendi önlüğümü belimden bağladım. Elbisemin üzerindeki çiçekler çıkıntı yapıyordu. Etekleri ise is lekesi olmuştu ama umurumda

değildi. Eldivenlerimi çıkarıp düzgün bir şekilde katladım. Neşterleri düzgün tutmama engel oluyorlardı.

Thomas sahneye çıkmama yardım etti. Nasıl olduysa kalbimi yavaşlatacak, aklımı netleştirecek iradeyi buldum. Nemli bezi burnuma bastırmaya devam ederek cesedin başında durdum.

"Ateş ayaklarında başladı," dedim çatlak bir sesle. Amcam ve Thomas bakışlarını cesetten bana çevirdiler. "Oradaki bez erimiş, ama yüzündeki erimemiş. Aynı şey teni için de geçerli. Bacakları neredeyse kömürleşmiş ama başı o kadar kötü değil. Thomas haklıydı. Bu kadın her kimse yanmaya başladığında yaşamıyordu."

Thomas tavana, yere ve etrafa bakınarak cesedin etrafında dolaştı. Parmaklarıyla hafifçe dudaklarına vuruyordu. Yüzü, buzdan bir maske takmış gibiydi. Bu role girdiğinde diğerlerinin, ondan neden korktuğunu anlıyordum. Artık Thomas'ın bir makine olduğu imalarının doğru olduğunu düşünmüyordum. Şu an hariç. Çıkarımlar yapan bir bilim insanına dönüştüğünde adalet dağıtmak için gönderilmiş, hiçbir şeyi affetmeyen bir tanrı gibi görünüyordu.

Çenesinde bir kas seğirdi. "Elmas bir yüzük. Ata yadigârı bir şeye benziyor."

Gözlerimi Thomas'tan ayırıp yüzüğe çevirdim. Kalbim hızlanmıştı. Anında bir şey hatırladım.

"Bayan Crenshaw," dedim düşünmeden. "Annesi, elmas bir yüzüğü olduğunu ve hiç çıkarmadığını söylemişti."

Thomas cesedin yanına diz çöktü. "Kurbanın saçları koyu kestane rengi. Leydi Crenshaw'un saçları da benzer tonda. Gerçi bu, kesin bir delil değil."

"Doğru, değil ama bir başlangıç." Amcam bıyığını burdu. "Crenshawların boyu ve kiloyu doğrulayabilmesi için fiziksel özellikleri toplamamız gerekecek. Bedenin kimliğini belirlemek imkânsız değil ama gerekmediği sürece, onu göstererek insanlarda travma yaratmayalım. Ayrıca Dr. Arden'ın aile üyelerinden birini

tedavi edip etmediğini de öğrenmek istiyorum. Belki de kurbanların hepsinin onunla bir bağlantısı vardır." Başıyla yüzüğü işaret etti. "Araştırmamızı bitirir bitirmez bahsettikleri yüzüğün gerçekten bu olup olmadığını da göreceğiz." Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Neşterimi ver, Audrey Rose."

Söyleneni yaptım. Normalde laboratuvarında amcama yardımcı olduğum zamanlarda, cesetler giysisiz olurdu. Bu vakada giysileri çıkarmak oldukça zordu. Amcam kumaşı olabildiğince dikkatli bir şekilde kesti. Yanık teni kazayla parçalamamak için büyük bir özen gösteriyordu. Tüm dikkatini üst gövdedeki materyali keserek çıkarmaya vermişti, bedenin alt kısmına zarar verme riskini almıyordu. Onun, iç çamaşırlarına kadar soyulmuş olduğunu fark ettim. Geriye kalan dantellerin kaliteli olduğu anlaşılıyordu. Muhtemelen katilimizin kurbanlarını tercih ettiği birinci sınıf yolculardan biriydi. Amcam yılların verdiği eğitim ve çalışmanın etkisiyle hızlı ve ustalıkla hareket ediyordu.

Kısa bir süre sonra ceset, incelememiz için hazırdı. Çabucak dıştan bir muayene yaptık, ancak görünürde net bir ölüm nedeni bulamadık. Amcam neşterle bedeni Y biçiminde kesti ve deriyi kolayca ikiye ayırdı. Kızın bedeninin iç boşluğu açığa çıkarken amcama kemik makasını uzatarak ayağa kalktım. Amcam ellerini önlüğünün önüne silince pas rengi sıvı, krem rengi kumaşa bulaştı. Onun ellerini karbolik sabunla yıkamak istediğini tahmin ediyordum ama şimdi kirlendiği için endişelenemezdi. Bedenin üzerine doğru eğilerek kokladı. Önceki tecrübelerimden onun zehir bulgusu aradığını biliyordum. Genellikle zehir içildiği zaman midenin etrafında bir koku fark ediliyordu. Romanya'daki son kurbanlarımızı düşünmemeye çalıştım.

Ona başka bir bıçak uzattım. Amcam mideyi dikkatle açarak içindekileri inceledi. Biraz altını üstüne getirdikten sonra ayağa kalkıp geriye doğru birkaç adım attı. "Ölmeden önce çikolatalı kek, şekerli çilek yiyip şampanya içtiyse bu neyi gösterir?"

"Korkunç bir mide ağrısı çekmiş olmalı," dedi Thomas ifadesiz bir sesle.

"Thomas!" Ona dehşet dolu bir bakış attım. "Ciddi ol."

"Ciddiyim." Ellerini havaya kaldırdı. "Bunların hepsi tatlı. Ve içlerinde zehir saklama ihtimali oldukça fazla. Midesinin çok ağrıdığını tahmin ediyorum. Muhtemelen hafif hafif başladı. Bu da onun yemekte aşırıya kaçtığını düşünmesine neden oldu. Sonra ağrı artıp ter basınca büyük olasılıkla yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı." Ellerini gösterdi. Yanmayan yerler kırmızı ve lekeliydi. "Tırnakları kırılmış ama avuç içlerindeki kesikler katille boğuşmaktan kaynaklanmıyor. Ağrıyı hafifletme çabasıyla yumruklarını sıktığının göstergesi."

Amcam, mideyi keserek bir tepsi istedi. O organı yerleştirirken tepsiyi sabit tuttum. Az önce bunun içinde bir ıstakoz olduğunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Amcam, pensleri kullanarak sindirilmemiş birkaç çileği dışarı çıkarttı. "Doğal olarak bazı testler uygulamamız gerekecek ama bu, güzelavrat otuna benziyor."

Zihnimden zehirlerle ilgili dersi geçirdim. Güzelavrat otu, öldürücü bir köpek üzümü türüydü. Bazen şeytanın meyvesi de deniyordu. Bir huzursuzluk hissettim. Bu kadar çok meyveyi mideye indirdikten sonra çok acı çekmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle kalp atışı hızlanmış, doğru düzgün nefes alamamış, kaslarını hareket ettirememişti. Bu ölüm tatlısını ona her kim verdiyse kalpsizin tekiydi. Orada öylece oturup ölüm onu avucunun içine alırken bedeninin kıvranmasını izlemek... Nasıl biri bunu yapabilirdi? Düşünemiyordum. Bu, yavaş ve kasti bir cinayetti, cesedi bu şekilde sahnelemek çok uç bir davranıştı.

Meyveleri incelemek için küçük bir şişenin içine koyduktan sonra amcamın cesedi dikmesini izledim. Dikişleri, aynı bana öğrettiği gibi kusursuzdu.

"Kaptan, Lord ve Leydi Crenshaw'a yüzüğü göstersin. Bakalım, kızlarının olduğunu doğrulayabilecekler mi?" Dikkatini yeniden ce-

sede yönelttiğinde yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Elimizden gelen bu kadar."

Thomas onun parmağından yüzüğü çıkarmak için ilerledi ama onu durdurarak bu dehşet verici işi yapmasına engel oldum. Bu anın, bu kadar soğuk ve cerrahi olmasını istemiyordum. Bunun daha tören havasında yapılması gerektiğini hissediyordum. Eğildim, nazikçe onun kolunu kaldırdım. Bir zamanlar onun için, ailesi için çok değerli olan şeyi büyük bir özen göstererek parmağından çıkardım. Diz çökmüş hâlde birkaç saniye daha bekledim. Sonra onun kolunu göğsünün üzerine yerleştirdim. Bu genç kadın işkence çekmiş, öldürülmüş, sonra bedeni büyük bir korku gösterisinde kullanılmıştı.

"Yıldız," dedim daha çok kendi kendime konuşarak. Thomas ve amcamın yüzlerinde benzer bir şaşkınlık belirdi. "Bu tarot kartı, büyük olasılıkla bu ölüm sahnesiyle benzeşiyor. Ben..." İskambil kartlarımın yanında bir deste tarot kartımın da olduğunu onlara söylemek istemiyordum. Bu yüzden omuz silkerek, "Dün gece, Liza'nın kartlarını ödünç alıp inceledim," dedim. "Bu ceset, o karttakine benziyor. Ne anlama geldiğini bulmamız gerek. Diğerleriyle birleştirildiğinde bizi katilimize götürebilir."

Amcam bundan pek de emin değilmiş gibi görünüyordu ama sonunda başını sallayarak onayladığını gösterdi. Yüzüğü elimde sımsıkı tutarak ayağa kalktım. Dehşet ve üzüntüm gitmiş, yerlerine alevlenen bir öfke gelmişti. Bunu yapan her kimse çok ileri gitmişti ve ben, ona bunun bedelini ödetene kadar durmayacaktım

Buz gibi bir sesle, "Götürülmeden önce cesedin üzerini örtün," dedim. "Ben bunu kaptana vereceğim."

Topuklarımın üzerinde dönerek kapıya doğru yürümeye başladım. Kararlılık, ikinci bir kalp atışı gibi içimde gümbürdüyordu. Bu gemi yüzen bir kâbusa dönüşüyor olabilirdi ama ben korkuya boyun eğmeyi reddediyordum.

ON BEŞ

Nahoş Bir Durum

LORD CRENSHAW'UN KAMARASI
RMS ETRURIA
4 OCAK 1889

"Bu Elizabeth'in." Leydi Crenshaw'un gözleri, Kaptan Norwood'un uzattığı yüzüğe kenetlenmişti. "Bu... Bunu... Nereden buldunuz?"

Kaptan Norwood derin bir nefes aldı. "Size kötü haberi verdiğim için çok üzgünüm, hanımefendi. Ancak Bayan Crenshaw'un bedeni..." Kaptan, bakışlarını yere indirdi. Bu kaybı nasıl tarif edeceğini bilemiyor gibiydi.

"Hayır. Olamaz." Leydi Crenshaw başını salladı. Gözleri nemlenmişti. Lord Crenshaw kolunu kavrayınca kendini tuttu. "Elizabeth Londra'ya geri döndü. Bundan eminim. Şimdiye kadar eve gitmiş olmalı. New York'a gider gitmez ona yazacağız. Bu söylediklerinizde doğruluk payı olamaz." Sustu.

"Kaybınız için çok üzgünüm. Katilini bulmak için her şeyi..." Leydi Crenshaw dizlerinin üzerine çökünce Norwood'un ağzı aniden kapandı.

"Çıkın." Lord Crenshaw'un sesi kısık ama tehditkârdı.

"Efendim, biz..."

"Gidin."

"Peki. Bir şeye ihtiyacınız olursa doğruca bana..."

Adam, "Sizin de bu uğursuz geminizin de canı cehenneme!" diye bağırınca, kaptanla birlikte geriye doğru irkildik. "Peşinde koştuğun o desteği unut. Bir düşkünler evi bile tavsiye edilmeyi daha çok hak ediyor. Senin de o sirkin de mahvolduğunu gözlerimle göreceğim."

Kapıyı o kadar sert çarptı ki dış duvarda asılı olan filikalar sallandı. Nefes alırken Kaptan Norwood'un omuzları inip kalktı. "Bu tür işlere uygun değilim. Dr. Arden da haberleri pek iyi karşılamadı. Ama onları kim suçlayabilir ki? Bir evlat kaybetmek öyle bir acı ki hiç bir ebeveyn bu acıyı yaşamamalı."

"Amcamın Dr. Arden ile konuşması gerek," dedim yavaşça. Duygusuz olmak istemiyordum. "Yakın bir zamanda amcamla buluşması için ona bir mesaj gönderir misiniz?"

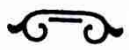
Kaptan, gözlerini karanlık denizden ayırmadan başını sallayarak onayladı. "Bunun dillere destan bir yolculuk olması gerekiyordu. Oysa şimdi, adı bu kötü olaylarla anılacak. Mephisto müthiş şeyler vadetmişti. Bedava yolculuk etmelerine izin verirsem transatlantiğin gece eğlenceleriyle zirveye oturacağına söz vermişti. İsmimizin, yıldızların arasına yazılacağına... Ama yalancının tekiymiş."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Bütün gece karanlığa gömülmüştü ve ben bunun için tek bir kişinin suçlanabileceğini düşünmüyordum. Crenshawların ve ardından kaptanın üzüntüsüne tanık olmak çok fazlaydı. Kendimi kamarama kilitlemeden önce yapmam gereken daha çok iş vardı.

"Her şeyi düzeltmek için hâlâ vakit var," dedim sonunda. "Üç gecemiz daha var."

Kaptan Norwood kapıdan uzaklaşıp beni kamarama doğru yönlendirdi. "Cinayet için üç fırsat daha, Bayan Wadsworth."

Bundan sonrasını sessizce yürüdük. Onun haklı olabileceğinden korktum.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Liza. Üzerime daha sade bir elbise giyerken yataktan fırladı. "Benim Harry'e gitmem söz konusu bile olamazken senin bu saatte Mephisto ile buluşman ne kadar doğru?"

"Bu konuyu tekrar konuşmamız gerekiyor mu gerçekten?" Şakaklarımı sıvazladım. Bitkindim. Yorganımın altına kıvrılıp yatmak ve New York Limanı'na girene kadar orada kalmak istiyordum. "Amcam akıl hastanesine göndermekle tehdit ederek seni bu kamaraya mahkûm etti. Bu yeterli bir neden değilse dışarıda, bu geminin içinde kol gezen bir katil var."

Liza ayağa kalkıp kollarını açtığında, gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. "Bu yüzden birlikte gitmeliyiz. Odaları arasında çok mesafe yok. Grup hâlinde bir arada olmak daha güvenli değil mi?" Tartışmak için ağzımı açtım ama Liza doğru bir noktaya parmak basmıştı. Tereddüdümü sezince ısrar etti. "Ayrıca Mephisto'nun kamarasının nerede olduğunu biliyor musun? Onu nasıl bulmayı planlıyorsun? Hem seni savunmak için yalan söylediğinde kimin başı belaya girecek? İkimizin birden yakalanmasına gerek var mı?"

Ona öfkeli bir bakış attım. "Benim cinayetle ilgili sorularım var. Yani yalan söylemeni gerektirecek gizli kapaklı bir ilişki yok. Ayrıca yakalanmayacağım."

"Öyle mi? Peki ya Thomas, senin başka bir erkeği ziyaret ettiğini öğrenirse? Gece vakti. Tek başına. Yanında amcam ya da Thomas olmadan, *cinayeti* tartışmak için onun kamarasına gitmen... Kim bilir, ne düşünür? Senin..."

"Liza." Onun fesat düşüncelerini bitirmesine fırsat vermeden araya girdim. "Thomas, asla böyle bir aptallık yapmaz. Biz birbirimize güveniyoruz."

"Ama biliyorsun, sonuçta o da bir insan. Ne kadar soğukkanlı ve zeki olsa da sonuçta duyguları var. Bence sen bazen bunu unutuyorsun. Thomas duygularını içine gömüyor, o duygular hep orada."

Bir yanım Houdini'nin gizli âşığına yazdığı mektubu ona vermeyi istiyordu. Nasıl bir pislik olduğunu ilk elden gördükten sonra hâlâ onu görmeye gitmek isteyecek miydi bakalım? Birkaç kez derin derin nefes aldım. Şu an, bu kötü durumu açıklamanın zamanı değildi. Biraz şansın da yardımıyla Houdini kendi kabahatini açık edecekti ve ben de o mektubu Liza'ya vermek zorunda kalmayacaktım.

Abartılı uzun bir iç çekişin ardından kuzenime bir pelerin fırlattım. "Mephisto'yla sadece birkaç dakika konuşmam gerek. Ben onunla konuşurken senin gitmen gerekecek."

Liza pelerini omuzlarına atarken gülümsedi. "Bu senin için hep böyle, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hep bir adım ileriye gidiyor, gerçeğin peşinde koşuyorsun." Yüzündeki gülümseme soldu, yerini üzüntülü bir ifadeye bıraktı. "Amcamla çalışmanı hep bir macera olarak düşündüm ama aynı zamanda çok zor, değil mi? Gördüğünüz şeyler..."

Öldürülen kurbanların görüntüleri, ardı ardına gözlerimin önünden geçti. Karındeşen'in kurbanları, parçalanıp çöp gibi bir kenara atılmıştı. Daha geçen hafta Thomas ile Romanya'da çalıştığımız vakada cesetlerin kanları kurutulmuştu. Ölüm, gittiğim her yere arkamdan geliyordu. Bu gece, aynı şeyin başıma gelmeyeceğini umuyordum. Düşünceleri uzaklaştırmak için başımı salladım. "Hadi. Geç oluyor."

Halatlar gıcırdıyordu. Bu ses, yaşlı kemiklerini kaldıran ve yüzyıllık uykularından onları uyandırmaya cesaret edenlere bakan dev-

lerin görüntüsünü çağrıştırıyordu. Liza ile kol kola yürümemize rağmen gecenin bu saatinde güverte ürkütücü bir yerdi doğrusu.

Liza bana daha çok yanaştı. "Şu koridordan ilerlememiz gerek. Merdivenler bizi alt kata götürecek."

Rüzgâr saç örgülerimden kurtulmuş olan saçları savuruyor, denimde şahlanmış olan ürpertileri daha da artırıyordu. Gecenin bu saatinde bir katilin koşuşturduğu bu karanlık koridora girmeyi hiç istemiyordum ama başka bir seçeneğim yoktu. En azından Liza ile birlikteydik. Bu, az da olsa rahatlatıcı bir unsurdu. Liza bir kapıyı iterek açarken güçlükle yutkundum. Omzunun üzerinden bana bakınca onu takip ettim. Koridorun ışıkları titreyip duruyordu. Ampuller, kovanlarını korumaya çalışan bir arı sürüsü gibi vızıldıyordu. Liza hızlı adımlarla metal merdivenlerden aşağı indi. Hızla çarpan kalbimin atışını ya da üçüncü bir kişinin ayak seslerini duymazdan gelmeye çalışarak onun peşinden gittim. Aslında ayak seslerinin hayal gücümün bir oyunu olduğunu biliyordum. Liza, tereddüt etmeden bir kapıyı iterek açtı ve ikinci sınıfa ait güverteye sızdı.

"Kimse yok," dedi elimden tutarak. "Çabuk olalım."

Bunu bir kez daha tekrarlamasına gerek yoktu. Koşar adımlarla ilerliyor, sadece belirli aralıklarla omzumuzun üzerinden bakmak için duraksıyorduk. Hiç kimse olmasa da yine de izlendiğimize yemin edebilirdim. Bu gemide gece yarısı ortaya çıkan yaratıkları hayal etmeye başlayan tek yolcu olmadığımdan emindim. Akşam yemeğinden beri kimseyle karşılaşmamıştık. Herkesin odası, sanki şeytana barikat kurabileceklermiş gibi sımsıkı kapatılmıştı.

"Mephisto'nun odası burası." Liza birkaç kapıyı geçtikten sonra durdu. "Harry'ninki de üç oda ileride. Gitmeye hazır olduğunda beni alırsın."

Yanağımdan öpüp hızla uzaklaştı. Mephisto'nun kapısını çalmadan önce, onun Houdini'nin odasına girmesini izledim. İçeriden kâğıt hışırtılarına benzer bir ses duydum. Kalbimin atışını beşe kadar saydıktan sonra kapıyı tekrar çaldım. Kapı açıldığında karşıma

sabahlığını giymiş maskeli bir kadın çıktı. Cassie. Kumaşın onun narin bedenini sarma şeklinden, sabahlığın altında bir şey olmadığını görebiliyordum. Onun hiç de candan olmayan karşılaması, bir şeyleri yarıda kestiğimi gösteriyordu. Bunun ne olduğunu anladığımda yüzüm alev alev yandı.

"Ben... Ben çok özür dilerim. Ben..."

Mephistopheles yüzünde tembel bir gülümsemeyle kapının eşiğinde belirdi. Onun tamamen giyinik olduğunu fark ettim. Kıyafetinde en küçük bir kırışıklık bile yoktu ve o kahrolası maskesi hâlâ yüzündeydi. Nedense büyük bir rahatlama hissettim. "Ölümsüz aşkınızı ilan etmek için mi geldiniz?"

"Nereden bildiniz?" dedim, Cassie'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ardından edep sınırlarını zorlayacak kadar ona yaklaşarak fısıldadım. "Ancak rüyanızda görürsünüz."

"Neyse ki kâbuslarımda değil." Gözünü kırptı. "Bu sizin için çok büyük bir şanssızlık olurdu."

Geriye doğru bir adım atıp onun omzunun üzerinden baktım. İçeride kumaş topları, garip bir ağ çeşidi, inciler, var olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla pul dikkatimi çekti. Omuzlarından asılmış püsküllü bir ceket, daha çok süs eklemek için masanın üzerine yayılmıştı. Görünüşe göre Mephisto'nun hobileri arasında dikiş dikmek de vardı. Onun gizemine eklenecek bir parça daha.

"Cassie?" diyen sesinde sabırsız bir hava vardı. "Başka bir şey yoksa bu akşamlık işimiz bitti."

Cassie ortadan kaybolmadan önce beni baştan aşağı süzdü. Liza'nın söylediklerini tekrar hatırladım. Cassie... Mephistopheles'e yakındı. Birden, kendi ortadan kaybolma gösterimi yapabilmek istedim. Cassie'nin bu kadar kızgın olması sürpriz değildi; onun romantik planlarını mahvetmiştim. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Mephisto başını hafifçe yana eğdi. "Cassie son elbise provasını yapıyordu. Yeni kostümü gerçekten nefes kesici. Mutlaka görmelisiniz."

"Sizin ne yaptığınız beni hiç ilgilendirmez," dedim. "Ayrıca ben bir şey sormadım."

"Doğru, sormadınız." Çarpık gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi. Az önce işlenen cinayetten ya da bu geceki randevusunun mahvolmasından rahatsız olduysa da bunu hiç göstermiyordu. "Ama ilgilenmeyen birine göre fazlasıyla rahatlamış görünüyorsunuz." Ben bir şey söyleyemeden odaya girdi ve kalın bir mantoyla geri döndü. "Yolu biliyorsun, Cassie. Yarınki gösteriden önce biriyle kostümünü göndereceğim."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık hâlde öylece kalakaldım. "Ciddi olamazsınız."

"Pek sık değil ama ciddi olduğum zamanlar da var."

"Yarın akşam başka bir gösteri daha mı yapacaksınız? Bu delilik!"

"Bu iyi iş yapacağız demektir, Bayan Wadsworth."

"Tabii ya. Bu gece, bir cesedin *sahnede yanmasından* sonra başka bir gösteri yapılmasının korkunç bir fikir olduğunu düşünmem ne büyük bir aptallık!"

Mephisto, tek kaşını maskesinin üzerine kadar kaldırdı. Bu gerçekten dikkate değer bir hünerdi. "Kafalarının dağılmasını, biraz olsun avunmayı isteyenlere hizmet edeceğinden, akıllıca bir fikir. Üç gece boyunca herkesi odalarına kilitlemekten, geminin her girtısında ya da çatırtısında korkuyla irkilmekten çok daha iyidir. Çünkü kuzum, bunlar insanı delirtir. Bir insanı hapsettiğinde sinir krizleri başlar."

"Bunu tecrübelerinizden mi biliyorsunuz?"

Cassie giderken onun duyamayacağı mesafede olmamız için güverteye doğru yürümemizi işaret etti. Aramızdaki mesafeyi koruduk ama hâlâ çok yakınmışız gibi geliyordu.

Geminin ucuna vardığımızda tırabzanlara yaslandım. Tüm dikkatim onun üzerindeydi. Sağlıklı düşünmem gerekiyordu ama arsızca flört eden tavrıyla Mephisto, bunu çok zorlaştırıyordu. Rüzgâr

kulaklarımı ve ensemi ısırdı. Buz gibi hava düşüncelerimi toparlamama yardımcı oldu.

"Eee? Burada olmanızın mutluğuna ve şerefine nail olmak için ne yaptım? Yoksa bir sonraki ders için mi geldiniz? Ya da kart hilelerinde şimdiden uzmanlaştınız ve övünmek için mi geldiniz?"

Köpüren denize baktım. Yükselen dalgalar her yönden gemiye çarpıyordu. Tıpkı yeni bilgilerin arasında kendine bir yol bularak güç bela ilerlemeye çalışan aklım gibi.

"Daha iki gün oldu," dedim ona bakmadan. "Ortada cesetler belirmeye devam ederken kart oyunlarında uzmanlaşmamı mı bekliyorsunuz gerçekten?"

Mephisto şaşkın bir kahkaha attı. "Aslında ben doğruluğa pek alışkın değilim ama siz, keskin bir zevk kaynağısınız, Bayan Wadsworth. Kalbimi ikiye bölme onurunu bana vermeyecek olmanız ne kötü."

Dönerek nihayet onun gözlerinin içine baktım. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Size inandığımdan *emin değilim*," dedi bana dikkatle bakarak. "Bence derslerinizde, beklediğimden çok daha iyi gidiyorsunuz."

"Bu tip durumlarda el çabukluğunun pek işe yarayacağını zannetmiyorum."

"Gerçekten mi? Kelimeler de aldatıcı, tehlikeli şeylerdir." Sanki çok iyi saklayamadığım bir gerçeği açığa çıkarmış gibi sırıttı. "Yani demek istediğim, her gül zevk verdiği kadar can da yakabilir. Yine de onların kokusunu içimize çekmekte tereddüt etmeyiz, öyle değil mi? Tehlike, çekiciliği azaltmaz; artırır."

Bana doğru, nefesinin sıcaklığını tenimin üzerinde hissedecek kadar çok eğildi. Bütün tüylerim diken diken oldu. Korkudan mı yoksa heyecandan mı, tam olarak tarif edemiyordum.

"Ödül bu kadar tatlıyken dikenin batmasından korkmuyorum. Lakin siz... Sizin korktuğunuz nedir?"

Nedense gözümün önünde Thomas'ın yüzü canlandı.

Mephisto bana doğru bir adım daha attı. "En çok neden korkuyorsunuz? Ölüm olmadığı kesin. O ilginizi çekiyor." Kollarını iki yanımdan tırabzanlara koydu, istemsizce gerildim. "Ah. Parmaklıkların arasına mı hapsoldunuz? İşte, şimdi korkacak bir şeyiniz oldu. Bir ömür boyu özgürlük istiyorsanız onu kendiniz ele geçirin. Sizi ne durduruyor?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duracağından korkuyordum. "Bu, bu geceki dersin bir parçası mı?"

"Bu mu?" Başını kulağıma doğru eğdi. "Bu arkadaşça, küçük bir nasihat. Hayatınızı başka birinin kurallarına uyarak yaşayamazsınız. Bilimin diğer dallarında keşifler yapmak istiyor musunuz? Belki de adli tıp, tutkulu olduğunuz tek şey değildir. Yeteneklerinizi teknik konularda da kullanmaktan hoşlanabilirsiniz."

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Sadece görünürde benimle ilgileniyormuş gibi davranabilirdi ama içimdeki gerçeği görmüştü. Thomas'ın fark ettiğini bile düşünmediğim bir gerçek. İçimden hem onu kucaklamak hem de ona tekme atmak geldi. Mekanik şeyler ilgimi çekerdi. Babam oyuncaklar yapardı. Onların yapılışını hep öğrenmek istemiştim. Babam ağabeyime öğretmişti ama kız olduğum ve 'kadına uygun bir iş' olmadığı için beni hiç bu işe bulaştırmamıştı. Bir sürü bebeğim vardı. Onlarla ne yapacağımı bilemediğim kadar çok. Ama çarklar ve cıvatalar... Hep asıl istediğim şeyler olmuştu.

"Jian ile konuşmak istiyorum," dedim, içinde bulunduğumuz o garip anı bozarak. "Beni gösteri sanatçılarının olduğu yere götürün, nasıl bir dolap çevirmek istiyorsanız yapalım."

"Bu geceki olaylardan sonra akıllıca bir karar olduğundan emin değilim." Yüzündeki alaycı ifade silindi. "Karnaval çalışanları, üzüntüleriyle kendi özel yöntemleriyle başa çıkmaya karar verdi. Biraz kontrolsüz olabilir." Cep saatini çıkardı. "Hatta muhtemelen kontrolsüzlüğün de ötesinde bir noktaya gelmiştir."

"Cassie diğerleriyle birlikte değildi," diye hatırlattım. "Belki de Jian, diğerlerinin yaptığını öne sürdüğünüz sefahatin içinde değildir."

"Aslında içkileri onun dağıttığından eminim." Gözlerini karanlık sulara dikti. "Umarım Andreas kılıçlarını yine saklamıştır. En son içtiğinde yaşananlar epey ilginçti. Yeşil Peri, hilekâr bir dost." Yanımdaki parmaklıklara yaslanarak doğruca bana baktı. "Onun cinayet işleyebileceğine inanıyor musunuz?"

"Onunla henüz yeterince konuşamamışken buna nasıl cevap verebilirim? Bu cinayetleri çözme konusunda ciddiyseniz o zaman beni hemen onların yanına götürün."

"Tabii ki ciddiyim. Bu karnaval başarısız olursa eski hayatıma dönmek zorunda kalırım. Ve yeniden yaldızlı bir kafese girmektense denize atlamayı tercih ederim."

Onun yüzünü inceledim. Belki de onunla, o kadar da farklı değildik. "Karnaval çalışanları nerede?"

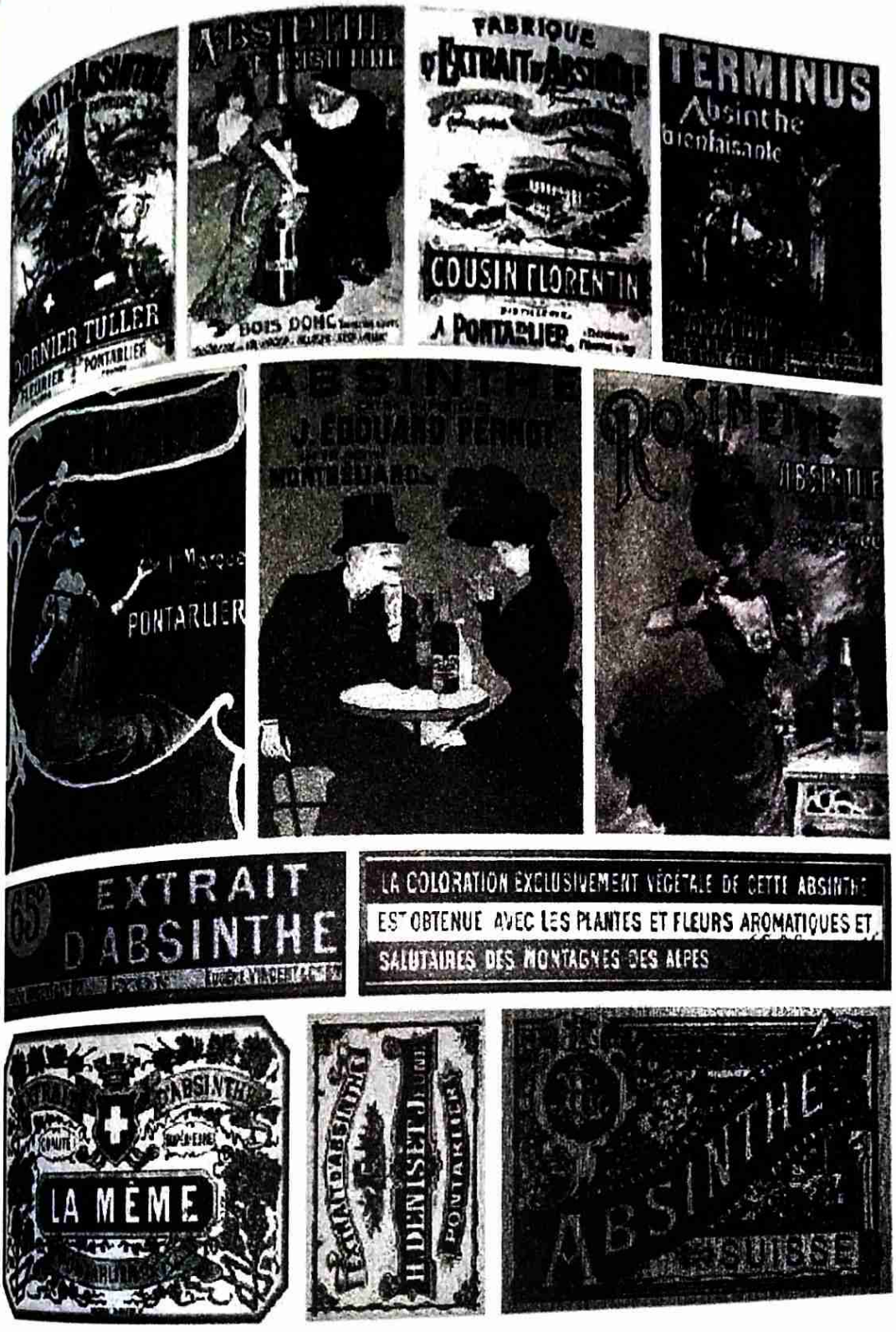
Bakışlarını üzerimde gezdirdi ama bu her zamanki çapkın bakışı değildi. Seri ve çözüm üretmeye yönelik bir şeyler vardı bu bakışta. Parmaklıklardan uzaklaştı. "Madem bu toplantıya katılmakta ısrar ediyorsunuz, o zaman ona göre giyinmeniz gerek."

Kadife mantomun önünü silkeledim. Altındaki giysi bu akşam giydiğim gece elbisesinden çok daha sadeydi ama ortama uymayan bir hâli yoktu. Kaşlarımı çattım. "Kalabalığa karışmak istiyorum."

"İşte, tam da bu yüzden bu sıkıcı şeylerden kurtulmanız gerek. Vahşi çiçeklerin arasında bir ayrık otu gibi görüneceksiniz." Burnunu kırıştırdı. "Bazen kalabalığın arasına karışmak için dikkat çekmeniz gerekir."

"Bu hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Ama çok yakında edecek." Ben başımı sallarken bir kez daha sanki hiç yoktan var etmiş gibi cep saatini çıkarttı. "İki numaralı ders şimdi başlıyor."

Klasik absent[7] afiş ve etiketleri

[7] Absent, çeşitli bitkilerin damıtılarak fermante edilmesiyle elde edilen, alkol oranı yüksek (%45 ila %75) bir içkidir. Rakıya benzer şekilde, bir miktar absente su ilave edilip içilir. Ana bileşenleri alkol, pelin otu ve yeşil anasondur. Doğal rengi yeşil olduğu için halk arasında "yeşil peri" olarak da anılır. Kimi zaman likör olduğu söylense de şeker ilavesiz olduğundan sert içkiler sınıfındadır ve sulandırılarak tüketilmesi tavsiye edilir. (Ç.N.)

ON ALTI

Yeşil Peri

SANATÇILARIN ÇALIŞMA ALANI
RMS ETRURIA
4 OCAK 1889

"Yakayı istediğiniz kadar çekiştirin," diye fısıldadı Mephisto. Sanatçıların çalışma alanının kapısının dışında duruyorduk. "Ama inanın aniden yapraklar filizlenip büyümeyecek. Bu, dekoltenin amacını suya düşürür."

Ona en sert bakışlarımla baktım. Ama telkâri maske takarken istediğim etkiyi yarattığını söylemek zordu. "Beni böyle giydirmenize izin verdiğime inanamıyorum. Kankan dansçısı gibi görünüyorum. Halam bilse kalp krizi geçirirdi."

"Annemin yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu görebiliyorum." Liza kendi maskesinin arkasından gülümsedi. "Belki topluma takdim balom için bu temayı önermeliyim."

Kendimi ne kadar çıplak hissetsem de gülümsedim. Amelia hala bizim şu anki hâllerimizi görse büyük ihtimalle Jozefin koltuğa düşüp bayılırdı. Liza'nın kostümü de benimkine benzerdi. İkimiz de kırmızı siyah çizgili, Mephisto'nun söylediği gibi *dekoltelerimizi*

cesurca gösterecek şekilde sımsıkı bağlanmış korseler ve siyah tayt giyiyorduk. Ancak nasıl olduysa Mephistopheles, fazladan süsleme ler eklediği bu şatafatlı elbiseyi bana giydirip kendine benzetmeyi başarmıştı.

Açık göğüs dekoltem pullarla kaplıydı. Bakışları, bedenimin çıplak olmanın sadece bir adım uzağındaki bölgelerine çekiyordu. Beyaz iç çamaşırlarımın fırfırları ve dantelinin kenarları gümüş rengiydi. Zaten kostümümün Ay Işığı Karnavalı'na ait olduğunu gösteren tek şey de buydu. Ancak eteklerimi kaldırıp bacaklarımı göstermeyi reddettiğim için kimse bunu göremeyecekti. Siyah-kırmızı pullarla işli silindir şapkam, Mephisto'nun açılış gecesi giydiğinin neredeyse tıpatıp aynısıydı.

Harry, Liza'ya keyifle gülümsedi. "Sizin şu yaşlı hanımefendiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"*Anne*, daha uygun olacak," dedi Mephisto ciddi bir tavırla. «*Yaşlı hanımefendi* biraz kaba bir Amerikan tabiri."

Liza bu düzeltmeyi umursamadı. "İçeri giremez miyiz artık? Madem sadece bir saat kalacağız, iyi değerlendirmek istiyorum." Kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "Lütfen... Göz kamaştırıcı görünüyorsun, Audrey Rose. Sen de bu gece kendini biraz rahat bırak. Biraz eğlen, keyfine bak. Sadece biraz neşeleneceğiz."

Erken saatlerde yanan bir ceset gördükten sonra *eğlenmenin* pek uygun olduğunu düşünmüyordum ama bunu bir kenara bıraktım. Hangi sanatçının ölüm saçmaktan hoşlanabileceğini bulmam gerekiyordu ve içkili bir gece toplantısı, bilgi toplamak için mükemmel bir ortam olabilirdi. Gerçi müziğin titreşimine bakılırsa parti, kötü bir fikir de olabilirdi. Bakışlarımı gözler önüne serilmiş göğüs dekolteme indirerek derin bir iç geçirdim. Özellikte içkili ortamlarda yapılan çılgınlıkları anlatarak bana takılan Thomas, bu küçük gösterimi kaçırdığı için delirecekti.

"Gözlerinizi iyi açın." Mephisto kapıyı itti. Bir gece önceki dizenli çalışma alanının aksine oda şimdi karmakarışıktı. Müzik gürü

güm duvarlara vuruyor, maskeli sanatçılar haz veren tempolar eşliğinde dans ediyordu. Benimkine benzer kankan elbiseli kadınlar yan yana sıralanmış, bacaklarını yukarıya kaldırıyor, iç çamaşırlarını gözler önüne seriyorlardı.

"Konukları uyardığın yaramazlık bu muydu?" Birbirini kovalayan düşüncelerimi kontrol etmeye çalışıyordum. Tepede yanıp duran ışıklar, her an sönecek kadar kısıktı.

Süte benzer yeşil bir içki insanların çenelerinden aşağıya, yerlere dökülüyordu ama insanlar ne bunun farkındaydı ne de umursuyordu. Bakışlarım bir görüntüden diğerine kayıyor, kalbim davullarla birlikte atıyordu. Daha önce bu kadar çok bedeni hareket hâlinde bir arada görmemiştim. Bu kadar çok insanın birbiriyle böyle şoke edici bir şekilde dans ettiğini de. Palyaçolar fıçıların üzerinden atlıyor, sonra yerde taklalar atıyor, makyajları akana kadar karınlarını tutarak kahkahalarla gülüyorlardı. Kocaman oda baştan aşağı farklı yerlerden tüten sigara dumanıyla kaplıydı. Doğruca Şeytanın Evi'ne girmiştim.

Bu korkunç bir hata olmuştu. Geriye doğru bir adım attığımda kendimi, beni bekleyen Mephisto'nun kollarında buldum. Bana doğru eğildi, gürültünün içinde duyurabilmek için sesini yükseltti. Kalabalık odanın sıcaklığına rağmen tüm bedenim ürperdi.

"Bu, Bayan Wadsworth, gösterinin gürültülü kısmı." O kadar yakın duruyordu ki nefes alırken göğsünün inip kalktığını hissediyordum. "Aynı zamanda temel kuralların ilkini hatırlama zamanı. Kafanı *kaybetme*."

"Endişelenmeyin. Ben..."

Jian bir parende atarak bize yaklaşınca geriye doğru irkildim. Ondan kaçayım derken neredeyse Mephisto'ya çarpıyordum. Jian, kankan dansı yapan kadınlar kadar etkileyiciydi. Her zamanki öfkeli bakışlarının aksine şimdi bana sırıtarak bakıyordu. "*Gerçek* gösteriye hoş geldiniz!"

Çok yakın arkadaşmışız gibi bir kolunu omzuma attı ve beni Mephisto'dan uzaklaştırdı. Arkama, gülmemek için kendini tutan Mephisto'ya doğru baktım. Onun yardım etmesine güvenemeyecektim demek ki. Gözlerim etrafta dolaştı ama Liza ve Houdini çoktan cümbüşe katılmıştı. Galiba tek başıma kalmıştım.

"Neler yapabileceğini görelim," dedi Jian, dili dolaşarak. "Benimle dans et!"

"Ah... Pek sanmıyorum..."

"Hah!" diye bağırdı davulların sesini bastırarak. "Düşünme. Sadece dans et."

Ben onun teklifini nazikçe reddedemeden beni kendi etrafımda döndürdü. Ben eteklerim açılarak fır fır dönüp başka bir dansçıya çarptım. Yeniden partnerinin kolları arasına dönen kadın, başını geriye atarak kahkahayla güldü. Eteklerimi indirmeye çalışırken neredeyse düşüyordum. Aynı anda Jian bacakları iki yana açılmış bir şekilde yere düştü.

"İyi misin?" diye bağırdım. Canı çok acımış olmalıydı. Ama aynı hızla ayaklarının üzerine doğruldu ve tek bacağını havaya atıp dizinin altından ellerini çırptı.

Haylaz, yabani ve özgür bir gülümsemeyle, "Hadi ama! Denesene... Çok hoşuna gidecek!" dedi.

Elime çatal batırmaktan daha çok hoşlanacağımdan emindim. Başımı salladım ve buzlu su gibi görünen fıçıların sıralandığı bir masayı gösterdim. Serinletici bir şeyler içmek iyi bir fikir olacaktı. Hem belki soğuk su, onun biraz olsun ayılmasına da yardımcı olabilirdi. "Ben susadım."

Bakışları benim gösterdiğim yöne doğru kayınca kaşları birbirine değecek kadar çatıldı. Sonra gözleri belli belirsiz kaydı, gülümsedi. "Ah. Harika bir fikir. Mephisto'nun hayranlığını anlamaya başlıyorum."

Müzikten onu zar zor duyabiliyordum ve konuşmayı devam ettirmeye değmeyeceğine karar verdim. Hem onun gerçekten bana abayı yaktığına inanırsa bu, oynadığımız oyunun başarılı olduğu anlamına gelirdi. Kalabalığın içinden kendimize yol açtık. Gerçi kalabalığın çoğu Jian geçerken kendiliğinden ikiye ayrıldı. Başka bir heyecanlı dansa sürükleneceğim endişesiyle onun hemen arkasında yürüyordum.

Jian doğruca ilk fıçıya gidip bir içki hazırladı. Fark ettirmeden etrafımı incelerken karanlık köşelerde öpüşen insanları gördüm. Cassie'nin kollarını Mephisto olmadığı belli olan genç bir adamın boynuna doladığını fark edince kaşlarım, saçlarıma kadar havalandı. Onun vücudunu türlü şekillere sokan cambaz olabileceğini düşündüm ancak bedenleri birbirine dolanmış olduğundan bunu net olarak söylemek zordu.

Jian bana bulanık bir içki uzatıp bakışlarımı takip etti. "Onun için endişelenme. Onunla Mephistopheles arasında bir şey yok. En azından bir süredir."

İçkiyi alıp kokladım. Çok güçlü bir kokusu yoktu ama çıkarım yapma yeteneğimi zayıflatacak bir şey yapmak istemiyordum. "Üzüldü mü? Mephisto'yla..."

"Mephisto'nun seninle ilgilendiğini gördüğünde mi?" Bir kahkaha attı. "Bu kadar minyon birinin böylesine bir kriz geçirdiğini hiç görmemiştim. Kostümünü parçaladı ve neredeyse Andreas'ın sihirli aynasına bir ayakkabı fırlatıp onu paramparça edecekti." Başkışları benim hiç dokunmadığım içkime kaydı. İçkiyi ona verdim, tek yudumda ağzına dikti. "Görülecek şeydi."

"Andreas agresifleşir mi?"

Maskesinin arkasından gözlerinin irileştiğine yemin edebilirdim. "Yani, Andreas'ın kalbini kırardı." Yeni bir içki hazırlarken yerinde hafifçe sallandı. "Zaten Cassie sana kızgın değil. Kızdığı biri varsa o da Mephistopheles. Kendine dikkat etse iyi olur. Cassie, ders veren

tiplerdendir. Son adamın hâlini görmeliydin." Başını salladı. "Aslanların yanında çok daha iyi durumda olurdu."

Cassie'yi daha yakından izlememeye çalışıyordum. Şimdi aynı genç adamı duvara dayamış, boynundan öpüyordu. Cassie sergilemekte tereddüt etmese de bu, araya girilmeyecek kadar mahrem bir andı.

"Sebastian."

"Şu bedenini her türlü şekle sokan cambaz mı?"

"Evet, Cassie'nin kocası." Jian, benim şaşkın ifademe güldü.

Biri bir lambayı patlatmak için tam o anı seçmişti. Cam parçaları yağmur gibi yağarken kendimi yere atıp ellerimle başımı korumaya aldım. Oda, şimdi çok daha karanlık olmuştu. Sanatçılar azalan ışığı sevinçle karşıladılar. Yavaş yavaş ayağa kalkarken nabzım kuş gibi kanat çırpıyordu. Bu çılgınlıktı. Ahlak sınırlarını gittikçe daha çok zorlayan ortamdan hiç etkilenmeyen Jian, bir içki daha devirdi ve sendeleyerek sıradaki fıçının yanına gitti. Daha fazla içerse ondan işime yarayacak bilgileri alamayacağımdan korkuyordum. Gerginliğimi bir kenara bırakarak onun peşinden gittim.

"Cassie ve Sebastian evli mi?" diye sordum. "Sebastian, Mephisto'ya çok öfkeli olmalı."

Ortada böyle bir duygu varsa bu, karnavalı mahvetmek için yeterli bir dürtüydü. Acaba ölüm saçan bir ikili olabilirler miydi? Birbirlerinin elbiselerini çekiştirirlerken onlara dikkatle baktım. Bazıları için kıskançlık da güçlü bir dürtüydü. İkisi de bu duygu yüzünden acı çekiyor olabilirlerdi. Sebastian, karısı başka bir adamın peşinden gittiği ve Cassie de bir kenara atıldığı için. Thomas'ın yanına koşup ona aklımdan geçen son teoriyi anlatmak istiyordum ama kahrolası anlaşma, bunu yapmama engeldi.

"İkisi de ne isterlerse onu yaparlar. Onlar için böylesi uygun." Jian, yarı açık gözleriyle bana baktı. "Hey... İçkini bitirmemişsin."

Bana verdiği içkiyi iki defa kendisinin kafaya diktiğini söyleme gereği duymadım. "Şerrrefffffe kallldıralımmm."

"Bir sonraki sefere ertelemeye ne dersin," diye önerdim. Kelimeleri, gittikçe daha çok birbirine karışıyordu. Eliyle bana dur işareti yaparak iki içki daha yapmaya gitti. Sanki dünyanın kaderi bu iksire bağlıymış gibi yaptığı işe özel bir dikkat veriyordu. Köşede tutkuyla kendinde geçen kişilerin üç insanın ölümünden sorumlu olabileceğinden endişe duymasaydım daha çok eğlenirdim.

Jian, her içkinin içine bir parmak yeşil sıvı döktü. Sonra bardakları devirmeden üzerlerine delikli kaşıklar koymayı başardı. Hâli düşünülürse bu bir mucizeydi. Sonra kevgirlerin üzerine küp şekerler yerleştirdi ve ateşe verdi. Ateş sönünce her şeyi su fıçısının üzerine koydu.

Karamelize olmuş şekerleri fıçının tıpasının hizasına getirdi ve suyu açtı. Buzlu su, şekeri küçük parçalara ayırarak ağır ağır kadehin içindeki sıvıya damlamaya başladı. Açık yeşil renk birden bir buluta dönüştü. Bu, bana yasaklı olan bir içkiyi hatırlattı. Sonunda ne olduğu kafama dank etti. Absent.

Merakıma yenik düşerek kadehi aldım ve loş ışığa doğru tuttum. Hem zengin evlerinde hem de genelevlerde son derece yaygındı. Bazıları bunun halüsinasyonlara neden olduğunu iddia ediyordu ama bu, fazladan pelin otu eklendiğinde doğruydu. Dudağımı ısırdım. Denemeyi çok istiyordum ama aynı zamanda duyarlı davranmam ve ipuçlarını toplamam gerekiyordu.

Biri yanıma geldi ama etrafta itişip kakışan bir sürü insan olduğundan bunu hiç önemsemedim. "Bunu içiyormuş gibi mi yapacaksın?" Birden dikkat kesildim. Cassie, kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. "Yoksa biraz yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hiçbir şeyi içiyormuş gibi davranmıyorum."

"Belki." Dikkatle beni inceledi. "Ama yapar gibi göründüğün başka şeyler var, değil mi?" Bakışları bir anlığına benden ayrıldı. Onun Mephistopheles'ten bahsettiğini anlamak için bakışlarını ta-

kip etmeme gerek yoktu. "Sen âşık olmuş gibi davranıyor olabilirsin ama o rol yapmıyor."

Güçlükle yutkundum. Onun sözlerinde en küçük bir düşmanlık bile hissedemiyordum. Olan tek şey samimi bir duyguydu. Sanki kötü adamlara karşı savaşan kız kardeşlerdik. Kadehi dudaklarıma kaldırdım. "Tavsiyen için teşekkürler," dedim. "Ama burada olmaktan gerçekten çok keyif alıyorum."

Jian'ın yaptığını birkaç kez gördüğüm gibi içkiyi başıma dikmeye niyetlendiğim sırada bir el kadehin ağzını kapattı. Dudaklarım, ay nakışlı eldivene yapıştı. Sanki yanmış gibi kendimi hemen geri çektim. Mephisto bana bakarak başını salladı. "Bu, sizin için biraz fazla büyülü olabilir, Bayan Wadsworth. Sizi odalarınıza tek parça hâlinde götürmek istiyorum. Tanrı korusun, aksi bir durumda Thomas Cresswell beni düelloya çağırır."

Gözlerimin içine bakıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa benimle gerçekten ilgilendiğine yemin edebilirdim. Nazikçe onun elini bardağımdan uzaklaştırdım. Seyircilerimiz olduğunun farkındaydım. Onun da farkında olduğuna hiç şüphem yoktu. Tam da bu yüzden Thomas'tan bahsetmemesi gerekirdi. "Benimle bir içki için."

"Geç oldu."

Tek omzumu silktim. "Keyfiniz bilir!"

Onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden içkimi kafama diktim. Bir hanıma yakışmayan ve çok sert bir içkiydi. Bayılmıştım. Meyan kökü tadı ve boğazdan aşağıya inerken hoş bir yakışı vardı. Şaraptan farklı olarak midemden bütün eklemlerime tatlı bir sıcaklık yayılmaya başladı. Bedenim sanki kuş gibi hafiflemişti. Kısık sesler yükselmiş, renkler canlanmıştı. Yakınlarda biri kahkaha ile gülüyordu ve ben, nedensizce onlarla birlikte kıkırdıyordum.

"Gelin, sizi yatağınıza götürelim." Mephisto nazikçe kolumdan tuttu, alnı kırışmıştı. Bu tür durumlarda rol yapmakta gerçekten çok iyiydi. Neredeyse benim için endişelendiğine beni bile ikna etmişti.

Onun elinden kurtuldum. Jüponlarımı kaldırarak bir ok gibi fırladım. Kaba kumaşı ellerimin arasında hissetmek harikaydı. Birden odanın içinde hoplayıp zıplamak, bacaklarımı havaya kaldırarak dans etmek istedim. Herkesin bu kadar mutlu görünmesi hiç şaşırtıcı değildi. Bu içki sihrin ta kendisiydi. Yüzü tamamen maskeli olan bir kadın elini uzatarak beni çağırdı. Kol kola girmiş birkaç kadın, aynı anda bacaklarını kaldırarak dans ediyordu. Aniden bu, dünyada yapılacak en mantıklı şey gibi göründü.

Hiç tereddüt etmeden onun elini tuttum ve eğlenceye katıldım. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi, canlı ve gürültülü atıyordu. Daha önce hiç böyle dizginlerinden boşanmış gibi hissetmemiştim. Yargılardan ve engellerden bu kadar uzak ve özgür... Tüm ailem bu davranışlarımdan ürkerdi. Bildiğim kadarıyla Thomas bile şaşırırdı. Ama umurumda değildi. Bu karanlık. Cinayet. Suç. Üzüntü. Kayıp. Ölüm. Bütün duygular evrene salınması gereken birer balonmuş gibi davrandım ve onların hepsini serbest bıraktım.

Her bacak değiştirişimde daha yükseğe savuruyordum. Tenimi, daha önce bir toplulukta gösterdiğimden çok daha fazla gösteriyor olmam umurumda değildi. Gözlerimi yumdum ve ritimle bir oldum. Gerçekten özgür olduğumu hissediyordum.

İki güçlü el belimden kavrayıp beni havaya kaldırdı. Kahkahalarla gülerek eteklerimi salladım. İçimde gittikçe artan bir heyecan vardı. Liza haklıydı. Biraz eğlence, gecenin ciddiyetini azaltmıyor ama garip bir şekilde onunla başa çıkmaya yardımcı oluyordu. Etrafım ölümle çevriliydi ama hayat da vardı. Bu çalıntı anlarda, sağ olmanın değerini daha çok anlıyordum.

Dudaklar kulağıma değince içgüdüsel olarak o temasa doğru eğildim. Bir an için nerede ve kiminle olduğumu unutmuştum. Yere doğru alçalıyordum. Ayaklarım yere değdiği anda döndüm. Mephisto'nun gözleri şaşkınlıktan irileşmişti, aniden geriye doğru sendeledi. Onun tahmin ettiğim kişi olmamasının hayal kırıklığını hissetmeyecek kadar çok eğleniyordum.

"Bunu tekrar yapar mısınız, lütfen?" diye sordum. Bir an tereddüt ettikten sonra beni yanına yaklaştırıp yeniden döndürdü. Beni dans pistinde yukarıya kaldırırken o küstah tavrı yeniden belirdi. O benimle birlikte dönerken ellerimi iki yana açtım. "Kendimi bir peri masalında gibi hissediyorum."

Beni yeniden yere indirdiğinde gözleri sevinç doluydu. "Peşinde koştuğunuz bir peri masalıysa sizi lanetleyip bir tabuta ya da seçtiğiniz bir kuleye kilitlerim. Sonra sizi uyandırmak için öperim ve sonsuza kadar mutlu yaşarız. İşler böyle yürüyor, biliyorsunuz."

Başımı salladım. "Gerçekten büyüleyici birisiniz, değil mi?"

"Ben sizin büyüleyici beyaz atlı *prensinizim*, Bayan Wadsworth."

Saatler geçmiş kadar uzun gelen bir süre boyunca tekrar konuşmadık. Ama ben dans ettim, kahkahalarla güldüm. Öyle ki bir karnavalda geçirilecek hayatın hiç de kötü bir kader olmadığına artık ikna olmuştum.

ON YEDİ

Kartlardaki Bir Şey

AUDREY ROSE'UN KAMARASI
RMS ETRURIA
5 OCAK 1889

Güneş doğmadan önce kalktım. Kabinimdeki lombozdan dışarıya bakarak neredeyse siyah olan suların güneş doğdukça ve ufukta yükseldikçe altın sarısına dönüşmesini seyrettim. Deniz çalkantılıydı. Sanki yaklaşan bir kış fırtınasının habercisiydi. Arkamı döndüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Derin uykuda olan Liza, ayaklarını yorganın üzerine çıkarmış, karamel rengi saçları yastığının her yerine yayılmıştı. Gizlice karnavalın partisine gittiğimize ve orada kankan dansı yaptığıma inanamıyordum. Çok pervasızca bir hareketti ve yaşananlar endişe vericiydi. Sadece yapmakla kalmamış bunları yapmaktan çok zevk almıştım. Keşke Thomas da bize katılabilseydi.

Bunları kafamdan çıkarıp sessizce küçük makyaj masama ilerledim. Kamaramıza döndükten sonra bir ara yazdığım notlara göz attım. *Etruria*'ya bindiğimizden beri yaşanan tüm garip olayları sıralamıştım.

Notlardan birinde, "Bayan Arden öldürüldü, her ne kadar kanıtı saptanamasa da büyük olasılıkla zehirlendi. Bedenin bulunmasından önce sahnede bulunan kart: Maça Ası. Birbiriyle bağlantılı mı? Babası doktor. Tarot kartlı mizansen: Kılıç Yedilisi," yazmıştım.

Bir diğerinde, "Çalınan ipek kumaşlar, eşarplar," yazılıydı.

Yazdığım üçüncü kâğıtta ise, "Bayan Crenshaw zehirlenerek öldürüldü. Bir kart bulunmadı. Tarot kartlı mizansen: Yıldız," kelimeleri vardı.

Tarot kartlarının anlamlarını çözümleme çabamın sonucunda varabildiğim en iyi netice, Yıldız'ın 'dönüşüm' anlamına geldiğiydi. Bunun, önümdeki vakaya ve cinayete nasıl uyduğu konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Bir sonraki kâğıtta, "Olivia Prescott, ilk öldürülen kişi. Bıçaklandı. İskambil kartı bulundu: Sinek Ası. Babası vali. Tarot kartıyla mizanseni: Kılıç Onlusu. İhanet. Kelimenin tam anlamıyla sırtından bıçaklanmak," yazıyordu.

Parmaklarımla kâğıtların üzerinde tempo tutarak arkama yaslandım. Burada bir ipucu olmalıydı, vakaları birbirine bağlayan bir şeyler. Belki de aynı anda gerçekleşen farklı iki gizemli olay söz konusuydu. Biri sıradan bir hırsızlık, diğeri ise kadınların öldürülmesiydi. Üstelik bu, tarot kartlarını hayata geçiriyormuş gibi yapılıyordu. Tenim, sanki mezarda, böcekler üzerimde geziniyormuş gibi karıncalandı. Thomas'ın bir konuda haklı olduğunu biliyordum. Suçlular, kimliklerini gizleyerek kıtalar arası geçiş yapmak için bu gemileri kullanıyorlardı. Peki, gemimizde gerçekten iki suçlu birden olabilir miydi? Bu ihtimal dışı değildi. Sonuçta yüzlerce yolcu arasında iki suçlu olması, o kadar fazla bir sayı değildi.

Bayan Crenshaw'ın kamarasına tekrar girmek istiyordum. Midesinde bulduğumuz çikolatalı kekle odasındaki örneği karşılaştırmak istiyordum.

Biri hafifçe kapıma vurdu. Çay servisi ya da görevlilerden biri olduğunu düşünerek kapıyı açtım. Gözlerimi kısarak sabahlığımın

önünü sıkıca kapattım. Omzumun üzerinden arkaya şöyle bir baktığımda kuzenimin hâlâ hafifçe horladığını, nefesinin sakin ve düzenli olduğunu gördüm.

"Bana uğramak için biraz erken değil mi, Cresswell." Görülmediğinden emin olmak için koridora göz atarak onu içeri çektim. "İnsanlar geceyi burada geçirdiğini düşünecekler." Onun dudaklarının kıvrıldığını ve gözlerinin irileştiğini gördüm. Seni şeytan... "Ki senin istediğin de bu zaten."

"Bu suçlamayla beni incitiyorsun, Wadsworth. Ben böyle art niyetli biri miyim?" Elini kalbine götürerek hafifçe sendeledi. "Belki de sadece sana çay getirmişimdir."

"Öyle mi? Yaptığın bu mu?" Gözlerimi onun boş ellerine diktim. "Neyse, unut gitsin. Buradasın ve aslında bu çok iyi oldu. Gel de şunlara bir bak. Ama sessiz ol." Rastgele görünen ipuçlarını ona gösterdim. Yatak odamda, üzerimde sadece sabahlığımla olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Neyse, en azından yalnız değildik. Ama beni öpmeye başlarsa onu durdurmayı isteyeceğimi pek sanmıyordum. Dün gece onu çok özlemiştim. "Bunlarda bir düzen ya da yasa görüyor musun?"

Thomas şapkasını çıkarıp birkaç adımda odanın diğer ucuna geçti. Kaşlarını çatarak masanın üzerindeki kâğıtlara göz attı. "Olivia Prescott ilk gece öldürüldü ancak Bayan Crenshaw biz yola çıkmadan önce kayboldu. Cesetleri bulma sıramız onların öldürülme sırasını göstermez."

"Thomas." Aklımda yeni bir fikir beliriyordu. "Bana, kendimi bir katilin yerine nasıl koyabileceğimi öğretir misin? Hani ilk karşılaştığımızda yaptığın gibi."

Ellerini bacaklarına vurdu. "Amcanın sınıfında olduğumuz zaman gibi mi?"

"Evet." Hâlâ uyumakta olan kuzenime baktım. "Hani Karındeşen Jack gibi davranıp ilk kurbanının içini boşalttığın zaman olduğu

gibi. Bunu yapmayı öğrenmek istiyorum. Karnavaldaki tüm sihirlerden çok da farklı bir şey olmasa gerek, değil mi?"

Thomas garip bir ifadeyle bana baktı. "Sanırım ikisi de biraz rol yapmayı gerektiriyor. Ama benim metodumun kılıç sallayan adamınkinden daha bilimsel olduğunu düşünmek istiyorum."

"Yine de ben hâlâ..." Kapım yeniden çalınca sözlerimi Anisha-a'nın alevleri yuttuğu kadar çabuk yuttum. Saklayacak başka yer bulamadığımdan Thomas'ı sandığıma doğru itekledim. Liza kıpırdandı ama uyanmadı. "Hemen içine gir... Çabuk!"

Thomas tartışmadan iki büklüm olarak sandığın içine girdi. Doğrusu böylesine uzun boylu birine göre etkileyici bir ustalıktı. Eteklerin çadır görevi görerek onu saklayacağı umuduyla üzerine giysilerimden birini attım. Sabahlığımın önünü düzelttikten sonra kapıyı bir parça araladım.

Mephisto kapıya yaslanmış, gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Nefesim, yumruk yemiş gibi bedenimden ıslık hâlinde çıktı. Bu olabilecek en kötü durumdu. Anlaşmamız yüzünden Thomas'ın konuşmamızı duymasına izin veremezdim. Ve odamda genç bir adam olduğunu ona söyleyemezdim. Mephisto dün geceki kankan dansıyla ilgili bir şey söylerse ben itiraf edene kadar Thomas'ın bu konunun peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Merhaba, Bayan Wadsworth. Başka birini mi bekliyordunuz? Bir yumurta yutmuş gibi görünüyorsunuz."

Kendini içeriye davet ettirmek için bir hamle yaptı ama ben kollarımı açarak ona engel oldum. Kısık bir sesle, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Size de iyi günler," diye karşılık verdi. "İlginç. Buluşmalarımızın geminin karanlık, kuytu köşelerinde ya da uygunsuz saatlerde benim kamaramda gerçekleşmesini sorun etmiyorsunuz. Ama Tanrı esirgesin, ben sizinle özel bir görüşmeye gelemiyorum. Çok yazık."

"Benimle konuşmak istiyorsanız buluşmak için bir yer seçelim," dedim daha kısık bir sesle konuşmaya çalışarak. "İnsanların arasında. Daha uygun bir kıyafetle ve refakatçi eşliğinde."

"Dün gece refakatçiniz Liza mıydı?" Odamı inceleyerek içeriye göz attı. "İçeride, bilmem gereken gizli bir aşığınızı mı saklıyorsunuz?"

"Neşterlerimi parlatıyordum," dedim komodinimin üzerindeki doktor çantasını göstererek. "Dikkatli olmazsanız bıçaklarımı, sizin o parıltılı takımlarınızın üzerinde kullanabilirim."

"Tehditler savurmak uygunsuz bir davranış ve size hiç yakışmıyor." İncinmiş gibi yaparak burnunu çekti. Tam gitmek üzereyken geri döndü. Şafak vakti bile maskesini takmayı ihmal etmemişti. Doğan güneşin turuncu-kırmızı ışıkları maskesinden yansıyordu.

"Ah, Bay Cresswell'e şapkasını unutmamasını hatırlatmalısınız. Makyaj masasının üzerinde olduğunu görüyorum. Başkalarının yanlış bir izlenime kapılmasını istemezsiniz, değil mi? Neyse ki kuzeniniz uyuyormuş gibi yapıyor. Yoksa insanlar, gerçekten dedikodu yapmaya başlayabilirler."

Ben inkâr edemeden ya da şapkanın benim olduğunu söyleyemeden Mephisto ellerini cebine sokup hızlı adımlarla uzaklaştı. İç karartıcı ıslığının sesi, rüzgârın ve dalgaların sesine karışıyordu. Ona karşı tüm nefretimi toplayabilmek için ellerimi yumruk yaptım. Etrafında, yaptıkları her can sıkıcı gözlemi paylaşma gereği hisseden iki erkeğin olması insanı sinir etmek için yeterliydi.

Kapının kapanma sesiyle elbiseleri bir kenara iten Thomas'ın kaşları havalandı. "Amcanın size göz kulak olmamı istediği düşünülürse şu an, Mephisto hakkında konuşmak için iyi bir zaman olabilir. Bu saatte sana uğramasını gerektirecek kadar önemli olan şey ne? Bu seviyede uygunsuz davranışlarda bulunmanın yalnızca benim uzmanlık alanım olduğunu bilmiyor mu?"

Ona doğru yürüdüm, eğildim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Aramızda ipek kumaş olmadan onun sıcaklığını hissetmenin

tadını çıkardım. "Çok yakında her şeyi konuşacağız, söz veriyorum. Ama şimdi giyinmem gerek. Sen de biri seni burada görmeden gitmelisin."

Uyuyan kuzenime kaçamak bir bakış attıktan sonra dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Önce yumuşak ve nazikçe, sonra nezaketi bir yana bırakarak onu öptüm. Thomas dikkatinin bu şekilde dağıtılmasından hoşlanmış görünüyordu. Öpüşmemiz gittikçe daha tutkulu bir hâl alırken beni kendine çekti. Büyük bir çaba göstererek onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurup sandığın yanına çömeldim. Bu kesinlikle en sevdiğim el çabukluğuydu.

"Kimsenin yanlış bir izlenime kapılmasını istemeyiz," dedim, gülümsememi saklamayı beceremeyerek. "Bizim öpüştüğümüzü sanabilirler."

"Ve biz bunu hiç istemeyiz." Thomas başını salladı ve nasıl olduysa yeniden öpüşmeye başladık. "Bu çok uygunsuz olur. Burada yalnız olmak. Evlenmek istediğim kızın odasında. Beni sürekli reddeden kızın."

"Thomas... Ben... Seni reddetmediğimi biliyorsun," dedim. "Sadece bu işi en doğru şekilde yapmak istiyorum. Babam bunu hak ediyor. Lütfen, bunu tereddüdüm olduğu şeklinde yorumlama. Ben..."

"Bir düğün mü?" Liza, gözleri mutluluktan irileşmiş bir hâlde yorganın altından fırladı. "Bunu planlamaya mutlaka yardım etmeliyim! Hangi mevsimi düşünüyorsunuz? İlkbahar muhteşem olur. Çiçekler ve pastel renkler! Gerçi doğru ve dikkatli bir çalışmanın sonucunda kış da nefes kesici olur. Buz mavisi ve beyazlar içinde siyah saçların harika görünür."

"Bir düğün ya da nişan. Her mevsim ya da durum bana uyar."

Bir hamlede sandığın içinden çıktı, benim ayağa kalkmama yardım etti. Masum bir öpücük kondurduktan sonra makyaj masasının üzerinden şapkasını aldı. Gülümseyerek, "Ayrıntıları daha sonra düşünürüz," dedi. Bakışları yeniden masanın üzerine yaydığım not-

lara kaydı. "Bu arada, ben de bu ipuçlarıyla ilgili neler bulabileceğime bir bakayım. Belki bazı bağlantılar kendiliğinden ortaya çıkar. Ah, bu arada, Liza!" Dönerek ona gülümsedi. "Pastel renklerle daha yakışıklı görünürüm. Eh, ilkbahar da kapıda. Belki buradan başlayabilirsin."

Şapkasının kenarına dokunarak selam verdikten sonra kamaramdan çıktı. Liza'nın düğünler hakkındaki gevezeliğini dinleyerek yeniden sandığımın yanına gittim. İpek ve kadifeleri karıştırdım.

"Baban çok mutlu olacak," dedi Liza, hülyalı bakışlarla. "Ona niyetinden bahsetmemiş olduğuna inanamıyorum. Harry'nin çok yakında bana evlenme teklif edeceğini umuyorum. Harika bir çift olmaz mıyız?"

Mephisto'nun getirdiği ve şu anda komodinimde duran mektup, gittikçe daha önemli bir hâl alıyor gibiydi. Onu okuduğu anda Liza'nın kalbi paramparça olacaktı. Gergin de olsam gülümsemeyi başardım. Bu mektubu ona henüz veremezdim. "Seni çok mutlu edecek bir adamla evleneceğinden hiç kuşkum yok."

Bu kadar sırrı, ne kadar daha kimseye fark ettirmeden saklayabileceğimi bilmiyordum.

Tarot kartında soytarı.

ON SEKİZ

Soytarı

BİRİNCİ SINIF GÜVERTESİ
RMS ETRURIA
5 OCAK 1889

Thomas'ın koluna girdim. Şimdi kalabalıklaşmış olan güvertede yürürken gemideki değişikliğe ağzım açık bakmamaya çalışıyordum. Toplantı odaları ve birinci sınıfın uzun güvertesi, sanki yüzen bir pazardaki özel karnaval çadırları gibi hazırlanmıştı.

Beylerin sigara salonu, görüntüyü çarpıtan aynalarla doluydu. Yemek salonunda ip cambazları, akrobatlar ve palyaçolar vardı. Onların çiğ renklerle boyalı yüzlerine bakınca ürperdim. Tek bir palyaço ile bir odada kilitli kalmaktansa davul gibi şişmiş bir cesedin içini açmayı tercih edeceğime karar verdim. Onların yakınlarında daha fazla oyalanmak istemediğim için adımlarımı hızlandırdım. Thomas yüksek sesle kıkırdadı. Ona ters ters baktım ama bu Thomas'ı daha çok güldürdü.

"Yemekten önce bağırsakları dışarı çıkarmakta bir sorun yok ama palyaçolar sınırlarının sona erdiği yerdeler, öyle mi?" diye sordu. "Her zaman beni şaşırtmayı başarıyorsun, Wadsworth. Ya ben de onlar gibi giyinip daha sonra kapını çalarsam? Benim fırfırlarla

kaplı kollarıma düşüp bayılır mısın? Seni yeniden hayata döndüreceksem bu makyajı yapmaya ve aptal kostümü giymeye değer."

"Beni kamarana örümcek koymaya zorlama," dedim. "Kirli oyunlara tenezzül etmeyecek biri değilim."

"Sen hoşa gidecek şekilde acımasız bir kadınsın." Bakışlarında muzip parıltılar dans ediyordu. "Peki ya bu tehditten sonra seni çok daha çekici bulduğumu söylersem?"

"O zaman senin de benim kadar karanlık yönlerin var demektir, dostum."

Güverte boyunca yürümeye devam ettik. Sebastian'ı izlemek için durduk. Bedenini soktuğu şekiller, benim anatomiye meraklı aklımı şaşırtıyordu. Merhaba demek için çenesini kaldırdı ve bir örümcek gibi güvertenin diğer ucuna kaçtı. Thomas bizi oradan uzaklaştırırken ben kahkahalarla gülüyordum.

Yeni değiştirilmiş müzik odasına geldiğimizde kalbimin iki kat hızlı atmasına engel olamadım. Girişe, geçmişin, şimdinin ve geleceğin tüm sırlarının MUHTEŞEM ANDREAS; TÜM FALLARIN MISTIK KÂHINI tarafından açığa çıkarılacağını vadeden süslü harflerle yazılmış bir levha konmuştu.

Tarot kartlarındaki ismi olan Soytarı'yı yazmamıştı. Ona inanmayı zorlaştıracağından bu, aslında akıllıca bir tercihti. Durdum ve Thomas'ı da durması için zorladım. Geleceği gördüğünü iddia eden biriyle en son karşılaşmamı hatırlamıştım. Karındeşen araştırması sırasında, Robert James Lees adındaki biri, kurbanlardan biriyle doğrudan bağlantı kurduğunu iddia ederek Scotland Yard'a yardım teklifinde bulunmuştu. Olası bir ipucunu kaçırmak istemediğimizden Thomas ile birlikte onun evine gitmiş ve yakın zamanda ölmüş birinin gizli sırlarını açıklama teklifini kabul etmiştik.

Sırtımdan aşağıya soğuk bir ürperti geçti. Açık havadaki koridorlardan gelen soğuk okyanus esintisi yüzünden olmadığını hissediyordum. Bay Lees, annemle konuştuğunu iddia etmişti. Böyle, gerçeklere dayalı olmayan saçmalıklara inanmasam bile annemin

ruhunun ona söylediği gibi aradığım şeyi bulabilmiştim. Şans ya da sadece tesadüf, bunda bir şeyler vardı. En azından araştırmaya değer bir şeyler. Belki de bu araştırmada bir ipucu bulabilirdim. Bu cinayetleri sonsuza kadar sonlandırabilecek bir ipucu.

Gemi şeytani derecede sefahatle doluydu ve umut, onların arasında en amansız günah gibi görünüyordu. İmkânsız olduğunu bildiğim bir şeylerin vaadinin beni ileri çektiğini, alaya aldığını, ayarttığını hissettim. Andreas bir şovmendi, bir kâhin değil. Annemi geri getirmesi ne kadar mümkünse bu kadınları kimin öldürdüğünü bana söylemesi de ancak o kadar mümkün olabilirdi. Thomas bakışlarımın kenetlediği levhaya sonra da yüzüme dikkatle baktı. Duygularımı inceleyip nedenlerini anlayarak kederle gülümsedi. Böyle zamanlarda ruh hâlimi okuyabilmekteki esrarengiz yeteneğine minnettar oluyordum.

"Muhteşem Andreas'ın geleceğini okumasını mı istiyorsun?" diye sordu.

"Sen kadere ya da fala inanmıyorsun."

"Evet, inanmıyorum." Thomas benim kızgın tavrıma gülümseyerek baktı. Bir erkek, bir saniye önce bu kadar çekiciyken bir saniye sonra nasıl bıçak kadar keskin olabiliyordu? Bu gerçekten çok sinir bozucuydu. "Bir süre sonra seninle burada buluşuruz."

Dudağımı ısırarak kapı yerine asılmış siyah-beyaz çizgili perdelerin arasından içeriye baktım. "Bu, bana eşlik etmeyeceğini söylemenin nazik şekli mi? Peki ya amcamın her yerde bana eşlik etmen gerektiğiyle ilgili uyarısı ne olacak? Biliyorsun, tasma ancak bir yere kadar uzayabiliyor."

"Ben asla senin bakıcın olmayacağım, Audrey Rose." Sesinde en ufak bir şaka izi bile yoktu. Thomas elimi dudaklarına götürüp öpünce kalbim bu kez farklı bir nedenle hızlandı. "Ayrıca, gelecekle ilgili kehanetlerde bulunulurken özel yeteneklerimle senin ve Muhteşem Andreas'ın dikkatini dağıtmamam son derece asil bir davranış." Ben gözlerimi devirince bir kahkaha attı. "Bu ve tabii bir

de az önce güvertede bir stantta satıldığını gördüğüm erimiş yağda kızartılmış ve üzerine şeker serpilmiş kek yüzünden."

"Yani tatlıyı bana tercih ediyorsun?" Hafifçe başımı salladım. "Gerçekten çok asil bir davranış."

"Keki kıskanma, sevgilim. Altın rengi kabuğu ve tereyağı tadı senin leziz şahsiyetinle kıyaslanamaz. Çoğu zaman." Thomas dudaklarını bükerek bir kez daha levhayı işaret etti. "Tamam... Bu gemide moda bu olduğuna göre hadi, bir anlaşma yapalım. Sana, içeriye girip yerleşmen için beş, Muhteşem Andreas'ın hayaletleri ortaya çıkarması, onları çay içip sohbet etmeye ikna etmesi için on dakika vereceğim. Sonra geri döneceğim."

"Bunun anlaşma olan tarafı neresi?" diye sordum.

"Bu bir anlaşma değil zaten. Söylediklerime dikkat edip etmediğine bakıyordum." Ona çok sert bir bakış attım. Alaycı bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. "Şaka. Biliyorsun... Bu tür şeylerde korkuncum. Ama yine de deniyorum." Dudaklarını kulağıma değdirecek kadar eğildi. İçime saplanan tutkunun gülünecek bir yanı yoktu. "Belki sana da tatlı bir şeyler getiririm."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Buradaki varlığının yeterince zevk verdiğini düşünüyordum oysaki." Onun başka bir espri yaparak kendini eğlendirmesine fırsat vermeden çizgili perdeleri aralayıp falcının odasına girdim.

İçeride kristal bir avize, sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen tavandan sarkıyordu. Avizeye bağlanmış siyah-beyaz ipek kumaşlar, kocaman bir çadırın altındaymışız hissi verecek şekilde sabitlenmişti. Odanın her yerine eşit aralıklarla yerleştirilmiş gümüş rengi mumlar, çelik şamdanlara balmumu damlatıyordu.

Andreas gölgelerin arasından çıkınca derin bir nefes aldım. Maskesi taze kan rengindeydi ve bana, yakın zamanda haşlanmış bir kafatasını hatırlatıyordu. Andreas bir süre hiç hareket etmeden orada durunca bana, ona bakma fırsatı verdi. Üzerinde, gümüş yıldız

kümelerinin işlendiği lacivert bir ceket, siyah pantolon ve eldivenler vardı.

Eğilerek selam verdi. Saçları neredeyse beyaz denecek kadar açık sarıydı. "Girişim için özür dilerim, Bayan Wadsworth. Ruhum arafta huzursuzca geziniyordu," dedi aksanlı bir İngilizceyle. "Geçmişi, şimdiyi ve geleceği sürekli araştırırken zaman bana tembel bir dalga gibi geliyor." Bunu anlamaya çalıştım ama pek başaramadım. "Ben Muhteşem Andreas'ım. Kehanet odama hoş geldiniz."

"Sizi tekrar görmek güzel." Sonunda odaya girerek başımla selam verdim. Çok fazla tabure, masa ve sandalye olmasına rağmen gümüş rengi yastıklar kümeler hâlinde odanın içine yerleştirilmişti. Bir köşeye asılmış işlemeli ve birkaç kattan oluşan tütsü kaplarından odaya baharatlı ve davetkâr bir koku yayılıyordu. Bu koku, bana Mephistopheles'i anımsattı. Nereye gideceğimi bilemediğimden dudağımı ısırdım. Yere uzanmak biraz yakışıksız geliyordu. Ama zaten maskeli bir erkekle tek başıma olmak da itibar lekeleyen bir şeydi.

"Oturun, lütfen."

Muhteşem Andreas oldukça büyük bir aynayı gösterdi. Uzun bir ayna duvara yaslanmıştı. Sade görüntüsüne rağmen nasıl oluyorsa uğursuzluk hissi uyandıran bir mobilyaydı.

"Ayna Bavyera'nın sihriyle dolu," dedi. "Sıradan bir ayna değil. Geleceğinizi gösterme gücüne sahip." Ellerini şık yeleğinin önünden aşağı kaydırdı ve göğsünü biraz kabarttı. "Tecrübelerime dayanarak müstakbel kocanızın kim olacağını göstermekte yüzde yüz başarılı olduğunu söyleyebilirim. Genç hanımların çoğu buradan memnun ayrılır."

Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı.

"Yaptığı tek şey bu mu?" diye sordum. "İnsanın geleceğini gösterdiğini sanıyordum. Ya benim geleceğimde bir evlilik yoksa? Kariyerimi ya da hayatımın diğer kısımlarını göstermeyecek mi? Biriyle

evlenmeyi hiç düşünmeyen kadınlar var. Ayna onlara ne gösteriyor?"

Andreas bana, pis bir lazımlığın yanından geçerken insanların baktığı şekilde bir bakış attı. Ancak hâlâ candan bir tavırla konuşması övgüye değerdi. "Sihrin hakkıyla olması için ellerinizi arkada bir kurdele ile bağlamam gerekecek." Ceketinden siyah renkte, kalın, saten bir kurdele çıkararak dramatik bir hareketle salladı. "Ve tabii, gözlerinizi kapatmam. Sihir işi çok değişkendir."

Aklımdan geçen nahoş cevapları tutabilmek için dudaklarımı büzdüm. Ona neden Soytarı dediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Onunla yalnızken ellerimin ve gözlerimin bağlanmasını kabul edeceğimi düşünen biri gerçekten de aklını kaçırmış olmalıydı. Bu karnavalda zalim olmayan tek bir genç erkek yok muydu? Bir an sonra, "Ne kadar değişken olduğunu tahmin edebiliyorum," dedim.

İç çekti. İlk defa önceden yazılmamış kelimelerle konuştu. "Mephisto, final için iyi bir pratik olacağını düşünüyor. Gözlerin bağlanmasının sezgi gücünü artıracağını söyledi."

Sisli görünen aynaya baktım. Böylesine donuk bir şeyin sezgisel bir gücü olduğuna hâlâ tam olarak ikna olmamıştım. "Mephisto burada olmadığına göre onun isteklerini yerine getirmekten kurtulduk." Etrafıma bakındım, tarot kartları gözüme çarptı. Onları göstererek, "Tarot falı baktırmayı tercih ederim. Araştırmamız için faydalı olabilir," dedim.

Andreas, sirk müdürünün sözünü dinlememekte biraz isteksiz görünse de gülümsedi. "Nasıl isterseniz."

Başka bir yorum yapmadan minderli tabureye oturdum ve tüm dikkatimi onun karıştırdığı kâğıtlara verdim. Onların sadece arkalarını görüyordum. Çok güzel yapılmışlardı. Yetenekli bir sanatçının elinden çıktığı belliydi. Renkleri geceden daha karaydı. Her köşesine gümüş rengi ince süslemeler serpiştirilmişti. Bir yanında, inci gibi hilalle birlikte siyah dolunay vardı. İç içe geçmiş iki ayın üstüne, altına ve iki yanına gümüş yıldızlar konmuştu.

Onlara hayran gözlerle bakarken Andreas beni yakaladı ve birini kaldırdı. "Karşınızda tek ve biricik Cirque d'Eclipse tarot." Ben kaşlarımı kaldırınca utançla gülümseyerek ekledi. "Mephisto, Ay Işığı Karnavalı temasının tüm ayrıntılarıyla temsil edilmesini istiyor. Tarot kartları gibi küçük ve önemsiz bir konuda bile."

Kartları bir yöne, sonra diğer yöne çevirerek gümüş rengi çizgilerin harika parıltısını gösterdi ama resimlerin olduğu ön yüzü asla açmadı. Kartların altında ve üstünde bulunan, birbirine kenetlenmiş iki sekizin olduğu kartlar, bana isimlendiremediğim başka bir şeyi hatırlatıyordu.

"Bunları siz mi boyadınız?" diye sordum, ellerimi kendime saklamaya çalışarak. Onların arkasını çevirmeyi ve diğer tarafında olduğunu bildiğim güzel çizimleri görmeyi çok istiyordum. "Tek kelimeyle mükemmeller. Daha önce böyle parlayan bir çizim görmemiştim."

"Ben yapmadım," dedi Andreas başını sallayarak. "Mephisto yaptı. O... Mephisto, iskambil ve tarot falını herkese öğretir. Bu konuda ustalaşmadan kimse karnavala katılamaz." Beni söylemediği şeyin merakıyla baş başa bırakarak kıkırdadı ve kartları karıştırmaya devam etti.

"Yani karnavaldaki herkes hem iskambil hem de tarot kartlarında usta, öyle mi?"

Andreas başını salladı ama ayrıntılı bir bilgi vermedi. "Bu tarot kartlarıyla ilk tecrübeniz mi?"

Kartların üzerindeki resimleri simgeleyen cesetler bir kenara bırakılırsa, evet. Ancak bunun uygun bir cevap olduğunu düşünmediğim için başımı sallayarak onaylamakla yetindim. Aynı anda aklıma yeni bir fikir geldi. Falcının kartları karıştırmasını izlerken düşünceler de beynimin içinde dönüp duruyordu. Kartları yapan Mephisto ise onları cesetlerin üzerine bırakan kişi de o olabilir miydi? Bu mantıksız düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. O bir katil değildi. Andreas'ı tekrar izlemeye başladım. Tarot kartlarında ve onla-

rın anlamlarını okumakta maharetli olduğu belliydi. Ama Mephisto sayesinde karnavaldaki diğer sanatçılar da aynı ustalıktaydı.

"Falcı olan sizseniz neden diğer herkesin kartların anlamını bilmesi gerekiyor?"

Andreas ensesini kaşıdı. "İnsanlar, geleceklerini öğrenmek için hatırı sayılır paralar öderler. Yeni bir kasabaya gittiğimizde ya tarot falına bakılan birkaç çadır kurarız ya da farklı mekânlara gideriz. Bazen Sebastian, hatta Jian bile bu rolü üstlenir. Böylece gelirimizi katlayabiliyoruz. İyi iş. Şimdi..." Andreas yüzleri masaya dönük hâlde kartları önüme koydu. "Sizin sıranız. Üstteki kartın sizinle konuştuğunu hissedene kadar desteyi karıştırın. Dikkatli olun. Sadece bir fısıltı şeklinde bile olabilir, bu yüzden dikkatle dinleyin."

Desteye uzandım ama aynı anda elimi geri çektim. "Ya kartlar hiçbir şey söylemezse?"

"Söyleyecekler. Gözlerinizi kapatmak ve tek bir soruya odaklanmak yardımcı olur," dedi Andreas. "Kendiniz ve yolunuz hakkında nasıl hissediyorsunuz? Sadece bunu düşünün, gözlerinizi kapatın ve karıştırın. Cevap kendiliğinden gelecek."

Çok sayıda duyguya odaklanarak söyleneni yaptım. Ancak kartları karıştırırken bunun çok saçma olduğu hissine kapılmaktan kendimi alamadım. Kartların bana kendimle ilgili bilmediğim bir şeyi söyleyebilecek olmaları çok aptalca bir düşünceydi. Falcıya gitme fikrine kapılmam, bu aptal karnavalın kararlarımı ne kadar çok etkilediğinin bir belirtisiydi. Belki Andreas, Soytarı ismini benim gibi çadırına çektiği insanlardan alıyordu.

Birden karnımda hafif bir kıpırtı hissettim. Bir sonraki karta geçmemi engelleyen garip bir direnç. Gözlerim açıldı, bu nasıl...

"Gördünüz mü? Ruhlar fısıltıyla ve çekiştirmeyle konuşurlar." Andreas, hoşgörülü gülümsemesiyle önündeki masaya hafifçe vurdu. Yüzünde bu ifade varken kesinlikle bir katile benzemiyordu ama sadece buna dayanarak onu eleyecek değildim. "İlkini buraya kapalı

şekilde koyun. Altı kart seçeceğiz ve sonra onları açacağız, tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes aldım. Doğruluğundan emin değildim ama amcamın sebzeleri parçalayarak yemesini ve tatlı menüsü üzerine Bayan Harvey ile atışmasını izlemenin bir alternatifiydi.

"Bu kez kalbinizin en derinindeki tutkuya odaklanmanızı istiyorum. Kendinizden bile sakladığınız gerçek ne?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kendimden sakladığım şeyi nasıl bilebileceğimden emin değildim. Ancak yine aynı direnci hissettiğimde başka bir kartı çektim. Sonraki dört soru, korkularıma, hayatta beni neyin yönettiğine, hangi güçlerin bana karşı olduğuna ve hepsinin sonucunun ne olacağına odaklanmam ile ilgiliydi. Kendi üzerime düşeni tüm ciddiyetimle yapmamdan memnun olan Andreas ilk kartı açtı. Arkasında siyah ve grinin birbirine karıştığı bir gökyüzünün olduğu, donmuş bir dağın tepesinde tek başına duran sakallı, yamru yumru bir adam ortaya çıktı.

"Ah. Ermiş. Bu kart kendinizle ilgili hislerinizi gösteriyor. İçinizde bir çatışma yaşadığınıza bahse girerim. Muhtemelen kafanızda bir sürü soru var, kendinizi yalnız hissediyorsunuz, belki de artık sabrınız tükendi. Şimdi, sizi rahatsız eden şeylerin cevabını bulana kadar geri çekilme zamanı."

"Hmm." Gözlerimi kırpıştırarak karta baktım. Kuşku, yüzümün asılmasına neden oldu. Bu, şans eseri olmuştu. İlk kartın gerçeğin bir parçasını göstermesi, aptal şansın eseriydi. Kendimi yalnız hissediyordum ve bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Bir sürü gizemi çözmek zorundaydım. Mephisto ile yaptığım anlaşma yüzünden, bazı sorunlarım için Thomas'tan bile yardım isteyemiyordum. Partnerimle işler çok daha kolay olurdu. Kendi içime çekilmekten nefret ediyordum.

Hislerimi saklamaya çalışarak sıradaki kartı açtım. Palyaçoyu andıran çiğ renkli giysiler giymiş, eklemleri birbirinden bağımsızmış gibi dans eden maskeli genç bir adam. Belli ki iç dünyam, saray

soytarısı gibiydi. Harika. Bu karta göre yapmayı en çok istediğim şey delinin teki olmaktı. Gerçi bu doğruydu. Bu akşam, göze alamayacağım kadar aptalca bir çılgınlıktı. Ama hâlâ burada oturuyor, saf biri gibi kartlarımın okunmasını bekliyordum.

"Soytarı. İlginç bir seçim. Tüm kartlar arasında sonsuzluğu gösteren tek kart." Andreas parmaklarının uçlarını birleştirerek yüzsüzce gözlerimin içine baktı. "Hayatınızda, kararsız kaldığınız biri mi var? Belki bir sevgili ya da potansiyel bir âşık? Bu kart birine karşı hissettiğiniz duygularla savaşıyor olabileceğinizi gösteriyor... Mephisto ya da..."

Hemen diğer kartı açtım. Bu konuya girmeyi hiç istemiyordum. "Dünya. Bu ne anlama geliyor?"

Muhteşem sanatsal çalışmanın başka bir örneğiydi. İki sopa sallayan, lavanta rengi elbisesinin eteği görünmez bir rüzgârla uçuşan genç bir kadın. Kartın köşelerinde farklı varlıklar vardı. Erkek, kartal, boğa ve kanatlı bir aslan.

Andreas kartın üzerine dokundu. "Bu korkularınızı temsil ediyor. Başarısızlıktan korktuğunuz için pes etmeye yakınsınız." Sonraki iki kartı açtım. İmparatoriçe ve Güneş. Hayatta beni yöneten ve bana karşı olan şeyler. "İmparatoriçe, mahsul toplama zamanını gösterir. Bir aile kurmaya başlamanız ya da tutkularınızın peşinden gitmeniz için harika bir zaman. Diğer yandan Güneş, biraz gecikme olacağını işaret ediyor. Direnebilirseniz aradığınız şeye, alevler içinde bir zaferle kavuşacaksınız."

Derin bir iç geçirdim. Bütün bunların hepsi saçmalıktı. Ama içinde bulunduğum çıkmazı rahatsız edici doğrulukta tarif ettiğini kabul etmek zorundaydım.

"Andreas?" diye söze başladım. Son kartımı görmeye henüz hazır değildim. "Yıldız'ın anlamı ne?"

Andreas dikkatimin başka bir konuya kaymasına şaşırarak gözlerini açtı. Sonra kaşları düşünceyle çatıldı. "Yıldız ilginç bir kart[illegible]. Kişisel değişimi... Umudu... Ve çabaların kutsanmasını temsil

eder. Ancak diğer kartlarla bir araya geldiğinde çok, pek çok farklı şekilde yorumlanabilir. Bu ilginizin nedeni ne?"

"Basit bir merak." Son cinayet kurbanının o kartı çağrıştırdığı üzerine bir tartışmaya girmek istemiyordum. Son kartı da çevirip sertçe baktım. Kartın ne olduğunu anlamak için altta yazan ismini okumama gerek yoktu. Sanatçı, kendi portresini çizerek harika bir iş çıkarmıştı. Mephisto'nun benzeri, sırıtarak bana bakıyordu. Gözlerindeki haylaz parıltısıyla gerçekteki hâlinin mükemmel bir kopyası olan genç bir adam.

"Büyücü," dedi Andreas, gözlerini karttan ayırmadan. "Büyük bir olasılıkla geleceğinizdeki sonuç. Ancak gerçekleştiremeyeceğiniz anlaşmalar yapmamaya dikkat edin. Şeytan, hepimizin içinde olan bir düzenbaz. Sık sık gerçeğin üzerini örterek insanın başka bir şeye inanmasını sağlar." Bu sözlerle bedenimden soğuk bir ürperti geçti. Önceki düşüncelerime o kadar benziyordu ki. Andreas sonraki sözlerinin ağırlığını dikkatle tartarak dudağını ısırdı. "Kalbinizi kime verdiğinize dikkat edin. Ve onu çalmak isteyenlere karşı daha çok dikkatli olun."

ON DOKUZ

Kopmuş Bağlar

GÜVERTE

RMS ETRURIA

5 OCAK 1889

Thomas müzik odasının karşısındaki duvara yaslanmış, kızarmış kekinin son lokmasını yutuyordu. Falcının geçici *çadırının* dışında beni gördüğünde gülümsedi ve ikinci bir keki bana doğru uzattı.

"Yemin ederim, seni Muhteşem Andreas'tan kurtarmaya gelecektim... Tabii, hamur tatlımı bitirir bitirmez. Bak..." Benim tatlımı bana gösteriyordu. "Söyle bana, bu şimdiye kadar tattığın en lezzetli şey değil mi? Tabii, benden sonra."

Kızgın bir kahkaha attım. Thomas, serserinin ve çapkının tekiydi ama bundan hoşlandığımı inkâr edemezdim. Büyücü kartının görüntüsü ve karnavaldakilerin hepsinin tarot kartlarını bildiği gerçeği içimde huzursuz bir girdap yaratsa da kızarmış hamurdan ağzıma bir parça atınca neredeyse zevkten inledim. Gerçekten de şimdiye kadar yediğim en lezzetli şeylerden biriydi.

"Tadını bu kadar iyi yapmak için ne kadar yağ kullandıklarını öğrenmek ister miyim?"

"Hmmm." Thomas bir süre bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Büyük ihtimalle hayır, Wadsworth. Yağ banyosundan çıktıktan sonra üzerlerine ne kadar şeker serpildiğini de öğrenmek istemezsin." Kolunu uzattı, birlikte ağır adımlarla salona doğru yürümeye başladık. "Andreas, geleceğine göz atmanı sağladı mı? Sihirli aynasının çok moda olduğunu duydum. Genç bir kadın, müstakbel kocası hakkında epey yüksek sesle bir şeyler söylüyordu. Görünüşe göre aynada onu görmüş ve pek memnun olmamış."

Şaşkın gözlerle ona baktım ama hiçbir şey söylemedim.

"Şaşkın sessizliğinden çocuklarımızın çok güzel ve sevimli oldukları sonucunu çıkarıyorum. Bahse girerim bana daha çok benziyorlar. Cresswell genlerim gayet etkileyicidir. Tabii, senden de tatlı, küçük şeyler olacak." Sevgiyle elimi okşadı. "Yine de kendine karşı çok katı olmamaya çalış. Hangimizin en iyi olduğu konusunda bir şey yapamayız."

Durdum. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Çocuklarımız mı?"

Thomas başını dikleştirdi. "Bilirsin işte... Büyüyene kadar eşyaların üzerine kusan, sürekli bakım isteyen küçük boyutlu insancıklar. Bir ev dolusu çocuğumuz olduğunu hayal ediyorum da..."

"Ciddi olamazsın. Ben..."

Mephisto, Jian ve Anishaa ile birlikte koridorda yürüyordu. Başını kaldırıp bizi fark edince alametifarikası olan gülümseme yüzünde belirdi. Yanındakilerden ayrıldı, yanından geçen birkaç istekli yolcuyla tokalaştı. Dün geceki dansımızdan bahsetmemesi için sessizce dua ediyordum.

"Bu ne şanslı tesadüf, Bayan Wadsworth." Elimi tuttu, öpüyormuş gibi yaptı ve havadan mürekkep mavisi bir gül çıkarttı. "Güzel Audrey Rose için bir gül."

"Ah, harika," dedi Thomas. "Şeytan, cehennemden çıkıp bize katılmaya karar vermiş. Yine de vasatın altında numaralar yaptığına dair bir fikrim yoktu."

Sirk müdürü, onu ilk kez fark ediyormuş gibi dikkatini Thomas'a yöneltti. "Şeytan. İblis. Yeraltı Dünyasının Prensi. Lucifer'ın düşmüş bir melek olduğunu ve tahminimce çok yakışıklı olduğunu unutmayalım. Rol bana uyuyorsa..." Mephisto omzunu silkti. "Neyse, sizi tekrar görmek her zaman ilginç, Bay Cresswell ama izniniz olursa sizin..." Kasıtlı olarak boş yüzük parmağıma baktı. "Arkadaşınız, değil mi? Arkadaşınızla konuşmam gerek." Mephisto bu kez gülümsemedi. Ancak Thomas'ın çenesinin seğirdiğini gördüğünde keyfi, yüzünden okunuyordu. "Endişelenmeyin. Onu hemen geri getireceğim. Tabii, geri dönmeyi isterse."

Thomas parmaklarıyla bacaklarına tempo tutarak öylece durdu. Benim reddetmemi mi bekliyordu, yoksa yanımda refakatçim olmadan onaylamadığı biriyle gezindiğimi öğrendiğinde amcamın ne kadar öfkeleneceğini mi düşünüyordu, bilemiyordum. Mephisto'ya bakarak dudağımı ısırdım. Thomas'ı bırakmak istemiyordum. Ancak sirk müdürü planladığımız buluşmamızdan önce konuşmak istiyorsa mutlaka önemli bir şeyler olmuştu. Mephisto'ya doğru bir adım attım, sonra durdum.

Thomas derin bir iç geçirdi. "Amcana rastlarsam ona hazırlanmak için biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim. Yarım saat sonra kamaranın önünde buluşuruz."

"Thomas." Ona uzanmak için bir hamle yaptım ama sonra kolum yanıma düştü. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok." Eğilerek yanağımdan öptü. Bizi seyredenlerin homurdanmalarını umursamadan devam etti. "İstediğini yapmakta *her zaman* özgürsün. Karnavalındaki biri kadınları öldürürken, süslü püslü ceket giyen, garip bir adamın peşinden, buharlı bir yolcu gemisinin iç kısımlarına gitmeyi tercih etsen bile." Sirk müdürü derin bir nefes verince gözleri keyifle parladı. "Seninle az sonra görüşürüz!"

"Ceketim bu kadar süslüyse ona neden tek gerçek aşkınızmış gibi bakıyorsunuz?"

"Thomas," diye uyardım. "Ceketi için bir şey söyleme. Akşam şekerlemesini kaçırdığı için biraz huysuz."

"Evet. Çocuk odasında sadece tek kişilik yer vardı. Ben de Bay Cresswell'in buna daha çok ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Thomas, sirk müdürüne canlanan bir cesetmiş gibi bakarken gülümsememi sakladım.

"Bayan Wadsworth?" Mephisto'nun ses tonu edepten de sabırdan da yoksundu. "Gidelim mi?"

Bana kolunu uzattı ama ben, onu görmezden gelerek gezinti güvertesine doğru yürüdüm. Zaten tarot falı yüzünden hâlâ berbat bir hâldeydim. Şimdi bir de Mephisto'nun, Şeytan'ın ta kendisinin aniden ortaya çıkışı ruh hâlimi daha da kötüleştirmişti. Duygularım gerçekten karmakarışıktı. Andreas'a kartlarının ne kadar hatalı olduğunu gösterecektim.

Güvertenin ucuna, yolcuların ve sanatçıların olmadığı kısma geldiğimizde hışımla ona döndüm. "Thomas'ı sinirlendirmeye çalışıyorsunuz. Bu bana haksızlık. Hatırlarsanız, size yardımcı olmayı kabul etmemin benim de yararıma olması gerekiyordu. Bu..." İkimizi gösterdim. "Hiç faydalı değil. Tam bu anda yardımımı istemenizi gerektirecek kadar önemli olan şey ne? Jian ve Anishaa ile çok eğleniyor gibi görünüyordunuz. Hiç de beni arıyormuş gibi bir hâliniz yoktu."

"Burada değil." Mephisto aşağıdaki katlara giden koridoru gösterdi. Loş koridorda ilerlerken ve dar merdivenlerden aşağıya inerken sırtımdan geçen ürpertimi saklamaya çalıştım. Ayak seslerimiz metal basamaklarda yankılanıyor, gelişimizi oralarda bulunanlara haber veriyordu. Ona iskambil kartlarını ve kart falının cinayetlerde nasıl bir rol oynayabileceğini sormak istiyordum. Ama diğer insanlardan bu kadar uzaktayken bunu yapmayı pek arzu etmiyordum.

Basamakların sonuna geldik. Buranın kocaman bir boşluğa açıldığını görünce şaşırdım. Bütün geminin en az üçte biri büyüklüğünde olmalıydı. Kocaman odanın iki yanına arka arkaya sıra-

lanmış demir parmaklıklı kafeslerde egzotik hayvanlar sıralanmıştı. Maymunlar, kaplanlar, aslanlar, filler, kardan daha beyaz kurtlar. Zıt renklerine hayranlıkla bakarak zebraların yanında durdum.

"Eee?" Ellerimi belime koyarak sirk müdürüne döndüm. "Bu kadar acil olan konu ne?"

Onunla burada yalnız dururken dün akşamı, onun ellerinin belimde olduğu, beni kendi etrafımda döndürürken başka biriymişim gibi kahkahalarla güldüğüm anı düşünmemeye çalışıyordum. Bir süreliğine de olsa kendimi çok özgür hissetmiştim.

"Mektubu Liza'ya henüz vermediğinizi fark ettim." Eldivenli ellerini bir kafesin parmaklıklarında gezdirdi, sonra ellerine dikkatle bakarak silkeledi. "Benim yapmamı ister misiniz? Böylece elleriniz böyle nahoş bir olayla lekelenmemiş gibi davranabilirsiniz."

"Benimle bunu mu konuşmak istediniz?" Onun ses tonu karşısında tüylerim diken diken olmuştu. "Ayrıca birinin gözlerini açarak ona gerçeği göstermek nasıl kötü bir şey oluyor?"

Mephisto kafeslerin arasında yürümeyi keserek bana döndü. "Bazen doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri görmemeyi tercih ederiz. Çünkü olabileceklerin hayalini kurmaya devam etmek isteriz. Gerçeği görmek bazen umudu yok der. Maalesef bir yan etki. Bir bilim insanı olarak bunu biliyor olmalısınız. Bazen bir tümörü çıkarabilmeniz için etrafındaki sağlıklı dokuyu da almanız gerekir, değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, yardımınızı istemiyorum. Ayrıca gerçeklerden bahsederken tümörü çıkarmak gibi şiirsel süslemeler yapmayı da diğer başka saçmalıkları da istemiyorum. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı? Yoksa tek niyetiniz beni kızdırmak mı?"

"Çok çabuk kızıyorsunuz. Kaostan hoşlandığımı unuttunuz mu? Tepkileri incelemeyi seviyorum. Hem dün gece, benden kurtulmak için bu kadar aceleci davranmıyordunuz."

Tüm tenime bir kızarıklık yayıldı.

"Söyleyecek başka bilgece sözleriniz yoksa karnavala geri dönebilir miyim?"

Mephisto aslanın kafesine doğru yürüdü. Çenesindeki bir kas öfkeyle seğirdi. "Romantik akşamınızı yarıda kestiğim için özür dilerim, Bayan Wadsworth. Ama bulduğum şeyi, herkese hükmetmeyi seven kaptana haber vermeden önce görmek isteyebileceğinizi düşündüm." Çenesiyle kafesinin arkasını gösterdi. Havadaki güçlü toprak kokusundan, samanların yeni değiştirildiğini anlayabiliyordum.

Ama Mephisto'nun bunu görmem için beni buraya sürüklediğini hiç sanmıyordum. Dikkatle biraz daha yaklaştım ve aniden geriye doğru irkildim. Kafesin zemininde kan damlaları vardı. Ama bu doğru olamazdı. Derin bir nefes alıp bıraktım. Bunun mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Sadece bir bilim insanı gibi düşünmem gerekiyordu.

"Aslanları taze et ile beslemiyor musunuz?" diye sordum. Beynim, gözlerimin gördüğü gerçeği kabul etmeyi reddediyordu. Tüm iyi illüzyonların temeli buydu. "Eminim, bu sadece..."

"Kopmuş bir kolun sonucu mu?" İlk anda fark etmediğim bir şeyi gösterdi. Bu samanların arasından çıkan kaskatı bir koldu. Bir an gözlerimi kapatıp küfür ettim.

Bu kol, kemiğe kadar yenmişti.

Bu karnaval için hazırlanmış *aşırı* ayrıntılı bir sahne değilse... O zaman hepsi gerçekti. İllüzyon ya da hile yoktu. "Evet, eminim. Bu, kafesteki tüm kanı açıklar. Böyle bir sorunu çözmek için yardımınızı istemem ne büyük bir aptallık."

Ona kızgın bir bakış fırlattım. "Bana kızgın olmanıza gerek yok. Karnavalınızı mahvetmeye çalışan kişi ben değilim. Belki de evli bir kadınla kırıştırmaya devam etmeden önce bunun sonuçlarını düşünmeniz gerekirdi."

"Karnavalım tehlikede, önünüzde kopuk bir kol var ve tartışmak istediğiniz şey benim kiminle birlikte olduğum mu?"

"Ortadaki sorunların nedeni olabileceği söz konusuyken mi? Evet."

Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Onu iterek yanından geçtim ve kafesin arkasına dolandım. Kola daha yakından bakmak istiyordum. Samanlar daha yeni yayıldığından, birinin kafesin *içinde* mi öldürüldüğünü yoksa kolun, öldürüldükten sonra mı oraya fırlatıldığını söylemek zordu.

"Aslanı hemen buradan çıkarmanız gerek," dedim. "İpucu toplamak için bütün kafesin emniyete alınması ve araştırılması lazım."

Dikkatle aslana baktım. Cesedin ne kadarını yediğini söylemek imkânsızdı. Belki de sadece dikkatimizi dağıtmak için buraya atılmış olan tek bir koldu. Büyük kedi tembel tembel kendini temizliyordu. Sadece karnının tok olmasının verebileceği bir keyifle pençelerini yalıyor, sonra onları kulaklarının arkasına götürüyordu. Bu tür bir eylemin düşüncesi bile midemi kaldırmaya yetti. Oysa bu gece, başka bir ölüm olmadan sona ermeye çok yaklaşmıştı.

"Bu hayvanın da diğerleriyle birlikte gösteride olması gerekmiyor muydu?"

Mephisto biraz daha yaklaştı. "Faydalı olamayacak kadar tok görünüyor. Büyük ihtimalle bu yüzden kafesinde bırakılmış."

"O zaman bu, gösteriden önce buraya getirildiğini gösteriyor."

Hızla değişen duygularımı bastırmak için yutkundum. Şu anda ve büyük ihtimalle sonrasında da duygularımın ortaya çıkmasına asla izin veremezdim. Amcamın laboratuvarında çok fazla şeye tanık olmuştum. İnanılmayacak kadar vahşi zulümlere... Ama bu? Bu, vahşette tamamen yeni bir seviyeydi. Bir hayvanı beslemek için bir insanı onun kafesine atmak... Bu canavarcaydı.

"Amcamı buraya çağırmanız gerek," diye ekledim, Mephisto'nun hâlâ hareket etmediğini görünce. "Ve tabii Thomas'ı. On-

lara ihtiyacımız var. Biri öldü. Bunu yapan her kimse gösterinizi mahvetmenin peşinde. Dua edin de bunun, Cassie'nin ve kocasının işi olduğunu ispat edebilelim. Aksi takdirde sorumlu tutulacak tek insan siz olabilirsiniz."

"En iyi çıkarımınız *bu* mu?" Mephisto suratını asarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Doğrusu bu, uzuvları parçalanmış bir cesede rastlayan birinden beklediğim türde bir tepki değildi. Doğrusu, suçsuzsa bunu ispatlamakta pek başarılı değildi. "Cassie ve ben, birbirimize yakışsak da asla sevgili olmadık. O istedi ama ben geri çevirdim. İşle zevki karıştırmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Ama sizin kendinizce nedenlerle bunu merak edip etmediğinizi bilemiyorum doğrusu. Belki de kıskanıyorsunuz."

"Aklınızı mı kaçırdınız? Kıskanmamı istiyorsunuz."

Mephisto bunu düşünüyormuş gibiydi. "Aslında evet, bunu istiyorum. Ayrıca bu bir yana, amcanızın ya da şu küstah yardımcısının bu işe bulaşmasını isteseydim bunu daha önce yapardım. Ben önce *sizin* incelemenizi istiyorum. *Daha sonra* o ikisini getireceğim. Sağduyulu davranmam gerek. Karnaval bu musibetlere daha fazla karşı koyamaz. Gösterileri devam ettirebilmek, müşterileri avutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama ben bile mucizeler yaratamam. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Thomas benim partnerim," diye cevap verdim. "Bizim birbirini tamamlayan yeteneklerimiz var."

"Yani? Onlardan biri olmadan bir şeye *göz atmaktan* aciz misiniz?"

Uzayan saniyeler boyunca olduğumuz yerde durarak dik dik birbirimize baktık. Bu bir irade savaşıydı. Ben bencil biri olsaydım geri çekilmez, ondan hıncımı alırdım. Ancak ilgilenilmesi gereken bir maktul vardı. Bu durumda daha yüce kararı verdim.

"Tamam," dedim ters bir sesle. "Ama birinin bu aslanı kafesinden *hemen* çıkarması gerek. Bir yaratığın beni yaralayacağından endişe ederken olay yerini doğru dürüst inceleyemem."

"Tamam," dedi Mephisto, sözlerimi tekrarlayarak. Yanımdan geçip duvardaki kancadan bir anahtar demeti aldı. "Yardımcınız olmadan bazı şeyleri yapabildiğinizi görmek güzel."

Anahtarı kilide sokup kapıyı sonuna kadar açtı. Kapının gıcırtısı büyük kedinin kükremesine ve daha tehlikeli görünmesine neden oldu. Anlaşılan benim düşündüğüm kadar tok ve uysal değildi.

"Ne yapıyorsunuz?"

Mephisto kafesin içinden bir yular aldı ve sanki yaptığı gün gibi ortadaymış gibi onu havaya kaldırdı. "İstediğiniz gibi aslanı kafesinden çıkarıyorum. Bu akşam yine Yeşil Peri mi içtiniz? Oysa bunun *bize* özel olduğunu düşünmüştüm."

"Aslanı neden *siz* dışarı çıkarıyorsunuz?" diye dayattım. "Bunu işinin ehli birinin yapması gerekmez mi?"

Sirk müdürü hoşnutsuz bir homurtuyla sırtını bana döndü ve aslana doğru yürüdü. Şimdi daha yakından bakınca hayvanın ağzının kenarlarındaki ve burnundaki kan izlerini görebiliyordum. Mephisto hayvana doğru ilerlerken kan lekelerini ya fark etmemişti ya da orada yokmuş gibi davranıyordu. Kocaman kedi pençesini yavaşça aşağı indirip onu rahatsız eden kişiye bakarken etkilenmeli miydim yoksa dehşete mi düşmeliydim, bilemiyordum.

Aslan ne kadar eğitilmiş olursa olsun vahşi kalan bir yanı her zaman olacaktı. Altın rengi gözlerindeki zeki parıltılar tüm bedenimdeki tüyleri diken diken etti. Ancak bu Mephisto'yu hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Kendi iyiliği için biraz fazla cesurdu.

"Gözünüzü dört açın, tamam mı? Kendinizi öldürteceksiniz," dedim. "Sonra sizin kanınızı ve iç organlarınızı kurbanınkinden ayırmak içi uğraşacağım."

"Böyle bir şey olursa bunu sınırsız yeteneklerinizin sınanması olarak düşünün."

Kararlı bir şekilde nefes aldım. "Bu çılgınlığı izlemeyeceğim."

"Bazen daha iyisi için elleri kirletmek gerekir," diye karşılık verdi Mephisto, omzunun üzerinden. "Bana güveniyor musunuz, Bayan Wadsworth?"

Ancak bir aptal kaderini, neredeyse hiç tanımadığı ve illüzyonlarıyla gurur duyan birine teslim ederdi. "Bu ne demek oluyor?"

Mephisto cevap vermek yerine yuları bir kırbaç gibi şaklattı. Diğer hayvanlar kafeslerinde bağrışarak harekete geçti. Bakışlarım bir kez daha kopuk kola kaydı ama gözlerimi hemen kaçırdım. Kanlı parçayı incelemenin zamanı gelecekti.

İleriye doğru hareketlendim. Sirk müdürü, aslanın ulaşabileceği mesafeye doğru ilerlerken endişelenmek dışında başka bir şey yapmak için parmaklıklara tutundum. Kedinin sakinliğinin aksine benim nabzım kontrol edemediğim bir şekilde kükrüyordu. Kesik bir kolla ilgilenmek korkunç bir işti ama bir hayvanın saldırısına tanık olmaya dayanmak çok daha kötüydü.

Aslan, artan gerginliği hissederek havayı kokladı. Kuyruğu, arkasındaki kan sıçramış samanların üzerindeydi. Her an bir saldırı için atlamaya hazır hâldeydi. Eklemlerim acıyana kadar parmaklıkları sımsıkı kavradım.

"Dikkatli olun. Lütfen."

Sadece kendimin duyabileceği bir sesle fısıldamıştım. Bu yüzden, sirk müdürü bir saman yığınına takılıp bana bakınca çok şaşırdım. Bundan sonra her şey çok çabuk gerçekleşti. Kafesine giren maskeli adamdan zaten şüphelenen aslan, aniden arka ayaklarının üzerinde ok gibi fırladı. Mephisto geriye doğru sıçradı ama yeterince hızlı değildi. Aslan, yeleğinin önüne pençesiyle vurarak hiç çaba göstermeden kumaşı yırttı. Bu pençelerin çıplak ete neler yapabileceğini hayal etmek bile istemiyordum. Ama Mephisto kaçmazsa çok yakında öğrenecektim.

"Koş!" diye bağırdım. "Çabuk!"

Mephisto düştü, tüymeye çalışan bir yengeç gibi sırt üstü sürünmeye başladı. Ölmek üzere olduğu kesindi. Kalbim savaş çığlıkları atıyordu. Aslana karşı kullanabileceğim bir şey bulmak umuduyla loş odaya bakındım. Bir baston dikkatimi çekti. Hiç tereddüt etmeden onu aldım. Bastonu parmaklıklara sürtüp, korkunç bir şamata yaratarak Mephisto'nun bulunduğu yerin tam aksi yöne doğru koştum.

Kendimce bunun dikkat dağıtmaya yetecek kadar büyük bir karmaşa olacağını ummuştum ama gerçek hiç de öyle değildi. Aslan bana dönüp bakmadı bile. Gözlerini avından ayırmadan ona doğru yürümeye devam ediyordu.

"Hey!" diye bağırdım. Bu kez bir kriket oyuncusu gibi parmaklıklara vurdum. Çıkan metalik ses dişlerimi takırdattı. Bu, aslanı en azından durdurmayı başardı. Tüm gücümle parmaklıklara tekrar tekrar vurdum. Ses, görmezden gelinmeyecek kadar yüksekti. En sonunda aslan başını çevirdi. Kuyruğunun kıpırtısından kızdığı belliydi. Hem koca kedi hem sirk müdürü aptal aptal bana bakıyordu. Sanki bir sonraki çınlamayı bekliyorlardı. "Koşsana, seni aptal!"

Mephisto, sersemlik hâlinden sıyrılarak ayağa kalktı. Arkasını büyük kediye döndü. Tam kafesin kapısına geldiği sırada hayvan dönüverdi ve ona ikinci kez vurdu. Mephisto'nun paramparça olacağını göreceğimden korkarak bir çığlık attım. Bu beklenmedik tiz ses aslanı şaşırttı. Pek uzun sürmedi ama Mephisto'nun kafesten fırlamasına ve tekmeleyerek kapıyı kapatmasına yetti.

Mephisto kafesten çıkarken yere yığılmıştı. Hemen kafesin etrafında koşturarak kapıyı kilitledim, ardından onu güvenli bir noktaya doğru çekiştirdim. Hoyratça hareketlerim karşısında yüzünü buruşturdu ama sesi çıkmadı. Bunun iyi mi yoksa kötü bir işaret mi olduğunu bilemiyordum. Belki de o kadar kötü yaralanmıştı ki şok geçiriyordu. Cesetler başkaydı; yaşayan birini sağlığına kavuşturmak uzmanlık alanım değildi.

"Yaralandın mı?" Eldivenlerimi çıkardım, yarası olup olmadığını araştırmak için ellerimi hızlıca göğsünde gezdirdim. Elbisesinin önü

paramparça olmuştu ama hiçbir yerde kan görmüyordum. Henüz. "Acıyan bir yerin var mı? Kaç parmak görüyorsun?"

Başka ne soracağımı hatırlayamıyordum. Cesetler, genellikle ben onları kesip ipuçlarını bulmak için altını üstüne getirene kadar onları yaralayan şeyi söylemezdi.

Düşünüyormuş gibi maskesinin arkasından gözlerini kırpıştırdı. Mephisto olası bir acıyı mı düşünüyordu yoksa bayılmak üzere miydi, bilemiyordum. "Bunu... Söylemesi... Zor. Belki sırtım olabilir."

Oturmak için çabaladığı anda irkildi. Tıbbi liyakat sahibi biri olarak duvara dayanmasını sağladım ve ceketiyle yeleğini çıkarmaya çabaladım. Yanına çömeldim ve kravatını, kendimi bile şaşırtan kıvrak bir hareketle çıkardım. Tam onun yakasındaki düğmeleri açmak üzereyken durdum. Aniden durumumuzu ve ne yapmak üzere olduğumu fark etmiştim. Biri, o yarı çıplak bir hâldeyken bizi burada, baş başa yakalasa kendimi, bir dünya skandalın içinde bulurdum.

Mephisto gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu ilk kravat çıkarışın değil, öyle değil mi?"

"Birini boğmak için kullanmam ilk olacak."

"Çok vahşice." Gözleri kapandı, inledi. Endişelerimi bir kenara bıraktım. Biri buraya gelirse yaralanmış bir adam ve ona yardım etmeye çalışan birini görecekti. Başka bir şeyi değil.

Onun gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra gömleği sıyırdım ve çabucak göğsünde bir zedelenme olup olmadığını kontrol ettim. Kusursuz bronz teninden başka bir şey yoktu. Onun soyunuk hâlde olmasının doğru olmadığı hissini görmezden gelerek emin olmak için gözlerimi ikinci kez üzerinde gezdirdim. Başımı salladım. İç organlarında bir hasar olabilirdi. Bu, teninin yaralanmasından çok daha endişe verici olurdu. Yapabileceğim en iyi şey, yumuşak darblerle göğsünü muayene etmekti. Gerçi canının acıyıp acımayacağından pek de emin değildim ya.

"Görünürde kötü bir yara almamışsın." Bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. Şimdi çok yakındık. Çok ama çok yakın. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Belki bir sarsıntı geçirmiş olabilirsin. Biraz solgun..."

Öne doğru devrildi. Başı neredeyse göğsüme gömülmüştü. "Lütfen." Kelimenin kendisi bir yakarıştı. Kolları belime dolandı. "Lütfen, özrümü kabul et."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Aynı şekilde ben de ona sarıldım. Başını çok sert çarpmış olmasından endişe ediyordum. "Hadi. Ayağa kalkmayı deneyelim."

Zorlu bir çabanın ardından, en sonunda onu ayaklarının üzerine kaldırmayı başardım. Sendeleyerek yeniden düşmesinden korktuğum için onu sıkıca tuttum. Düşmesi hâlinde beyni daha çok zarar görebilirdi. Tam ona ceketini vermek üzereyken bana doğru sendeledi. Kendini düşmekten kurtarayım derken ikimizi birden duvara yapıştırdı. Bu hızla onu bir doktora götürmek bir ömür sürecekti. Dr. Arden kamarasından çıkmayı reddediyordu ve gemide başka bir doktor olup olmadığından emin değildim.

"İyi misin?" diye sordum. "Çok hızlı hareket ediyorsak söyle de seni oturtayım."

Elleriyle yüzümü avuçladı ve alnını benim alnıma dayadı. Bir hayal dünyasının içinde olduğu çok açıktı. "Unutma."

"Neyi unutmayayım?"

"Anlaşmamızı, Bayan Wadsworth." Yeniden bana doğru yığıldı. Sırtında gözden kaçırdığım bir hasar olduğundan endişelenmeye başlamıştım. Onun tekrar kalkmasına yardım edemeden merdivenden ikişer ikişer inen ayak sesleri duyuldu. Aklıma ilk gelen, kollarımın arasında duran, kafası bulanmış sirk müdürüne yardım edebilecek birinin geldiği oldu ve biraz rahatladım. Ama sonra köşeden dönenin Thomas olduğunu ve aniden durduğunu gördüğüm anda kalbim sıkıştı.

Sirk müdürü hiç acele etmeden kendini geriye doğru çekti. Bakışları, benimle Thomas arasında gidip geliyordu. Onun anlaşmamızı hatırlamam için yaptığı garip ısrar aniden mantıklı bir hâl aldı. Bunu özellikle planlamıştı. Her şeyi. O ayakları üzerinde, hiç sallanmadan dimdik durup gömleğinin düğmelerini iliklerken ellerimi yumruk yaptım.

"Bay Cresswell. Sizi temin ederim, durum göründüğü gibi değil." Parçalanmış ceketini giyerken hiç de ikna edici bir sesle konuşmamıştı. Yırtıkları gösterdi. "Saldırıya uğradım ve Bayan Wadsworth beni kurtardı. Onun açısından çok cesur, benim açımdansa oldukça utanç verici bir durumdu."

Görebildiğim kadarıyla Thomas nefes almıyordu. Keskin bakışları odada gezindi. Muhtemelen senaryoyu kendi şaşırtıcı yöntemiyle yeniden oluşturuyordu. *Benim* dışımda odadaki her şeye baktığını üzüntüyle fark ettim. Bir süre sonra kapının eşiğinde Cassie ile birlikte amcam ve kaptan belirdi.

"Neler oluyor burada?" diye sordu kaptan. "Gerçekleştirmeniz gereken bir gösteriniz var. Ve bu..." Parmağıyla Cassie'yi gösterdi. "Neyin bu kadar acil olduğunu söylemiyor. Sadece bize hemen ihtiyacınız olduğu dışında."

Mephisto benden uzaklaştı ve kafesi gösterdi. "Bayan Wadsworth ile birlikte kopuk kolun gizemini araştırıyorduk. Ama haklısınız. Gösteri devam etmeli. En azından bu cinayet, bu gecenin asıl çekim merkezi olmayacak."

Bu sözlerinin ardından alaycı bir tavırla başını eğip selam verdi. Cassie'ye peşinden gelmesi için işaret ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu ve yarattığı bu karmaşayla başa çıkmam için beni yalnız bıraktı. Derin bir nefes alıp amcamın öfkeli gözlerinin içine baktım. Saldırısından sonra bile aslanla kafesinde karşı karşıya gelmek daha az korkutucuydu.

"Her şeyi açıklayabilirim, amca."

YİRMİ

İyi Bir Çıkarım

HAYVAN YÜK AMBARI
RMS ETRURIA
5 OCAK 1889

"Tanrı aşkına, 'kopuk kolun gizemi' derken neyi kastetti?" Kaptan Norwood'un sesi gergin sessizliğin içinde fırtına gibi gürledi. Yük ambarının sonundaki bir maymun tiz bir çığlık attı. Ben, bu patlamadan ürkmemek için elimden geleni yaptım. Seyrettiği deniz gibi kaptanın da sağı solu belli olmuyordu. "Bunun gerçek bir insan kolu olmadığını söyleyin."

"Korkarım, aslanın kafesinde insana ait bir parça var." Bu kelimeleri bir araya getirebileceğimi hiç sanmamıştım. Bakışlarımı kaptandan ayırıp Thomas'a yönelttim. Ona ve kaptanla amcama, az önce yaşananları açıklamak için elimden geleni yapmayı umut ediyordum. Yarı çıplak bir adamın kollarında oluşum dışında.

"Aslan saldırdığında, Mephisto onu dışarıya çıkarmaya çalışıyordu," dedim. "Olay yerini henüz tam olarak inceleyemedim, bu yüzden daha fazla ayrıntıya sahip değilim. Ancak ilk izlenimden, birileri samanı değiştirmiş gibi görünüyor. Bu, cinayet mahallini

düzenleme çabası olabilir, ancak kafese girip daha detaylı bakana kadar bundan emin olamayacağım."

Thomas kafese ve söz konusu kopuk kola doğru yürüdü. Gözleri, iri kediden kemirilmiş kola ve sadece Tanrı'nın bildiği bir şeye kaydı. Parmaklarıyla metal parmaklıklar üzerinde tempo tutmaya başladı. Neyse ki deri eldivenler sesi hafifletmişti. Kaptan ağzını açtı ama amcam elini kaldırarak onu susturdu. Sadece onun görebildiği denklemlerin içinde kendini kaybettiğinde hiç kimse Thomas'ı rahatsız etmemeliydi. Şu an, onun bu özel becerisinin bir parçasına sahip olmayı ilk isteyişim değildi.

"Cinayet mahalli burası değil," dedi. Onu, vardığı sonuçlardan şüphe etmeyecek kadar iyi tanıyordum. "Burası sadece cesedin bırakıldığı yer. Hatta bedenin kalan kısmının burada olduğuna bile inanmıyorum. Muhtemelen şimdiye kadar çoktan denize atılmıştır ya da katil, yakın bir zamanda atmayı planlıyor. Soygun ya da hırsızlık söz konusu değil. Yüzüğü gördünüz mü? Bu cinayet ya önceden planlanmış ya da uygunsuz koşullar altında yapılmış."

"Çok emin görünüyorsun," diye mırıldandı kaptan. "Belki önce Dr. Wadsworth'ün konuşmasına izin vermelisin, oğlum."

Thomas gözlerini kapattı. Yüksek sesle söylemekten kendini alıkoyabildiği şeyleri tahmin edebiliyordum. Kendini kontrol etmesi gerçekten inanılmazdı. Bir nefes alımı kadar geçen sürenin sonunda omuzlarını geriye attı, kendine bu konuyla ilgili hiçbir tartışmaya tahammülü olmadığını gösteren bir hava verdi. Şu an içinde bulunduğumuz koşullara rağmen onunla gurur duymaktan kendimi alamadım. Thomas, bir vakanın üzerinde yeteneklerini konuşturmaya başladığı zamanlarda muhteşemdi. Bu kendine güvenli tavrı hak ediyordu. Geçen yaz tanıştığım küstah, genç adam olgunlaşıyordu.

"Thomas? Kaptan için biraz ayrıntılı anlatabilir misin?" diye sordu amcam.

Thomas başını salladı. "Asma kilidin üzerindeki kan lekesinin rengine ve anahtarların üzerindeki pas rengine dikkat edin."

"Devam et," dedi kaptan. Bu akşam muhabbet etme havasında olmadığı belliydi. "Kanın rengine neden dikkat etmem gerekiyor?"

"Mephisto'nun kanaması yoktu. Yani kilidin ve anahtarların üzerindeki leke ondan bulaşmadı." Thomas bir süre konuşmadan kafesin etrafında yürüdü. Ancak sessizliğin içinde bir suçlama duyduğuma yemin edebilirdim.

"Buradan yola çıkarak kanın ya katilin ya da kurbanın olduğunu tahmin etmek zor değil," diye devam etti. Profesyonel ve soğuk bir sesle konuşuyordu. Sesindeki endişeyi belki de ben hayal ediyordum. "Koyu renk olması, kilide damladığı anda kanın taze olmadığını gösterir. Sanırım katil bunlara dokunduğunda çoktan kurumuştu. Burası suç mahalli olsaydı yerde, sıçrayan kanlar ve büyük lekeler olurdu. Bu kol bir insandan kesilmiş. Etrafın kan gölüne dönmesi gerekirdi. Samanlar değişmiş olsa bile yerde, duvarlarda ve tavanda kan olurdu. Hiç mezbahaya gittiniz mi, Kaptan? Pis bir iş. Yüzüğe gelince... Saldırının arkasındaki neden bu olsaydı o zaman ilk olarak yüzüğü alırlardı."

"Belki katil yüzüğü onun parmağından çıkaramamıştır," dedi kaptan.

"O zaman keserek çıkartırdı," dedim. Kaptan bana iğrenerek baktı. Sanki kolu kesen bendim. "Ayrıca bu bir kadın kolu değil. Kurbanımız erkek. Yüzük de bir alyans."

Thomas her kafesin arasında dolaşarak yürümeye başladı. Geçtiği yerlerdeki saman yığınlarını tekmeliyordu. Eğildi, sonra bakışlarını yukarı çevirdi. Sanırım tavanda kan lekeleri arıyordu. Onun gözlerini diktiği noktaya baktığımda şaşırdım. Kobalt mavisi, yırtık bir kumaş parçası alçak tavandaki bir şeye takılıp kalmıştı. İpeğe benziyordu. Gözlerimi kısarak baktığımda bir bölmenin hatlarını fark ettim. Aynı anda jeton düştü. "Bu bölme nereye açılıyor, Kaptan?"

"Bu odayı mürettebatın koridoruna bağlayan basit bir bakım odasına." Kaptan soruyu geçiştirmeye çalışıyordu. "Ama seçili mü-

rettebat dışında kimse oraya girmez. Onlar da anahtar almak için mutlaka önce bana sormak zorundalar."

"Ne için kullanılıyor?" diye konuşması için üstüne gitti Thomas. "Ne kadar büyüklükte?"

"Daha çok elektrikle ilgili şeyler için," diye cevap verdi Kaptan. "Bir insanın oradan geçmesi için çömelmesi ve ikiye katlanması gerekir. Varmaya çalıştığınız teoriniz buysa, bir cesedi taşımak için hiç ideal bir yer değil."

Bu bilgi üzerine kafa yordum. Son zamanlarda katillerle olan tecrübemiz düşünülürse katilin ille de bir erkek olması gerekmediğinin bilincindeydim. "Bir kadın bu kadar sorun yaşamaz. Bu noktada kimseyi göz ardı etmemek gerekir, efendim." Başka bir şüphe daha aklıma girdi. "Ayrıca Sebastian da oradan geçebilir." Herkes boş boş bana bakınca ekledim. "Hani şu bedenini her türlü şekle sokabilen adam. Onun kendini düğüm gibi katladığını gördüm."

Thomas'ın yüzü ifadesizdi. Gemiden iner inmez ona açıklamam gereken çok şey olacaktı.

"Bayan Wadsworth, affedersiniz ama şu konuyu açıklığa kavuşturmama izin verin. Buranın kullanılmasına imkân yok," dedi kaptan. "Daha önce de belirttiğim gibi, buraya ait anahtarlar sadece bende ve benim kamaramda. İki gündür oraya kimse girmedi. Bundan eminim. Eğer bu kolu buraya getirmekle beni suçlamıyorsanız o oda söz konusu olamaz. O kolun buraya nasıl geldiğiyle ilgili daha iyi bir teori üretmelisiniz."

İçimden ona kadar saydım. Anahtarlar çalınmış, kilitler açılmış olabilirdi. İmkânsızı mümkün kılan karnaval sanatçılarıyla dolu bir geminin kaptanı olarak hiç gerçekçi konuşmuyordu. Houdini, İngiltere ve Amerika'da Kelepçelerin Kralı olarak tanınıyordu. Tek başına bile kilitleri açmakta, dar alanlara sıkışmakta ve hızlıca kaçmakta doğuştan yetenekliydi.

Bu düşünceyle kalbim birden buz kesti. Houdini'nin peşinden koşmayı iş edinmem gerekecekti. Onun tüm öğleden sonra nereler-

de olduğunu araştıracaktım. Bunu tercihen amcamdan önce yapmalı ve Liza'yı öfkelendirmesini önlemeliydim.

"Mmm." Amcam bıyıklarını burdu. Kasıtlı olarak benden tarafa bakmıyordu. Büyük bir sızı hissettiğimi inkâr edemezdim. Daha önce de bana kızdığı anlar çok olmuştu ama bir suç mahallini incelerken beni asla görmezden gelmemişti. "Neden katilimizin giriş noktasının orası olduğuna inanıyorsun, Thomas?"

Dudaklarımı sımsıkı kenetledim. Olay yerine ilk gelen ben olduğum hâlde görmezden gelinmeme kızmıştım. Thomas dikkatini bana yöneltti. Cevap verirken bakışlarında sadece ciddi bir istikrar vardı. "Wadsworth? Sen ne düşünüyorsun?"

Bir an hiçbir şey söylemedim. Thomas'ın dikkatleri yeniden benim üzerime yönlendirmesine minnettardım. Ama bu konuda yardıma ihtiyaç duymaktan rahatsızdım. Beni bekleyen görev uğruna bu duyguları bir kenara bıraktım. İpek parçasını gösterdim.

"Yırtılmış ipek parçası oradan birinin geçtiğini gösteriyor," dedim. "İkinci olarak, bugün tüm öğleden sonra ve akşam güvertede coşkulu bir hareketlilik vardı. Çadırları kuran görevliler, gece boyunca gezinen yolcular ve karnaval çalışanları arasında, birinin bir cesedi ya da cesetten bir parçayı, kimsenin dikkatini çekmeden, gizlice aşağıya indirebileceğini hiç sanmıyorum. Tabii, buraya gelmek için ana merdivenler dışında başka bir yol kullanmadıysa."

"Güzel." Amcam, parmaklıkların yanı sıra gezinen aslanı gösterdi. "Kafes boşalır boşalmaz daha fazlasını öğreneceğiz." Kaptana döndüğünde bakışları sertti. "Bu sizin geminiz, Kaptan. Ama size, bu gece için bütün güvertelere mürettebatınızı yerleştirmenizi öneririm. Cesedin geri kalanı hâlâ katilin elindeyse ondan bir an önce kurtulmak isteyecektir. Güneşin doğmasına saatler kala onu denize atmaya çalışırsa hiç şaşırmam."

Kaptan şakaklarını sertçe ovuşturdu. Daha önce başlamadıysa bile bu hareketi ona şiddetli bir baş ağrısı vermeye yeterdi. "Birinci sınıf güvertesine adam yerleştiremem. Yüklü ödeme yapan yolcu-

lar ne düşünür? Burası bir ıslahevi değil. Yolcularıma mahkûm gibi davranmayacağım. Bu gece, sergilenen bir cinayetle dehşete kapılmıyorlar ve ben bunu böyle sürdürmeye niyetliyim. Onlara bu sıkıntıyı yaşatmayacağım."

Böyle saçma bir ifade yüzünden kafamın patlayıp patlamadığını görmek için kendimi fiziksel olarak muayene etmek zorunda hissettim. Nazikçe saçlarımı iteleyerek kafatasımın hâlâ sağlam olduğunu görmek, tüm mucizeler içinde en büyüğüydü.

"Ciddi olamazsınız." Thomas ellerini havaya kaldırdı. "Mürettebatın güverte boyunca görevlendirilmiş olması, birinci sınıf müşterilerinin kahvaltıya giderken lime lime olmuş vücut parçalarını yüzerken görmelerinden kat kat iyi. 'Ah bakın, Bayan Eldridge, orada parçalanmış bir gövde var. Krema ve şekeri uzatır mısınız?'"

"Saçmalamayın," dedi kaptan donmuş bir hâlde.

Thomas, "Özür dilerim," dedi ama sesinde hiç de üzgün bir hâl yoktu. "Ben sadece sizin izinizden gidiyorum."

Amcam gözlüklerini çıkarıp hayali lekeleri sildi. "Affedersiniz, Kaptan. Asistanlarımın ve benim saygısızlık etmek gibi bir niyetimiz yok ama meşum bir şeyler yaşanmıyormuş gibi davranamazsınız. Mürettebatı bir önlem olarak dışarıda görevlendireceksiniz, aksi takdirde bu, New York'a gitmeden önce yaptığımız son konuşma olmayacak. Bazı güvenlik önlemlerinin alınması için daha kaç tane ceset bulmamız gerek?"

Kaptan ellerini sımsıkı yumruk yaptı. "Alanınızda en aranan adamlardan birisiniz, Doktor. Sizin ve asistanlarınızın ne yapabileceğini bana gösterin. Ben de ikinci ve üçüncü sınıf güvertelerinde mürettebatı görevlendireceğim. Sizinle aynı düzeydeki hanım ve beyleri inceleme altına almak mı istiyorsunuz? O zaman bunu kendi başınıza yapın. Ben onları aşağılayacak bir talimat vermeyeceğim. Özellikle de bu hafta maruz kaldıkları dehşetten sonra asla. Denizde sadece iki gün kaldı."

Kaptan gitmek üzere döndü, sonra öfkeli gözlerle omzunun üzerinden bize baktı. "Gece yarısından sonra, karnaval biter bitmez aslanı çıkarttıracağım. O zaman uygun gördüğünüz incelemeyi yapmakta serbestsiniz. Ben size haber gönderene kadar ki bu gece yarısından sonra hatta sabah bile olabilir, ne istiyorsanız onu yapın. Ama sakın ola bu talihsiz olaydan kimseye bahsetmeyin. Cinayetin ve korkunun olmadığı bir gece olacak. Herhangi bir paniğe sebep olmanız durumunda hepinizi gemi hapishanesine gönderirim."

Kaptan Norwood bizi yukarıya, karnavala çıkardı, hayvan kargosuna girişi engellemek için de merdivenlerin başına bir koruma koydu. Gösteri bitene kadar bekleyecektik. Zenginlerin ve güç sahiplerinin eğlencesini bozacak bir şey yapmamız yasaktı. En azından gece yarısından sonra bize bir haber göndereceğini umuyordum. Gerçi fikrini değiştirme ve sabahın erken saatlerine kadar suç mahalline girmemize izin vermeme ihtimali hâlâ vardı.

"Sen ve ben, ciddi bir konuşma yapacağız," dedi amcam. İfadesi, etrafımızı saran kutup rüzgârı kadar soğuktu. "O zamana kadar Thomas ile birlikte kalıyorsun. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Güçlükle yutkundum. "Evet, efendim."

Amcam, bana başka bir şey söylemeden odasına doğru yürüdü.

Thomas yanımda sessizce duruyordu ama ben onun kendi duygularıyla bir savaş verdiğini görebiliyordum. Bir görevlinin, bir taşıma çantasını kaldırmasını ve göğsünde tutmasını izledim. Kesilmiş uzvu buzluğa taşımakla görevlendirilmiş şanslı kişi oydu. Kesik uzuvdaki ve suç mahallindeki ipuçlarına verilen zararı düşündükçe yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum. Bu, işimizi daha da zorlaştırıyordu.

"Kaptan Norwood'un birinci sınıf mevkiine birkaç gözcü yerleştirmeye neden bu kadar karşı çıktığını anlayamıyorum," dedim. Güvertenin sonunda, kalabalıktan uzakta duruyorduk. Eğlenceye düşkün yolcular kendilerinden geçmiş bir hâldeydiler. Kahkahalar

eşliğinde, güverteye pazar tarzında sıralanmış karnaval çadırlarının arasında mekik dokuyorlardı. Gerçi omuzlarının üzerinden göz atan ya da arkadaşları kadar gürültülü kahkahalar atmayan, mutlulukla gülümsemeyen birkaç insan olduğu da gözüme çarpmıştı. Atmosfer, fırtınadan önceki sessizlik gibi sakindi. "Birinin hatasını gizlediğini düşünmüyorsun, değil mi? Başka bir cinayet olma ihtimalinden bu kadar az endişe duyması biraz garip."

Thomas yanımda duruyordu. Koluma dokunmamak için özen göstererek okyanusa bakmaya başladı. Kendime, onun bu sert tavrından etkilenmediğimi söylemeye çalışıyordum ama bunun listeye ekleyebileceğim başka bir yalan olduğunu biliyordum. Thomas sonunda tek omzunu kaldırdı. "Burada büyük bir mücadele verdiğimi itiraf etmeliyim, Audrey Rose."

Cevabımı hemen yuttum. Onun adımı kullanmasından kaptan hakkında konuşmadığımızı anlamıştım. Bir esinti, denizin ıslaklığını yüzüme çarptı. Tuzlu su, Thomas'ın sesindeki üzüntü kadar gözlerimi yaktı. "Her şeyin çok yakında normale döneceğine yemin ederim. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var, Thomas."

"Güveniyorum." İç çekti, sonra bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Thomas'ın yapacağı bir hareket değildi. Karmakarışık siyah saçları, içindeki karmaşayı yansıtıyordu. "Sanırım bu da konunun parçası. Mephisto ile nasıl bir anlaşma yaptın?"

Gerildim, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bakındım. Beyaz ve gri tonlar içinde hayaleti andıran tahta bacaklı bir adam sendeleyerek güvertenin diğer ucuna doğru yürüyordu. Tutarsız hareketleri, okyanusun karanlığının aksine korkutucu bir görüntüydü. Anlaşmamın koşullarını zorlayacak bir yere doğru gidiyorduk ve Thomas'la aramızda sorun yaratacak da olsa Liza'nın mutluluğunu tehlikeye atamazdım.

"Suçlamanı anladığımdan emin değilim," dedim korkuluktaki bir noktayı kolumla parlatarak. "Sirk müdürüyle bir anlaşma yapmadım. Çıkarımlara varmaktaki yeteneğini kaybediyorsun, Cresswell."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça ağırlaştı, rahatsızlık vermeye başladı.

En sonunda Thomas bana dönerek, "Çıkarımlarımla ilgili ilginç bir şey öğrenmek ister misin?" diye sordu. "Yalan söylediğinde bakışlarını önce hafifçe yere indiriyor, sonra kaldırıyorsun. Bu senin işaretin. Moldoveanu'ya ve babana yalan söylerken seni gördüm." Araştıran gözlerle yüzüme baktı. Onun yüzü ifadesiz olduğu için ne kadar incindiğini anlayamıyordum. "Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize söz vermiştik." Düşüncelerini toparlamaya çalıştığı ya da söyleyeceği kelimeleri dikkatle seçmek istediği için zaman kazanıyormuş gibi derin derin nefes aldı. "Hem anlaşmanın koşullarına bağlı kalıp hem de bana dürüst olacağın bir yol bulabileceğine eminim. Bir partneriz. Eşitiz. Yani yardım edebilmem için bana izin ver."

Bundan daha çok istediğim bir şey yoktu. Belki bininci kez bunun bir yolunu bulabilmek için beynime işkence ediyordum. Mephisto'nun koşullarında bir esneklik bulamıyordum. Gizli anlaşmayı itiraf edersem bu, anlaşmamızın sonu olurdu. Liza, kendi isteğiyle asla Houdini'den ayrılmazdı. Çok fazla vaktimiz kalmamıştı. İki gün içinde Amerika'ya varacaktık ve eğer Liza'yı burada kaybedersem sonsuza kadar kaybedecektim.

Ellerimi yumruk yaptım. Avucuma batan tırnaklarımın acısının beni ters bir cevap vermekten alıkoyacağını umuyordum. Eldivenlerimi yeniden giymemiştim. Mephisto'nun sıcak teninin parmaklarıma değen hayalini hissedebiliyordum.

"Ahlaksızca bir şey yapmadığıma yemin ederim." Bu doğruydu. Ancak Thomas'ın uzaklara dalan bakışlarından en yanlış cevabı verdiğimi biliyordum.

"Anlıyorum." Bir adım atarak uzaklaştı. Aramıza koyduğu bu mesafe, göğsümü ortadan ikiye kesmiş kadar canımı acıttı. "İyi bir gece geçirmen dileğiyle."

"Thomas... Lütfen." Mideme kramplar giriyordu. Thomas başını salladı ve yürümeye başladı. "Ben... Bekle!"

Thomas durdu ama dönmedi. "Benim... Olay yerini araştırmak için çağrılmadan önce biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Karışık bir zihin araştırmayı da karıştırır. İyi geceler, Wadsworth."

Peşinden birkaç adım attım ama sonra kendimi zorlayarak onun gitmesine izin verdim. Adli Tıp ve Adli Bilimler Akademisindeyken beni bu kadar yakından incelemiş olmasına şaşırmamıştım. Müdür Moldoveanu berbat biriydi. Zaman zaman gerçeği abartmak zorunda kalmıştım. Babama gelince... Benim adli tıbba olan tutkumu kabul etmeden önce, amcama asistanlık yaptığımı gizlemek zorunda kalmıştım. Yalan söylemem gerekmişti. Bu yaptığımdan gurur duymuyordum.

Yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm. Mazereti olsun ya da olmasın bu, yalan söylediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Thomas'ın beni sorgulamak için her türlü nedeni vardı. Ama onun gerçeği görebilmesini her şeyden çok istiyordum: Onu asla incitmezdim.

"Ve karanlık prens, gece yarısı esintisiyle gözden kaybolur." Mephisto, yudumlamadan önce şampanya kadehini havaya kaldırdı. "Bir konuda çok haklı. Yalan söylerken bakışlarınızı yere indiriyorsunuz."

YİRMİ BİR

Ruhu Kadar Kara

GÜVERTE
RMS ETRURIA
5 OCAK 1889

Etrafımda döndüm. "Sizde birazcık olsun onur var mı? Böyle aniden ortaya çıkmanızın ne kadar sinir bozucu ve nahoş olduğundan bahsetmiyorum bile."

Mephisto'nun maskesi etrafımızı saran gece kadar siyahtı. Onun şeytani ruhu kadar siyah. Ortalarda bir katil aylak aylak dolanırken bana bir daha gizlice yaklaşırsa kıracağım dişlerinin yerinde kalacak boşluklar kadar siyah.

İçkisinin geri kalanını içip oturduğu yeri gösterdi. Yarısı yenmiş patlamış mısır kutusunun yanında boş bir şampanya şişesi duruyordu. "Ben orada oturuyordum. İkinizin de bu kadar dikkatsiz olması benim suçum değil."

Dişlerimi sıktım. "Ne kadar zamandır bizi dinliyordunuz?"

"Sahte masumiyetinizi sürdürmenizi izleyerek sizi tebrik edecek kadar uzun bir süredir. Ancak bu boş bir çaba. İkimiz de rol yapmanın gerçek yetenekleriniz arasında olmadığını biliyoruz. Buradan

görebildiğim kadarıyla hafiyeliğiniz de ondan daha iyi değil. Ama en azından oldukça çekicisiniz. Ve dansınız da şaşırtıcı denecek kadar güzel."

"Belli bir amaç için mi buradasınız yoksa insanlar için salon numaraları yapmaktan mı sıkıldınız?" diye sordum. Yüzüm alev alev yanıyordu. "Veya Thomas ile aramızda neden olduğunuz sorunların keyfini çıkarıyorsunuz herhâlde?"

"Numara yapmaktan asla yorulmam." Gülümsedi. "Tıpkı sizin kadavraları incelemekten asla yorulmayacağınız gibi."

"Bu ortak bir noktamız olduğu anlamına gelmez."

"Öyle diyorsanız..." Omzunu silkti. "Gerçi ben aynı fikirde değilim."

"Sırası gelmişken." Aslan kafesinde yaptığı numaraların öfkesi tazeliğini koruyordu. "Az önce sergilediğiniz gösterinin amacını bilmiyorum ama sizinle bir kez daha yalnız yakalanırsam amcam, beni Londra'ya geri gönderecek. Benim adli tıp geleceğimi tehlikeye sokarsanız anlaşmamızı iptal ederim."

"Belki de sadece benim için endişelenip endişelenmeyeceğinizi ya da her şeyin bir oyun olup olmadığını görmek istemişimdir. Yalan söylediğinizde bakışlarınızı yere indirseniz bile yetenekli bir aktris hâline geliyorsunuz."

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Bana bilgiç gözlerle baktı. "Amcanız sizi bu yüzden eve geri gönderecekse başka birinin gözetiminde çalışmak sizin için daha yararlı olur. Benim uyguladığım bilim dalında bir süre çalışmayı düşünebilirsiniz." Olası itirazları eliyle durdurdu. "Özel sorunlarımız hakkında konuşmayı sürdürebiliriz ama size haberlerim var. Kuzeniniz gece yarısından sonra Houdini ile sahnede buluşuyor. Tek başına. Uyumsuz bir toplulukla seyahat eden kaçak bir sosyete kızı için oldukça büyük bir skandal."

Gözlerimi devirdim. "Bir haftadan uzun bir süredir sizinle yolculuk yapıyor ve şimdi skandal için mi endişeleniyorsunuz?"

"Houdini ile bir kez daha yalnız görüşmesi hâlinde amcanızın onu cezalandırmakla tehdit ettiğinden bahsettiğinizi hatırlıyorum. Gördünüz mü? Ben burada oturmuş, size haberleri verebilmek için sabırla araştırmanızı bitirmenizi bekliyorum."

Neredeyse inleyecektim. Bu gidişle Liza da ben de kendimizi akıl hastanesinde, yan yana hücrelerde bulacaktık. "Ne yapıyorlar?"

"Harry'nin yarın akşamki yeni gösterisi için çalışıyorlar. Çok gizli ama ben provasını gördüm. Bu bayağı esaslı bir numara. Ölüme meydan okuyan türden. Zamanlamada hata yapması hâlinde sorun çıkabilir. Gerçi süt güğümüne giren herkes için ölüm söz konusu olabilir."

İngiltere'ye yüzerek geri dönmeyi düşünmenin bir zamanı varsa işte, o zaman şu andı. Liza, Houdini ile buluşmakla kalmıyor, amcama bir daha asla yapmayacağına yemin etmesine rağmen başka bir gösteride ona yardımcı olmayı planlıyordu.

"Süt güğümü mü?" diye sordum sonunda. Daha fazla soru sormam için Mephisto'nun bana yem attığını biliyordum. "Bu pek de ölüme meydan okuyan bir gösteriye benzemiyor. Peki ya kelepçe numarası? Bir seferde tek bir şeyin kralı olmaya odaklanmalı."

"Harry Houdini'nin arkasına yaslanıp sadece tek bir taç takmaktan mutlu olmasını beklemiyorsunuz, değil mi?" Mephisto, sanki başımı bir şeye çarpmışım gibi siyah gözlerini kısarak bana baktı. "Muhteşem olabilecekken neden iyi ile yetinsin? 'Muhteşem Houdini' ismini taşımak istiyorsa buna yakışır bir gösteri sergilese iyi olur. İnsanlar, vasat gösterileri hatırlamaz. Seyircilerin akıllarında ve zihinlerinde gerçekten kalıcı olmak için ihtişam gerekir. Hikâyeleri efsanelere dönüştüren ve imparatorluklar yaratan şey işte budur."

"Hayatını zor kurtaracağı yeni kaçış yolları bulmak azamet değildir. Tehlikeli, delice bir cesarettir. Bunda muhteşem olan hiçbir şey yok," dedim. "Üstelik böyle bir aptallığa başka birini daha dâhil etmek, cezalandırılması gereken bir pervasızlık. Kuzenimin başına

bir şey gelirse bu tamamen onun suçu olacak. Sonra kralların da herkes gibi düştüğünü keşfedecek."

"Ah. Bir konuda sizinle aynı fikirde değilim. Azamet, kararlı ve hırslı olmaktadır. Bir amaca ulaşıp onunla yetinmekte değildir. Kendi içindeki en iyiye ebedi bir tırmanış ve uğraşı durumudur. Günün birinde gerçekten Muhteşem Houdini olacak. Çünkü bu ismi hak etmek için çok çalışıyor, arka arkaya imkânsız işler yapıyor ve iyi olmakla asla yetinmiyor."

"Yani başardıklarıyla tatmin olmanın keyfini yaşamıyor."

"Tatmin, rehavetin başlangıç noktasıdır. Kuzeniniz onun peşinden gitmeyi tercih etti çünkü Houdini, arkasına yaslanıp sıradan biri olmaktan tatmin olan biri değil. 'İyi Houdini' ya da 'Yeterli Houdini' aynı etkiyi bırakır mı?" Başını salladı. "Hayır. Tıpkı sıradan, iyi bir frakın, muhteşem olanı kadar dikkat çekmeyeceği gibi."

"Bu yüzden mi aile isminizi bıraktınız?" diye sordum bir yem atarak. "Tatminkâr ve lüks bir hayat size uygun değildi. Çünkü o muhteşem değil, sadece iyiydi."

Mephisto, dikkatini güvertedeki karnaval çadırları arasında dolaşan şık giyimli kadın ve erkeklere yöneltti. Sayıları epey azalmıştı. İnsanlar önceki şaşaalarını kaybetmiş gibi görünüyorlardı. "Kafesten kaçmayı muhteşem bir gösteri olarak sunabilecekken bir kafesin içinde neden yaşayacaksın ki?"

"Ben..."

"Böyle bir hayatın size çekici gelmediğini söylesenize."

Ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı. Mephisto bir kez daha bana bilgiççe baktı ama konunun üzerine gitmedi.

"Liza ve Harry'nin yanına gidelim mi?" Cebinden saatini çıkarıp ileri geri sallamaya başladı. Sanki beni hipnotize ederek geçmişine burnumu sokmama engel olmayı umuyordu. "Birkaç dakika sonra seyirciler için perdeler kapanacak ve özel gösteri başlayacak."

Özellikle uzun boylu bir erkeği, olabilecek en kısa zamanda barışacağım kişiyi görmek umuduyla azalan kalabalığa baktım. Karşımdaki oyuncu kişinin aksine Thomas, bu gece bir daha görünmemek üzere ortadan kaybolmuş gibiydi. Aramaktan vazgeçtim. Aslanın kafesini incelemeye başladığımızda onu görecektim.

Gökyüzünde bir yıldız kaydı. Bunun uçup giden bir aşkın ya da arkadaşlığın işareti olmaması için dua ettim.

Yemek salonunda bizi garip bir sessizlik karşıladı. Ay Işığı Karnavalı bu geceki izleyicileriyle vedalaşmıştı. Kuzenim ve onun cesur kaçış ustası sevgilisi sahnede kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Onların gösterinin ayrıntıları üzerine çalışmalarını izlerken adımlarım duraksadı. Liza'ya komplo kurmak hiç şüphesiz ihanetin ta kendisiydi, iş birlikçi bir davranıştı. Ben, kendi yarattığım bu küçük gösterinin tertipçisiydim. Söylediğim ve yaptığım her şeyi affedeceğini umuyordum. Ama kendimi affetmem ne kadar sürecekti, bilemiyordum.

Houdini'nin sevgisi bir illüzyon olabilirdi ama Liza, gösteriyle yetiniyor gibi görünüyordu.

Mephisto bir ıslık çalarak selamlaşmak için elini kaldırdı. İki adam arasında bir bakışma oldu. Anlamını çözemeyeceğim kadar hızlı olup biten bir bakışma. Belki de sadece yeni ve tehlikeli gösterisinde başarısız olmaması için sirk müdürünün basit bir uyarısıydı. Neredeyse her gece öldürülen kadınlar ve kopuk bir kolun keşfi yüzünden karnavalı, çok yüksekte gerilmiş bir ipin üstünde yürüyordu. Ayağı kaydığı anda, Mephisto'nun kendisi için kurduğu tüm hayatı yok olacaktı.

Liza gülümseyerek sahneden aşağı atladı. Koşarak yanıma gelirken onun arkasından iş çevirdiğim için kendimi çok daha kötü hissettim.

"Kuzen! Bu ne hoş sürpriz!" Beni iki yanağımdan öptü ve insanın ayağını yerden kesecek bir mutlulukla kucakladı. "Bu kadar geç

bir saatte seni dışarıda görmeyi beklemiyordum. Bay Cresswell de geliyor mu?"

"O derin düşüncelere daldı," dedi Mephisto sahneye doğru yürürken. "Kıyafetimi kıskandı. Herkes desenli ve gümüş saçaklı bu ceketi taşıyamaz."

Liza, sirk müdürüne inanmamış gibi başını uzatarak karanlık salonu süzdü. Başımı salladım. "Kendini pek iyi hissetmiyordu, yatmaya gitti. Biraz yoğun bir gece geçirdik."

"Ya..."

Liza'nın bakışları benimle Mephisto arasında gidip geliyordu. Gözlerinde beliren soruları görebiliyordum. Ancak bunlara, yalnız kaldığımızda cevap verebilirdim. Gözlerini kırpıştırdığında sorular kayboldu. Ben nasıl ölüleri anlıyorsam Liza da canlıları anlıyordu.

"Bunu kaçıracağı için üzüldüm," dedi sahneyi göstererek. "Ama yarın akşam gördüğünde büyüleneceğine eminim. Gerçekten sihirli bir gösteri. Harry'nin yanında, onu öbür dünyadan yönlendiren bazı güçler olduğuna yemin edebilirim."

Bir nefes verdim, konuşmanın Houdini'ye kaymasına sevinmiştim. Kaptan Norwood, kopuk kol meselesini kimseyle konuşmamamızı son derece açık bir dille söylemişti. Kuzenime güvensem de ona böyle bir sorumluluk yüklemek istemiyordum. "Sihrin bilim ve kandırmacanın bir birleşimi olduğunu biliyorsun. Yalanlarla süslenmiş bir gösteri."

"Ve hayalet diye bişiy de yok!" diye bağırdı Harry, sahnenin üzerinden. "Ruh çağırma bir aldatmaca."

"Bana sürekli olarak bunu söylüyorsun. Tekrar tekrar." Liza uzun zamandır acı çeken biri gibi iç geçirerek koluma girdi ve kaçış usulünün duyamayacağı şekilde kulağıma eğildi. "Ama çok da eğlenceli. Kilitli olduğu bir yerden kaçtığına inandırmak muhteşem ve romantik bir şey. Dürüst ol, bütün bu imkânsızlıkların biraz olsun ilgini çekmediğini söyleyemezsin. Gerçek sihir umuttur. Küçücük

ve çekici. Hayaletlerin gerçek olmadığını biliyorum ama artık burada olmayan, çok sevdiğim biriyle konuşmak istersem onların gerçek olduğunu umarım."

"Umut, güçlü bir etken," diye ona katıldım.

"Gerçekten öyle. Bu duyguya bir dala tutunur gibi sarılıyorum ve asla bırakmıyorum. Bu gösterilerin hepsi için aynı şey geçerli. İnsanlar, imkânsız olanın gerçekleşmesini umut ediyor. Bu, hayallerin sadece aklımızdan geçmediğini, gerçekleşebilme umudunu da taşıdığımızı gösteriyor. Umudu yok etmek birinin hayatını almak gibi. Hepimizin, imkânsızın başarılabileceğine inanmaya ihtiyacı var."

Gülümsemek üzere olduğumu hissettim. Liza'nın bu kadar çok umudunun olması iyi bir şeydi. Amcamın, bu gece onun sözünü dinlemeyen iki genç hanım olduğunu öğrenmeyeceğini umsa iyi ederdi. Aksi takdirde ikimizin de başı büyük belaya girecekti. "Yarın sahnede Harry'ye yardımcı olmayı gerçekten planlamıyorsun, değil mi?"

Liza'nın yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Tabii ki hayır. Böyle bir şeyi hayal etmem bile..."

Harry'nin birkaç kez ellerini çırpmasıyla konuşmamız kesildi. Gözlerimi kuzenimden ayırıp genç adama bakmayı başardım. "Hanımlar! Benim itaat ettiğim tek patron zaman ve o da sabırsızlanmıya başlıyo." Liza'ya baktı. "Yardımına ihtiyacım var. Bunun bir ölüm tuzağı olmadığını Mephisto'ya ispatlamam gerek. Zamanlama çok iyi olmalı."

Şaşkın gözlerle kuzenime baktım. "Ölüm tuzağı mı? Ne demek istiyor?"

"Göreceksin."

Elimi son bir kez sıkarak sahnenin basamaklarını çıktı, dramatik bir selam verdikten sonra koyu renkli perdelerin arkasında kayboldu. Midem kasılmaya başladı. İnsanlar bilimsel uğraşılarım yüzün-

den beni ne kadar küçük görseler de Liza tutkularımla arama asla girmemişti.

Karındeşen araştırması sırasında yanımda duran tek kişi o olmuştu. Arkadaşlarımız, çay partilerinde bilime olan sevgisi ve duygusuz görünüşü yüzünden Thomas'ı vahşi suçlarla itham edip onunla alay ettiklerinde onlara hadlerini bildiren kişi yine Liza olmuştu. Thomas ile birlikte Londra'da dolaşıp araştırma yapabilmem için mükemmel evlat rolü oynayarak dükkânları gezme bahanesiyle beni dışarıya çıkaran yine oydu. Peki, ben bunun karşılığında ona ne yapıyordum? Yalanlar, manipülasyonlar ve şeytani genç bir adamla gece yarısı pazarlıkları.

Artık anlaşmamı sürdürebileceğimden pek emin değildim. Bu yolculukta nasıl olduysa babama dönüşmüştüm. Sevdiklerimi serbest bırakmak yerine kafese sokan biri... Bu kabullenmesi, yutması zor bir gerçekti. Korkunç bir gerçek. Öyle ki ağzımda bıraktığı acı tat yüzünden neredeyse boğuluyordum.

"Düzenbazlık size hiç uymuyor. Beni hayal kırıklığına uğrattınız." Mephisto'nun yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "Zaman zaman takmak için eğlenceli bir maske bu ama kendi mizacınıza sadık kalmanızı öneririm. Dürüstlüğün gerçekten önemli olmasının bir sebebi var. Anlaşmamızın koşullarını yeniden düşünmek isterseniz söylemeniz yeter."

"Ben..." Ben cevap veremeden Liza büyük bir süt güğümünü sahneye çıkarıp tam ortaya getirdi. Harry sahneden atlayarak geri geri koştu. Dikkatle makineye bakarken hiçbir masaya ya da sandalyeye çarpmaması başlı başına bir yetenekti.

"Az daha sola... İki santim daha... Dur! Hah be, mükemmel olmadı mı?" Kollarını göğsünde kenetleyerek salonu gözden geçirdi. "Her köşeye çarpı işareti koy. Seyircilerin oturduğu yerden göremeyeceği kadar küçük olmasına dikkat et. Hadi devam et, portatif perdeyi al. Her şeyin çalışma düzeni içinde olması gerek. Seyircileri ilkin etkilemek için başka şansımız olmicak. Bu muhteşem olucak."

"'Lütfen,'" diye ekledi Mephisto. Harry koyu renk kaşlarını kaldırınca sirk müdürü açıkladı. "Asistanına bir şey yapmasını söylerken görgü kurallarını unutma. Ayrıca şu konuşmanı biraz düzelt. Çok fena. Dikkati, yeteneğinden uzaklaştırıyor."

"Bunun için endişem yok," dedi Houdini. "Hem de senin olmasın. Benim başardığım gösterileri başka kim yapabilir?" Abartılı bir şekilde etrafına bakındı. "O kişi hiç kimsedir."

"Pembe bulutlardan gökkuşağı renklerinde tek boynuzlu atlar çıkarabilirsin ama yine de senin bu korkunç gramerin yüzünden dikkatim dağılır." Mephisto gülümsedi. "Bunu benim için değilse bile zavallı tek boynuzlu atlar için yap. Sihirli varlıklar, düzgün bir konuşmayı hak ediyor."

Harry gözlerini devirdi. "Son kontrol ettiğimde bu düzenleme çalışıyodu, çünkü birbirimizin yöntemlerine karışmıyoduk. Ben senin sihrini ya da mühendisliğini eleştirmiyom. Sen de benimkiler üzerine yorum yapma."

"O zaman buna, mucizeler yaratan kişilerden birinin, bir diğerine verdiği dostça bir tavsiye, diyelim," dedi Mephisto. Oturmak için öne doğru ilerledi. Bir sandalyeye çöktü ve ayaklarını, sanki özel odasında uzanıyormuş, bir saat önce aslanın saldırısına uğrama numarası yapmamış gibi masaya dayadı. "Genç hanımlara kaba davranırsan bu çevrede fazla hayranın olmaz. Sence Prens Albert kalabalığa hiç böyle hitap etti mi? Smokin ve kolalı gömlek giyiyor, kendine kral diyorsan, beyefendi tavrını ikna edici bir şekilde tamamlamalısın. Senin New York sokaklarından kaptığın bu dil, bitlenmek gibi bir şey."

Kaçış ustasının yüzünde çirkin bir gülümseme belirdi. "Bu gösteride smokin giymiycem, patron. Ama üst tabakadakiler için biraz daha nazik olmayı düşünücem." Liza'ya döndü ve yere kadar eğilerek selam verdi. "Portatif perdeyi getirir misin, lütfen? Süt güğümüzü sahneye çıkarmak için başka bir şansımız olmayacak. Onlara, bu curcunada harikulade bir şeyler olduğunu göstermemiz gerek."

Mephisto, Houdini'nin düzgün bir tavır ve dil kullanmasından memnun gibiydi ama buna kanmadı. Houdini ve Liza, Houdini'nin ölçümleri ve talimatları doğrultusunda sahnenin geri kalanını hazırlarken ben, düşüncelerimin bu geceki olaylar üzerinde özgürce gezinmesine izin verdim. Adamın yaşadığı, onu ölüme götüren dehşeti kafamda canlandırmaktan kendimi alamıyordum. Çok fazla acı çekmediğini umuyordum.

Mephisto'nun yanındaki sandalyeye oturdum. Buzluktaki kolun, Karındeşen Jack'in laboratuvarındaki organlara ne kadar benzediğini düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Sirk müdürü bana baktı. Kırışan alnı, yüzündeki ona has gülümsemeyi sildi.

"Şu yanan kadın. Hiç onun odasına gittiniz mi?" diye sordu aniden ciddileşerek.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi ama başımı, evet dercesine salladım. "Bir kere. Onun kayıp olduğunu ilk öğrendiğimiz zaman."

Ceketinin iç cebinden kare bir kumaş parçası çıkardı. "Bunda tanıdık gelen bir şeyler var mı?"

Canlı kırmızı renkteki kumaşı alırken kanımın donduğunu hissettim. Bayan Crenshaw'un odasında zemine atılmış güzel kırmızı elbiseyi hatırladım. Elbiseyi yakından incelememiştim ama onun kesilmemiş olduğundan neredeyse emindim. "Bunu nereden buldunuz?"

"İki gece önce odama bırakıldı. Bir not yoktu. Bunun için bir neden de yok." Kumaşı geri aldı, katladı ve tekrar ceketinin içinde sağlama aldı. "Bir görevlinin odamı temizlerken düşürmüş olabileceğini düşündüm ama artık pek emin değilim." İkinci bir cepten başka bir kırmızı kumaş parçasını sallayarak çıkardı: Üzerinde pas lekeleri olan bir parçayı. Kan. "Aynı ipekten. Bu da dün gece bırakıldı."

"Bayan Crenshaw'un ipek elbisenin aynısı gibi görünüyor."

"'Gibi mi görünüyor?'" diye homurdandı Mephisto. "Neden kendinizden emin bir şekilde onun elbisesinin kumaşı olduğunu söylemiyorsunuz? Ben el çabukluğunda usta olabilirim ama siz de Bayan Wadsworth, laf cambazlığında oldukça beceriklisiniz."

"Bir bilim insanı olarak ilk anda emin olamadığım konularda kesin bir şey söylemem tedbirsizlik olur," dedim soğuk bir sesle. "Bu yüzden, aynı kumaş gibi görünüyor. Elbise incelemek için elimde olmadığı takdirde aynı olduğuna dair kesin bir hüküm veremem. Kesinlikle benzer. Ama tıpatıp aynısı mı?" Tek omzumu kaldırdım. Mephisto'nun çenesindeki bir kas seğirdi. "İstediğiniz kadar kızın ama hafıza, sizden bile daha iyi bir illüzyon ustasıdır. 'Gözleri kandırıp zihni ikna etmek' ile ilgili fikirlerinizi hatırlatırım. Şimdi de aynı şey geçerli, değil mi?"

"Peki... Bayan Crenshaw'un kamarasına kadar bana eşlik eder misiniz?" diye sordu Mephisto. "Aynı gibi görünen bu parçanın gerçekten onun elbisesine ait olduğunun bilimsel kanıtını arayabiliriz."

"Kamarasına girmek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor. Özellikle de oranın bir suç mahalli olduğu düşünülürse."

"Ama bu, her şeyi daha çekici hâle getiriyor." Ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Hadi, şu işi halledelim. Kaptanın birazdan sizi arayacağına eminim."

"Bu net bir evet değildi."

"Doğru. Ama kesin bir hayır da değildi." Dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. "Bu işi çözmeyi siz de en az benim kadar çok istiyorsunuz, Bayan Wadsworth. Müşterilerden, Ay Işığı Karnavalı'nın geleceği için hayra alamet olmayan şikâyetler almaya başladım. Şimdi, onun kamarasına girmeme yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz? Sizin de söylediğiniz gibi o öldü. Yani araştırmamıza aldırış edeceğini hiç sanmıyorum."

İsteksizce sahneyi gösterdim. "Ya süt güğümü gösterisi?"

"Sadece yarın akşama kadar beklemek zorunda kalacaksınız. Yolcuların geri kalanıyla birlikte göreceksiniz." Yeniden elini uzattı. "Küçük bir suç işlemeye hazır mısınız?"

Katiyen! Tabii ki hazır değildim. Üzerimde ağırlık yapan bir duyguyla ayağa kalktım. Öldürülen kadının boş kamarasına giden illüzyonistin peşinden ilerlerken aptallığım için çoktan pişman olmuştum bile.

YİRMİ İKİ

Pasta ve Maskeler

GÜVERTE

RMS ETRURIA

5 OCAK 1889

Güverteye çıktığımızda, sadece yarım saat önce gördüğümüzden çok daha farklı türde bir karmaşaya tanık olduk.

Mürettebat ve karnaval çalışanları karınca ordusu gibiydi. Çadırları kaldırıyor, siyah, beyaz ve gümüş rengi kumaşları katlıyor, başka bir ay ışığı eğlencesi için topluyorlardı. Şeker ve ikramlarla birlikte, her türlü muzırlığa ortak olan yolcular gitmişti. Yarı çıplak tahta bacaklılar artık sepetlerdeki hayali yılanlar gibi dans etmiyor, denizin ve baştan çıkarıcı müziğin ritmiyle salınmıyordu. Palyaçoların ve süslü hanımların akan ağır makyajları, yırtılmış et gibi görünüyordu. Ancak çok yorgun ve bitkin görünseler de hiçbiri maskesini çıkarmamıştı.

"Neden herkes gösteriden sonra bile maske takıyor?"

Mephisto çenesini dikleştirdi. "Haftada yirmi dolara ek olarak bir de pasta kazanmalarının tek bir şartı var: Maskesiz görünmemek. Asla."

"Onlara yaptığın tek teklif pastayla beslemek mi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Onlar da böyle bir şeyi kabul ediyorlar, öyle mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Mephisto homurdanarak. "Bu, ücretlerine yemeğin de dahil olduğu anlamına geliyor."

Bu karnaval jargonuna ve şartına şaşırdım. Kuralsız yaşamak isteyen bir grup insan için çok fazla kural vardı. "Harry Houdini'yi maske maddesinden ayrı tutuyorsun," dedim. "Bu içeride bir anlaşmazlığa neden olmuyor mu? Bence kurallar ya herkese uygulanmalı ya da hiç kimseye uygulanmamalı."

Başıyla geminin karşı tarafındaki yan yolu işaret ederek beni o yöne, sancak tarafındaki boş güverteye doğru yönlendirdi. Burada, gıcırdayan halatlar ve uyuşuk yolcular dışında bizden başka bir şey yoktu. Rüzgâr, vahşi ve tehlikeli bir canavar gibi yakama vurunca ürpermemeye çalıştım.

"Harry farklı," dedi Mephisto sonunda. "Bu sözümü hatırlayın, günün birinde bir efsane olacak. Onun gibi bir adam zaten bir maske takıyor. Kendini tekrar tekrar küllerinden yaratıyor. Her akşam, eski Harry'nin bir parçasını değiştirerek yeni bir insan olurken onu neden gizleyeyim ki?"

"Eski Harry kim?"

Aslında bir cevap vermesini hiç beklemiyordum ama Mephisto sürprizlerle doluydu.

"O Macar bir göçmen ama insanlara nereden geldiğini söylüyor, biliyor musunuz? Appleton, Wisconsin. Harry'nin görünmez bir sürü maskesi var, fiziki bir maske hiç gerçekçi olmaz."

"Harry gerçek ismi mi?" diye sordum şakayla karışık.

"Hayır. Ehrich."

"Ehrich mi?"

"Ehrich Weiss. Tabii, doğruysa. Bunu, annesi dışında kimse bilemez." Kamaraları saymaya başlayarak yavaşladı. "İşte, geldik."

Geminin kıç kısmından iki kapı aşağıdaki bir kamaranın önünde durduk. Amcamın ısrarla, katillerin suç mahallerini tekrar ziyaret ettiklerini söylediğini hatırlayınca olduğum yerde dönüp etrafıma bakındım. Karşımızda tırabzanlar ve sonsuzluğa uzanan deniz vardı. Kamaranın diğer tarafında filikalar, ödüllü hayvan numuneleri gibi duvara asılmıştı. Saklanacak pek bir yer yoktu, bu yüzden onun bedeninin buradan nasıl çıkarıldığını merak ettim.

"Hangisinin Bayan Crenshaw'un kamarası olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum aniden. Odasını incelerken yanımızda değildi. "Buraya daha önce geldiniz mi? O kumaş parçasının onun elbisesine ait olduğunu nasıl anladınız?" Başka bir düşünce daha aklıma gelince gözlerim kısıldı. "Yoksa siz sevgili miydiniz?"

"Bir kıskançlık mı seziyorum? Ben herkese yeterim, Bayan Wadsworth. Gerçi benim için bir ve tek olmak istiyorsanız Cresswell işini konuşmamız gerek. Kendimi teslim ettiğim kişiyi paylaşmaktan hoşlanmam."

Böyle aptalca bir şeye cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Ama bu Bayan Crenshaw'un son saatlerinin gizemine başka bir boyut ekliyordu. Eğer sirk müdürüyle birlikteyse biri Mephisto'nun hareketlerini izliyor olabilir miydi? Bu, aklıma yeniden Cassie'yi getirdi. Mephisto'nun gece yarısı ziyaretlerini mi kıskanmıştı? Yoksa suçları üzerine yıkmak umuduyla, Cassie'nin kocası mı Mephisto'yu takip ediyordu?

Mephisto kaşlarını çatarak yeleğinin önünde bir şey aramaya başladı. Ceplerini ters çevirdi, silindir şapkasının kenarlarını yokladı, daha sonra eğildi ve eliyle çizmelerinin tabanını yokladı. "Sadece... Bir dakika... Daha."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Onun ne aradığını anladığım anda gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Nasıl olur da maymuncuğunuz olmaz?"

"Size Houdini gibi mi görünüyorum?" dedi öfkelenerek. "Kelepçelerin Kralı olan o."

"O kesin, yoksa şimdiye içeride araştırma yapıyor olacaktık."

Şapka tokalarımdan birini çıkardım ve kalçamla sirk müdürünü kenara ittim. Tokamı kilide sokup mandalın klik sesini duyana kadar oynatınca sirk müdürü, hayranlık dolu bir ıslık çaldı. Bu yeteneğin bahşedildiği tek insan Houdini değildi. Belki de sirkle birlikte gidersem pratik yapıp kendime Kelepçelerin Kraliçesi diyebilirdim. Bu numara için içimden sessizce babama teşekkür ettim. Çabucak bir nefes alıp kapıyı açtım. "Bakın bakalım, şimdi kim mucizeler yaratıyormuş?" diye seslendim ona omzumun üzerinden. "Belki de bir sonraki cesur kaçışında Bay Houdini'ye ben yardımcı olurum."

"Ne..."

Kamaranın içine süzüldüm ve hemen durdum. Kamarada ışık olmamasına rağmen açık olan kapıdan ay ışığı içeri süzülüyordu. Yatakta birinin oturur hâlde silüetini görebiliyordum. Ya biri yastıkları insan şeklinde istif etmişti ya da kazayla başkasının odasına girmiştik.

Mephisto bana çarpıp küfretti. "Kapıyı kapatmalıyız..."

"İyi fikir. Cereyan yapıyor," dedi silüet ayağa kalkarak. "Hatta belki de kapıyı kilitlemelisiniz. Sonuçta, ikinizin burada ne yaptığına dair kimseye yanlış bir izlenim vermek istemezsiniz. Yanınızda refakatçi olmadan. Gece yarısından sonra. Pek hoş görülmez."

Sesin, hiç beklemediğim bir kişiye ait olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. "Thomas." Kalbim, bu korkunç durumdan kaçmak istercesine göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Tanrı aşkına, burada karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?"

Cevap olarak komodinin üzerinde bir ışık yandı. Thomas fenerini havaya kaldırıp odayı gösterdi. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Her şey yerli yerindeydi. Yatak çarşafının köşeleri sıkıca gerdirilmişti. Mücevherler ve makyaj malzemeleri düzgün bir şekilde makyaj masasının üzerine yerleştirilmişti. Odada üçümüz dışında her şey, mükemmel denecek kadar sıradan görünüyordu. Buraya son gelişimizin ardından belli ki biri odayı temizlemişti.

Ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı. Thomas'ın davranışları her zaman alışılmışın dışındaydı ancak bu, onun standartlarına göre bile garipti.

"Kendimi, kurbanin son anlarında bulunduğu yere koymamın zaman zaman yardımı oluyor. Sessizce otururum olayı yeniden canlandırabiliyorum." Thomas başını dikleştirdi. "Peki, ikinizi birden buraya getiren şey ne? Bayan Crenshaw hakkında bir şey mi buldunuz, yoksa..."

Ses tonu sakin ve samimiydi ama ifadesindeki bir şeyler sinirime dokundu.

"Romantik bir gezinti yapıyorduk. Sonra aniden geceyi, ölmüş bir kadının odasını ziyaret ederek sonlandırmaya karar verdik. Bu aralar çürüyen cesetlerin arasında kaçamak öpüşmek çok moda. Bunu denememiş olmana şaşırdım doğrusu." Toparlanamadan önce onun yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüm. "Gerçekten, Cresswell. Bu nasıl bir soru?"

Thomas o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki öfkemi unuttum. Burnunu buruşturdu. "Tanrı aşkına, bu kötü koku da neyin nesi?" diye sordu. "Berbat bir şey." Önündeki havayı kokladı. "Hatta leş gibi."

"Ne?" Tüm kızgınlığımı unutup öne doğru atıldım. En son akademide korkunç bir koku almış ve çok yakınlarda çürüyen bir ceset bulmuştuk. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. O berbat yerdeki yarasaları düşünmek bile istemiyordum. En kötüsünü bekleyerek etrafı kokladım. "Ben sıra dışı bir koku almıyorum."

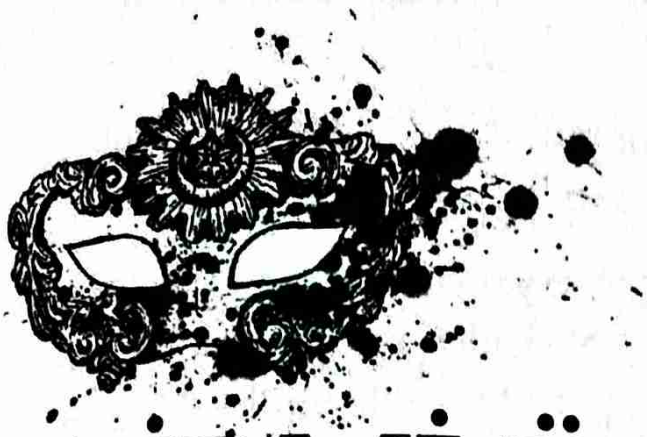
"Ah, boş ver," dedi Thomas. "Sadece sizin tavrınız, Bayan Wadsworth. Tamamen kokuşmuş."

Mephisto eğilmiş, kıs kıs gülüyordu. Bir ses daha çıkarması hâlinde ölümünün elimden olacağını söyleyen öfkeli gözlerle ona baktım. Doğruldu, ağır adımlarla geriye gitti ve teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. Ama göğsü hâlâ bastırmaya çalıştığı kahkahasıyla sarsılıyordu.

"Vay... Bu gittikçe dramatik bir hâl almaya başladı." Mephisto, sanki şeytanla olan randevusunu yeni hatırlamış gibi cep saatini çıkarttı. "Bayan Wadsworth." Kapıya doğru yürüyüp kapıyı sert bir hamleyle açan sirk müdürüne baktım. "Gerçek, zehirdir. Bir kerede ne kadar aldığınıza dikkat edin."

"Falcılık tavsiyelerine artık bir son vermeyecek misiniz?"

"Başkasına ne kadar verdiğinize daha da çok dikkat edin." Benim dokundurmamı görmezden gelerek kasıtlı olarak Thomas'a baktı. "İkinize de iyi geceler."

YİRMİ ÜÇ

Çıkarımlar ve Kandırmaca

BAYAN CRENSHAW'UN KAMARASI
RMS ETRURIA
5 OCAK 1889

Korkuyla sindim. Sirk müdürü, giderayak söyledikleriyle bana hiç iyilik yapmamıştı. Kapı kapanır kapanmaz Thomas tekrar yatağa oturdu. Gergin hâli anında kaybolmuş gibiydi.

"Basit bir soruydu, Wadsworth. Bir suçlama değil. Daha önce de söyledim... Zamanını ya da hayatını kiminle geçirmek istediğine her zaman saygı duyacağım."

İç çektim. "Neden üzgün olduğunu anlıyorum ve kızmaya hakkın olduğunu düşünüyorum."

"Ben kızgın değilim."

Thomas'ın cevabı, doğruluğu tartışılacak kadar çabuk geldi. Üzerine gitmedim. Bu, Amerika'ya varır varmaz konuşabileceğimiz bir konuydu. "Başka bir insan öldü, Thomas. İşimiz önce gelmeli."

"Teknik olarak onun ölü olduğunu bilmiyoruz. Belki kolu düzgün bir şekilde kesilmiştir." Dikkatimi çekmişti. Parmaklarıyla ba-

caklarına vurarak devam etti. "Kolu inceleyene kadar onun yaşamadığından emin olamayız."

"Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sordum. "Kolu cerrahi bir şekilde kesilmemişse çok kan kaybetmiştir."

"Diğer üç cinayet düşünülürse yaşıyor olması pek olası değil ama her zaman bir ihtimal vardır." Nedenlerin yanına artı ve eksileri ekleyerek sıralamaya başladı. "Gezici bir sirkle birlikte bir gemideyiz. Onların teknik ekipmanları oldukça tehlikeli. Bir şeyi çalıştırmaya uğraşırken kolundan korkunç bir şekilde yaralanmış olabilir. Belki de kolun sahibine gösteri yapan kişi panikledi. Gemide de bir insanın yaralanabileceği sayısız mekân var. Bunlardan herhangi birinin gerçekten yaşanan şey olduğuna inanıyor muyum?" Başını iki yana salladı. "Hayır, maalesef inanmıyorum. Bu yüzden bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Buranın ilk cinayetin gerçekleştiği olay mahalli olduğuna inanıyorum. Mantıken ilk suç, en fazla hatanın yapılma potansiyeline sahiptir. Bir katilin karanlık emellerini eyleme döktüğü yerde, işler nadiren planlandığı gibi gider. Bütün bunların nasıl başladığına dair bir ipucu bulmayı umuyordum."

"Karanlıkta mı?"

"Daha yeni içeri girmiştim. Birinin geldiğini duyunca ışıkları kapattım." Gözlerini kıstı. "Burada karanlıkta oturup duvara baktığımı mı sandın? Bu yüzden mi bu kadar şaşırmış görünüyordun?" Soğuk bir bakış attı. "Bu biraz fazla garip, benim için bile."

"Thomas, ben... Biz..."

"Lütfen..." Yatağa vurarak yanını işaret etti. Yüzünde küçücük bir uygunsuz ifade yoktu. "Bir süre burada oturalım. Bir şeyleri anlamaya çalışıyordum..." Huzursuzca kıpırdandı. "Yöntemimi sana açıklamamı hâlâ istiyor musun?"

Onun aslında başka bir şey söylemek niyetinde olduğunu ama fikrini değiştirdiğini sezdim ancak ısrar etmedim. Şu anda bana bir

zeytin dalı uzatıyordu. Vaka için önemi olmayan şeyleri bir kenara bırakmamız için bir barış imkânı.

Yatağa doğru yürüyüp yanına oturdum. "Çok isterim. Söyle bakalım, Bay Thomas James Dorin Cresswell bu olay yerinden nasıl çıkarımlar yapıyor?"

"İnanılmaz yakışıklı ve yetenekli Thomas James Dorin Cresswell demek istiyorsun." Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Önce bariz olan senaryolarla başlayalım. Basit gerçeklerle. Olay yeri hakkında ne biliyoruz?"

Odanın önceki hâlini hatırlamaya çalıştım. "İki şampanya kadehi vardı. Yarısı yenmiş bir pasta ve yere atılmış bir elbise. Zehirli meyveler bulunmadı, yani pastadan önce yenmiş olmaları gerek."

Thomas başını salladı. "Ve işte, tam bu noktada onu gerçekten öldüren şeyin bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ya o meyveler maktulü sadece biriyle savaşamayacak duruma getirdiyse? Bu da demek oluyor ki..."

"İşin içinde birden fazla insan var."

Bu teoriyle nabzım hızlandı. Karı-koca takımının birlikte bu suçları işlediğine dair güçlü bir bulgu daha. Ama o zaman... "Mephisto, gemi ayrılmadan önce onunla zaman geçirdiğini ima etti. Biri onun elbisesinden kestiği bir parçayı Mephisto'ya yollamış."

Thomas, bir süre bu konuyu düşündü. Sirk müdürünün hovardalığını öğrendikten sonra Thomas'ın yüzünden bir duygu kırıntısı görmeyi umduysam da tam bir hayal kırıklığı yaşadım. Thomas, her zamanki gibi soğuk ve analitikti. "Yalan söylüyor olabilir. Elbise parçasını onun kesmiş olma ihtimali oldukça güçlü."

"Ama bunun amacı ne?" diye sordum. Pek ikna olmamıştım. "Bu şüpheleri sadece onun üzerinde yoğunlaştırmaz mı? Kolaylıkla onu hiç tanımıyormuş ya da onun odasına hiç gelmemiş gibi yapabilirdi. Bunu kim, nereden bilecekti ki?"

"Sırlar asla uzun süre saklı kalmaz. Biri onu görmüş olabilir. Mephisto da bu ihtimali ortadan kaldırıyor olabilir."

Sirk müdürüne olan kişisel nefretinin, onun normal çıkarımlarını etkilemediğini umarak iç çektim. Kendi düşüncelerimize dalarak sessizce oturduk.

Sonunda sessizliği bozdum. "Tamam. Başka bir yerden başlayalım. Diyelim ki Mephisto buraya geldi, onunla şampanya içti ve sonra..." İçkilerini içtikten sonra olabileceklerin ayrıntısına girmek istemiyordum. Yüzüm kızardı. "Sonra Mephisto gitti. Belki biri, Mephisto'nun sevgisinin bir nişanesi gibi göstererek keki ve meyveyi getirmiştir. Sadece tek bir tabak ve çatal vardı. Zaman geçip de hastalandıktan sonra da katil, hamlesini yaptı."

"İlginç." Thomas'ın bakışlarında fesat bir parıltı belirdi. "Peki, potansiyel katil nereden girdi?"

"Bu çok kolay," dedim önümüzü işaret ederek. "Tabii ki kapıdan. Odaya girip çıkmanın tek yolu orası."

"Aynen. Başka izler olup olmadığını kontrol etmeliyiz." Birden gerildi. "Bak..."

Kapalı kapıya baktım. İlk anda hiçbir şey görmedim, sonra gözlerimi kısarak baktım. Kapının arkasında yay şeklinde küçük kan lekeleri vardı. "Sence de bu garip bir şekil değil mi?"

İki uzun adımda kapının yanına giden Thomas dikkatle kapıyı inceliyordu. Ben de onun hemen arkasındaydım. Büyük ihtimalle potansiyel bir delile dokunmamak için çenesini ovuşturdu. Gözleri her şeyin üzerinde geziniyor, hesaplamalar yapıyor, sonuçlar çıkarıyordu. Doğrusu o gözlerin içinde, bütün bunlara tanık olabilmeyi çok isterdim.

"Bu cinayeti canlandıralım, Wadsworth."

Berbat koşullara ve sıçrayan kanın anlattığı korkunç hikâyeye rağmen gülümsedim. Thomas da gülümsedi. Belki ikimiz de Ay Işı-

ğı Karnavalı'ndaki sanatçılar kadar zalimdik. "Ben kurban rolünü oynayacağım," dedim. "Sen çok daha iyi bir katilsin."

"Doğru." Kapıyı açıp dışarı çıktı. "Henüz yakalanmadım."

"Serseri." Gözlerimi devirerek bekledim. Thomas ise dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Bir saniye sonra kapıyı çaldığında, kafamdaki bütün dikkat dağıtıcı düşünceleri bir kenara attım. Özel kamarasının kapısı vurulduğunda Bayan Crenshaw'un nasıl hissettiğini hayal etmek zor değildi. Acaba zehrin etkisi kendini göstermeye başlamış mıydı? Sendeleyerek, bir yardım bulmak umuduyla mı kapıya gitmişti?

Kalbim, koşmuşum gibi atmaya başladı. Kapıyı araladım. Bir ziyaretçi mi bekliyordu yoksa gelen sürpriz bir misafir miydi? Bu bir sır olarak kalacak gibi görünüyordu.

Thomas şapkasını öne doğru getirmiş, keskin yüz hatlarını gölgelemişti. Karşımdakinin Thomas olduğunu bilmeme rağmen sırtımdan aşağıya soğuk bir ürperti geçti. Thomas başını kaldırdı ama gözlerini seçemiyordum. Güvertenin bu kısmı, ay tüm parlaklığıyla gökyüzündeyken bile çok karanlıktı.

"Dinle," diye fısıldadım.

Dalgalar ritmik ve hafif bir sesle geminin gövdesine çarpıyordu. Yakındaki bacalardan birinden duman çıkıyor, bu arada tıslar gibi bir ses çıkarıyordu. Arka planda pek çok ses birbirine karışıyordu. Komşu kamaralardaki insanları uyandırabilecek bir boğuşma sesini bastırmış olabilirdi.

"Saldırganını tanıdığını düşünüyorum," dedi Thomas, ellerini kapının kenarlarına koyarak. "Kapının dışında, zorla açıldığını gösteren çizikler ya da başka işaretler yok."

"Aynı fikirdeyim. Ya da birinin yardımını geri çeviremeyecek kadar kötü durumdaydı."

Kapıyı daha fazla açarak onu içeri aldım. Thomas yeniden içeri girip sıçrayan kanı incelerken yakınında durdum. Aramızda sadece

birkaç santim vardı ve onun bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bayan Crenshaw'un da saldırıya uğramadan önce aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. Katiline bu kadar yakın mı duruyordu? Katil ona öldürücü darbeyi vurmadan önce katilin sıcaklığını hissetmiş miydi?

"Burada da bir boğuşma izi yok," diye devam ettim. "Saldırı, katilin içeriye girmesine izin verdikten kısa bir süre sonra gerçekleşmiş olmalı."

Thomas başını sallayarak onayladı. "Yüzüğü de hâlâ parmağındaydı. Yani hırsızlık söz konusu değildi. Ayrıca doğru hatırlıyorsam, gerçi kısa ve öz bir incelemeydi ama ellerinde de kendini savunduğunu gösteren yaralar yoktu. Yumruklarını sımsıkı yaptığında avuçlarında oluşan tırnak kesikleri hariç. Bu neden olabilir?"

Aklımda bir fikir belirmeye başlarken doğrudan Thomas'ın göğsüne bakarak bir an düşündüm. "Çünkü, senin de söylediğin gibi, katil ona içeri girer girmez saldırdı. Eğer kız hastaysa refleksleri, tepki verecek kadar hızlı olmaz."

Thomas'ın, adli tıp vakalarımız sırasında kimlik değiştirirken neler yaşadığını artık biliyordum. Av yerine avcı olmuştum. Kendi karanlığım, açlıktan ölen bir köpeğin ziyafet sofrasına bakarkenki gözleri gibi parlıyordu. Onun doymak bilmeyen isteklerini kontrol etmeye ya da durdurmaya çalışmadım.

Bir katilin beyninin nasıl çalıştığını, neler arzuladığını, birinin hayatını avuçlarının arasında tuttuğunda nasıl hissettiğini bilmek hem harika hem de korkutucuydu. Kendimden emin ve hazır neşterimi tutarken, bıçağımın hızlı bir darbesiyle her şeyi nasıl sona erdireceğimi seçme gücüne sahiptim. Onu nasıl sonlandıracağımın gücüne...

Güç, çarpan ve baş döndüren bir duyguydu. Tıpkı on beş gün önce Noel balosunda Thomas ile içtiğimiz şampanya gibi. Minicik bir hareketle onun kaderini belirleyebilirdim. Thomas'ın kaderi ar-

tık yıldızlarda yazmıyordu. Ya da göklerin sahibi bir Tanrı tarafından yazılmıyordu. O kader, şimdi benim ellerimdeydi.

Ne merhametli ne de naziktim.

Tek hâkim bendim. Bıçağım soğuk ve hızlıydı.

Kendi lehimize kullanabileceğim bilgileri almak için bu karakstere sımsıkı yapışmıştım. Thomas'ı kavradım, onu kendi çevresinde döndürdüm. Şimdi o kurban, ben de katildim.

"Özür dilerim, Cresswell," diye fısıldadım. "Bu biraz canını acıtacak."

Onun itiraz etmesine fırsat vermeden seri hareketlerle göğsüne iki kez vurdum. Üzüleceğimi sanmıştım ama onun yerine içimdeki karanlığa aldatıcı ve endişe verici bir mutluluk yayıldı. Adli tıp öğrencisi olmak için yaratılmıştım ama çok başarılı bir katil de olabilirdim. Yapmam gereken tek şey, o iniş çıkışlı karanlığa teslim olmak, onun tehlikeli çekiciliğinin içine sürüklenmekti.

Tahmin ettiğim gibi Thomas'ın elleri otomatik olarak vurduğum, yani yarasının olduğu yere gitti. Hayali bıçağımı hazırda tutmaya devam ederek onun ellerini göğsüne bastırmasını izledim. Otuz saniye içinde onu etkisiz hâle getirmiştim. Bayan Crenshaw bıçakla saldırıya uğramış olsaydı katil için bundan sonrası çok kolay olurdu. Ama onun bedeninde herhangi bir bıçak yarası olduğunu hatırlayamıyordum. Ama çok kötü bir şekilde yandığı için otopsisi pek de tatminkâr bir şekilde yapılmamıştı. Cesedinin ateşe verilmesinin dramatik bir etki yapmasının başka bir nedeni de bu olabilirdi.

Thomas geriye doğru sendelerken gözlerimi kırpmadan her ayrıntıyı gözlemledim. Akan kanı durdurmaya çalıştığından saldırımdan korunmak için ellerini kaldırmadı. Bayan Crenshaw'un kendini savunamayıp bu şekilde yara almaması da aynen bu şekilde olmuştu.

Yumruğumu kaldırdım. Thomas kendi ekseni etrafında dönerek bir sonraki hamleden kaçtı. Gerçekten kanaması olsaydı kan, kavisli

bir şekilde kapıya doğru sıçrayacaktı. Aynen kapının üzerindeki kalan kan lekesi gibi.

"İşte... Buldum!" Neredeyse yerimde hop hop hoplayacaktım. Thomas göğsünü ovaladı. Bakışları benim hayali silahıma kaymıştı. Elimi yumruk yapmaktan vazgeçip nazikçe uzandım ve elimi, kalbinin üzerine koydum. Thomas yüzünü buruşturunca dudağımı ısırdım. "Sana vurduğum için gerçekten çok üzgünüm. Galiba biraz fazla heyecanlandım. Acıyor mu?"

"Fazla değil. İstediğin zaman ellerini üzerime koymaktan çekinme." Önce göz kırptı, sonra irkildi. "Ama gelecekte biraz daha yumuşak bir temas olmasını tercih ederim."

"Aklıma yazdım." Onu geri geri yatağa yönlendirdim. Yatağa pat diye düşüverdi. "Neden olduğum zedelenmeyi azaltmayacak ama sanırım kanın nasıl sıçradığını buldum. Yay şeklinde ve belli belirsiz bulaşmış olan iz, bunun bir göğüs yaralanması olduğunu gösteriyor. Yavaşça dönmüş, hatta göğsündeki yarayı tuttuktan sonra duvara doğru düşmüş. Ancak bundan sonrası hakkında tam olarak emin olamıyorum. Yay şeklindeki izler o dönerken olmuş, sonra duvara doğru sendelemiş gibi izler bulaşmış. İşte, bundan eminim. Aynı senin yaptığın gibi. Yani Bayan Crenshaw'a bir bıçakla saldırıldığını tahmin etmek pek zor değil."

Thomas'ın bana övgüyle bakması birden kanımı alevlendirdi. Zekâma hayran olunmasından daha iyi bir duygu yoktu. "Yani, bunu yapan her kimse onu planlı bir şekilde öldürmeyi amaçlamış, hiç şüphe yok. Kız hedef alınmış ama neden?"

"Acaba... Bak." Yatakla komodinin arasına düşmüş olan bir iskambil kartını aldım. "Karo Altılı."

Thomas kartı alıp çevirdi, her yerini dikkatle inceledi. Bana verirken alnı kırışmıştı. "Bu kartlar kelimesi kelimesine birer kartvizit."

Kartın arkasındaki karmaşık desene baktım. Pırıltılı kanatlarını dolunaya karşı açmış olan bir kuzgun ve kartın kenarlarındaki gü-

müş rengi dikenler. Parmaklarımı kartın altındaki çifte sekiz işaretinin üzerinde gezdirdim. "Ya da daha büyük bir oyunun parçası. El çabukluğunun nihai şekli."

YİRMİ DÖRT

Kolun İncelenmesi

GEÇİCİ LABORATUVAR
RMS ETRURIA
5 OCAK 1889

Amcam, önündekini büyüteçle dikkatle inceliyordu. Burnu, kopuk koldan sadece birkaç santim uzaktaydı. Gömleksiz sirk müdürüyle yalnız yakalandığım için hâlâ bana kızgın olduğunu biliyordum ama yine de benim yardımımı istemişti. Adli tıp söz konusu olduğunda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu küçük lütuf için Tanrı'ya şükrettim.

Thomas, önlüğünü giyerken yere koyduğu defterini alıp not tutmaya devam etti. Yolculuk için yanına aldığı, bazılarında Karındeşen Jack vakasında alınmış notlar olan diğer defterleri düşününce mideme bir kramp girmesine engel olamadım. Thomas, kendisi için açığa çıkardığı o gizemler her neyse onları kendisi için saklamıştı ve ben bu suçlarla ilgili ayrıntıları okumaya hazır değildim. En azından henüz. Ama içimde, çok yakında bu konu hakkında konuşmamız gerekecekmiş gibi bir his vardı.

"Dişli pens, Audrey Rose." Amcam avucunu açıp uzatarak bekledi. "Çabuk."

"Tamam amca."

Bu inceleme için gerekli olan tıbbi aletleri topladım: Dişli pens, neşter, makas, Hagedorn iğnesi, iplik. Hepsinin üzerinde olduğu gümüş tepsiyi amcama götürdüm.

"İşte." Pensi hemen karbolik asitle sildim ve kendimden emin bir tavırla amcama verdim. Amcam ağzının içinden homurdandı. Pek teşekkür gibi değildi belki ama sessizliğin ağırlığı da yoktu. Amcamın, kesilmemiş ya da ısırılmamış olsaydı dirseğin bulunması gereken yerin yakınlarındaki deri parçalarını kaldırmasını izledim.

Et, unutulmuş bir sandığın içinde çürümeye terk edilmiş eski bir elbise gibi parçalanmış, sadece ince şeritler hâlinde birbirine bağlı kalmıştı. Bir bilim insanının soğukkanlılığını takınarak omuzlarımı geriye attım. Ne iğrenmiştim ne de zayıflık hissediyordum. Bu duyguların hiçbiri, kurbanı kaderinden korumayacaktı.

Ancak kararlılık ve sertleşmiş bir kalp doğru kararı verebilirdi.

Amcam yaklaşmamı işaret etti, alnı kırışmıştı. Hırpalanmış etin bir kısmını kaldırdığında, kırık beyaz renkli tanıdık tabakayı ortaya çıkarttı. "Ön kol ve dirsek kemiğini görüyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. Etrafını kaplayan grileşmiş et tabakasına değil de yalnızca kemiklere odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. "Kasları ve tendonları soyarken ne gördüğünü tarif et. Thomas, sen de her şeyi yaz."

Kolla aynı seviyeye gelene kadar eğildim ve her ayrıntıya dikkat kesildim. "Ön kol kemiğinin üzerinde ince, küçük, kıymığı andıran parçalar var ama dirsek kemiğinde yok. Onun üzerinde bir çentik görüyorum. Keskin bir aletle yapıldığına iddiaya girerim. Bıçak gibi." İğrenme duygumu uzaklaştırmak için yutkundum. "Ön kol kemiğinin üzerindeki kıymıklar büyük ihtimalle aslanın kolu kemirmesi sırasında oluşmuş. Kesilme şekliyle bir ilişkisi yok."

"İyi, çok iyi." Amcam, tecrübeli elleriyle deriyi bir parça daha kaldırdı. "Yaraları ölüm sonrasında mı almış?"

"Ben..."

Dudağımı ısırdım. Ön kolun derisinde bir iz yoktu. Bir boğuşma sırasında tutulduğunu gösteren bir işaret yoktu. Thomas'a baktım ama o not almakla meşguldü. Bir an, adli tıp bilgilerimi kullanmama her iki erkek tarafından güvenilmesinin gururunu yaşadım. Omuzlarımı geriye atıp dikleştim. Kendime olan güvenin beni bir pelerin gibi sarmasına izin verdim.

"Yaraların ölümden sonra oluştuğunu düşünüyorum. Muhtemelen kolun kesilmesinin sonucunda oluşmuşlar." Kolun geri kalanını gösterdim. "Aşınma ya da kesik yok. Oysa kurban bir bıçak saldırısına karşı savaşıyor olsaydı ikisi de olurdu."

Amcam kolu çevirerek altını inceledi. Deri, çok fazla kan kaybettiği için birçok kadavradan daha soluktu. Ama akademide incelediğim son bedenler kadar değil. Ölüm sonrası morarma vardı. Yerçekimi nedeniyle kan alt kısımda görünür şekilde toplanmıştı. Bu öldükten sonra bedenin nasıl yattığını gösteriyordu. Kadavra yeni bir pozisyona sokulana kadar en az birkaç saat konumu hiç değiştirilmemişti. Tabii, bütün kanın çekildiği garip bir vaka değilse... Ama o zaman hiç kan lekesi olmazdı.

"Morarma var," diye eklediğimde, amcamın gözlerindeki gurur ve şaşkınlık dolu bakışı fark ettim. Akademide çok fazla şey öğrenmiştim. "Sanırım katil onu parçalara ayırmaya başladığında sırtüstü yatar vaziyetteydi. Kanıtlar bunu gösteriyor."

"Evet, öyle." Morartıyı inceleyen amcamın sesi keyifli geliyordu. Bana olan kızgınlığı geçmiş gibiydi. Ne kadar garip bir aileydik.

Thomas burnunu kırıştırdı. "Atardamarlardan fışkıran kan olmasa bile bu parçalanmanın yapıldığı yer, kan gölüne dönmüş olmalı. Birinin, arkasında kanıt bırakmadan bunu temizleyebileceğini hiç sanmıyorum."

"Çok iyi bir tespit."

Amcam bir neşter aldı ve hırpalanmış etleri düzgün bir şekilde kesip çıkarmaya başladı. Güçlükle yutkundum. Her ne kadar buna çok sık tanık olsam da bakmak, her zaman ürkütücü oluyordu. Eti, sanki iyi pişmiş bir biftek gibi kesmek çok iticiydi.

"Kemikler temiz kesilmiş," diye devam etti amcam. "Bu kolu çıkaran kişi testere ya da dişli bir bıçak kullanmamış." Neşteri bırakıp lavaboya yürüdü. O ellerini karbolik sabunla yıkarken ne ben ne Thomas bir yorum yaptık. Amcam işini bitirip bize döndüğünde yüzü bitkindi. Bu geç saat yüzünden yorgun olduğunu sanmıyordum. "Bu kadar güçlü ve düzgün bıçaklara sahip olanlara odaklanmamız gerek. Mutfak çalışanları. Mürettebattan kişiler."

Ürkütücü, ağır ve inatçı bir düşünce boş midemi altüst etti. "Ya da çok daha büyük bir olasılıkla, bu tür silahlara erişimi olan, bıçaklar üzerinde uzmanlaşmış, yeteneklerini onlarla sergileyen karnaval çalışanları."

Bir an için kimse konuşmadı. İlk anda akla gelen birkaç olağan şüpheli olsa da sirk sanatçılarından herhangi biri bir başkasını bıçaklayabilirdi.

"Bunu Jian'ın yaptığını mı düşünüyorsun?" Thomas dikkatini kopuk koldan uzaklaştırmıştı. "Bunu sahne gösterisinin bir parçası olarak yapmaması şaşılacak şey. Kavunları, ananasları, kopuk kolları fırlatmak. Diğer dramatik cinayetlere de uyuyor gibi görünüyor."

"Ben sadece onu da ihtimaller içinde düşünmemiz gerektiğine inanıyorum," dedim, onun zorlama neşeyle yaptığı yorumunu duymazdan gelerek. "Ayrıca, gösteri sona erer ermez onun bıçaklarına erişebilecek kişileri de araştırmalıyız. Geceleri onları bir kasaya mı kilitliyor yoksa onlarla birlikte mi uyuyor?" Tek omzumu kaldırdım. "Kilitliyorsa o zaman araştırmamızı bu kilitleri açma yeteneğine sahip kişileri bulacak şekilde daraltabiliriz."

Amcamın ve Thomas'ın bakışlarıyla karşılaştım. Onların endişeleri benimkine karıştı. Tabii ki hepsi spekülasyondu. Kılıçlar ki-

litliyse bu gemide, her kelepçeden kurtulan ve her kilidi açan kişi olarak kendini kral ilan eden tek bir adam vardı.

Sırtımdan aşağı hızla ilerleyen korkuyu görmezden geldim. Harry Houdini, her şehirde görünmez yeni maskeler takarak kendini yeniden oluşturmaya devam ediyorsa pekâlâ içlerindeki en ikna edici maskeyi de takabilirdi: Böylesine vahşi cinayetleri işleyemeyecek kadar masum bir adam. Belki de Cassie ve kocası intikam istemiyordu. Belki de bunları yapan kişi henüz belli değildi. Houdini'nin, Amerika'da, Liza'nın bilmediği gizli bir sevgilisi varsa kim bilir, başka kaç tane sırrı vardı?

"Gidip biraz araştırma yapalım," dedi Thomas defterini kapatarak. "Mephisto ve Jian ile başlayalım."

"Şimdi onların çalışma alanlarına girip herkese sorular sormaya başlarsak Londra sisinden daha yoğun bir duvarla karşılaşırız."

"O zaman nasıl bir yol öneriyorsun?" diye sordu amcam. Bu ana kadar akademide çalışırken yaşadıklarımın beni ne kadar büyüttüğünü görmemişti. Hipotezimi uygulamakta kendime daha çok güveniyor, yanlış olmasından ya da alay edilmekten daha az endişeleniyordum. Thomas bir keresinde bana yanılmaktan değil, denememekten korktuğunu söylemişti.

"Sadece kendi illüzyonumuzu yaratmamız gerekecek," dedim. Şimdiden kendi aldatmacamın içine girmiştim. "Araştırmalarımızla yanlış yönlendirme yapacağız. Onların ilgisiz şeylerden şüphelenmelerini sağlayalım. Madem onlar hayatlarını bu sanatı icra ederek kazanıyorlar, neden biz de aynı yöntemi kullanmayalım?"

Thomas'ın ağzının kenarlarında küçük, haylaz bir gülümseme oynaştı. "Onlar Ay Işığı Karnavalı'ysa biz de kendimize süslü bir isim bulmalıyız. Gerçeğin Akıncıları. Acemi Haylazlar..." Amcamın derin bir iç geçirdiğini duyunca düzeltti: "Hepimizin kullanmasına gerek yok. Ben isim düşünmeye devam edeceğim."

"Sen bu çok önemli görevle ilgilen," dedim. "Liza, Anishaa'yı sabah çaya davet etti. Bakalım gizli silahşorün kim olabileceği ko-

nusunda neler bulabileceğim." Amcama bakıp gülümsedim. "Yarın akşam yemeğinden önce bulduklarımızı gözden geçirelim."

Thomas cep saatini çıkarıp gösterişli bir tavırla kapağını açtı. "Bu bize uyumak, onların saflarına sızmak, dikkatlerini dağıtacak dumanı yaratmak, grubumuza yeni bir isim bulmak ve akşam yemeğimiz için en güzel giysilerimizi giymek için on üç saat verir." Elini dikkatli bir şekilde taranmış siyah saçının arasından geçirdi. Elini omzundan aşağıya, bedenine doğru kaydırarak konuşmasına devam etti. "Şükürler olsun ki bu göz kamaştıracak kadar yakışıklı varlığın çok fazla hazırlık yapması gerekmiyor. Mephistopheles'in aksine."

"Görünüşe göre siz ikiniz, akademide olduğunuz süre içinde fazladan yetenekler edinmişsiniz." Amcam kolu, bulunduğu tepsiden alıp kaptanın bize tahsis ettiği buzluğun içine yerleştirdi. "Gerçi bu alaycı ve şakacı tavrın davamıza nasıl bir faydası olacağından emin değilim. Önce bu kolun kime ait olduğunu bulmaya odaklanmalıyız."

"Buna cazibe deniyor, Profesör. Bizi bayağı ilerleteceğine inanıyorum." Thomas derin bir nefes aldı. Gözlerinde, neşeli parıltılar dans ediyordu. "Kimse zamanlaması iyi bir şakaya karşı koyamaz."

Amcam buzluktan bize doğru döndüğünde daha az keyifli görünüyordu. "İkinizin de işi bitti. Yatmaya gidin. Sonra da ister büyüleyin ister kızdırın ama sabah, karnaval sanatçılarından bir bilgi alın." Thomas'ın söyleyeceklerini elini sallayarak sonlandırdı. "Onları çok fazla sinirlendirmemeye çalışın. Cazibenin küçük bir parçası da epey iş görür, eminim."

Kimse bana dikkatli olmamı söylemedi. Bunu olumlu bir işaret olarak aldım. Onların hoşlanacağından pek de emin olmadığım bir fikir şekilleniyordu aklımda. Her zaman, öncesinde izin almaktansa sonradan af dilemeyi tercih ediyordum. Sadece bir sonraki hamleyi tek başına yapmamın Thomas'ı çok üzmeyeceğini umuyordum.

Çok çabuk sabah oldu. Kapıma vurulma sesiyle uyandım. Yüzümü ovuşturunca yanağımda bir tarot kartı buldum. Tarot destesinin üzerinde uyumuş olmalıydım. Liza, gözlerini devirerek bana baktı ama beni sandığıma doğru itelerken hiçbir şey söylemedi.

"Bir dakika!" diye seslendi, hazırlanmam için bana zaman kazandırarak.

Düzgün ve basit bir elbise alarak giyinmeye çalışırken son derece kaba bir şekilde küfrettim. Birkaç dakika sonra kuzenim abartılı bir tavırla kapıyı açtı.

"Seni, Anishaa, namıdiğer Asaların Ası ile tanıştırayım," dedi Liza zarif bir şekilde. "Bu da kuzenim Audrey Rose."

Birbirimizi reverans yaparak selamlayıp sandalyelerimize oturduk. Bir süre sonra, oda hizmetçisi bir semaver ve bir tepsi dolusu kahvaltılık tatlı getirdi. Ben fincanımı doldurup ilk yudumumla dilim kavrulunca irkilerek yan gözle Liza'ya baktım. Tabii ki yıllarca misafir kabul etmenin alışkanlığıyla erkenden kalkıp yiyecek ve içecekler hazırlatmıştı. Böyle zamanlarda bu tip ayrıntılara dikkat ettiği için onu kucaklayabilirdim.

Buz etkisi yaratan kostümü yokken alev yutan tanrıça Anishaa'yı tanımak neredeyse imkânsızdı. Kalın örgülü gümüş saçların yerinde, düzgün bir çarşaf gibi dümdüz, mavi siyah saçları vardı. Buz mavisi renkle boyanmamış teni, altın kahve ve açık kahve arasında bir tondaydı.

Fincanını kucağında dengede tutmaya çalışmaktan vazgeçip Liza'nın daha önceden yerleşmiş olduğu zemine bağdaş kurarak oturdu. Onun, benim dilimi yakan çayı yudumlamasını ve keyifle sırıtmasını şaşkınlık dolu gözlerle izledim. "Her gece alev yuttuktan sonra çayın sıcaklığı bana mısın demiyor," dedi tek gözünü kırparak.

Benim bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde kıkırdamam karşısında Liza da gülümsedi ve kendi çayını yudumladı. Kaba ol-

mak istemediğim için ben de onlara katılarak kalın halının üzerine oturdum.

"Doğru." Fincanımı ve tabağımı yere koydum ve buharın yılan gibi kıvrılarak havaya süzülmesini izledim. "Alev yutmaya nasıl başladın? İlk seferini hayal bile edemiyorum. Çok cesursun."

"Çoğu insan buna aptallık diyor," dedi gözlerini kısarak.

En masum ve yumuşak ifademi takındım. Liza sinirle homurdandı ama annesinin aksine, merakım yüzünden beni azarlamadı. Bir planı sezmek konusunda çok iyiydi ve benim bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu. Yorum yapmak yerine, muhtemelen bu tarz sohbetlerdeki beceriksizliğimin hoşgörüyle karşılanacağını umarak bisküvi tabağını uzattı.

Anishaa bir bisküvi aldı, soruma cevap vermeden önce dikkatle çikolata parçalarına baktı. "Mucizeler yaratan bir çift Hint fakiri, alevi nasıl yutacağımı bana öğretti. İsmimin manası kaba bir ifadeyle 'hayatında karanlık olmayan kişi' ve onlar da bunun, ateşi kullanmak için doğduğum anlamına geldiğini söylediler." Homurdandı. "Alevler, tamamını yutmam için benim emrimdeydi." Çayından büyük bir yudum daha aldı. "Zenginlik vaatleriyle kandırıp evden kaçmam için beni ayarttıklarında çok genç ve tecrübesizdim. Sözlerinden etkilendim. Onların tatlı sözlerine kandığım için kendimden utanıyorum. Evden ayrılmayı kabul edince beni bir sirke bıraktılar, paralarını aldılar ve başka bir sirk için başka birini bulmak üzere gittiler."

"Asıl utanması gereken onlar. Sen yanlış bir şey yapmadın." Liza uzanarak kızın elini tuttu. Bu bana, kuzenimin ne kadar duyarlı biri olduğunu bir kez daha hatırlattı. İnsanların neye ihtiyacı olduğunu hissedip onlara bu desteği sunmakta doğuştan yetenekliydi.

"Liza haklı," diye ekledim. "Seni kandırarak gezici bir sirke sokmaları korkunç bir şey."

Anishaa tek omzunu silkti ve bisküvisinden iri bir parçayı kopardı. "Beni buraya getirdiler. Ay Işığı Karnavalı'nda hayat güzel geçiyor. Param, yemeğim ve arkadaşlarım var. İşler yoluna girdi."

"Bunu sana yapan Mephisto mu?" Ellerim sallanırken porselenin tıngırdamaması için onu çok sıkı tutmaya çalışıyordum. "Seni ailenden ve evinden hileyle uzaklaştıran o mu?"

"O..." Anishaa devam etmeden önce gözlerini kısa bir süreliğine kucağına indirdi. "O, yetenek bulmak için gittiği ülkelerdeki insanları işe alır. Zor zaman geçiren kişileri karnavala ve eğitimlere davet eder. Seçim tamamen bize aittir ama reddetmesi epey zor bir teklif yapar."

"Yani karnavaldaki herkes farklı bir ülkeden, öyle mi?"

"Çoğu. Jian Çin'den, Sebastian İspanya'dan, Andreas Bavyera'dan. İngiliz aksanıyla konuşsa da Cassie, Fransız. Ben de Hindistan'danım."

Liza'nın, merakıma yenik düştüğüm için tam bir aptal olduğumu söyleyen bakışına rağmen, "Mephisto'nun zor durumdaki insanları aradığını söyledin. Tam olarak neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Hepimizin hayatlarımızı arkamızda bırakmak için nedenlerimiz var." Derin bir iç geçirdi. "Alevleri nasıl yuttuğumu öğrenmek ister misiniz? Herkes bunu ister. Gerçi sihrin ya da illüzyonun bozulmasını istemeyenler de var."

Bir süre onu inceledim. Onun geçmişi ve karnavalla ilgili araştırmamın bittiğini biliyordum. Ama Mephisto hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kimseyi tam olarak kurtarmamıştı ama onlara zarar verdiğini ya da kandırdığını da söyleyemezdim. Belki onlar bu şekilde görmüyorlardı ama küçük bir kesik olarak başlayan kızgınlık belki de zamanla iltihaplanmıştı. Belki biri, onları evinden ayırdığı için intikam almak ve Ay Işığı Karnavalı'nı mahvetmek istiyordu.

"Eee?" diye sordu Anishaa. "Öğrenmek istiyor musunuz?"

"Lütfen," dedim. Olası cinayet sebeplerini düşünmeyi bir kenara bıraktım. "Alevleri nasıl yutuyor ve yanmıyorsun?"

Ayağa kalktı ve sahnedeymiş gibi zarif hareketlerle yürümeye başladı. Sanatçıların kendilerini sanatlarından soyutladıkları bir an var mıydı? Yoksa tüm benlikleriyle kendilerini, yaptıkları sanata mı veriyorlardı?

"İnce muma dikkat edin." Anishaa, komodinimin üzerinde duran şamdandan bir mum alıp yaktı, sonra mumu kısmen aşağıya çevirdi. Boncuk boncuk olan parafin yere damlıyordu. "Bu şekilde tuttuğumda alev nereye gidiyor?"

"Yere ters yönde gidiyor ya da..." Jeton düşmüştü. "Gösterilerin sırasındaysa alev ağzının dışına doğru gidiyor."

"Gördün mü?" Anishaa içten bir gülümsemeyle devam etti. "Doğuştan yeteneklisin." Avucuyla mumu perdeleyip alevi söndürdü ve mumu yerine koydu. "'Alevi yutarken' de aynı prensip geçerli. Ben sadece alevin sıcaklığını yüzümden uzak tutuyor ve meşaleyi ağzıma sokarken dikkatli nefes veriyorum. Yaşayan çoğu şeyin nefes almak için oksijene ihtiyacı var. Ateşin de öyle. Oksijen olmadığında o da ölür." Yeniden Liza ile benim yanıma oturdu. "Asıl numara fizik kurallarını kullanmakta. Tıpkı bir bilim insanı... Newton muydu? İşte, onun gibi. Mephisto, bana onunla ilgili her şeyi öğretti. Haklıydı, gösterilerimi güzelleştirmemde çok faydası oldu."

Sirk müdüründen bahsederken sesi biraz değişmişti. İfadesinde özlemle karışık bir hayranlık izi vardı. Bu gemide olup da onun büyüsüne kapılmayan biri var mıydı acaba? Tabii, Thomas dışında biri.

"Mephisto bütün sanatçılara yardım ediyor mu?" diye sordum. Gözlerim çay fincanıma kenetlenmişti. Onun, geçtikleri her şehir ve kasabada genç kadın ve erkekleri cazibesiyle büyülediğini tahmin edebiliyordum. Eğer Anishaa'nın ona karşı duyguları varsa ve Mephisto buna karşılık vermediyse bu Anishaa'yı güdüleyici bir faktör olabilirdi. Bu, kızgınlıkla birleştiğinde çok daha güçlü bir intikam

nedeni hâline gelirdi. "Yakışıklı olduğu kadar zeki birine de benziyor."

Liza kuşkuyla bana baktı ama ağzını kapalı tuttu. Yalnız kaldığımızda iyi bir azar yiyeceğim belliydi. Londra'daki herkesin Thomas ve garip davranışları hakkındaki düşüncelerine rağmen Liza ondan çok hoşlanıyordu ve onun romantik kitabında benim, nedeni ne olursa olsun, sirk müdürüne ilgi göstermem doğru değildi.

"Mephisto..." Cevabını açık ve kesin bir şekilde ifade etmek için kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "O yaptığı her işte çok yetenekli. Birçoğumuz onun verdiği derslerden faydalanır. Hepimiz ona minnettarız."

Arkama yaslandım. Eldivenimin yanındaki düğmelerle oynayarak, "Cassie'ye de böyle dersler verdi mi?" diye sordum.

Liza, aniden çayına dünyadaki en ilginç şeymiş gibi baktı. Anishaa da ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Onu, sanatçılar dışında kimsenin görmediği bir hâlde görmek ister misin?" diye sordu Anishaa, en sonunda. Dünyaya geldiği günkü gibi çıplak olmasını kastetmediğini umuyordum. Yavaşça başımı salladım. "Benimle bir saat sonra ikinci sınıf güvertesinde buluş. O zaman, neden hepimizin onun için her şeyi yapacağımızı anlayacaksın."

Veba Doktoru[8]

8 Orta çağda, veba hastalarını tedavi eden doktorlara verilen ad. Giysileri uzun deri bir pelerinden ve çizmeye eşlik eden maskeden oluşurdu. (Ç.N.)

YİRMİ BEŞ

Alet Edevat

AUDREY ROSE'UN KAMARASI

RMS ETRURIA

6 OCAK 1889

"Bütün bunların ne demek olduğunu bana açıklayacak mısın, kuzen?"

Liza'nın yanaklarındaki pençe pençe pembelik ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. Her an kulaklarından buhar püskürebilirdi. Gergin kahkahamı güçlükle engelledim. O anda annesinin kızı olduğunun söylenmesini pek de hoş karşılamayacağını biliyordum.

"Yargılıyor değilim ama Mephisto ile fazla ilgili görünüyordun," diye devam etti. "Hatta fazlanın da ötesi. Ya Bay Cresswell? Ona olan duyguların bu kadar çabuk mu değişti? Gerçi o sıralar ona kızgın gibiydin ama akademiden yazdığın mektuplarda büyük bir aşkın izleri vardı." Keskin gözlerle beni inceliyordu. Tıpkı benim neşterimle bir kadavrayı incelemem gibi. "Mephisto, kalbini bu kadar kolay mı kazandı? Onun yalanlarına kapılmayacağını sanırdım."

Odaklanmak için başparmağımla işaret parmağım arasındaki deriyi çimdikledim.

"Biriyle konuşmanın nesi sorun oluyor?" diye sordum. "Üstelik Mephisto bana aşkını ilan etmiş değil ki. Hem belki onun bilimi kullanım şeklini duymaktan hoşlanıyorum. Teknik konular her zaman ilgimi çekmiştir. Biliyorsun, biz birbirimizden o kadar da farklı değiliz."

"Sana böyle mi söyledi?" Liza bana uzun uzun, düşünceli gözlerle baktı. "İkinizin de benzer mizaçlarda olduğunuzu... Birbirinize ait olduğunuzu..."

Ses tonu kınama doluydu ama onun yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

"Ya bunları söylediyse?" Başımı dikleştirdim. Kızmış, kırılmış gibi görünmek için elimden geleni yapıyor, böyle yaptığım için de kendimden daha çok nefret ediyordum. Bu iş bitmeden önce daha kaç yalan söylemek zorunda kalacaktım? "Doğru. İkimiz de bilimi seviyoruz. Onunki biraz daha gösterişli. Ama ondan öğrenebileceğim çok şey var. Benim tam olarak nereye ait olduğumu anlamama yardım edebilecek şeyler."

"Cesedi parçalara ayırıp incelemek gerçekten daha az gösterişli," dedi soğuk bir sesle. "Belki onun maskelerinden birini ödünç almalısın. Ya da kostümcüsünden sana yeni bir otopsi kıyafeti dikmesini iste. Bir kalbin yeniden atmasını sağlayacak bir şeyler dikebileceğinden eminim. Sen amcamın ve Thomas'ın yanına aitsin. Onların tek başlarına üstesinden gelemeyecekleri suçları çözmek için varsın. Her gece başka bir şehirde giyinip süslenip gösterisini her şeyden daha çok seven bir adamın kolunda sahnede salınmak için değil."

"Suratını asma, kuzen," dedim. Onun son cümlesinin üzerinde çok durmamaya çalışıyordum. "Ben sadece numaralarında kullandığı tekniği öğrenmekten hoşlanıyorum. O çok... Yaptığı makineler ve mekanik tasarımlar inanılmaz. Tıbbi aletler yaratmaya odaklansa..." Birden sustum. Söylediklerim kısmen doğruydu. Mephisto zekâsını ameliyatlarda kullanılacak makineler icat etmekte kullansa tedavi için sonsuz ihtimaller doğardı.

Liza bir süre dikkatle yüzüme baktı. Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Yüzüme taktığım maskemi korumak için kendimle savaşıyordum.

"Onun gibi erkeklere kalbini verirken dikkatli ol," dedi en sonunda. Omuzları düşmüştü.

"Nasıl erkekler?" Uzanıp elini tuttum. "Bilim adamları ve mühendisler mi?"

"Yalancılar."

"O bir illüzyonist." Onun, tek kelimesinin içine zerk ettiği kini kaçırmamıştım. "Mucizeler yaratan biri."

"Aynen öyle." Liza elini elimden çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şık frak ceket giyen bir yalancı."

Bir an için Mephisto'nun, anlaşmamızda isteklerimin aksi yönünde davrandığından, Liza'ya Houdini ile ilgili isimsiz bir mektup gönderdiğinden korktum. Yalan duvarının üzerime doğru düştüğünü hissediyordum. En azından bir sırrı açıklamanın zamanı gelmişti. "Sizin... Harry ile senin aranda her şey yolunda mı?"

"Tabii. Neden olmasın?" Yüzünü asarak dikkatle yüzüme baktı. Yine de gözlerinde farklı bir şeyler vardı. Her şeyin, benim inanmamı istediği kadar iyi olmadığına dair sinyal veren bir şeyler. "Ne var? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

İşte, korktuğum an başıma gelmişti. Ama o anda, kuzenimin yalvaran gözlerine bakarken, onun kalbini kıracak bir şey yapamazdım. Liza elimi tuttu. Houdini ile ilgili kuşkuları varsa bildiğim her şeyi ona söylemek zorundaydım. Sadece bir gün sonra karaya çıkacaktık. Ancak hâlâ son adımı atamıyordum.

"Lütfen, her neyse bilmem gerek."

Yatağın üzerine çökercesine oturdum. Kalbim, dehşet saatinin yaklaştığını ilan edercesine yavaşlamıştı. Bir şey söylemeden uzandım ve komodinimden yarısı okunmaz hâldeki mektubu çıkardım.

O benim yanıma çökerken gözlerimi ondan kaçırarak mektubu Liza'ya verdim.

"Yalancı hergele!" Kâğıdı buruşturdu. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Onu çöp parçası gibi denize atacağım! Pelerinim nerede?"

Öfkesinin onu uç noktalara kadar yönlendirebileceğinden korktuğum için tüm cesaretimi toplayarak Liza'nın yüzüne baktım. "Liza... Onunla yüzleşemezsin."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı. "Tabii ki onunla yüzleşmeliyim!"

"En azından limana girene kadar bekle. Zaten yeterince şeyle uğraşıyoruz, lütfen, sana yalvarıyorum. Bekle. Sadece bir gün daha. Ondan sonra hâlâ yapmak istiyorsan onu denize atmana yardım edeceğim. Yemin ederim."

Liza odanın içinde dört dönüyor, öfkeyle başını sallıyordu. "Yani benden her şey yolundaymış gibi davranmamı mı istiyorsun? Benim yerimde olsaydın aynı şeyi yapar mıydın?"

"Ne yapılması gerekiyorsa onu yapardım," dedim doğruyu söyleyerek. "Özellikle de soruşturmanın öncelikli olduğu durumlarda."

Liza dik dik bana baktı. Yüzünden, içinden geçen duyguları tam olarak anlayamıyordum. "Peki, bana şunu söyle... Bu mektubu nereden buldun? Anishaa mı verdi?"

"Mephisto verdi. Ben... Senin yolculuğunu mahvetmek istemedim."

"Bu benim için sadece bir yolculuk değildi." Dudakları titriyordu. "Harry'nin benim geleceğim olacağını umuyordum. Onun için çok fazla şeyden vazgeçtim." Her ne söyleyecekse onu yuttu. Yeniden konuştuğunda sesi kaya kadar sertti. "Asla, katiyen başkası için kendinden ödün verme, Audrey Rose. Doğru insan seni olduğun gibi isteyecektir. İstemiyorsa..." Burnunu çekerek başını salladı. "Unut gitsin. Terazinin dengesi bozulursa her zaman bir sorun çıkıyor. Kaçamak öpücükler, iskambil kartları ve geleceğe dönük boş

saatler için ailemden ve evimden vazgeçtim. Houdini yalancının teki. Onunla işimin bittiğine memnunum."

"Liza, sana söylemek istedim, sadece..."

"Şimdilik ona bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Her şey yolundaymış gibi davranacağım. Tanrı esirgesin, bir sonraki gösterisinde Kartların Kralı'nın dikkatinin dağılmasını hiç istemem." Liza kasıtlı olarak komodinimin üzerinde duran saate baktı. "Acele etsen iyi olacak, yoksa Anishaa ve Mephisto ile olan randevuna geç kalacaksın. Uzun süre yalnız kalmaz. Kahvaltıdan sonra genellikle Harry onun yanına gider. Bu da sana, onunla birlikte olabilmen için sadece birkaç dakika verecek. Hadi." Makyaj masamın önündeki tabureyi çekti. "Otur da saçlarını öreyim."

Kuzenime baktım. Aniden etrafına ördüğü duvarı yıkmak istiyordum ama sözünü dinleyerek tabureye oturdum. Gümüş saplı fırçayla saçlarımı taradı, ördü ve şekil verdi. Saçlarıma küçük kırmızı goncalar yerleştirirken gözünden süzülen tek bir damla yaşı ya da aynada benimle göz göze gelmekten kaçınmasını fark etmemiş gibi yaptım. Anlaşılan bu yolculukta sır saklayan tek aile üyesi ben değildim.

Okyanusun buğusu, teknenin tırabzanlarına kadar geliyordu. O korkunç ürpertiye yakalanmamak için kamaraların yakınından yürüdüm. Liza'nın yardımıyla daha şık bir günlük elbise giymiştim. Şarap rengi kadifeden uzun kollu, siyah dantelli bir elbise. Oğlak derisi eldivenler ve koyu renk bir pelerinle giysimi tamamlamıştım. Kurumuş bir kan damlası gibi görünüyordum. Yapmak üzere olduğum şey düşünülecek olursa duruma son derece uygun bir giysiydi. Fedakârlık, çetin bir işti.

Ancak Liza, bacağıma taktığım deri kemeri ve onun içine yerleştirdiğim neşteri görmemişti. Bu silah kemeri, Romanya'da kendim için tasarladığım ve kendime aldığım en güzel Noel hediyesiydi. Korsemi düzeltiyormuş gibi yaparak parmaklarımı aşağıya indir-

dim. Bıçağımın olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Ancak kafamda şekillenen plan için aynı şeyi söyleyemiyordum.

Biraz fazla cüretkâr ve riskliydi ama alacağım ödül, tehlikeden ağır basıyordu. En azından ben öyle olacağını umuyordum. Thomas ile konuşma fırsatım olmamıştı, bu yüzden onun küçük ipuçlarından gerçeği bulma yeteneğine güveniyordum. Umarım, Mephisto'nun yoluna koyduğu taşlarla engellenmezdi. Ve umarım, Liza'nın umutsuz hâline üzüldüğüm için dikkatim dağılmazdı.

Genç bir çift geçti. Birbirlerine sımsıkı sarılırlarken bir yandan da güvertede etrafa bakınıyorlardı. Karşılaştığım ilk kişiler onlardı. Gezintileri, göstermeye çabaladıkları kadar rahat görünmüyordu. Aslında, geminin çoğunda bir sessizlik vardı. Yolcuların çoğu yemeklerini kamaralarında yiyor, gerekli olmadıkça dışarı çıkmıyorlardı. Gemi, lüks bir hapishane hâline gelmişti.

Yürümeye devam ederken düşünceler birbirini kovalıyordu.

Okyanusun ortasında, başımızın üzerinde gezinen ve kendi kederli şarkılarını söyleyen martılar yoktu. Onun yerine güvertenin ahşap zemininden bana kadar ulaşan kesik kesik konuşmalar vardı. Kadınların ve erkeklerin giysileri nispeten modaya uygun olsa da birinci sınıf yolcularınkinden daha kalitesizdi. Ben, Anishaa ile buluşmak üzere ilerlerken kamaralarından gizlice beni izliyorlardı. Kalbim beni uyarırcasına göğsümden çıkacak gibi hızla atmaya başladı ama artık geri dönmek için çok geçti. Buradaydım ve planımın uygulamaya geçmesi gerekiyordu.

Mephisto'nun sırtı bana dönüktü ama onu kırmızı ceketinden, parlayan çizmelerinden ve üzerine oturan pantolonundan hemen tanıdım. İlk bakışta bir korsan krala benziyordu. New York'a indiklerinde suyla ilgili bir gösteri eklediğini görsem hiç şaşırmazdım.

"Bir dahaki sefere zincire bağlı bir cep saatiymiş gibi meşaleleri hızla döndür," diyordu, saatini büyük bir çember çizecek şekilde döndürürken. "Bu sürat hem alevlerin metal çubukta ilerlemesini önleyecek hem de seyircilere etkili bir görüntü sunacak. Ama çok

çabuk yap, sonuçta metal ve kazayla dokunman hâlinde dudakların yanar."

Anishaa gözlerini süzerek onu izliyordu. Sirk müdürünün onun aşkının farkında olmamasına şaşırdım. Sanki her sözü ve fikri, onun üzerinde bir cambaz edasıyla dengede durduğu ip gibiydi.

"Mükemmel bir bilimsel çıkarım," dedim. Mephisto birden döndü. Benim beklenmedik ziyaretime şaşırmış ama aynı zamanda çok memnun olmuş görünüyordu. Saatini tutup yeniden cebine koydu. "Metal ateşle ısınır. Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Herhâlde ardından da buzun soğuk olacağını söyleyeceksiniz."

"Bayan Wadsworth. Her zamanki gibi bu ne büyük bir zevk." Başını hafifçe eğerek selam verirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre âşık olmak, ateşle oynamak gibiymiş. Tutkunun ateşiyle sırlanmış bir sıcaklık..." Anishaa homurdanınca Mephisto, ona pratik yapmasını işaret etti. "İnsan ateşle oynayacak kadar aptalsa yandığında da şaşırmamalı."

Alevleri döndüren Anishaa'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bizden uzaklaşmasına rağmen tüm dikkatinin gizli de olsa sevdiği adamın üzerinde olduğu gözümden kaçmadı.

"Çalışma odamı görmek ister misiniz?" diye sordu Mephisto. Gözlerindeki muzip parıltı, centilmen tavırlarıyla ters düşüyordu. "Hemen şu köşenin sonunda." Maskesinin arkasından gülümsedi. Kırmızı Başlıklı Kız'ı karanlık ormana davet eden kurt gibi görünüyordu. Ama bilmediği şey, bu kızın başlığının altında bir silah taşıdığı ve odasında bir sürü kurt derisi olduğuydu. "Edepsizlik yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece alet edevat. Belki biraz da yağ. Romantik hiçbir şey yok."

"Bir kızı nasıl cezbedeceğinizi çok iyi biliyorsunuz," dedim. "Herhâlde sonrasında da bana maske koleksiyonunuzu göstereceksiniz." Bulut gibi beyaz kıvrımları olan açık gri renkli yeni sanat çalışmasını yakından inceledim. Ona doğru yaklaşırken nefesinin

belli belirsiz kesildiğini hissettim. "Kaç tane maskeniz var? Bin tane falan mı?"

"Bir milyona yakın." Sırıttı. Soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. "Konuştuğumuz gibi önce birini sonra diğerini döndürmeye çalış," diye seslendi Anishaa'ya. "Sonrasında alevleri püskürtme üzerine çalışırız. Yeni toniği hazırladım sayılır."

Anishaa başını sallayarak onayladıktan sonra çalışmaya devam etti. Mephisto elimi, kolunun üzerine koydu. Odasına gitmek üzere güverteden aşağıya doğru yürümeye başladık. Maskeleri konusunda şakayla karışık bir yorum yapmıştım ama gerçekten çok fazla maskesi olması beni hiç şaşırtmazdı doğrusu. Büyük ihtimalle onları taşımak için koca bir sandığa ihtiyacı oluyordu.

"Alev püskürtmek mi?" diye sordum. "Biraz tehlikeli görünüyor. Ve biraz aptalca."

"Kalabalığın üzerine tütün tükürür gibi püskürtmediği sürece sorun yok. Ayrıca her şeyde tehlike bulunabilir, gündelik olaylarda bile. Üstelik sıkıcılar," dedi. "Bu kadar erken bir saatte bana eşlik etmenizin zevkini neye borçluyum? Ders saati değil. Yoksa romantik ilişkimizi sonlandırmanız için sizi buraya Bay Cresswell mi gönderdi? Bayan Crenshaw'un kamarasında beni boğazlayacağını düşündüm. Her iddiaya girerim, çocukken oyuncağını paylaşmaktan nefret ediyordu."

"Birincisi, ben kimsenin oyuncağı değilim. İkinci olarak, sinirlense Thomas'ın burada, karşınızda kendisinin durup sevgim için size meydan okuyacağına inanmıyor musunuz?"

Mephisto homurdandı. "Gerçi bana da düşmanlarını delik deşik edecek biri gibi görünüyor." Gözlerini kısarak bana baktı. "Size çekici gelen şey bu mu? Galiba diğer hayranlarınızı düelloya davet etmeye başlayacağım. Hatta sonunda kazandığımda maskemi bile çıkarabilirim. Kazananın gerçek yüzünü görmelerine izin vermek gerek."

"En büyük düşmanlarının yüzü demek istiyorsunuz herhâlde?"

"Gecebıçağı ile tanıştıktan sonra beni arkadaşları olarak görecekleri*ni sanmıyorum zaten."*

"Gecebıçağı[9] mı?" diye sordum durarak. "Hayali arkadaşınızın ismi bu mu?"

"Sayılır." Kıkırdadı. "Köpek üzümünü duydunuz, değil mi? Davetkâr ama öldürücü bitkilerdir. Tıpkı benim kılıcım Gecebıçağı gibi."

"Zekice." Huzursuzluğun buz gibi soğuk parmakları sırtımdan aşağı indi. Köpek üzümünün bir türü olan güzel avrat otu, Bayan Crenshaw'un sindirim sisteminde bulunmuştu. "Karnavalınıza kabul edilmek için mutlaka bir silah taşımak mı gerekiyor? Maske takan gizli silahşorler topluluğu gibi bir şey mi bu?"

Mephisto tekrar bir kahkaha attı. Ama bu kez kolumu ondan çekme isteği uyandı içimde.

"Pek sayılmaz. Bir tek Jian ile benim kılıcımız var," dedi. "Onunkiler gösterileri için, benimki ise geçmişten. Ne yazık ki konuşmamız gereken daha önemli şeyler var. Zaman, karşı gelemeyeceğim tek kanun. Ne kadar yalvarsam, ödünç alsam veya çalsam da daha fazla zaman yaratamam. Öldürülen yolcularla ilgili başka haberler var mı? Yatırımcılar hiç mutlu değil ve karnavalın geleceğinden endişe ediyorum. İçimizde bir katil olduğunu düşünürlerse bir daha hiçbir transatlantik bize iş vermez."

Ona tarot kartlarını ve neden bütün çalışanların onları okumayı öğrendiklerini sormayı düşündüm ama bunu sorma sebeplerimden kuşkulanmasını istemiyordum. Hem tarot hem de iskambil kartlarının bir tür şifre olduğundan şüpheleniyordum. Okumasını bilen birine suçların hikâyesini ayrıntılarıyla anlattığı belliydi. Ama bunu belli etmek istemiyordum. Sonuçta, eğer katil Mephisto'ysa öldürme yöntemlerini değiştirebilirdi.

9 Yazar burada Nightsblade (Gecebıçağı) ile köpek üzümü anlamına gelen nightshade sözcüklerini kullanarak kelime oyunu yapmış. (Ç.N.)

"Henüz bir şey yok. Ama bir teorinin üzerinde çalışıyorum." Dudaklarımı ıslattım. Az önceki sözleri hakkında fazla meraklandığımı düşünmediğini umarak, "Kimin kılıcı daha büyük?" diye sordum. "Sizinki mi yoksa Jian'ınki mi?"

Durarak sanki onun ve güvertede gezinen diğer insanların önünde soyunmuşum gibi bana baktı. Değer biçercesine bir ifade, bir an için yüzünde görünüp kaybolurken gerçekten soyunmama itiraz edeceğini hiç sanmıyordum. Kazayla söylediğim sözün çağrıştırdığı anlamı anlamam birkaç saniye sürdü.

"Ben... Demek istediğim..." dedim kekeleyerek. "Hangisi daha güzel yapılmış?"

"Hmm." Yeniden yürümeye başladı ama o şeytani gülümseme hâlâ dudaklarından silinmemişti. "Dürüst olursam mı? Onunkinin daha iyi olduğunu söylerdim. Gecebıçağı mükemmel bir kılıç ama Jian'ınkiler birer sanat eseri."

Bu kez duran ben oldum. Onun hep kendini fazlasıyla beğenen biri olduğunu düşünmüştüm. "Sizin gibi erkeklerin spor olarak yalan söylediğini sanırdım."

"Bu da gerçeği yalanlarımdan ayırmanızı daha eğlenceli hâle getiriyor."

Mephisto yürümeye devam etti. Acelesi yoktu. Bir şeyden şüphelenmiş de görünmüyordu. Hatta son derece rahat ve kendine güvenli bir hâli vardı. Dışarıdan bakıldığında güvertede yürüyüş yapan sıradan genç bir çifttik. Onun saçma sapan bir maske takması ve benim gizli bir bıçak taşımam sayılmazsa ve geminin çoğu, korkuyu yeni bir ceket gibi üzerine giymişken ne kadar sıradan olunabiliyorsa tabii.

Birkaç kez, onun güneşi hissetmiş gibi yüzünü kaldırdığını gördüm. Oysa güneş, kalın bir bulut tabakasının arkasına saklanmıştı. Fırtınanın eli kulağındaydı.

Ben sormadığım hâlde, "Jian'ın kılıçları, seyahatleri sırasında gittiği Osmanlı İmparatorluğu'nda, rastladığı usta bir demir işçisi tarafından yapıldı," diye konuşmasına devam etti. "Havada sallandığında metal, resmen şarkı söylüyor. Onun çalışmalarından birine katılmalısınız. Kalabalık olmadığında sesi daha iyi duyabilirsiniz."

"Kılıçları yanında mı uyuyor? Bu kılıçlar çok değerli görünüyor."

"Jian hakkındaki bu merak da nereden çıktı?" Güvertenin ortasındaki bir kamaranın önünde durdu. "Cesetleri kılıç kutusunda sakladığını mı düşünüyorsunuz?"

Sorusu önemsizdi ama yüzündeki ifadede nabzımı hızlandıran bir şeyler vardı.

"Sadece şarkı söyleyen kılıçları merak ediyor olamaz mıyım?" diye sordum. "Her şey sizin etrafınızda dönmüyor, sizi gidi kendini beğenmiş şey."

"Evet ama..."

"Biliyor musunuz? Muazzam bir fikrim var! Onun gösterisinin ismini 'Jian, Şarkı Söyleyen Kılıçların Sultanı' diye değiştirmelisiniz. Bahse girerim insanlar bu senfoniyi duymaktan çok hoşlanacaklar. Hatta kılıcın sesindeki etkiyi artıracak bir şey tasarlayabilirsiniz. Sesi kuvvetlendirmek için sağır borusu[10] yöntemini kullanmayı denediniz mi?"

Mephisto kaşlarını kaldırdı. Maskesini hiç çıkarmadığından bu, her zaman etkilendiğim bir hünerdi. "Bilimsel zekânızı kâra dönüştürmekle ilgilenir misiniz?" Bir elini kalbine götürdü. "Sadece bir kaç gece içinde sizi gösteri dünyasına katılmaya ikna mı ettim? Tahminimden daha iyiyim. Gerçi kur yapmakta yetenekli olduğumu hep düşünmüşümdür."

"'Gösteri dünyası' mı?" diye sordum. Onun dikkatini dağıttığım için rahatlamıştım. "Karnavalı böyle mi isimlendiriyorsunuz?"

10 Eskiden ağır işiten kimselerin daha iyi işitebilmek için kulaklarına tuttukları sesi toplayıcı boru. (Ç.N.)

"P. T. Barnum,[11] sirkler için böyle söyler. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Homurdandım. "Onun çok kaba ve kötü biri olduğuna dair söylentiler duymuştum. Ondan esinlenmenin akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Çoğu iş adamı gibi saygınlık derdi olmayan bir fırsatçı."

Mephisto bir anahtarı kilide sokarak kapıyı açtı. İçinde aletler ve sahne elbiseleri dışında bir şey olmayan kamarayı gözümün önüne serdi. Havada hafif bir metal kokusu vardı ve bu kez, dökülen kandan kaynaklanmıyordu.

Işığı açtığında, hiç olmayacak şeyler bir araya getirilerek yapılmış son derece sıradan görünen nesneler ortaya çıktı. İçlerinde metal parçalar bulunan silindir şapkalar, gerçek tüylerle kaplı mekanik güvercinlerin olduğu kuş kafesleri... Kuşlar o kadar gerçekçi görünüyordu ki onların oyuncak olduklarından emin olabilmek için dokunmak zorunda kalmıştım. Askıya asılı kuyruklu bir cekete baktım. İç kısmına metaller ve dişliler dikilmişti. Omuzlarındaki kuzgun tüyleri, yağ kadar parlaktı.

Tuvalet masasının üzerinde cıvatalar, vidalar ve veba doktoru maskeleri vardı. Birine yaklaşırken ürperdim. Krem rengi deri gagası, sanki kemikten oyulmuş gibi görünüyordu.

"Bunlar..."

"Korkunç mu?" diye tamamladı sözümü. Maskelerden birini aldı ve eldivenli elini büyük gaganın üzerinde gezdirdi. Yüzünde düşünceli bir ifade olduğunu tahmin ediyordum ama yine de söylemesi zordu. "Orta Çağ'da veba doktorlarının, bunları giydiklerinde gaganın ucuna aromatik kokular sürdüklerini biliyor muydunuz? Gül yaprakları, ardıç meyveleri, melisa ve nane. Ölümün berbat kokusunu uzaklaştırmaya yarıyordu." Maskeyi geri bıraktı. "O günlerde, başkalarına yasak olsa da veba doktorlarının ölüler üzerinde

11 Phineas Taylor Barnum, Amerikalı iş adamı ve "Ringling Bros. and Barnum & Bailey" sirkinin kurucularından biridir. (Ç.N.)

araştırma yapmasına izin veriliyordu. Sizin gibi ciddi görevlerle karşı karşıya geliyorlardı."

"Bunun sizin karnavalınızla ne ilgisi var?"

Mephisto doğrudan cevap vermek yerine döndü ve bir kancadan aldığı pelerinli siyah bir paltoyu giydi, veba maskesini ve onun üzerine dairesel cam gözlükleri taktı. Yavaşça bana doğru döndü. Kemik rengi maskesi dışında tamamen siyahlar içinde, orada öylece hiç hareket etmeden durdu. Ölümleri an meselesi olan kişileri ziyaret eden centilmen bir veba doktorunun görüntüsünü tamamlamak için küçük bir silindir şapkaya uzandı.

Bütün uzuvlarımdan bir ürperti geçti. Mephisto'nun sessizliği de en az kostümü kadar ürperticiydi.

"Eee?" diye sordum sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. "Bu kostümlerle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Yavaşça ileri doğru hareket edip bir akbabanın, taze leşin üzerinde yaptığı gibi tepemde dönmeye başladı.

"Nabzınız muhtemelen çok hızlı atıyor." Biraz daha yaklaştı. "Nefesiniz kesik kesik. Tüm dikkatiniz bende. Korkuyor ve heyecanlanıyorsunuz. Açılış konuşmamda üç şey vadetmiştim, Bayan Wadsworth. Onları hatırlıyor musunuz?"

Korkmayı reddettim. Mephisto, karnavalının sihir, yaramazlık ve kargaşayla dolu olduğunu söylemişti. "Hatırlıyorum."

Onun maskesinin arkasını göremiyordum ama daha önce defalarca yaptığı gibi şeytani bir şekilde sırıttığını tahmin edebiliyordum. "Son sahnede, ortalığı bir ordu veba doktoruyla doldurmanın salonda biraz karmaşaya neden olacağını düşünüyorum. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

Gerçekten de Orta Çağ'a özgü korkunç bir sahneydi.

"Belki, öldürülen genç kadınların ve parçalanmış en az bir erkeğin olduğu gerçeğinin ışığında, bunu yeniden düşünmelisiniz," dedim buz gibi bir sesle. "Bunu giymeyeceğimi biliyorum." Başımla

yatağın üzerindeki başka bir kostümü işaret ettim. Ay Işığı Karnavalı için hazırlanmış lavanta ile ay ışığı grisi arasında bir renkte başka bir şaşaalı elbiseydi. Gümüş balık pulları, zırh gibi omuzlarından sarkıyordu. Beden kısmı ise koyu kömür renginde pullarla kaplıydı. "Bu ne için?"

Mephisto arkasını dönerek korkunç kostümünü çıkartıp eski maskesini taktı, sonra çalışma masasını gösterdi. Üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en ayrıntılı maske vardı. Odayı gözden geçirirken bunu nasıl gözden kaçırdığımı bilemiyordum ama içeride çok fazla obje vardı. Bu maske Romalıların savaş miğferleri gibiydi. Diş köklerine kadar görünen tamamen açık bir çene... Biraz daha yakından bakınca bir ejderha kafatası olduğunu anladım.

"Anishaa, gösterisinin şeklini değiştirmek, daha hatırlanabilir bir şeyler üretmek istedi." Kostümün kumaşını gösterdi. Basit bir alev yutan kişi olarak değil, Ejderhaların Kraliçesi olarak tanınmak istiyor. Ben de bunu kabul ettim. Şimdi, hazırladığım özel bir tonik yardımıyla sadece alevleri yutmakla kalmayacak, aynı zamanda onları püskürterek çıkartacak."

"Ama bu biraz..."

"Tehlikeli mi?" diye sordu Mephisto. "Genç bir adamın peşinden odasına gitmekten, sadece maskelerin ve makinelerin olduğu bir yerde onunla yalnız kalmaktan daha tehlikeli değil. Söylesenize," dedi kapıyı kapatırken. "Cinayetlerle bir ilgim olduğuna inanmaya ne zaman başladınız?"

YİRMİ ALTI

Şık Bir Casus

MEPHİSTO'NUN PROJE ODASI
RMS ETRURIA
6 OCAK 1889

Elim, bacağımdaki gizli bıçağın üzerine gitti. "Suçladığımı kim söyledi?" diye sordum. "Tabii, bana söylemediğiniz başka bir şey yoksa. Benimle paylaşacak haberleriniz var mı?"

Ondan uzaklaşmamamdan etkilenmiş gibi görünmesi onun da benim de lehimeydi. Kapıya yaslanarak kollarını göğsünde kenetledi. "Sizinle olan sorunum, siz aslında şık giysilerinizle amcanızın casusluğunu yaparken benimle bu gemide gezinmeniz, sanatçılarımın önünde benimle ilgileniyormuş gibi yapmanız."

"Aramızda çok daha fazlasının olduğuna inanmalarını isteyen sizdiniz! Ayrıca buna çok alınıyorum." Durdum. "Ben kimsenin casusu değilim." Yalancıydım. Ama beni yalancılıkla suçlamamıştı ki. Henüz. "Ben, anlaşmamız gereğince istediğiniz şeyi yapıyorum. Bu hoşunuza gitmiyorsa belki de koşulları değiştirmenin zamanı geldi."

"Zekâma hakaret etmeyin," dedi. "Evet. Onların bizi birlikte görmelerini, final numaralarını size öğretmek için biraz daha fazla

çalışmayı istemiş olabilirim ama anlaşmamızın hiçbir yerinde benimle flört etmenizden ya da farkında olmadığımı sandığınız zamanlarda bana bakmanızdan bahsetmedim. Yoksa gece yarısı randevularımızla sizin şafak öncesi yaptığınız kadavra incelemeleri arasında kendinizi, benim yumuşak saçlarımı ve keskin yüz hatlarımı düşünürken bulduğunuza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Küstah tavırlarınızı da unutmayın." Gözlerimi devirdim. "Belki de sadece arkadaşlığınızdan zevk alıyorum. Kendine çok güvenen biri olarak buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Yani bu tavırlar gerçek, öyle mi?" Beni yakından inceledi, gözleri dudaklarıma yöneldi ve orada kaldı. Bir nefes alışı kadar geçen sürenin sonunda ışıkları kapattı ve yavaşça bana doğru yaklaştı. Kalbim, sahte cesaret gösterime eşlik etmeyen tek şey, onun gittikçe artan yakınlığıyla tekledi.

Amcam, daha önce benim asi biri olduğumdan hiç bahsetmemişti ama onun kurallarını bir kez daha takmadığımı öğrenirse... Durumumu korudum. Mephisto başını yana eğdi, aldığım her nefesi, gözlerimin her kıpırtısını dikkatle inceliyor, bulamayacağı bir yalanı arıyordu. Önümde duran adamın o olduğunu düşünerek Thomas'ın çarpık gülümsemesini gözlerimin önünde canlandırdım.

Mephisto uzanarak öne düşmüş bir saç tutamını nazikçe kulağımın arkasına attı.

"Buna inanmamı istediğinize gerçekten emin misiniz, Bayan Wadsworth? Yani burada, bu kamarada... Benimle yalnız olmayı... Arkasında bir sebep olmadan... Kendi özgür iradenizle seçtiğinize inanmamı? Sadece sabahı benimle birlikte geçirmek istediniz, öyle mi?"

Sinirlerimin geri kalanı her an boşalacakmış gibiydi. Sesimin çıkacağına güvenmediğim için başımı salladım. İşte, o anda Mephisto'nun gözlerindeki açlığı, hiçbir maskeyle gizleyemediği özlemi gördüm. Beni öpmek istediğini biliyordum ama genç kadınların çoğuna aynı şekilde bakmadığına inanacak kadar saf değildim. Mep-

histo fırsatçının tekiydi ve bu mükemmel bir fırsattı. Parmakları bir kez daha uzandı, izin için beklerken dokunuşu tüy gibi hafifti.

Bu kadar yakınken onun losyonunun kokusunu alabiliyordum. Bu koku bana, veba doktoru maskesinde kullanılan aromatik kokuları hatırlattı. Ancak korkutucu değil çarpıcı bir etkisi vardı. Belki de Mephisto gerçekten bir sihirbazdı. Çünkü burada, üst katta kalan bildiğim dünyanın aşağısındaki bir kamarada onun büyüsüne kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Karanlıkta, onun sürekli düşündüğüm erkek olmadığını unutmak kolaydı. Dudakları kendi dudaklarım kadar tanıdık olmaya başlayan bir erkek... Bana doğru eğildiğinde, yüzü iyice bana yaklaştığında yüreğim kabardı. Yüzünde, sabah tıraş olmaya zamanı olmamış gibi ince bir karartı olduğunu fark ettim.

Bana lanet edin ama yine de onun pürüzlü tenini parmaklarımın ucunda hissetmek istiyordum. Thomas'la aynı ama bir o kadar da farklıydı. İfademdeki bir şeyler değişmiş olmalıydı ki kendini rahat bıraktı. Ellerini saçlarımın arasına kaydırarak beni nazikçe kendine doğru çekti. Karşı koymadım.

Bunun en tehlikeli aldatmaca olduğunu bilerek, Mephisto başka biriymiş gibi davranarak, onun dudaklarının hissettirebileceklerinin özlemiyle yanarak, parmaklarımın ucunda telkâri maskesinin soğukluğunu duymayı isteyerek başımı kaldırdım. Dudakları benim dudaklarımın üzerinde gezindi. Nefeslerimiz karışıyor ama dudaklarımız birbirine değmiyordu. Henüz...

"Bütün bir hafta boyunca bunu yapmayı düşündüm," diye fısıldadı dudaklarımın üzerinden. "Siz... Emin misiniz?"

O anda kapı birden açıldı. "Şu yeni kelepçeleri hazırladın mı? Liza tam havasında. Benim de yapacak daha iyi bir işim yok..."

Houdini'nin ağzı birden kapandı. Ben ise yüzüm kıpkırmızı olmuş bir hâlde irkilerek sirk müdüründen uzaklaştım. Kaçış ustası, fırsat bulduğu ilk anda buradan kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bir nefes alımlık zaman dilimi için kararsızlıkla donup kaldı.

"Böldüğüm için özür dilerim... Anishaa bir şey söylemedi..." Houdini gözlerimize bakmadan elini bize doğru salladı. "Kelepçeler için sonra gelirim."

Mephisto kendini toparlayamadan odadan çıktı. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Bu ani kesintiye minnettardım. Gerçi pek de şaşırmamıştım. Liza, Houdini'nin sirk müdürüyle bu saatlerde görüştüğünden bahsetmişti, ben de buna güveniyordum. Planımı buraya gelirken alelacele hazırlamıştım ve şansım da yaver giderse rolümü ikna edici oynamıştım. Dedikodu, insanların harcamadan duramadıkları bir para birimiydi.

Öyle ya da böyle, göstericiler, sirk müdürüyle gizli kapaklı buluşmamız hakkında konuşacaklardı. Daha önce şüphelenmiş olabilirlerdi ama artık duygularımızın delili vardı. Onların dikkatini istediğim yerde tutacak bir el çabukluğu.

Nefes almak için ikimize de biraz mesafe bırakarak Mephisto'dan uzaklaştım ve eteklerimi düzelttim. Houdini bir saniye daha geç kalmış olsa kendi tuzağıma düşebilirdim.

Mephisto ensesini ovuşturdu. Nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi bir hâli vardı. "Cüretkârlığım için özür dilerim, Bayan Wadsworth. Bu kadar münasebetsiz davranmak gibi bir niyetim yoktu."

"Lütfen, olabilecekleri düşünüp endişelenmeyelim." Elimi pervasızca havada salladım ancak yansıttığımın yarısı kadar bile cesur hissetmiyordum. Dizlerim titriyor, kalbim çılgınca atıyordu. Thomas'a âşıktım ama sirk müdürünün çekiciliğini de inkâr edemezdim. Bu hayata adım atan kişinin tamamen başka biri gibi davranması gerçekten mümkün müydü? "Şimdi, Jian'ın kılıçlarını kontrol etmem gerek. Biliyorum, az önce şaka yapıyorduk ama Jian onları kilitliyor mu? Yoksa sizinkinin yanındalar mı?"

Sirk müdürü, konuşmanın neredeyse öpüşecek olmamızdan başka bir yöne dönmesinden hoşnutsuz görünüyordu ama karşı koymadı. "Gösteri sandıklarını, hayvan yük ambarının hemen yanında,

alt kısımda tutuyoruz. Jian'ın kılıçlarını koyduğu sandıklar da dâhil olmak üzere çadırlar, gergin ipler, kullandığımız sahne malzemelerinin çoğu orada. Sandıklar lacivert boyalı ve mozaik taşlarıyla süslü. Gözden kaçırmanız imkânsız."

Gecebıçağı'nın nerede olduğunu söylemediği de gözümden kaçmamıştı. "Oraya bakmamda bir sakınca var mı?"

Mephisto önce cevap vermedi, ifadesinden bir şeyleri hesap ettiği anlaşılıyordu. "Bunun öldürülen kadınlarla ne ilgisi var?"

"Aslında kopan kolla ilgisi var." Gerçekten çok fazla uzaklaşırsam Mephisto'nun bütün yalanlarımı yakalayacağı izlenimine kapılmıştım. "Bağlantılı olduklarından şüpheleniyorum."

"Peki." Derme çatma çalışma masasının önündeki tabureye oturdu, saydam bir sıvı ve siyah tozlarla dolu birkaç şişeyi alarak sıraya dizdi. "Karnavalla ilgili her şeyi araştırabilirsiniz. Ama sizi baştan uyarayım, çalışanların çoğu, eşyalarının gizlice karıştırılmasını pek hoş karşılamayacaklar. Bu yüzden oraya tek başınıza gitseniz ve yakalanmasanız çok iyi olur." Utangaç bir gülümsemeyle ekledi. "Size eşlik etmeyi teklif ederdim ama bu geceki gösteriden önce yapmam gereken birkaç iş var. Yine de bir ara kaçabilirsem, yanınıza gelirim." Sorarcasına kaşlarımı kaldırınca ağızları mantarla tıkanmış olan şişeleri gösterdi. "Ejderha ateşi. Gerçi bu geceki gösteri için değil. Siz gider gitmez o işle ilgileneceğim."

"Bu, Houdini'nin dün gece bana göstereceğiniz yeni gösteriyle mi ilgili?" Tek başıma araştırma yapacağım için rahatladığımı göstermemeye çalışıyordum. Onun beni bir kez daha öpmeye kalkışması durumunda, buna engel olacak başka bir olay yaşayacağımızdan emin değildim. "Üzerinde çalıştığınız şeyle ilgili hiç ipucu vermeyecek misiniz?"

Mephisto'nun gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Özel bir şey."

Labirent şeklindeki metal koridorlardan ilerleyerek aşağı inerken geminin bazı bölümlerinin diğerlerine kıyasla ne kadar boş olduğunu gözlemledim. Ama etrafa sessizlik hâkim değildi. Sürekli olarak bir titreşim ve monoton bir devinim vardı. Gerek duvarların üzerinde gezinen parmaklarım vasıtasıyla gerekse ipek ayakkabılarımın tabanları sayesinde bunu hem hissedebiliyor hem de duyabiliyordum. Gemi sürekli hareket hâlinde olan bir canlıydı. Makineleri buhar çıkarmak için tam gaz enerjiyle çalışıyor, yardımcı yelkenler rüzgârı evcilleştirmek için kollarını açıyordu. Denizin üzerinde alçaktan uçan metal bir ejderha gibiydi. Bu düşünceleri bir kenara atıp etrafımdakilere odaklandım.

Mürettebat tarafından kullanılan bu dar koridorlar karanlık ve kuytuydu. Etruria'nın tam kalbine sıkıştırılmıştı. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş kapılar, hizmetçilerin kamaralarına ya da depoya açılıyor olmalıydı ama tam olarak emin değildim. Başka bir loş koridora dönerken eteklerimin hışırtısı nabzımın sesi kadar yüksekti. Birine rastlamak istemiyordum. Gerçi kaptan, çalışanlarını araştırmamız konusunda bilgilendirmişti ama ben yine de görünmek istemiyordum.

Koridordan tabak çanak gürültüleri ve konuşmaların boğuk sesi geliyordu. Dinlemek için duraksamadım, hızlı adımlarla ilerledim. Mephisto'nun bana verdiği tarife göre kılıçların konduğu odanın hemen üzerindeydim. Aniden karşı köşeden ağır ve sakin adımlarla yürüyen birinin ayak sesleri geldi. Bana doğru yürüyen her kimse aceleci gemi mürettebatından biri değildi. Bu da gelenin büyük ihtimalle karnaval çalışanlarından biri olduğu anlamına geliyordu.

Etrafıma bakındım. Birkaç saklanma seçeneğini aklımdan geçirirken kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Hemen aceleyle en yakındaki kapıya gittim. Açmaya çalıştım, kilitliydi. Kulağım yaklaşan ayak seslerinde, diğerine koşturdum. O da kilitliydi.

"Hay ben böyle şansın," diye küfrettim. Üçüncü kapıyı denedim. Hiç beklemediğim bir şekilde açılınca neredeyse dizlerimin

üzerine düşüp şükredecektim. Gölge köşeden göründüğü sırada, karanlık odanın içine süzülüp kapıyı sessizce kapattım.

Burası için oda demek biraz iyi niyetli bir tanım olurdu. Çok küçük ve tıka basa dolu bir süpürge dolabına girmek ya şansım ya da şanssızlığımdı. Sopalar sırtıma batıyor, kollarımı acıtıyor, kendilerine ait olan alanı yeniden kazanmaya çalışıyorlardı. Hiçbir şeyin yere düşmemesi için dua ederek hiç hareket etmeden durdum. Temizlik maddelerinin keskin kokusu burnuma çarptı. Çok geçmeden toz zerreleri de bu yarışa katıldı. Su dolu kovanın kenarından sıçrayan damlalar ayakkabılarımı ıslatıyordu.

Hapşırmak üzere olduğumu hissettim ve kendimi ele vermeden önce beni bu berbat durumdan kurtarması için adını duyduğum bütün azizlere dua ettim. Amelia hala burada olsa tek kaşını kaldırarak bunun günahkârların laneti olduğunu, ayinlere biraz daha fazla katılmanın bu tip durumları önleyeceğini söylerdi.

Hapşırmamı böyle bir güçle engelleyebilecekmişim gibi dudaklarımı sımsıkı birbirine yapıştırdım. Yaşlar gözlerime batıyordu. Koridordan gelen her kimse yavaşlamıştı. Kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Biri, kapı kollarını kurcalıyordu.

Başımı metale vurmamak için kendimi zor tuttum. Hapşırmam geçmiş gibiydi, omuzlarım düştü. Ama rahatlamam kısa sürdü. Çünkü kendimi tutamadan bir anda hapşırdım. Hem de duyulması imkânsız yükseklikte bir sesle.

"Gesundheit."

Tam teşekkür ederim diyecekken donup kaldım. Saklandığım kişi bir anda kapıyı açtı, içeri girdi ve hemen kapıyı kapattı. Bir an şaşkınlıktan donup kaldım. Dolap ancak benim sığabileceğim büyüklükteydi. Oysa şimdi bir de...

"Cresswell? Tanrı aşkına, burada ne işin var?"

Göremiyor olsam da onun gülümsediğini hissettiğime yemin edebilirdim. "Tabii ki ıssız, karanlık köşelerde seni takip ediyorum.

Başka ne yapıyor olabilirim ki? Amcan kopuk kolu inceliyor. Bir kez daha. Dr. Arden'a olan ziyaretim sonuçsuz kalınca senin kamarana uğradım. Ama Liza bana, senin üçüncü sınıf güvertesinde yürüyüşe gittiğini söyledi." Onun omzunu silktiğini hissettim. "Dikkatini çekmeye çalıştım ama merdiven boşluğuna doğru koşar adımlarla gidiyordun."

Gözlerimi devirdim. "Beni dolabın içine kadar takip etmek, aklına gelen en iyi fikir olamaz."

"Öyle mi?" Benim cevap vermeme fırsat bırakmadan dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. Bir kor içimde alev aldı. Aniden, onunla unutulmuş bir yerde, karanlıkta yalnız olmak çok daha çekici bir hâl aldı. Sirk müdürüyle olan yakınlaşmamı aklımdan uzaklaştırdım. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Mephisto sadece bir illüzyondu. Thomas ise gerçek. "Gördün mü? Harika bir plandı."

İç çektim. Haklıydı. Ama onunla öpüşmek isteği ve zamanımızı akıllıca kullanma zorunluluğumuz şu anda birbirinden ayrılması gereken iki şeydi. Tabii, bir de Mephisto ile neredeyse öpüşecek olmamı konuşmamız gerekiyordu. Er ya da geç. Ona bunu söyledikten sonra Thomas, kaçamak kucaklaşmalarımız için bu kadar istekli olmayabilirdi.

Bir elimi göğsüne koydum, daha fazla öpüşmeye engel oldum. "Jian'ın kılıçları bir sonraki odada saklı. Saldırılarda kullanılmışlarsa üzerlerinde mutlaka bir delil olacaktır. Kopuk kol oldukça kötü kesilmişti. Kullanılan silahın üzerinde hâlâ izler olmalı. Araştırmak istiyorsak acele etmeliyiz. Birazdan son gösterinin provalarını yapmak için hazırlanmaya başlayacaklar."

"Bu sabah çok meşguldün." Thomas kapıyı açtıktan sonra ellerini ovuşturdu. "Onların ne zaman prova yapacaklarını nereden biliyorsun? Karnavalı tek başına büyülemeyi mi başardın?"

Pişmanlıkla kıvranıyordum. Ona sirk müdürüyle yaptığım gizintiden ve iğrenç anlaşmamızdan bahsetmek istedim. Ama tüm planımı açıklamak için zamana ihtiyaç vardı ve şu anda zaman sı-

kıntısı yaşıyorduk. Daha fazla tartışma konusu yaratmak yerine gülümsedim. "Belki."

"Kılıçlar, sırlar ve kaçamak öpücükler." Gözleri keyifle parladı. "Karmaşık kalbimin dilini konuşuyorsun, Wadsworth. Çok şanslı bir adamım."

Ona, sabah yaptıklarımı itiraf ettiğimde aynı şeye inanmayı sürdüreceğini umuyordum. "Hadi, Cresswell. Araştırmamız gereken bir oda var."

YİRMİ YEDİ

İllüzyonlar Ağı

KARNAVAL DEPO ODASI
RMS ETRURIA
6 OCAK 1889

Thomas'la birlikte büyük bir dikkatle depo odasına girdik. Tek başımıza olduğumuzdan emin olana kadar ne tek kelime ettik ne de nefes aldık. Oda genişti. Aslında hangar gibi kocaman bir yer olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Savaş gemilerine has çelik grisi rengindeydi. Tavandan belli aralıklarla ampuller sarkıyordu. Thomas onları açtığında vızıldayarak akkor hâle geldiler.

Ürkütücü bir yer olduğu su götürmezdi. Tamam, belki kafeslerinde gezinen hayvanlar yoktu ama istif edilmiş, farklı şekillerde, büyüklüklerde ve renklerde sandıkların aralarında gezinirken birilerinin beni izlediğine yemin edebilirdim. Hangi sandıkların karnavala ait olduklarını bulmama imkân yoktu. Bu yüzden Mephisto'nun bana verdiği tarife müteşekkirdim. Bu tarif olmasa yolculuğumuzun geri kalanını sandıkları teker teker açarak geçirebilirdik.

"Mozaik süslemeleri olan lacivert renkli sandıklar arıyoruz," diye fısıldadım omzumun üzerinden. "Bir taneden fazla olacak." Thomas

sessizdi. Bir şeylerin onun dikkatini dağıttığını düşünerek arkamı döndüm ama Thomas, beni takip etmiyordu. "Ne oldu?"

Onu ele geçiren düşüncelerden kurtulmak istercesine başını salladı. "Etrafına bir bak, Wadsworth. Sandık sandık üstüne."

Uykusuzluğun onu biraz sersemletmiş olabileceğinden endişelendim. "Evet. Bu bir depoda beklenmedik bir şey değil."

"Yani delilleri ve cesetleri saklayacak yığınla yer var demeye çalışıyorum..." Elini kapalı bir sandığın üzerinde gezdirdi. Vernikli siyah sandık o kadar parlaktı ki neredeyse kendi yansımamızı görebiliyordum. "Üstelik bu sadece tek bir oda. Bu gemide, bunlardan kaç tane daha olduğunu düşünsene. Katil cesetleri parçalamaya başladıysa onları denize atmasına hiç gerek yok. Onları burada rahatlıkla gizleyebilir ve bir sonraki durakta çıkarıp atabilir." Sandığın kenarına vurdu. "Üstelik tabut büyüklüğünde büyük sandıklara da ihtiyaç olmaz. Parçalar hâlinde her yere sığabilirler. Kim bilir, belki de şu anda bir mezarlığın ortasında duruyor olabiliriz. Kaptan, üst güvertelerin baştan aşağı temizlendiğini söylüyor ve biz, kolun ait olduğu bedenin geri kalanını henüz bulamadık."

Bedenimden bir ürperti geçti. Tepemizdeki ampul titreşti. Işığın cazibesine kapılmış kaçak bir güve, tekrar tekrar ampule çarpıp duruyordu. Cesetler değil ama onlara bunu yapan kişiler beni çok rahatsız ediyordu. "Hadi, acele edelim. Fazla zamanımız yok."

Her sandığı inceleyerek sandıkların aralarındaki koridorlardan yürüdük. Genişçe bir koridorun sonunda, dikine duran biraz genişçe bir kutu dikkatimi çekti. Üzerinde koyu renk bir örtü vardı. Tahminen bir tabutun iki katı kadar büyüklükteydi. Başka bir zaman incelenmesi gereken bir şeydi.

"Ayrılmalıyız," dedim. "Daha çok yeri daha hızlı gözden geçiririz."

Thomas, başını salladı ve benimkinin yanındaki koridora geçti. Odanın bu kadar içerilerinde olmak hiç hoşuma gitmiyordu. Birinin içeri girdiğini duymak neredeyse imkânsızdı. Biri koridorlardan

birine süzülebilir ve tuzak kurmak için bekleyebilirdi. Thomas seslendiğinde sıradaki koridorda yürümeye başlamak üzereydim.

"Galiba buldum," dedi. "Gel de bir bak."

Hemen onun olduğu yere koşturdum. Thomas uzun bir sandığın üzerine doğru eğilmişti. Sandık tahmin ettiğimden çok daha güzeldi. Mozaikler, üzerlerine yansıyan mavi renkle kırık cam parçaları gibi görünüyorlardı. Eğildiğimde sandığın her iki ucunda kilitler olduğunu gördüm. Hemen şapkamın tokasına uzandım, ama sonra durdum. Thomas kilitleri açmıştı bile. Benim bakışımı yakalayınca sırıttı. "Numaraları olanlar sadece Mephisto ve Houdini değil. Daha neler yapabileceğimi bilemezsin..."

"Bayan Wadsworth." Koridorun diğer ucundan gelen Mephisto'nun sesiyle şaşırarak Thomas'tan uzaklaştım. "Bakıyorum beni o kadar özlemişsiniz ki yerime vekâleten birini getirmişsiniz." Kaşlarını çatarak Thomas'a döndü. Dikkati, yerde açılmış olan sandığa yöneldi. "Bu oda, grup dışındaki kişilere yasak. Ben sadece, onun yolu bulup güven içinde buraya geldiğinden emin olmak istedim."

"Sanatçıların ne zaman prova yapacaklarını bu sayede öğrenmiştin, değil mi?" diye sordu Thomas ifadesiz bir sesle. "Bu sabah onunla mı birlikteydin?"

Sesim birden kısılıverdi. Dudaklarımı ıslattım, nabzımın hızlandığının farkındaydım. "Evet."

"Bir hanımefendinin seçimine her zaman saygı gösterilmeli," dedi Mephisto sırıtarak. "Siz artık gidebilirsiniz, Bay Cresswell. Ben hanımefendiye kamarasına kadar eşlik ederim."

Thomas kendini tuttu. Sirk müdürünü duymazdan gelerek benim gözlerimin içine baktı. Onun gitmesini de sirk müdürü için bir kez daha kenara atılmış gibi hissetmesini de istemiyordum. Ama bu suçu çözeceksek kalbimin bu acıya dayanacağını umarak aklımı dinlemem gerekiyordu.

İkisinin arasında kalmıştım ama araştırmamızın akıbeti için yapmam gerekeni yaptım.

İçim kan ağlayarak Mephisto'ya doğru bir adım attım. Thomas'ın gerçeği anlayacağını umuyordum ama gözlerinde incinmiş bir ifade belirdi. Başıyla onayladığını gösterircesine bir hareket yaptı. Kalbim sıkıştı.

"Tamam. Konuşmamızı daha sonra bitireceğiz, Wadsworth."

Bakışları bir süre sirk müdürünün üzerinde gezindikten sonra omuzları gergin, ellerini yumruk yapmış bir hâlde kapıya doğru yürümeye başladı. Ben, hiç hareket etmeden öylece duruyor, istemeden de olsa geleceğimi değiştirip değiştirmediğimi merak ediyordum. Kader denilen şey çok dönekti.

"Çok yazık," dedi Mephisto. "Adamın kalbini kıracaksınız. Gerçi sizin kararsızlık kılıcınızla onun kendini kesmesini izlemek eğlenceli olacak."

Sakinliğimi tekrar kazanmak umuduyla beşe kadar saydım. "Öyle mi? Sizin hakkınızda ne düşündüğümü bilmek ister misiniz?"

"Beni aydınlatırsanız çok sevinirim. Bu çok eğlenceli olmalı."

"Siz küstah, üçkâğıtçı, kendini çok zeki sanan birisiniz." Her seferinde parmaklarımla göstererek sayıyordum. "Devam edeyim mi?"

Alnı kırıştı, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "En önemli sıfatları unutuyorsunuz: Yakışıklı ve şık. En son ne zaman bu kadar şık bir frak gördünüz?"

"Gülünçsünüz."

"Dürüstüm." Mephisto gülümsedi. "Benim arkadaşlığımdan hoşlandığınız için kızgınsınız. Düşüncelerinizin, bilimsel teorilerinizin ve fikirlerinizin kapsamını genişletiyorum. Sizi rahatsız ediyorum ve bundan nefret ediyorsunuz."

"Evet," dedim kabul ederek. "Beni rahatsız ediyorsunuz. Tıpkı bir neşter gibi."

"Bu da benim bıçak gibi düzgün ve serinkanlı biri olduğum anlamına geliyor." Mephisto tek omzunu kaldırdı. "Çay alıp diğer çekici niteliklerimi konuşmaya devam edelim mi? Yoksa doğrudan öpüşme faslına mı geçelim? İtiraf etmeliyim, öpüşmemizi hep hayal ediyordum. Houdini'yi gördüğümde onu boğacağım. Ama belki siz de kendinizi meşgul etmek için başka yollar bulursunuz. Size şu konuda katılıyorum: Cresswell yakışıklı bir adam. Gerçi bu konuda benim yanıma yaklaşamaz. Benim esmer ve kendime has görüntümle yarışamaz. Maske konusunda da beni geçemez."

"Gerçekten mi?" dedim şakaklarımı okşayarak. "Şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu insansınız."

"Bir başka zarif sıfat." Yere eğilerek reverans yaptı. "Bay Cresswell'in bu tanımdan da incineceğine eminim. İkinci sırada olmak. Gerçi benim etrafımda olduğu sürece buna alışsa iyi olur. Belki de üstesinden gelmesi için biraz şımartılmaya ihtiyaç duyabilir. Zavallı delikanlı. Bu görevi almak isteyip istemediğini Isabella'ya bir sorayım. Birkaç kez ondan bahsetmişti."

Beni, potansiyel bir yiyeceği gözleyen şahin gibi izliyordu. Sessizce ona kadar saydım ve hiçbir şey söylemedim. Mephisto gerçeği bulandırmaya çalışıyordu. Ama başarması için bundan daha fazlasını yapması gerekiyordu. "Dikkatimi dağıtıyorsunuz."

"Bu, karşılaştığım bütün kadınların ve bazı erkeklerin ortak sorunu." Bakışlarındaki haylaz pırıltılar, aniden söndürülmüş bir mum gibi bir anda kayboldu. "Burada yakalanmamanız konusunda sizi uyarmıştım, değil mi? Yakalansaydınız nasıl bir soruna yol açacağınız hakkında bir fikriniz var mı? Kahretsin!"

Onun neden küfrettiğini anlamak için omzumun üzerinden arkama baktım. Andreas ve Jian koridordan bize doğru yürüyorlardı. Başlarını öne eğmiş, hararetle konuşuyorlardı. Onları gündelik

pantolon ve gömlekler içinde görmek biraz garipti. Görünüşe göre, parıltılı kostümleri sadece sahnede kullanıyorlardı.

Ben diğer ayrıntılara bakamadan, Mephisto aceleyle bir kolunu bana dolayarak kendine doğru çekti ve dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu. Bu arada metale sürten ahşabın gıcırtısını duydum. Sirk müdürü, öpüşmemizi bir el çabukluğu olarak kullanarak kılıçların bulunduğu sandığı yeniden yerine doğru sürüklemişti.

Gözlerimi kapatıp onun dudaklarının ne kadar hoş, yumuşak ve nazik olduğunu düşünmemeye çalıştım. Keskin diliyle ne kadar büyük bir tezattı. Bir an sonra Mephisto geri çekildi. Yüzünde özürle keyif karışımı bir ifade vardı. Kafamdan geçen düşünceler kadar şaşkın ve sersem görünüp görünmediğimi merak ettim.

Gelenlere tembel tembel gülümserken kolunu belimden hiç ayırmadı. Aslında bu iyi de olmuştu, çünkü sendelemeden ondan uzaklaşabileceğimden emin değildim. Uyarı dolu bir şekilde kolunun baskısını artırdı. "Biraz erkencisiniz. Gördüğünüz gibi bir süre daha burada kimseyi beklemiyordum. Aslında beklemiyorduk demeliyim. Bayan Wadsworth'a, görebileceği her şeyi görmesi için bir şans veriyordum."

"Yaptığın gerçekten bu mu?" diye sordu Jian. Sesindeki keyifli tınıyı saklamaya gerek bile görmüyordu. "Malzemeleri mi gösteriyordun? İddiaya girerim bir dahaki sefere tuvaletleri gezeceksiniz."

Yanaklarım alev alev yanıyordu, aksini iddia etmeye kalkışmadım. Jian'ın koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda, ne gördüğünü ancak tahmin edebilirdim. Mephisto'nun illüzyon ağına takılmış başka bir aptal genç mi? Yoksa listesine ekleyeceği diğer bir kurban olarak mı beni süzüyordu? Dikkatim Andreas'a kaydı. Yüzü, sabah Liza'nın yanakları gibi pençe pençe kızarmıştı. Benim adıma mı yoksa sirk müdürünün uygunsuz gösterisi yüzünden mi utanmıştı? Tam olarak söyleyemiyordum. Belki de onun tarot kartlarında söylediklerini kulak ardı ettiğim ve Mephisto'dan uzak kalmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Anlam farkları." Mephisto gösterişli bir şekilde elimi tutarak oradan çıkmama eşlik etmeye hazırlandı. "Saat on birde ikinizi de salonda bekliyorum. Bu geceki gösteride, fazladan yardıma ihtiyaç var. Tabii, bir de son gösteri için size gösterdiklerimi çalışmaya devam etmeniz gerek. İnsanların cinayetleri unutmasına ve sadece Ay Işığı Karnavalı'nı anımsamalarına yardım etmeliyiz."

Başka bir şey söylemeden eşyalarını toparlamaları için onların yanından ayrıldık. Koridora çıktığımızda o iki genç adamı düşünüyor, hangisinin aradığımız katil olabileceğine karar vermeye çalışıyordum. Andreas sessiz ve utangaçtı ama mucizeler yaratan bir grubun içinden biri olarak belki de bu görünüş, onun kendi illüzyonuydu.

"Eee?" diye sordu Mephisto bir sonraki koridora geçtiğimizde. "İşe yarar bir şeyler buldunuz mu yoksa bu, koca bir zaman kaybı mıydı? Gerçi öpücüğümüzün bu sıkıntıya değmediğinden değil. Oldukça güzeldi. Siz de aynı fikirde değil misiniz?"

"Bunun size ait olup olmadığına bağlı." Thomas elinde tuttuğu mühür yüzüğüyle bir köşeden çıktı. Gözleri kan rengi yakutlarla yapılmış, dikenlerle çevrili bir aslan başı. Göz kamaştırıcıydı. Bir anda olduğu yerde kalmasına bakılırsa ortaya çıkması, sirk müdürünü oldukça şaşırtmıştı. Bu şaşkınlığının arkadaşımın birden ortaya çıkışıyla ilgili olmadığı çok açıktı. "Kılıç ustanızın bunu kendi sandığında tutması garip. Bayan Wadsworth'ü doğruca onun sandığına yollayıp arkasından gelmeniz daha da garip." Mephisto'nun, Thomas'ı yere yıkıp yüzüğü alacakmış gibi bir hâli vardı ama olduğu yerde kalmayı başardı. "Bu sizin aile armanız, değil mi? Yoksa benimsediğiniz başka bir çalıntı kimlik mi?"

"O benim," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Ve ben hiçbir şey çalmadım, Bay Cresswell."

Kolumu Mephisto'nun kolundan çektim. Thomas'ın, bu yüzüğün kime ait olduğunu nasıl anladığını sorgulamadım bile. Eğer Thomas eminse ben de emindim. "Mühür yüzüğünü, oraya benim bulmam için mi koydunuz? Siz nasıl bir oyun oynuyorsunuz?"

"Kötü karakter rolü oynuyor olabilirim," dedi Mephisto kısık bir sesle. "Ama bu, beni kötü biri yapmaz. Belki de kendinize sormanız gereken asıl soru şudur: Bunu oraya koyan ben değilsem o zaman kimdi? Kim şüpheleri benim üzerime çekmek istiyor? Karnavalın inceleme altında olmasından kimin bir çıkarı var?" Başını sallayınca maskesinde ışıklar parıldadı. "Bir insanı tanımadan onun hakkında peşin hüküm vermek, sizi gerçek kötülüğün hedefi yapar. Her ne kadar bu rolü üzerime yıkmaya çalışsanız da bu hikâyenin kötü karakteri ben değilim. Mühür yüzüğüm, bu haftanın başında çalındı ama ben bu bilgiyi paylaşmak istemedim."

Onun sözlerine itiraz etmeyi çok istesem de bir anlamı yoktu. Mephisto haklıydı. Onun hakkında en kötüsünü düşünmeye, onu suçlamaya hazırdık. Olguları değil, duygularımızı temel almıştık. Oysa iyi bir bilim insanı ve araştırmacı olmanın ilk kuralı buydu ve biz, o kurala uymamıştık.

"Siz ikiniz, intikam almak isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz?" diye devam etti. "Ben düşünebiliyorum. Ancak yaşanan kötü olayları açıklayabilmek için uygun bir hikâye uydurarak zaman harcayan kişi ben değilim. Size araştırmacı büyüteçlerinizi üst sınıfa çevirmenizi öneririm. Mesela, Dr. Arden nerede? Yolculuğun büyük bir bölümünde hiç ortada görünmedi ve sizin tek yaptığınız kapısını birkaç kez çalmaktan ibaret, öyle mi? Peki ya Bayan Crenshaw'un babası? O kadar güçlü bir adam, kızının kaderini bu kadar kolay kabul eder mi? Değerli kızının bir karnaval sanatçısını ailesine tercih ettiğini ve bunun bedelini çok kötü ödediğini bilen bir lord, nazikçe arkasına yaslanıp oturur mu? Yoksa onu mahvedeni mahvetmeye mi çalışır?"

"Yani Bayan Crenshaw ile gizli bir ilişkin mi vardı?" diye sordum. İçimde hissettiğim rahatsızlık canımı sıktı.

"O, arkadaş isteyen yalnız bir kızdı. Ben de çok uzun zamandır yalnız olmaktan bıkmıştım," dedi Mephisto. "Ben sadece onun korkularını dinledim. Aramızda olup bitenlerin hepsi bu."

Bakışları mühür yüzüğüne yöneldi ama onu almak için bir hamlede bulunmadı. Bu da bir diğer şaşırtıcı durumdu. Başka bir söz söylemeden Thomas'a çarparak yanından geçip gitti. Şüpheli listemizi sessizce, yeniden düşünmemiz için bizi yalnız bıraktı. Tutkulu bir konuşmaydı. Keskin kelimeler, hem hedefini iyi tanıyan hem onu nasıl vuracağını bilen usta bir nişancı gözüyle seçilmişti. Ancak bu atışın dikkatimizi dağıtmak için mi yoksa güvenimizi kazanmak için mi yapıldığından emin olamıyordum.

Harry Houdini ve karısı Bess

YİRMİ SEKİZ

Süt Güğümünden Kaçış

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
6 OCAK 1889

Işıl ışıl yanan avizelerin ışıkları azalmaya başladı. Bu, gösterinin başlamak üzere olduğunu gösteren, artık alıştığımız bir işaretti. Salondaki konuşmalar çoğunlukla durdu ama tamamıyla kesilmedi. Kalbim neredeyse üç kat hızlı atıyordu ama bunun yaşanabilecekle-rin korkusu yüzünden olduğunu söyleyemiyordum. Katil son kurbanını gösterişli bir şekilde sergilememişti ama ben, korkunç katliamın meşum bir şekilde ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Etrafıma şöyle bir bakındığımda dikkat çekecek kadar az sayıda insanın olduğunu fark ettim. Görünüşe göre olabileceklerden tek endişelenen konuk ben değildim. Boş sandalyeler, eksik dişler gibi görünüyordu. Dehşet dolu bir gece daha yaşanması hâlinde bir daha seyirci bulunamayabilirdi.

"Amcanın bu gösteriyi izlememiz için bu kadar ısrar etmesine inanamıyorum," diye fısıldadı Thomas. "Şikâyet ettiğimden değil. Başlangıç yemeği, bütün bir geceyi burnumun ucunda kopuk bir

kolla geçirmekten ya da Norwood'un mürettebata emirler yağdırmasını dinlemekten çok daha güzel."

İç çektim. Gecenin ağırlığını azaltma işini, bir otopsiyle yemeğimizi kıyaslayan Thomas'a bırakmak hiç iyi bir fikir değildi. Sabah yaptıklarım hakkında tek kelime bile etmemişti. Bir süre daha böyle gitmesine müsaade etmeye karar verdim. Ayrıca amcam, Liza'nın tekrar sahneye çıktığını görmeyi kaçıracağı için mutluydum. Liza, amcamın yemekte olmayacağını öğrenir öğrenmez gösterisinde Harry'ye yardımcı olma planları yapmıştı. Endişe, kürek kemiklerimin arasına oturmuştu. Liza'nın kendi gösterisini bu gece sergilemeyi planlamadığını umuyordum. Thomas boğazını temizledi. Ben de düşüncelerimden sıyrıldım.

"Evet, otlu güvercin ve çürümüş et arasında bir seçim yapmak gerçekten zor," dedim.

"Endişelenme," dedi Thomas haylaz gülümsemesiyle. "Tatlıdan sonra çürümüş et için yeterince zaman olacak. Gösteriden sonra amcana yardım edeceğime söz verdim. Sen de katılmakta serbestsin. Tabii, yapman gereken daha alçakça işlerin yoksa."

Thomas'ın sesi neşeliydi ama ben, onun yüzünden kuşku dolu gölgelerin geçtiğini gördüm. Gülümsemek için elimden geleni yaptım ama birden boğuluyormuşum gibi hissettim. Final gösterisine çıkmam ve bunun için de sirk müdürüyle ders için buluşmam gerekiyordu. Bütün bu sıkıntılara girmeye değeceğini, katille ilgili daha fazla bilgi toplayabileceğimi umuyordum. "Tabii ki bu gece yardımcı olacağım."

Amcam, onun bir kuralına karşı gelmemi affetmiş görünüyordu. Zaten şu ara tüm dikkatini gemideki gizeme vermişti. Meslektaşları bu fikri küçümseseler bile amcama göre katiller, sık sık suç mahallerine geri dönerlerdi. Biri, birinci sınıf yolcularını hedef aldığından, amcam bizi sosyal ortamlarda bulunmakla görevlendirmişti. En küçük bir tersliğe bile dikkat edecektik. Aynı anda casus, asistan ve dedektif olacaktık. Bu ikimizin de seve seve kabul ettiği bir görevdi.

Bayan Harvey kızarmış güvercinini kesti. Bizim yemek için pek de hoş olmayan konuşmamızı ya kasıtlı olarak dinlemiyordu ya da kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Su kadehimden bir yudum aldım. Işıklar kararırken gözlerimi sahneye yönelttim. Çok geçmeden Mephisto göründü. Her zamanki gibi etrafını saran dumanlar eşliğinde, sahnenin ortasındaki karanlık bir oyuktan yukarı doğru çıkıyordu. Bu hissin yanlış olduğunu bile bile kalbim, heyecanla yerinden hopladı.

Onun küllerinden doğan Zümrüdüanka kuşuna ne kadar benzediğini ilk kez fark ettim. Ben cinayetlerin etrafındaki gizemi çözmeye uğraşırken onunla ilgili herhangi bir ipucunu ortaya çıkarmanın yakınına bile gelememiştim. Sahne kimliğine bürünmeden önce gerçekte kim olduğunu hiç bilmiyordum. Belki de eski hayatını yakıp kül etmiş ve sonra dokunulmaz bir şey ortaya çıkarmıştı.

"Denizaşırı en büyük gösterinin altıncı gecesine hoş geldiniz," dedi Mephisto. "Bu gece, zamanımızın en muhteşem kaçışına tanık olacaksınız. Ya da belki de... Genç bir adamın hayatının, gözlerinizin önünde sonlandığını göreceksiniz. Sıradaki sanatçımızın hayatta kalacağına garanti veremem. Zafer onu efsane yapacak, başarısızlık ise boğularak ölümüne neden olacak."

Onun açılış konuşmasını derin bir sessizlik izledi. Kimse bir adamın boğulmasına tanık olmak istemiyordu, özellikle de son birkaç gecede olanlardan sonra.

Mephisto ellerini iki kez birbirine vurdu. Asistanlar, kadife perdenin arkasına saklanmış bir şeyi sahneye getirdiler. Büyük nesneyi sahnenin ortasına kadar itmek için kuzenimin ve Isabella'nın epey çaba göstermesi gerekti. Bütün bedenim endişeyle ürperdi.

"Burada gördüğünüz şey, galvanize demirden yapılmış, içi ağzına kadar suyla dolu bir fıçı." Başıyla Isabella ve Liza'ya bir işaret verdi. Aynı anda perdeyi indirdiklerinde ortaya büyük bir süt güğümü çıktı. "Houdini sadece bu süt güğümünün içine girmeyecek, aynı zamanda büyük kilitlerle onun kaçmamasını garanti altına alacağız."

Mırıltılar başladı, salonda herkes aynı anda tek bir nefes alıyor gibiydi. Su dolu bir güğümün içine girmek bile fazlasıyla tehlikeliydi. Ama bunun üstüne bir de kilitlenmek, çılgınlıkta yeni bir çığır açıyordu. Mephisto, izleyiciler arasında endişenin için için kaynayarak artmasına izin verdi. Karnaval müşterilerine yaptığı işkenceyi köpürtmekten keyif alıyordu. Hatta seyircilerin telaşı arttıkça onun gözlerinin daha çok parladığına yemin edebilirdim.

"İşte, geliyor," dedi Mephisto sakin bir ses tonuyla. "Geri kalanını anons etme onurunu Houdini'ye bırakıyorum." Mephisto kollarını iki yana açarak gecenin yıldızını sahneye davet etti. "Karşınızda inanılmaz, imkânsız, on dokuzuncu yüzyılın korkunç, baş döndürücü kaçış ustası! Hanımlar ve beyler, huzurlarınızda Muhteşem Houdini!"

Mephisto sahneye çıktığında seyircilerin çoğu susmuştu ama Houdini salona girdiğinde sessizlik, yaşayan, nefes alan bir şeye dönüştü. Karanlık, yoğun ve sadece insanların kendi kalp atışlarını duyabildikleri sessiz bir ortam. İnsanların, yere iğne düşse duyulur, diye bahsettiklerini duymuştum. Ama Houdini'nin salondaki etkisinin gerçekliğini ifade etmek için bundan çok daha fazlası gerekiyordu. Kalbimin her kasılmasını, zar zor aldığım nefesteki her oksijen molekülünü duyduğuma yemin edebilirdim. Bütün bunlar kafamın içinde öyle çok gürültü yapıyordu ki Londra'dan duyuluyor olmalıydı.

Mephistopheles bir kez daha haklı çıkmıştı: Sadece varlığıyla bile bir efsane olmak Houdini'nin kaderiydi. Mütevazı yapılı ama sıra dışı kudrete sahip bir adamdı. En azından bu gece, hepimiz ölümün bir gösteriye dönüştürüldüğünü gördükten sonra.

"Benim zevkime göre biraz fazla dramatik," diye fısıldadı Thomas öne doğru eğilerek. "Bir cümlede kaç tane sıfat kullanılabilir? Mephisto'nun bir eş anlamlılar sözlüğüne ihtiyacı olabilir. Belki de ona bir tane hediye etmeliyim."

"Şşş," dedi Bayan Harvey azarlayarak. Dikkati, esmer genç adamın sarındığı pelüş bornozdaydı. Houdini, hiçbir girizgâh yapma-

dan bornozu yere atıverdi. Yanaklarıma ateş bastı. Salondaki kadınlardan ve erkeklerden şaşkınlık dolu bir ses yükseldi. Daha önce bir erkeği hiç iç çamaşırıyla görmemiştim. Houdini, neredeyse tamamen çıplaktı.

"Ah, aman Tanrım," dedi Bayan Harvey. Ardından buzlu suyundan bir yudum aldı. "Bir erkeği iç çamaşırlarıyla görmeyeli epey zaman oldu. Zavallı Bay Harvey. Huzur içinde uyusun. O..."

"Lütfen, size yalvarıyorum, ayrıntılara girmeyin," diye onun sözünü kesti Thomas. Ona dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Bazı şeylerin bizim hayal gücümüze bırakılması daha iyi olur. O zaman bile bu yaratıcı yoldan gitmek istemeyebiliriz."

"Öf!" Bayan Harvey yelpazesini çıkarıp sallamaya başladı. Rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu. Genç adam ortalıkta iç çamaşırıyla gezinerek tüm bakışların üzerine kenetlenmesi için her şeyi yapıyordu. Dikkatleri üzerine çekmenin keyfini yaşıyordu.

En az onun kadar cesur asistanı Liza, yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadı ama ben onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Aşk mektubunun açığa çıkmasından sonra Houdini meselesini nasıl halledeceğine dair henüz onunla konuşmamıştım ama gösteriden sonra hemen bu işi yapacaktım. Ne kadar üzgün olursa olsun bunu belli etmeden gösteriye devam edebiliyorsa belki Houdini'yi denize atmadan New York'a ulaşabilirdik.

"Saat, lütfen!" Houdini'nin sesi, sessizliğin içinde gümbürdedi. Asistanları büyük bir saati süt güğümünün birkaç adım ötesine yerleştirdiler. Houdini'nin bakışları Liza'nın üzerinde dolaştı ama gözlerini hemen başka yöne kaçırdı. "Şimdi," dedi seyircilere dönerek. "Bir gönüllüye ihtiyacım var. Kim buraya gelip herhangi bir kusur olup olmadığına bakmak için hapishanemi inceleyecek?"

Thomas'ın eli havaya kalktı. Masanın altından onu tekmeledim ama elini sallamaya devam etmesinden anlaşıldığı üzere ıskaladım. Kaçış ustası, arkadaşımı es geçerek kırk beş yaşlarında, güçlü kuvvetli bir adamı seçti. Adam bir bastonla güğümün kenarlarına vur-

du. Çıkan çınlama sesi güğümün sahte olmadığını doğruluyordu. Adam güğümün etrafında dolanıp her yanına vurdu. Hatta kapağını kaldırıp kim bilir neyi inceledi. Tatmin olmuş bir hâlde başını sallayıp masasına geri döndü.

"Sizin de tanık olduğunuz üzere burada hiçbir hile yok," dedi Houdini yüksek ve net bir sesle. "Şimdi sizden nefesinizi tutmanızı ve saniyeleri saymanızı istiyorum." Kronometreyi işaret etti. "Saymaya başlayın... Şimdi!"

Mephisto saatin yanındaki bir düğmeye bastığı anda saniye kolu hareket etti. Daha önce hiç yardımcı olmak için sahnede kalmamıştı. Bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı burada olup olmadığını merak ettim.

Tik, tak, tik, tak.

Herkes derin bir nefes aldı ve yapabildiği kadar uzun bir süre tuttu. Çoğu otuzuncu saniyede bıraktı.

Tik, tak, tik, tak. Birkaçı kırk saniye sonra bıraktı. Neredeyse çoğumuz daha bir dakika olmadan pes etmiştik.

Tik, tak, tik tak. Thomas avurtları şişik bir hâlde duruyordu. Oksijen eksikliği yüzünden sıkıntı yaşar gibi bir hâli yoktu. Sahnede yarı çıplak bir adamın gezinmesinden daha fazla rahatsız olmuştu. Ama en sonunda dayanamayıp nefesini bıraktığında Houdini gülümsedi.

"Şimdi, sizden nefesinizi bir kez daha tutmanızı istiyorum. Ama önce..." Sahnede yürüdü. Arkasında bekleyen ölüm tuzağını hiç umursamıyordu. Daha fazla konuşmadan, birden süt güğümünün içine atladı. Sular yanlarından taşınca asistanları birkaç adım gerildi. Yerlerde gittikçe artan küçük su birikintileri oluşuyordu. "Bileklerim olmadan Kelepçelerin Kralı olarak çağrılmam doğru olmaz, değil mi? Liza, lütfen kelepçelerimi getir."

Houdini'nin düzgün davranışlar sergilemesi, Mephisto'nun ifadesiz yüzünden bir gülümsemenin geçmesine neden oldu. Houdini çabuk öğrenen biriydi ve bu, işte çok değerli bir özellikti.

Liza hâlâ gülümsüyordu. Öne doğru bir adım atarak kelepçeleri eline aldı. O anda kalabalık kıpırdanmaya başladı. Biri, "Bu çılgınlık!" diye bağırdı. "Kimse bir adamın boğulmasını görmek istemiyor. Ateş gösterisi nerede? Falcıyı getirin!"

Mephisto hâlâ büyük kronometrenin yanında duruyordu. Başını geriye doğru atarak, "Ölümden korkuyorsanız şimdi gitmelisiniz," dedi. "Ne ben ne de Houdini, onun hayatta kalacağını garanti edemeyiz. Herkes için amonyak tuzu mevcut, isteyen kullanabilir."

"İnsanlar öldü! Bu kabul edilemez!" Adam başını sallayarak hışımla salondan çıktı. Gözlerinin önünde bir adamın boğularak ölmesi fikrine başka hiç kimse itiraz etmedi ki bu çok sinir bozucuydu. Ölüm görmeye istekli olan bu yolcuların her birinin cinayetle ilgisi olabilirdi. Ya da sıradaki kurban olabilirlerdi.

Bakışlarım, maskesinin ardında hâlâ gülümseyen kuzenime kaydı. Houdini'ye öfkeli olabilirdi ama bu gösterinin yolunda gitmeyeceğine dair küçücük de olsa bir ihtimal bulunması hâlinde, şimdiki soğukkanlı tavrını koruyamazdı. Öyle umuyordum.

Tüm düşüncelerimi bir huzursuzluk kapladı. Bir şey ters gidecek olsa ekipmanın hatalı olduğunu söylemek kolaydı. Ancak dramatik gösterilerden hoşlanan bir katil için biraz fazla sessiz bir cinayet olmaz mıydı? Yoksa bir efsane adayını yok etmenin heyecanı yeterli miydi?

Houdini kollarını kaldırarak kelepçelerin takılması için bekledi. Liza biraz abartılı bir coşkuyla ona kelepçeleri takarken çıkan ses, sessizliğin içinde yankılandı. Houdini gözünün ucuyla Liza'ya baktı ama kelepçeleri gururla havaya kaldırdı.

"Bunlar polis kelepçeleri." Ne kadar gerçek olduklarını ispatlamak için bileklerini çekiştirdi. "Ben suyun içine dalar dalmaz asis-

tanlarım kapağı kapatacak. Sizden saatle birlikte nefesinizi tutmanızı istiyorum."

Mephisto ve Houdini arasında uzun bir bakışma oldu. En sonunda sirk müdürü, başını sallayarak onay verdi. Mantığım her şeyin yolunda gideceğini söylemesine rağmen Houdini fıçının içine girmek için hazırlandığı sırada avuçlarım karıncalandı. Hem bizim hem de onun iyiliği için suyun içine dalmadan önce derin bir nefes aldı. Liza ve Isabella, kapağın düzgün bir şekilde kapatılması için yerlerini aldılar. Houdini suya girer girmez kapak kapandı ve Mephisto kronometreyi çalıştırdı. Bu gösterinin provasını epey yapmış gibiydiler. Bu, yanlış yapamayacakları bilimsel bir deneydi. Sadece Houdini'nin değil, karnavalın kaderinin de bağlı olduğu bir deney.

Tik tak tik tak.

Bir kez daha kalabalıkla birlikte nefes aldım ve gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi olana kadar tuttum.

Tik tak tik tak.

Houdini suyun altında kalmaya devam ederken saniyenin ibresi bir çan sesi gibi yankılanarak ilerliyordu.

Tik tak tik tak. Yemek salonundaki insanlardan inlemeler yükselmeye başladı. Kırk sekiz saniye geçmişti ve kaçış ustası hâlâ suyun altındaydı. Liza ve Isabella, yüzlerinde dondurdukları o tatlı gülümsemeleriyle oldukları yerde kıpırdandılar.

Tik tak tik tak. Mephisto seslendi. "Bir dakika."

Thomas'ın saatle birlikte parmaklarıyla tempo tutması sinirlerimi daha da geriyordu. Ağrıyana kadar çenemi sıktım. Bir buçuk dakika sonra Liza ve Isabella, sıradan bir şey yaparcasına kubbe şeklindeki kapağı kaldırdılar. Houdini yukarı doğru fırladı. Elleri hâlâ kelepçeliydi. Düzensiz nefes alıyordu. Sahneye sıçrayan suların sesinin, dışarıdaki dalgaların teskin edici sesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Houdini birkaç kez daha derin derin nefes aldı. Gözlerinde parıltılar yanıp sönüyordu. "Bu kez, gösteriyi bu denemeden bir adım daha ileri götüreceğiz. Kaçışımı imkânsız hale getirmek için asistanlarım kapağa asma kilitler takacaklar. "Ya kendimi kurtaracağım..."

Mephisto onun yanına yürüyerek eliyle omzuna hafifçe vurdu. "Ya da cesedini denize atacağız."

Birkaç müşteri ayağa kalkıp salonu terk etti. Kapının her açılıp kapanışında koridordaki ışık içeriye sızıyor, birbirine karışmış olan endişelerimi artırıyordu. Houdini suyun içine daldı. Liza ve Isabella kapağı kapatıp iki yerinden asma kilitle kilitlediler. Onlar bunu yaparken Mephisto tekrar saati çalıştırdı. Kapağın kilitlenmesi neredeyse otuz saniye sürmüştü. Herhalde Houdini ilk deneme sonrasında yorgunluktan bitap düşmüş olacaktı. Bunu arka arkaya tekrar yapmak çılgınlığın çok ötesindeydi. Bu, resmen ölüme davetti.

Bir çıkış noktası arayan kalbim deli gibi atıyordu. Bu numaranın bir açıklaması olmalıydı ama bir türlü bulamıyordum. Bu kez Liza ve Isabella süt güğümünü bir perdenin arkasına aldılar. Perde, üzerine binlerce gümüş yıldız işlenmiş gece mavisi kadifedendi.

Tik tak tik tak.

Tık tık tık tık.

Thomas'ın parmaklarını vurması mı yoksa saniyenin aralıksız ilerlemesi mi daha kötüydü, karar veremiyordum. Bayan Harvey peçetesini kucağında buruşturmuştu. Gözlerini yıldızlı perdeden ayırmıyordu.

Tik tak tik tak.

Tık tık tık tık.

Oturduğum yerde kıpırdandım. Endişelenilecek o kadar çok şey vardı ki. Kopuk bir kol. Öldürülmüş kadınlar. Bu salonda olması muhtemel katilin kimliği... Yine de nabzım, perdenin arkasında olabilecekler için kükrüyordu.

Tik tak tik tak.

"Bir dakika, otuz saniye," dedi Mephisto. Onun sesinde duyduğumu sandığım şey gerginlik miydi? Saat ilerledikçe insanların homurtuları arttı. Güzel bir eğlence olarak başlayan şey paniğe dönüyordu. Birkaç kişi ellerini yumruk yapmış bir hâlde yerlerinden fırladılar.

Tik tak tik tak.

"İki dakika." Mephisto, ayağıyla saatten daha hızlı tempo tutmaya başlamıştı. Liza'nın ve Isabella'nın kolları titremeye, doğal olarak perde de onlara birlikte sallanmaya başladı. "İki dakika otuz saniye."

Biri, "Adama yardım edin!" diye çığlık attı. Bir başkası, "Onu çıkarın!" diye devam etti.

"Yolunda gitmeyen bir şeyler olmalı," diye bağırdı başka bir yolcu. Salondakiler gittikçe huzursuz olmaya başlamıştı. Yakarışlar arttı ama sirk müdürünün tüm dikkati ilerleyen saniyelerdeydi.

"Üç dakika!" dedi yüksek bir sesle. Alnında ter damlaları birikmişti. Ya dünyanın görüp görebileceği en yetenekli oyuncuydu ya da gerçekten yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Kuzenime baktığımda gözlerinin saatte olduğunu fark ettim. Salonda hemen hemen herkes ayağa kalkmıştı. Bir an önce harekete geçilmesini, bir şeyler yapılmasını istiyorlardı. Tam ben de sahneye fırlayıp o kahrolası güğümün kapağını kendim açacakken Mephisto bağırdı. "Onu hemen kontrol edin!"

Perde anında indi ve kelepçesinden kurtulmuş olan Houdini sırılsıklam bir hâlde karşımızda göründü. Salon kendinden geçmiş bir hâlde çılgınca onu alkışlayıp ıslıklar çalarken Houdini yere kadar eğilerek selam verdi.

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandım. "Güğümdeki kilitleri tekrar yerine koymayı nasıl başardı?"

Thomas tam ağzını açacakken Bayan Harvey tek bakışıyla onu susturdu. "Tek kelime bile etme, hayatım. Yoksa zavallı Bay Harvey ve onun iç çamaşırlarıyla ilgili hikâyemi bitiririm."

Thomas'ın çenesini bu kadar hızlı kapattığını hiç görmemiştim. Gülmek istedim ama gözlerim Houdini'nin gözleriyle buluştuğun- da, bunu yapmam neredeyse imkânsızlaştı. Onun gözlerindeki pa- rıltıda, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir şeyler vardı. Onun bir sonraki kurban olacağını düşünmüştüm. Şimdi içimde, onun da bunu bildiğine dair korkunç bir his vardı.

YİRMİ DOKUZ

Korkunç Bir Keşif

ÜÇÜNCÜ SINIF GÜVERTESİ
RMS ETRURIA
7 OCAK 1889

Üçüncü sınıfın terk edilmiş güvertesinde aceleyle yürürken yüzüme çarpan rüzgâr gözlerime batıyor, onları sulandırıyordu. Bu saatte, güneş ufukta uzunca bir bıçak yarası gibi görünüyor, dalgaların üzerinde kırmızı ve siyah arasında değişen renklerin oynaşmasına neden oluyordu. Kafamdaki katliam görüntülerini uzaklaştırarak olabildiğince hızlı adımlarla geçici laboratuvara yöneldim. Rengi gözle görülür derecede solgun bir görevli, amcamdan, "Sana laboratuvarda ihtiyaç var. Hemen," yazılı bir not getirmişti.

Üzerime basit, ince bir elbise geçirip bulabildiğim ilk ayakkabıları giymiştim. Bu sevimli ipekli ayakkabılar iş görmek durumundaydı. Gerçi Thomas, bunları gördüğünde geçmişte yaptığı gibi tek kaşını kaldıracaktı. Ama şu anda onun alaycı tavrı değil, hız önemliydi.

Havada bir aciliyet kokusu vardı ve ben onu içime çekmekten ve tüm bedenimi harekete geçirmekten kendimi alamamıştım. Bir cesedin daha bulunduğunu anlamam için Thomas'ın çıkarım yetene-

ğine sahip olmama gerek yoktu. Sadece kopuk kol söz konusu olsa amcam, bu kadar erken bir saatte beni çağırtmazdı. Zaten kopuk kolla ilgili incelememizi tamamlamıştık. İşin doğrusu, zaten onun hakkında yapabileceğimiz başka bir şey de yoktu.

Bu, her neyse daha kötü bir şeydi. Çok daha kötü bir şey.

Koridorda esen dondurucu soğuk hava akımıyla burnumu kürk yakamın içine gömdüm. Fırtına, saldırısına devam etmeye hazır olduğunun haberini veriyordu. Güvertedeki adımlarım hızlandı. Birden kürek kemiklerimin arasında hissettiğim bir karıncalanma yüzünden durup arkama, boş güverteye bakındım. En azından ben, boş olduğunu düşünüyordum. Sabahın bu erken saatinde, daha güneş tam olarak doğmamış, gökyüzünün rengi kan ve gölge arasında bir yerlerde gidip gelirken duvarların arkasına kimin gizleniyor olabileceğini söylemek zordu.

Birkaç saniye daha baktıktan sonra dönerek yoluma devam ettim. Merdivenlerin başına geldiğimde bir kez daha durdum. Takip edildiğime dair bir ses olup olmadığını dinledim. Gemiye düzenli olarak çarpan dalgaların sesi vardı. Tünel benzeri yerlerden geçerken uğuldayan rüzgârın sesi vardı. Bacalardan tıslayarak çıkan dumanın sesi vardı. Ama ayak sesi yoktu. Ben, kendi hayal gücümün oyunuyla yalnızdım.

Düşünmeden bacağımda saklı olan bıçağa dokundum. Ne kadar yorgun olsam, uygun bir ayakkabı bulmaktan vazgeçecek kadar acelem olsa da kendimi koruyacak bir araç olmadan odamdan çıkmamaya özen gösteriyordum. Hâlâ ortada olan bir gerçek vardı: Bu gemide kurbanlarını, sanki istiridyelerden alınmış birer incilermiş gibi yakalayıp korkunç şekilde ipe dizen biri vardı.

Ben savaşmadan yakalanmayacaktım.

Yalnız olduğumdan emin olunca, loş ve dar merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Geminin ortasına doğru ilerlerken ter damlaları sırtımdan aşağı iniyordu. Yeni sesler belirdi. Deniz üzerinde ilerlememizi sağlayan kazan dairesindeki makine aksamının gürül-

rülü sesi hiç kesilmiyordu. Birden burnuma tanıdık, korkunç bir koku geldi. Yaklaştıkça kokunun kaynağına doğru çekiliyordum. Çürümüş insan kokusu, kazanların sıcaklığıyla daha da kötüleşmiş, her yere yayılmıştı. Mephisto'nun veba doktoru maskelerini düşündüm. Keşke şimdi o otlardan bazıları yanımda olsaydı da koklayabilseydim.

Her şey, burna sinen çürümüş et kokusundan daha iyiydi.

Nihayet merdivenlerin sonuna ulaştım ve koşar adımlarla koridoru geçtim. Laboratuvara girerken neredeyse kayıyordum. Amcam gözlerini kaldırıp bana baktı. Yüzü çok sertti. Tahmin ettiğim gibi, önündeki muayene masasında kefene sarılmış bir ceset yatıyordu.

"Amca," dedim, onunla selamlaşarak. Kendimi yatıştırmak için bir nefes alıp odaya girdim. Thomas henüz gelmemişti, çok geçmeden bize katılacağını tahmin ediyordum. Biraz zaman geçtikten sonra ölümün güçlü kokusu, rahatsız edici bir arka plan sıkıntısı hâline geldi ve aklımı fazla meşgul etmemeye başladı.

"Otopsi için hazırlan. Kalbi, mideyi ve bağırsakları kontrol etmek istiyorum. Ya da en azından kalanları." Amcam bana bir önlük uzattı. "Birazdan başlayacağız."

"Peki, efendim."

Amcamın çantasına doğru yürüdüm. Tam bir inceleme yapmak için gereken aletleri teker teker çıkarıp sırayla bir tepsinin üzerine dizmeye başladım. Kemik testeresi, dişli pens, kemik kesici, neşter, bağırsak makası, her ihtimale karşı kafatası keskisi ve cesedi yeniden dikmek için Hagedorn iğnesi.

Amcam önlüğünü bağlayıp kollarını sıvarken, "Kancalı çekiç yan gözde," dedi. Başımla tamam diyerek aleti aramaya başladım. Bu arada amcam da ellerini ve kollarını karbolik sabunla yıkıyordu. Bizler alışkanlıkları olan varlıklardık. O da ben de otopsi ritüellerimizi gerçekleştirirken huzur buluyorduk.

Aceleyle yaklaşan ayak sesleri dikkatimi çekti. Aynı anda Thomas içeri girdi. Ceket giyme zahmetine katlanmamıştı. Üzerindeki beyaz gömlek sanki giysileriyle uyumuş gibi buruşuktu ve pantolonundan dışarı çıkmıştı. Bran Şatosu'nun altındaki gizli tünellerde araştırma yaptığımız zaman bile onu, bu kadar pejmürde bir hâlde görmemiştim. Hâlinden, kaldırılmadan kısa bir süre önce yattığı belli oluyordu. Onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

Bakışları, üzeri örtülü cesetten bana doğru kayarken çenesindeki bir kas seğirdi. Başka bir cesedin ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu ikimiz de biliyorduk ama bu, gerçeğin kendisiyle başa çıkmayı kolaylaştırmıyordu. Ona cesaret verici bir baş işareti yaptım. Yüzümden benim üzüntümü anladığını umuyordum. Seçtiğimiz bu iş kolu, hayatın karanlık yüzünü bize gösteriyordu; hayatın anlamsızlığının içine çekilmemek zordu. Ölümü kabul etmenin kolaylaştığı gün, neşterlerimi bırakmam gereken gündü. Yüzündeki ifadeden Thomas'ın da aynı şekilde hissettiğini çıkarıyordum.

"Gecikme için özür dilerim, profesör." Hemen defterini ve kalemini aldı ve muayene masasının yakınına yerleşti. "Bayan Wadsworth." Başını eğerek resmî bir selam verdi. "Ne kaçırdım?"

"Daha yeni başlıyoruz," diye yanıtladı amcam, kadavranın başına giderken. "Cesedi, aşağı yukarı otuz beş dakika önce kargo bölümünde buldular. Ahşap bir sandığın içine tıkıştırılmış." Gözlüklerini çıkartıp burnunun üzerine kondurdu. "Koku görevlilerin dikkatini çekince hemen ikinci kaptana haber vermişler. Bu, diğerlerinden biraz farklı. Kendinizi hazırlayın."

Boğazımı yakan safrayı zar zor yuttum.

Amcamın bu işe verdiği yıllar, benim yaşımdan çok daha fazlaydı. Yıllardır özenli notlar alıyor, standart otopsi tutanakları geliştiren Dr. Rudolf Virchow gibi diğer doktorların bilimsel bulgularına ve teorilerine eklemeler yapıyordu. Amcam da Dr. Virchow da ölümden iki ya da üç gün sonra kokuşma meydana geldiğini bulmuşlardı. Bu cesetteki gibi yoğun bir koku beşinci gün oluşmaya

başlıyordu. Bu da Bayan Crenshaw'un öldürülen ilk kurban olmayabileceği anlamına geliyordu.

"Hadi, başlayalım." Amcam örtüyü açınca rengi solmuş bir kadın bedeni ortaya çıktı. Amcamın kumaş parçalarıyla kapattığı bölgeler haricinde çıplaktı. Bu, ona gösterilen son nezaket işaretlerinden biriydi. Katili, onun kişiliğine ne saygı göstermiş ne de dikkat etmişti.

Bir değerlendirme yapmak için bakışlarım aşağıya doğru kaydığı anda donup kaldım. Boğazında kesikler vardı ve gövdesi boylu boyunca yarılmıştı. Daha doğrusu karnı deşilmişti. Kurbanın bu insanlık dışı durumu karşısında kendimi zor tuttum. Amcam haklıydı. Bu cinayet kesinlikle ötekiler gibi değildi. Önceki kurbanlar kendi içlerinde korkunçlardı ama hızlı katledilmişlerdi. Bedenleri en büyük zararı ölümden sonra almıştı. Oysa bu kadın hâlâ nefes alıyorken bıçaklanmış ve kesilmişti. Ona saldıran tamamen farklı bir kişi gibi görünüyordu. Ama bu mümkün olamazdı.

Odadaki her şey, aniden dayanılmayacak kadar sıcak geldi. Kalbimin düzensiz atışını kontrol altına alabilmeyi umarak birkaç kez nefes aldım. Karındeşen Jack ölmüştü. Bu cinayeti onun işlemesi imkânsızdı. Ama yaraların benzerliği şaşırtıcıydı. Bir yanım bütün aletleri masanın üzerine atıp kaçmak istedi. Bu cesetten ve asla son bulmayacakmış gibi görünen bu cinayetlerden uzağa kaçmak.

Ama bu gemide, Atlantik Okyanusu'nun ortasında kaçacak hiçbir yer yoktu.

Beni rahatsız eden ölüm değildi; Karındeşen vakasındaki anılardı. Thomas bana doğru eğildi. "Bu bir denklem, Wadsworth. İpuçlarını bul ve onları bir araya getir."

Cevap olarak duygularımı sakinleştirerek başımı dikleştirdim. Tepsiyi masanın üzerine koyarak mezurayı amcama verdim. Dışarıdan bakıldığında gemi kadar sağlamdım ama içimdeki duygular, üzerinde yelken açtığımız deniz kadar çalkantılıydı. Karındeşen vakasının beni rahat bırakacağını hiç sanmıyordum.

Amcam kendinden emin tavırlarla cesedi başından ayağına kadar ölçtü, sonra Thomas'a doğru konuştu. "Maktul aşağı yukarı yüz altmış iki buçuk santim boyunda. Kahverengi saçları omuz hizasında. Cildi beyaz. Tahminen elli ila elli beş kilo arasında." O istemeden neşteri silip amcama uzattım, sonra dişli pensi hazırladım. "Karnının ortasında yeşilimsi bir renklenme var."

Kapalı olan gözü nazikçe dürterek pörtleyip pörtlemediğini kontrol etti. Göz kapaklarını açarken irkilmemeye çalıştım. Nedense gözleri incelemek en sevmediğim kısımdı.

"Gözler beyazlaşmış ve hafifçe dışarı fırlamış," dedi. "Kargo bölümü, koşulları gereği ılıman bir sıcaklıkta. Dıştan yapılan inceleme sonucu, ölümünün yetmiş iki ila doksan altı saat önce gerçekleşmiş olduğunu söyleyebilirim."

Ön incelememiz bitmişti. Sıra katilin bıraktığı ipuçlarını ortaya çıkarmaya gelmişti. Amcam, köprücük kemiği üzerindeki deriyi çekti ve deri açılana kadar neşteri bastırdı. Aynı hareketi diğer tarafta da tekrarladı ve bıçağı ortaya doğru çekerek Y şeklindeki kesiği tamamladı. Karnı zaten açıldığı için bıçağı çok fazla aşağıya indirmesine gerek yoktu.

Amcam göğüs kemiğini çatlatınca söylemesini beklemeden göğüs kafesini açtım. Beğendiğini gösteren bir homurtu çıkardı. Otopsiye başladığından beri dikkatini ceset üzerinden hiç ayırmadığı düşünülürse bu, çok üst düzey bir övgüydü. Bu yakınlıkta, koku çok daha yoğun hissediliyordu. Birkaç damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü. Omzumu yanağıma sürterek yaşı sildim ve amcamın ihtiyaç duyabileceği örnek kavanozlarını topladım.

"Bağırsaklarda kesikler var. Büyük ve küçük kesikler." Daha yakına eğildi. Burnu, açılmış bedenin sadece bir el mesafesi uzağındaydı. Neşteri aldı ve çok dikkatli hareket ettirerek kasları uzaklaştırdı. "Göğüs kafesinde bıçaktan kaynaklanan izler var. Kurban, bağırsakları kısmen çıkarılmadan önce defalarca bıçaklanmış."

Bu, cinayeti işleyen kişinin çok öfkeli olduğunu gösteren güçlü bir işaretti. Bu sıradan bir suç değildi. İçinde çok fazla tutku ve öfke barındırıyordu.

Amcam, alnında biriken teri silmek için geriye çekildi. "Kemikteki çentikler kopuk kolda bulunan görüntüye benziyor. Ama kesin bir sonuca varmak için mikroskopla daha yakından bir inceleme yapılması gerekecek. Karındeşen Jack'in bıraktığı yaralara da benziyor. Hem de şaşırtıcı derecede." Hepimiz bir süre sustuk. Bu ihtimali yüksek sesle dile getirmek istemiyorduk. "Thomas, bir sorun mu var?"

"Özür dilerim, profesör." Thomas'ın kalemi, defterin üzerinde hızla hareket etmeye başladı. Amcamın bir cesedi keserken gösterdiği hassasiyetle her kelimeyi ve ayrıntıyı deftere geçirdi. Onun seri ve kendinden emin hareketlerine odaklanmak için kendimi zorladım.

Amcam mideyi keserken dikkatimi, yeniden yaptığımız işe yönelttim. Amcam ölüm zamanına dair daha fazla ipucu bulmak istiyordu. "İçindekilerin çoğu sindirilmiş." Kızıla boyanmış ellerini kaldırdı ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Bu ne anlama geliyor, Audrey Rose?"

"Ölüm zamanı öğünler arasında gerçekleşmiş." Daha iyi bakmak için oyuğun üzerine eğildim. Amcam geriye doğru bir adım attı, adli tıp profesörü kimliğini hiç bırakmıyordu. "Tahmin etmem gerekirse bunun, kadının ya gece çok geç bir saatte ya da kahvaltısını etmeden sabah çok erken bir saatte öldürüldüğünü gösterdiğini söylerdim."

"Güzel." Amcam, gözden kaçırdığı bir şey olmadığından emin olmak için boş mideye bir kez daha bakındı. "Şimdi gidip kaptanla konuşalım. Bakalım başka kim kayıp olarak bildirilmiş? Elbiseleri, orada katlı duruyor. Onu tanıyan biri olmalı."

Amcamın bakışlarını takip ettiğimde parçalanmış, eski püskü bir elbise yığını fark ettim. Söküklerinden ve yamalarından birinci sınıf yolcularından biri olmadığı anlaşılıyordu. Hayatı muhtemelen

çok zor geçmişti, böyle korkunç bir sonu hak etmiyordu. Omuzlarımın üzerine büyük bir korku çöktü. Soğuk metal bir levha üzerinde kadavra parçalamak zordu ama imkânsız değildi. Ancak kurbanı bir isim ve hayatla ilişkilendirirken hiçbir şey hissetmemek imkânsızdı.

"Hepimizin düşündüğünü söyleyeyim mi?" diye sordu Thomas. "Size de bu, diğerlerinden bağımsız bir suç gibi görünmüyor mu?"

Yeniden cesede bakan amcamın yüzü ifadesizdi. "Buna da diğer vakalara davrandığımız gibi davranacak ve varsayımlarda bulunmayacağız. Başka bir çıkarımın var mı?"

"Bu ceset bir kadına ait olduğuna ve bütün uzuvları yerli yerinde durduğuna göre başka bir sorunumuz var." Thomas defterini kapattı ve yanımda ayağa kalktı. "Buralarda hâlâ başka bir ceset var. Kargo bölümündeki bütün sandıklar arandı mı?"

Amcam başını salladı. "Kaptan Norwood bu konudan rahatsız."

Gittikçe artan kızgınlığımı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak şakaklarımı ovuşturdum. "Yani kaptanımız, geminin bütün koridorları bir sonraki kurbanımızın kokusuyla dolana kadar beklemeyi tercih ediyor, öyle mi? Lord Crenshaw'dan araştırmamıza izin vermesini istemeyi reddetmesi, Dr. Arden'ın odasında kalma ihtiyacına karşı aşırı duyarlı olması yeterince kötü değilmiş gibi... Bu adam ne zaman kurbanlar için endişelenecek? Tabii, bu suçların çözülmesini istemiyorsa o başka. Belki de aradığımız adam o."

Thomas yakasını çekiştirerek küçük odanın içinde yürümeye başladı. Kendimi otopsiye o kadar kaptırmıştım ki buranın ne kadar sıcak olduğunu unutmuştum. Thomas bir o yöne bir bu yöne sürekli hareket hâlindeydi. Düşünceleri de aynı şekildeydi.

"Kibirli olması kötü bir özellik ama bunun için asılacağını sanmam." Durdu. "Sirk müdürü çekici ve küstah. Kesinlikle kendini beğenmiş ve dramatik konulara aşırıya kaçan bir merakı var."

"Bu özellikler can sıkıcı olsa da Mephisto'nun katilimiz olduğu anlamına gelmez," dedim. "Kaptan ya da sirk müdürü değilse, o zaman kim?

Thomas ellerini cebine soktu. "Jian. Bu seçeneğin göze çok fazla battığını söyleyebilirim ama hâlâ uygun bir şüpheli. Muhteşem Andreas, korkutucu denecek kadar sessiz. Hayvanları doldurup gizli köşelerde saklayan tipte biri. Ama hep katilin erkek olduğu üzerine yoğunlaştık. Belki katilimizin bir kadın olabileceğini de düşünmeliyiz."

"Bir Kılıçların Şövalyesi, bir Soytarı, bir Aziz, bir kaçış ustası, bir sirk müdürü ve şimdi de bir İmparatoriçe ile bir Asaların Ası," dedim, gereksiz yere bütün sanatçıların sahne isimlerini söyleyerek. Potansiyel katilleri isimlendirirken istifimizi bozmadan, ifadesiz suratlar takınabilmemiz gerçekten dikkate değerdi. "Bunlar bir yana, katilimizin bir kadın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Thomas cep saatini çıkarttı. "Bu işten her kim sorumluysa onu bir an önce bulmamız gerektiğini düşünüyorum. Aksi takdirde, Amerika kıyılarına ulaştığımız anda ister erkek, ister kadın olsun, katilimiz avuçlarımızdan kayıp gidecek."

OTUZ

En Büyük Numara

MEPHİSTO'NUN ÇALIŞMA ODASI
RMS ETRURIA
7 OCAK 1889

Mephisto'nun çalışma odasının kapısı açıldığında kapıya vurmak üzere elimi kaldırmıştım. Hem ben hem de bana doğru yürüyen Andreas şaşırarak birbirimize çarptık. Falcı yüzüme baktıktan sonra ellerini havaya kaldırarak sarsak adımlarla geriledi. "Bana vurmayın, hanımefendi. Lütfen. Sihirli aynamın tarot kartlarından çok daha iyi olduğunu size söylemiştim. Ama siz dinlemediniz!"

"Ben... Ne?" Sözlerine alınıp alınmamam gerektiğini bilemiyordum. "Fal baktıktan sonra insanlar sana tokat mı atıyor? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Kart numarası çalışıyordum. Hani şu şipşak dediğiniz. Hatırladınız mı?"

Kamaranın bir yerlerinden Mephisto'nun kıkırdaması gelince Andreas yüzünü buruşturdu.

"Cesur ol, dostum. Kör olası aynanı çıkarsaydın seni tekmelerdi." Sirk müdürü kapının eşiğinde belirdi. Elini falcının omzuna koydu. "Senin o pis aynana bir kere bakan bütün akıllı kızlar, ne-

dime ve temizlik malzemesi arayışına giriyor. Şimdi..." Sanatçısına döndü. "Ona broşunu geri ver ve yoluna devam et."

"Benim..." Elimle pelerinimi yokladığımda iğnemin yerinde olmadığını fark ettim. "Nasıl oldu?"

"İşte." Andreas broşumu bana fırlattı, kapının yanındaki askıda duran pelerinini alırken somurttu. "Ayna geleceğe dair kehanetlerde bulunuyor. Bunda yanlış olan bir şey yok. Antika bir ayna. Etrafındaki yeşil paslar ona bir hava veriyor. Ayrıca ruhlar ondan hoşlanıyor."

"Ne yaparsan yap ama sakın Harry'ye bunları söyleme," dedi Mephisto. "Ruhlarla konuştuğunu ya da geleceği söylediğini iddia eden kişiler hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Ayrıca müşterilerden bir şey çalmamanı daha kaç defa söylemem gerekecek? Bu, işimiz için kötü."

"Harry Houdini aptalın teki." Sonra beni gösterdi. "Ayrıca o teknik olarak artık bir müşteri değil, öyle değil mi?" Andreas, sabah ışığına çıkmadan önce sirk müdürüne kibir dolu bir bakış attı.

"Olacakları önceden haber veren, Bavyera'dan kalma yadigârı konusunda biraz hassas," dedi Mephisto ve kapıyı kapatmadan önce içeriye girmemi işaret etti. Sabah güneşinin ışığında toz zerrecikleri sim parçaları gibi uçuşuyordu. "İsimsiz Alman kasabalarındaki küçük dükkânlardan birinden çaldığına iddiaya girerim."

"Konuşmak istediğiniz konu bu mu? Peki ya benim broşum?" Başımı dik tutarak etrafımda döndüm. "Çalmak, Andreas'ta bir alışkanlık mı?"

"Hayır, bunu geçinmek için yapıyor." Çalışma masasının başına gitti ve yaptığı mekanik kafesin bazı parçalarını el yordamıyla aradı. "Siz sormadan söyleyeyim. Bir ipucu bulmak, bıçak ya da diğer cinayet aletlerini araştırmak için kamarasını kontrol ettim. Karmakarışıktı ama kan ya da ceset yoktu."

"Ona güvenmiyorum."

"Sizin açınızdan oldukça akıllıca bir çıkarım. Aynı şekilde benden de korkmanız gerekir." Sesinden, tamamen şaka yapmıyor olduğunu anladım. "Bu sabah yeni bir ceset bulunduğuna dair dedikodular var. Beni varlığınızla onurlandırmanızın nedeni bu mu?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Yoksa casuslarla başka gece yarısı pazarlıkları mı yaptınız?"

"Kıskandınız mı?" Omzunun üzerinden bana bakarken dudaklarında bir gülümseme vardı. "Bu sabah gördüğümde kuzeniniz söyledi. Odanızda bıraktığınız notu bulmuş."

"Ah." Yeterince basit bir açıklamaydı ama bunun ne anlama geldiğini pek bilemiyordum. "Bu kadar erken bir saatte neden kuzenimle konuşmanız gerekti?"

"Anladığım kadarıyla sonunda, ona Harry'nin mektubunu vermişsiniz." Sandalyesinde dönerek bana baktı. "Çok hassastı. Talibine deli gibi âşık bir genç kız gibi görünmüyordu. Belli ki kamaranızın kapısına vurarak onu kızdırdım. Ne demişti bakayım? Kızışmış bir sokak kedisi gibi kapıya vuruyormuşum. Hoş bir tabir." Gülümsedi. "Ayrıca beni kısırlaştırmakla tehdit etti. Düşünsenize."

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı. "O zaman şöyle sorayım. Uygunsuz denecek kadar erken bir saatte neden bana uğradınız?"

Bana, biraz zor anlayan biriymişim gibi baktı. "Tabii ki sizi kahvaltıya davet etmek için. Gerçi nerede olduğunuzu öğrenir öğrenmez vazgeçtim. Ceset kesmek ve çay içmek bir arada pek çekici olmasa gerek. Ama belki de damak tadınız benimkinden daha kötüdür." Gözlerimi devirdim. "Söylesenize..." Mephisto'nun sesi aniden ciddileşti. "Neler keşfettiniz?"

Tereddüt ettim. Bilginin ne kadarını paylaşmam gerektiğinden emin değildim. Bildiğim tek şey, belki de bütün bu kadınları öldürmüş olan adamla aynı odada bulunuyor olabileceğimdi. "Karnavalınızdaki insanları ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Birini gerçekte ne kadar iyi tanıyoruz, Bayan Wadsworth?"

"Kelime oyunu yapmaya başlamayın." Kollarımı göğsümde kenetledim. "Teorilerimi duymak istiyorsanız yardımcı olmalısınız. Güvendiğiniz ve güvenmediğiniz insanları bana söyleyin. Şüphelileri azaltmamız gerek. Vereceğiniz her bilginin faydası olabilir."

"Kimseye güvenmek gibi bir lüksüm yok." Taktığı maskeyi gösterdi. "Güvenseydim kendimi sıradan bir hırsız gibi saklamazdım. Benim için çalışan insanlara inanıyor muyum? Hepsinin eşsiz ve mükemmel olduklarına inanıyorum. Bir de korkunç şekilde yanlış anlaşıldıklarına. Ayrıca hepsinin bir geçmişi olduğunu ve o geçmişte suç işlediklerini biliyorum."

"Anishaa bile mi?" diye sordum kuşkuyla. "Kandırılarak evinden ve ailesinden uzaklaştırılmış. Sizin o pazarlığı yapan kişi olduğunuzu güvenilir bir kaynaktan öğrendim."

"Geçmişi hakkında bütün söylediği bu mu? İlginç."

Oturmam için kumaş toplarının ve kostümlerin yığılı olduğu kanepeyi gösterdi. İsteksizce oturdum.

"Bir hikâye duymak ister misiniz, Bayan Wadsworth?"

Sabırsızlığımı göstermemek için elimden geleni yaptım. Onunla ilgili her şey bir merak konusuydu. "Bunun vakaya bir faydası olacak mı?"

"Önünde sonunda," dedi. "Ama o noktaya gelmesi biraz zaman alabilir."

"Tamam o zaman. Anlatın."

"Büyükbabam, bana en iyi numarasını öğretti," dedi Mephisto beni şaşırtarak. Ailesiyle ilgili bir detayı paylaşmasını gerçekten hiç beklemiyordum. Bakışlarındaki özlem dolu hüzünlü ifadeyle diğer genç erkeklerden farkı yoktu. Şu kahrolası maske hariç. Başını salladı. "Ama babamın bunu duymaktan hoşlanacağından şüpheliyim."

"Büyükbabanız size ne öğretti?"

Dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. "Hayal etmeyi."

Kaşlarım çatıldı. Bu, duymayı hiç beklemediğim bir şeydi ama Mephisto'dan geldiği için beklenen şey tam da beklenmeyendi ya. "Herhâlde teknik konularda da çok iyiydi? Hileli şapkaların ya da insanları ikiye kesen kutuların nasıl yapılacağını size o mu gösterdi? Bütün bunlar, sizin işiniz için basit bir hayalden çok daha değerli olmalı."

"En büyük numara, sınırsız hayal etmektir."

"Herkes hayal eder, Mephisto," dedim. "Bunda bir numara, bir hile yok."

Sirk müdürü ayağa kalktı ve oyuncak büyüklüğünde bir sıcak hava balonunu aldı. Yaklaşmam için bana eliyle işaret ettikten sonra balonu havaya kaldırdı. Aramızda asılı duran balonu izlemeye başladı. Açık mavi çizgili balonun her yeri hilal şeklindeki aylar ve küçük incilerle doluydu. Yaklaşınca sepetin gümüş iplerle dokunmuş olduğunu görebildim.

"Hayaller garip meraklardır," dedi gözlerini balondan ayırmadan. "Tabii ki herkes hayal etme yeteneğine sahip ama bunu sınırsızca ve kararlılıkla yapmak kaç kişinin harcı? Bu tamamen başka bir şey. Hayaller sınırsız ve şekilsizdir. Kişisel hayal gücünden şekil ve güç alırlar. Kişilerin dilekleridir." Bana baktı, sonra uzanıp şapkamın tokasını çıkardı. "İçlerine tek bir şüphe kırıntısı bile girmesi her şeyi alıp götürür." Seri bir hareketle tokamı balona batırdı. Balon içindeki havayı tıslayarak dışarı çıkarırken yere düşmeye başladı. "Gittikçe azalırlar. Sınırsız hayal edebiliyorsan inanılmaz yükseklikler süzülebilirsin. Hayal gücünün sihrinin sizi özgür bırakmasına izin verin."

"Büyükbabanız karnavalınızı onaylıyor mu?" diye sordum. Çok kaba bir soru olmadığını umarak ekledim. "Yoksa bu yüzden mi maske takıyorsunuz? Saklanmak için."

Mephisto parçalanmış balona baktı. "Ailemin, gösterim hakkında bir şeyler bilmek gibi bir arzusu yok. Kasıtlı olarak gösterim de ben de yokmuşum gibi davranırlar. Yedek mirasçı olarak iyi ve

uygun bir varis olmam hiç gerekmedi. Sadece çok sevdikleri oğullarının başına umulmayacak bir şey gelmesi hâlinde orada olmam gerekiyordu."

Dürüstçe söylediği sözlerin içinde duyguları vahşice rencide eden izler olmasına rağmen onun sesinde fark edebileceğim en küçük bir acı belirtisi yoktu. Bir yanım uzanıp onu rahatlatmak isterken mantıklı yanım ani bir dürtüyle hareket etmeme engel oldu.

"Büyükbabam öldü, babam ise yitip gitti..." Sonra kendini düzeltti. "Hâlâ yaşıyor ama mülklerin yönetimi ağabeyimde. İyileşme evresindeki babamın canını anlamsız, işe yaramaz hayallerimle sıkmamamı, en doğrusunun bu olduğunu söylediler. Benim bu çılgınlıklarım, dolandırıcıların ve adi hırsızların yapacağı türden şeylerdi. Annem İstanbullu olduğu için çok daha temkinli olmam gerekiyordu. Toplumun, hakkımda zaten söylenenlerden daha kötüsünü konuşmasından endişe ediyorlardı."

"Üzüldüm." Kalbimin sıkıştığını hissettim. Yarı Hintli olan annem, kuş beyinli insanların buna benzer önyargılarıyla sık sık karşı karşıya kalmıştı. "Gerçekten istediğin son şey olsa bile anne ve babanın onayını istemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Mephisto maskesini ovuşturdu ama çıkarmadı. "Evet. İşte..." Sesi biraz hırıltılıydı. "Artık o mühür yüzüğünün benim için önemini biliyorsunuz. Ailem için bir hayal kırıklığı olabilirim ama onlardan vazgeçmeye henüz hazır değilim. Büyükbabam öldüğünde onun bana verilmesinde ısrar etmişti. Bu yüzük onunla tek ve son bağım."

Elimi boynumdaki kalp şeklindeki madalyona götürdüm. Annemin kolyesine bir şey olsa çıldırırdım. Thomas yüzüğü çıkardığında Mephisto'nun gözlerinde beliren özlemi hatırladım. O yüzük benim olsaydı geri alana kadar o insanı boğazlardım.

"Aile yüzüğünüzün kayıp olduğunu neden kimseye söylemediniz?"

Mephisto gülümsedi ama bu keyifli değil öfke dolu bir gülümseme
meydi. "İhtiyacım olan son şey, birinin gerçek kimliğimi öğrenmesi.
İsmimin keşfedilmesi hâlinde kim bilir ne tür şantajlarda kullanılır.
Karnaval ahalisi muhteşem ama aynı zamanda son derece pratik in
sanlardır. Paraya ihtiyaçları var ve bunu, yapabilecekleri her yolla
kazanmaya bakarlar."

"O zaman, yüzüğü Jian ya da Andreas'ın çaldığını mı düşünü
yorsunuz?"

"Kimin çaldığından emin değilim. Hepsi benim için çok değerli
insanlar ama kendi yaralarının ne kadar derine gittiği hakkında da
hiçbir fikrim yok."

"Bu korkunç."

"Bu hayat, tatlım." Tek omzunu silkti. "Onlar ayaktakımı. Bir
kenara atılmış ucubeler topluluğu. Diğerleri sana bunu öğrettiğinde
kendi özüne tutunma ve kendi kodlarınla yaşama eğilimi gösterir
sin. Bütün dünya sana bu kadar vahşice saldırırken kime güvene
bilirsin? Peki, ne adına saldırırlar? Kendi kurallarımızla yaşamayı
seçtiğimiz için mi? Genç bir kadın, kendini ipek yerine kalemiyle
korumayı tercih ettiği için mi? Yoksa Doğu Yakası'ndaki pis sokak
lara çıkmak yerine alev yutmaktan hoşlanan bir insan olduğu için
mi?" Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Toplum, kendilerine
yaklaşmaya cüret eden birine sert tepki göstermeyi öğrenene ka
dar onları tekmeledi. Bu gerçeği görmezden gelemem. Bunun da
ötesinde, kendilerini besleyen eli ısırdıkları için onları fazla suçla
yamam. Bir araya gelmiş olabiliriz ama her zaman birbirimizden
ayrı olacağız. Bu karnaval şimdilik onların evi ama bu, bazıları için
sonsuza kadar sürmeyecek. Başarılacak daha büyük bir hayal, daha
büyük bir hedef her zaman olacak. Sınırsız hayal etmenin bedeli bu.
Gösteri dünyasının karanlık yüzü."

Özellikle tek bir kişi aklıma geldi. "Houdini gibi mi?"

Mephisto patlayan balonu alıp çöpe attı. "Onun gibi, Jian gibi.
Anishaa gibi. Andreas. Cassie. Hatta Sebastian gibi. Hepimiz, kız

ve erkek kardeşler olarak bu çılgınlığın içindeyiz, ta ki olmayacağımız an gelene kadar. Ben onları hırsız, düzenbaz hatta katil olarak düşünmekten hoşlanmıyorum. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi diğerlerinin onlar hakkındaki düşüncesi buyken böyle düşünemem. Tabii, bir de kimseyi kenara atma lüksümün olmaması gibi bir gerçek var. Bu yüzden bu cinayetleri işleyen kişinin grubumdan olmadığına inanmaya daha çok meyilliyim. Kaptan hakkında pek bir şey bilmiyorum ama o... Emin değilim. Sanki şan, şöhret peşinde gibi görünüyor. Benim yüzüğümü neden çalacağını ya da kendi yolcularını neden öldüreceğini bilmiyorum ama çalmayacağını veya öldürmeyeceğini de söyleyemem. Belki de bu işleri mürettebatından biri onun için yapıyordur. Belki o da kendi gemisine sahip olmayı hayal ediyordur. Yüzüğüm iyi bir fiyata satılır. Gerçek katili bularak durumu kurtarır ve sonuçlandırırsa kahraman olacak, değil mi?"

"Hayallerin iyi şeyler olduğunu sanıyordum," dedim başlangıçtaki konuşmamızı düşünerek.

"Evet ama kâbusların genellikle rüyalarla başladığı gerçeğini de görmezden gelemezsiniz."

"Eğer bu hayal bir yük hâline geldiyse neden bırakmıyorsunuz? Her şeyi geride bırakma kudretine sahipsiniz. Ailenizin sizi seve seve tekrar bağırlarına basacağına eminim."

Kederli bir gülümsemeyle bana baktı. Bu, bir illüzyonistten görüp görebileceğim tek gerçek şey olabilir, diye düşündüm.

"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Bilirsiniz... Başka birinin kaçmasını ayarlarsın ama son dakikada kendini, kendi tasarladığın bir kafesin içine hapsettiğini anlarsın. İşte, o zaman her şey için çok geç olur. Gösteri kendi efsanesini yaratmıştır ve sen o parmaklıkları alt edemeyecek kadar güçsüzsündür. Bu yüzden, bedelini bile bile sanatını icra eder ve dünyanın seni yakıp kül etmesine izin verirsin. Her gösteri, ruhundan bir parçayı alıp götürür."

"Ne kadar hoş... Ama hâlâ bundan hoşlanıyor musunuz?"

"Maskemi sizin için çıkarmamı ister misiniz, Bayan Wadsworth? Madem gerçeği istiyorsunuz, o zaman öğreneceksiniz." Bana doğru yaklaştığında geriye kaçmadım. "Bunu hem sever hem nefret edersin. Bu aç gözlü yaratık, sen bitkin düşene kadar beslenir ve geri vermeyi asla düşünmez. Ama onu suçlayamazsın, bencilliğini anlarsın çünkü bir zamanlar sen de bencildin. Bu yüzden onun için bahaneler üretirsin. Onu besler, sever, verdiklerinle asla tatmin olmayacak kadar büyük bir yaratık olması için kandırırsın. Ya kendini riske atarak tamamen bitirmeli ya da son perde kapanana ve son selamı verene kadar devam etmelisin."

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. "Bu çok üzücü, Mephisto."

"Gösterinin doğası bu. Asla sona ermez. Sadece tekrar kalkıp bunu yeniden yapana kadar uyuklar. Dışarıda gördüğünüz bu sanatçılar var ya..." Başıyla kapıyı işaret etti. "Onlar başka hiçbir yere ait değiller. Sahne ışıklarının ve çizgili çadırların altında duran evlerinden başka yuvaları yok. Bu gösteri bir yuva. Hepimiz onun himayesine, sığındığımız bu limana, onu terk edemeyecek kadar çok şey borçluyuz."

"Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz?"

"Alev yutan mı? Silahşor mü? Her akşam neredeyse boğulan adam mı? Sizin dâhil olduğunuz çevrede hoş karşılanacaklarına inanıyor musunuz?" Başını salladı. "Toplum onları küçümsediği için, onları garip, ucube göstericilere dönüştürdüğü için buradalar. Şimdi sadece bu kadife perdelerin parıltısı yüzünden alkışlanıp ilgi çekiyorlar. Sihrin ve gizemin çekiciliği... İnsanlar aynı sanatçılarla sokakta karşılaşsalar bu kadar nazik davranmazlar. Farklılıkların kabul edildiği bir dünyada yaşamıyoruz ne yazık ki. O zaman gelene kadar, Bayan Wadsworth, uyumsuz ve istenmeyen kişilere bir ev vermeye devam edeceğim. Bu, ruhumun parçalarını tatmin olmayan aç yaratığa, Bay Barnum'un gösteri dünyası dediği şeye vermek anlamına gelse bile."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Mephistopheles için benim düşündüğümden çok daha fazla risk vardı. Karnavalın bitmesi hâlinde onunla ilişkisi olan herkes için de aynı risk geçerliydi. Onlar bir kenara atılmış, dağılmış, kayıp ruhların bir araya gelerek oluşturduğu bir aileydiler. İçlerinden birinin, kendi gerçekliklerinden umutsuzca uzak tutmaya çalıştıkları canavar çıkması onları mahvederdi. Hayaller satan ama kâbus yaşayan, seçilmiş bir aile. Göğsüm sızladı. Onların kalplerini kırmak istemiyordum ama suçlara da sırtımı dönemezdim.

"Katil sanatçılardan biriyse..." İçimi çektim. "Karnavalın araştırmayı engellememesi çok daha iyi olur. Amcam ya da benim için iyi olur demek istemedim," diye ekledim onun yüzündeki kuşku dolu ifadeyi görünce. "Onları gözetip koruduğunuzu biliyorum ama içinizde bir katili sakladığınız dedikodusu yayılırsa bu, inşa ettiğiniz her şeyi yıkar. Yaratık ya da değil ama bu gösteri sona erer."

Mephisto kesik kesik nefes aldı. "Birbirlerine sırtlarını dönmelerini söylersem ne olursa olsun sonu kötü bitecek." Başını salladı. "Bu kadar yeter. Bay Cresswell yakın bir zamanda yüzüğümü geri vermeyi düşünüyor mu? Yoksa benim kadar yakışıklı olma arzusuyla akşam onu takıp ortalarda mı dolaşacak?"

Konunun aniden değişmesine şaşırdım ama devam etmek için ısrar etmedim. "Yüzüğünüzü geri almanızı sağlayacağım."

"Sizden boş yere hoşlanmadığımı biliyordum." Kolunu uzattı. "Gelin. Kahvaltı zamanı. Bay Cresswell'in bu geceki gösteriden önce sizinle zaman geçirmekten keyif alacağından eminim."

Onun koluna girmeden önce tereddüt ettim. "Beni Thomas'tan olabildiğince uzak tutmak istediğinizi sanıyordum."

"Kahramanlık yaptığımı sanmayın, Bayan Wadsworth. Ben hâlâ birkaç gün önce tanıştığınız alçak adamım." O haylaz parıltılar gözlerindeki yerini geri aldı. "Ben sadece sizi, onun gözleri önünde çalmak istiyorum."

Cevap verme zahmetine girmedim. Mephisto'nun en büyük el çabukluğunu kendisinin yaptığına inanmasına izin verdim. Beni Thomas Cresswell'den ayırabilecek kadar güçlü büyüye sahip birinin olmadığını biliyordum. Hatta bunun, gerçeğin ta kendisi olduğuna inanıyordum. Ama gerçekle illüzyonu ayırt etmenin zor olduğu bir dünyada bunu söylemek gittikçe zorlaşıyordu.

OTUZ BİR

Dikkat Dağıtma Yöntemi

PRUVA

RMS ETRURIA

7 OCAK 1889

Jian mücevherlerle süslenmiş hançerleri, elma ya da portakal kadar zararsız şeylermiş gibi bıçak kısımlarından tutarak arka arkaya havaya atıp tutuyordu. Böyle bir silahla şövalyelik yapmak için çok erkendi. Göz ucuyla benim tepkimi inceliyordu. Sımsıkı kapalı dudakları ince bir çizgi hâlindeydi. Beni ya da bu karnavaldaki varlığımı hiç umursamadığını açıkça ifade etmişti. Şimdiye kadar işlediğim tek suç, burada bulunmaktı. Eh, onun bildiği kadarıyla tabii.

"Bu sabah bana öğreteceğiniz şey bu mu?" diye sordum. Onun gibi doğal göründüğümü umuyordum. "Yoksa finalde farklı bir rol mü oynayacağım? Aslında kimse, bana ne yapmam gerektiğini tam olarak söylemedi."

Andreas'ın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Alt dudağını ısırdı. "Aslında..." Elindeki kalın, uzun kurdeleyi sıkılganca havaya kaldırdı. "Şimdilik bununla tahtanın önünde duracaksınız. Finalin nasıl olacağını bilmiyorum. Mephisto ne yapacağımızı kimseye söylemedi."

Onun gösterdiği yere bakıp başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir bıçağın nasıl fırlatılacağını ya da bir kılıcın nasıl savrulacağını öğrenmek başka şey, gözleri bağlı hâlde bir tahtanın önünde hedef olarak durmak başka. Bu tam bir çılgınlık."

Jian tek kaşını kaldırdı. "Korkuyor musunuz?"

Öfkeli gözlerle ona baktım. Ya yine yeşil perinin etkisi altındaydı ya da tamamen aklını kaçırmıştı. "Tabii ki korkuyorum! Azıcık aklı olan her insan korkar. Hançerleri benim bedenime atmak istiyorsunuz. Ve benden hiç hoşlanmıyorsunuz."

"Nişan almasını iyi bilirim."

Bu noktanın altını çizmek için kendimi gösterdim. "Bu sözlerinizden sonra bilerek hedefi ıskalamayacağınıza güvenmemi bekliyorsunuz, öyle mi?"

Andreas kıpırdandı. "İlk olarak benim yapmamı ister misiniz?"

"Gözlerinizi bağlayıp bıçakları size fırlatmasına izin mi verecek-siniz?" Başımı iki yana salladım. "Hepiniz delirmişsiniz. Kesinlikle su katılmamış delilersiniz."

Bu fikir ne kadar çılgınca olursa olsun Olivia Prescott'ın nasıl mükemmel bir şekilde öldürüldüğünü hatırlamamak çok zordu. Bıçaklar sıfır hatayla hedefi bulmuş, omurgasını parçalamış ve iç organlarına saplanmıştı. Jian, kendisinin ve Andreas'ın iddia ettiği kadar iyiyse hiçbir şey, orada kurbanlık koyun gibi durmamı sağlayamazdı.

Derin bir nefes verdim. Mantığımın sesi bunun tehlikeli olduğunu ve odadan kaçıp gitmemi söylüyordu. Ama bunu yapmam gerekiyordu. Kendim için olmasa bile Olivia için. Zaman akıp gidiyordu ve olabildiğince çok bilgi toplamak zorundaydım. Bu cinayetlerin arkasında kimin olduğunu bulamazsak katil, hareketli New York sokaklarına karışacak ve o karmaşanın içinde sonsuza kadar kaybolacaktı. Jian'ın atış yeteneğine ilk elden tanıklık etmem araş-

tırmamda faydalı olacaktı. "Tamam. Ama ıskalarsanız Mephistopheles bundan hiç hoşlanmayacak."

Jian'ın taş gibi ifadesinde bir değişim olmadı ama gözlerinde, öfkeli bir parıltının yanıp söndüğüne yemin edebilirdim. Daha fazla yorum yapmadan topuklarımın üzerinde döndüm ve olabildiğince vakur bir edayla hedef tahtasına doğru yürüdüm.

Andreas gözümü bağlarken kulağıma fısıldadı. "Az önce broşunuzu çaldığım için özür dilerim... Bu, hâlâ üzerinde çalıştığım bir numara. Yemin ederim size geri verecektim."

"Jian'ın ıskalamayacağından emin olursanız her şeyi unutacağım."

Kolumu sıvazladıktan sonra beni hedef tahtasının önünde yan döndürdü. Geri çekildiğinde nefes bile almıyordum. Jian bağırdı. "Hazır ol!"

Avuçlarım karıncalandı. Aniden aynı anda hem tuvalete gitme, hem hapşırma hem de kolumdaki hayali kaşıntıyı kaşıma ihtiyacı hissettim. Kaslarım öylesine gerilmişti ki hareket etmemek için sarf ettikleri çabadan her an titremeye başlayacaklarını düşündüm. Gerçek bir isteri krizine kapılmak üzereydim. Hançer tahtaya tak diye saplanırken ayak bileklerimin yakınında bir hava akımı hissettim.

Derin bir nefes verdim ve rahatlayarak kendimi bıraktım. Derin bir nefes alacak zamanı bulamamam iyi bir şeydi; birbiri ardına gelen üç hançer daha bedenimin yanından vızıldayarak geçip tahtaya saplandı. Biri dizimin kenarında, diğeri kalçamın aşağısında ve sonuncusu göğüs kemiklerimin hizasında.

"Ateş!" diye bağırdı Jian. Onun, son bıçakları fırlattığını umuyordum. Ve ben de umarım korkudan sihirli bir şekilde alev almak gibi bir yeteneğimi şu an keşfetmiyordum.

Tak. Tak.

İki bıçak daha uçtu. Kollarımın şaşırtıcı denecek kadar yakınından geçen bıçaklar hafif bir rüzgâr yaptı. Bu sözde dersin bittiğine

memnundum. Gözümdeki bağı çıkarmak için bir hamle yaptığım sırada, havada süzülen başka bir bıçak tuttuğum kurdeleyi tahtaya sabitledi. Yanağımdan aşağıya doğru inen bir sıcaklık hissettim. Kurdelenin geri kalanını yırtarcasına çıkardım. Elimi kulağıma götürüp ılık kanla ıslandığını fark ettiğim anda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Jian başını iki yana salladı. "Sizi hareket etmemeniz konusunda uyarmıştım."

Bir özür bile dilemeden bıçaklarını topladı ve benim yüzeysel yaralanmamla ilgilenmeyi Andreas'a bırakarak çalışma odasından ayrıldı. Andreas kanı silebileceği bir kumaş parçası aramak için sandıkların arasında dolanırken onun, Jian için başka ne gibi pislikleri temizleyebileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Kollarımı göğsümde kenetleyip ayağımı sertçe yere vurdum. "Onun yüzüğünü rehin tutmak için geçerli bir nedenin yok, Creswell."

"Fikrine saygı duymakla birlikte katılmıyorum, Wadsworth." Thomas inatçı bir keçi gibi başını kaldırdı. "Bir kanıt olarak faydası olabilir. Bizden nazikçe istedi diye onu öylece geri veremeyiz."

Dişlerimi sıktım. "Çocukça davranıyorsun ve sen de bunun farkındasın. Bunun vakayla hiçbir ilgisi yok. Mephisto'dan hoşlanmadığın için böyle yapıyorsun."

Thomas'ın gözlerinde, öfkeye yakın bir ifade belirip kayboldu. "Şimdi benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Kıskandığım için mi birinin eşyasını elimde tutuyorum yani?"

Tek omzumu silktim. "Yüzüğü saklamak için bana daha iyi bir gerekçe göstermedin."

"Bu vakanın içine çok fazla girdin," dedi Thomas beni inceleyerek. "Nasıl bir pazarlık yaptıysan bunu bozmanın zamanı geldi.

Cinayetleri başka şekilde çözeceğiz, işin içine bu kadar girmene gerek yok."

"Üzgünüm, Thomas. Her şeye rağmen bunu tamamlamak zorundayım."

Thomas başını iki yana salladı. Başka bir şey söyleyemeden amcam ve Liza köşeyi hızlı adımlarla döndüler. Bizi pruvada görür görmez adımlarını hızlandırdılar. Kuzenimin yanağındaki yaş izlerini görünce telaşlandım. Thomas ile aramızdaki fikir ayrılığını unutarak onlara doğru koşturdum, kuzenimin ellerini avuçlarımın arasına aldım. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Ba... Bayan Harvey," dedi Liza hıçkırarak. "Kayıp."

"Ne?" Thomas sesinin yükselmesini dizginleyemedi. "Kamarasını kontrol ettiniz mi? Her zaman uyuklar."

Amcam başını salladı. "İlk oraya baktık. Kahvaltı odasını, salonu, kadınların oturma odasını ve sancak tarafındaki güverteyi de kontrol ettik."

Rüzgârla birlikte sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. "Mutlaka bir yerlerde olmalı."

"Her yeri aradık." Liza'nın alt dudağı titriyordu. "Gitmiş."

Thomas tek kelime etmeden, koşar adımlarla refakatçisinin odasına giderken bir eliyle de şapkasını tutuyordu. Onun peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Onun duygularının ne hâlde olduğunu anlamam mümkün değildi. Bunu hiç dile getirmemişti ama Bayan Harvey ona bir anne kadar yakındı ve ona bir şey olursa Thomas yıkılırdı. Bayan Harvey'yi kötü bir son beklediği düşüncesi yüreğimi sızlattı. Bayan Harvey'yi, onun seyahat toniğini ve nezaketini çok seviyordum.

İçimde kötü bir his belirdi. Bayan Harvey kayıpsa bu, katilin dostuma en büyük acıyı yaşatmak için özellikle onu seçtiği anlamına geliyordu. Thomas yeteneklerini kullanamayacak duruma gelirse genç kadınları öldüren kişi tamamen özgür kalabilirdi. Mep-

histo'nun suçlu olduğunu düşünmek istemiyordum ama bu, tam da onun yapabileceği türde bir plandı. Hâlâ anlamadığım nedenlerle bir aslanı kendisine saldırtmıştı. Üstelik Thomas'ın bulacağını umarak yüzüğünü kılıç sandığının içinde bırakmış olma ihtimali de vardı. Her garip detay, bağlantıları gözden kaçırmamızı sağlamak ve duygusal karmaşa yaratmak arzusuyla özenle mi tasarlanmıştı?

Pelerinime sımsıkı sarınıp etrafıma bakındım. Bugün, dışarıda pek fazla insan yoktu. Yolcular ya cesetlerin bulunmaya devam etmesinden ya da yaklaşan fırtınadan korkuyordu.

"Acele edelim." Liza'nın elinden tuttuğum gibi hızlı adımlarla güvertenin ilerisine doğru hareketlendim. Hissettiğim korkunun sesime yansımadığını umuyordum. Amcam iki adım gerideydi. "Bana her şeyi başından anlat. Onun kayıp olduğunu ne zaman fark ettin?"

"Birlikte kahvaltı edecektik," dedi Liza burnunu çekerek. "Harry'nin aletlerini göstermek ve sonrasında Harry ile tanıştırmak için ona söz vermiştim..." Sesi belli belirsiz kısılmıştı. Onun Houdini hakkında ne söylemediğini merak ettim. "O kadar heyecanlandı ki bunu kaçıracağına inanamıyorum. Nedense sürekli olarak Harry'nin suyla başka bir gösteri daha yapıp yapmayacağını sorup duruyordu."

Bu, kesinlikle Bayan Harvey'nin yapacağı bir şeydi. Sakinleştirmek, daha fazla endişelenmesine engel olmak için Liza'nın kolunu sıvazladım. Bu hareket benim de sakinleşmeme ve odaklanmama yardımcı oldu. Thomas dağılırsa benim durumu kontrol altında tutabilmek için sağlam durmam gerekiyordu. "Onunla, onun kamarasında mı yoksa bizim kamaramızda mı buluşacaktınız?"

"Saat sekizi çeyrek geçe, kahvaltı salonunun kapısında buluşmamız gerekiyordu." Liza içini çeke çeke bir nefes aldı. "Ben biraz geciktim ama saat, dokuza çeyrek kalayı gösterdiğinde odasını kontrol etmeye karar verdim. Uyuyakalmış olabileceğini düşündüm. Ama odasına gidip kapıyı vurduğumda kimse cevap vermedi."

"Sen bizim kamarada değil miydin?" diye sordum. Liza bana bir bakış attı ama ayrıntılara girmedi.

Amcam arkamızdan yürümeyi sürdürüyordu. Sessiz ve tetikteydi. Duygularını tahmin edebilmek imkânsızdı ama bu, hiç şaşırtıcı değildi. Sonuçta Thomas'a ve bana, cinayet mahallerinde ve araştırmalarımız sırasında duygularımızdan sıyrılmamızın önemini öğreten amcamdı.

"Seni almaya geldim ama dışarı çıkmıştın. Ben de amcama koştum." Omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Amcamın hâlâ yanımızda olduğunu görmek istemişti. Ya da belki de az önce nerede olduğuyla ilgili sorduğum soruyu amcamın duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu. "Onu, kaptana giderken yolundan çevirdim. Sonra birlikte her yeri aramaya başladık."

Korkumu göstermemeye çalıştım. Bayan Harvey'yi, Harry Houdini ile tanışmaktan alıkoyan çok sıra dışı bir şey olmalıydı. "Büyük ihtimalle, diğer kadınlardan biriyle çene çalıyordur. Onun dikkatinin ne kadar çabuk dağıldığını biliyorsun."

Adımlarımız hızlanırken hangimizin diğerini çekiştirerek götürdüğünü bilemiyordum. Köşeyi döndüğümüz anda Bayan Harvey'nin kamarasına doğru koşturduk. Kapı aralıktı, Thomas iki yanında yumruk yaptığı elleriyle odanın ortasında duruyordu.

"Bir şey..."

Thomas bir elini havaya kaldırdı. "Bir dakika daha, lütfen. Bir şey buldum galiba..." Hemen Bayan Harvey'nin sandığına gidip kapağını kaldırdı. "Pelerini yok, eldivenleri de öyle. Her şey yerli yerinde. Bu da büyük ihtimalle kahvaltı için dışarı çıktığında bir şeyler olduğu anlamına geliyor."

"Onun nereye gittiğini nereden biliyorsun?" diye sordum. Liza bana bu bilgiyi verdiğinde Thomas yanımızda değildi.

"İşte. Komodininin üzerindeki çay buz gibi." Parmağıyla işaret etti. "Fincanın tabağındaki kâğıt bugünün tarihini taşıyor. Bu da

uyandığında çay getirildiğini gösteriyor. Ortada bir yemek izi olmadığından onun kuzeninle birlikte kahvaltıya gittiğini tahmin etmek çok da zor değil. Ayrıca onun bir refakatçi olması da bu sonucu çıkarmamı kolaylaştırıyor. Peki, o zaman..." Topuklarının üzerinde dönerek bir kez daha her şeye ayrıntısıyla göz attı. "Geç kalacağına dair bir not bile göndermeyecek kadar aklını çelen kişi kim?"

Liza'nın saygıyla karışık şaşkınlığının tüm odayı doldurduğunu hissettim. Amcamınkinin de öyle. Ama amcam bu duruma daha alışkındı. Sonuçta Thomas'ın çıkarımlarına daha önce defalarca tanık olmuştu. Liza içinse bu durum, İngilizce konuşan bir sirk maymunu görmekle eşdeğer olabilirdi. Ya da gerçekten mucizeler yaratabilen bir sihirbaz seyretmekle. Thomas da en az sirk müdürü kadar inanılmazdı. Mephisto teknik numaralarda harikaydı ama Thomas, zekâsını kullanarak gerçeği gün ışığına çıkarırdı.

"Gelin," dedi Thomas aniden kapıya yönelerek. "Mephisto'ya bir ziyarette bulunalım. Wadsworth? Onun odasına giden yolu göster."

Üçüncü sınıf yolcularının kalabalık güvertesinden aceleyle geçtik. Çalışma odasına yaklaşırken kalbim bir yarış atınınkinden daha hızlı atıyordu.

Burada, Bayan Harvey'nin kamarasına giderken gördüğümüzden daha fazla yolcu vardı. Bazıları üzgün görünüyordu. Yüzleri, geminin parmaklıklarında beliren buz kadar solgundu. Bedenimde uyarı dolu bir ürperti hissettim. Bir şeyler olmuştu. Endişe dolu bakışlara ve huzursuz fısıltılara neden olan bir şey. Yoksa bunları ben mi hayal ediyordum? Buzlu yüzeyde kayınca Thomas, dengemi sağlamam için beni tuttu. Sıkıca onun kolunu kavradım. Hızımızı azaltmadan ilerlerken amcamın da Liza'nın kolunu tuttuğunu fark ettim. Attığımız her adım korkumu daha da artırıyordu.

Çalışma odasına geldiğimizde Thomas'ın kolundan çıktım ve Mephisto'nun kapısına vurdum. Bir nefes alımı kadar bekledikten sonra tekrar, bu kez daha sert bir şekilde vurdum. Kolumdan yukarı doğru yükselen titreşimi bütün kemiklerimde hissediyor ama kapı-

ya tekrar tekrar vurmaktan kendimi alamıyordum. Bayan Harvey'yi bulmak zorundaydık. Aksini düşünemiyordum.

Thomas, nazikçe eliyle elimi kavrayarak beni durdurdu. "Burada değil, Audrey Rose. Tamam."

Kapalı kapıya bakarken her an akma tehlikesi bulunan yaşları engellemek için kendimi sıkıyordum. Bayan Harvey'nin iyi olması gerekiyordu. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Serin hava, içimde yükselen paniğin yatışmasına yardımcı oldu.

"Pekâlâ," dedim. "Karnavalın kargo bölümüne gidelim. Mephisto..."

"Dr. Wadsworth!" Hepimiz irkilerek sirk müdürünün sesine doğru döndük. Onun yüzündeki ifade hiç rahatlatıcı değildi. Daha önce hiç görmediğim kadar sert ve öfkeliydi. Yüzünün yarısını gizleyen maskeye rağmen bu belli oluyordu. "Lütfen, çabuk gelin."

Mephisto aniden dururken kaydı, sonra arkasından gidip gitmediğimize bakmadan geldiği yöne döndü. Thomas endişeden yarı çıldırmış gibiydi. Ama düşündüklerini kendine saklıyordu ve Mephisto'nun arkasından, eteklerimin izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde merdivenlere doğru yürüyorduk. Geminin aşağısına inmek yerine merdivenlerden yukarı tırmandık. Ayakkabılarımızın sesi, metal zeminde çınlıyordu.

Amcam ve Liza geride kaldılar. Biz ise resmen Mephisto'nun kırmızı frak ceketine yapışmıştık. Birinci sınıf güvertesine çıkıp doğruca müzik odasına yöneldiğimizde şaşkınlığım son buldu. Mephisto'nun bana değil de amcama seslenmesi hiç umut verici değildi.

Mephisto herhangi bir şey söylemeden kapıyı açtığı anda, köşeye sinip kalmış, hıçkırarak ağlayan Bayan Harvey ortaya çıktı. Şükürler olsun... Yüzü bembeyaz olmuş, Andreas'a sımsıkı sarılmış, öylece duruyordu. Arkalarında duran Jian'ın yüzü dalgalı bir deniz kadar haşindi. Bir tanrı olsaydı öfkenin vücut bulmuş hâli olabilirdi.

"Bayan Harvey." Thomas hemen onun yanına gitti. Bir yarası ya da travması olup olmadığını kontrol etmek için dizlerinin üzerine çöktü. Liza da amcamı bırakıp Thomas'a yardım etmeye gitti.

Bayan Harvey'nin yaşadığını gördüğüm için duygularım yatışmıştı ama onun tüm bedeninin yaprak gibi titrediğini ve dudaklarının dua ediyormuş gibi sessizce kıpırdadığını görmek beni çok sarsmıştı. Thomas refakatçisiyle ilgilenirken ben de araştırmacı maskemi takıp etrafı en ince detayına kadar incelemeye başladım. Mephisto'nun çizdiği tarot kartları, Cirque d'Eclipse yerlere saçılmıştı. Onu en son gördüğümde olduğu gibi duvara düzgün bir şekilde yaslanmış olan sihirli ayna da zarar görmüşe benzemiyordu.

"İşte." Mephisto amcama ve bana döndü. "Sandıkta."

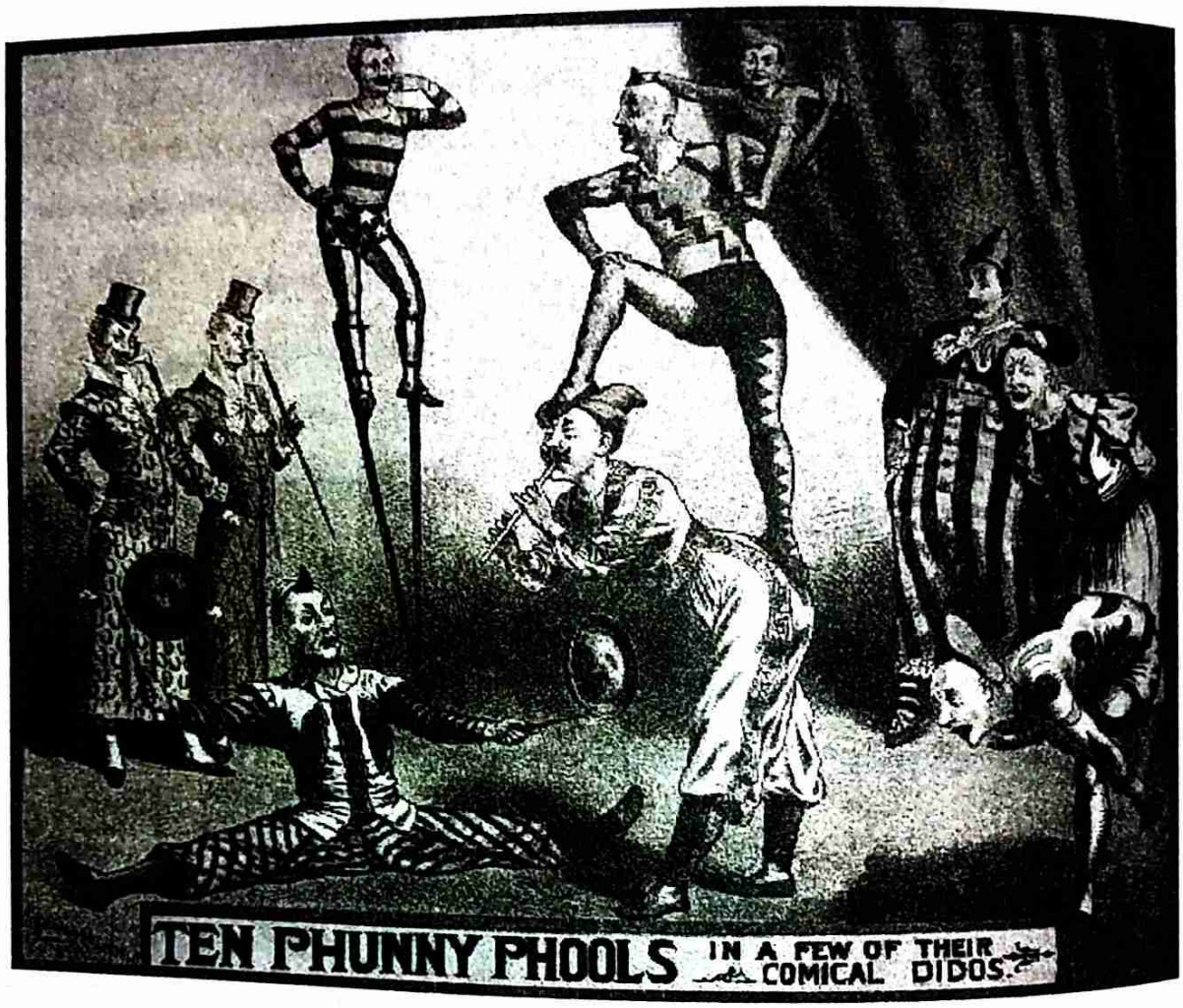
Amcam, gözlüklerini burnunun üzerine ittirdi. İfadesi tepesinde dikildiğimiz vernikli ahşap kaplamadan daha sertti. Ben de kendimi olabildiğince sertleştirdim. Steril bir laboratuvar dışında bir ceset le karşılaşmak her zaman zorlu bir işti. Bizler bilim insanlarıydık, yaratık değil. Püsküllü yastıklardan oluşmuş bir kulenin arkasına saklanmış sandığın bulunduğu yere doğru süzüldüm. İyi kalite ipek kumaşlar ve eşarplar, bağırsakları deşilmiş gibi kenarlarından sarkıyordu. Andreas başka bir kader yaratabilmeyi istercesine gözlerini sımsıkı yummuştu.

Sandığın yanına ilk ulaşan amcam oldu. Daha yakından bakmak içi eğilmeden önce belli belirsiz duraksadı. Attığım her adımda nabzım hızlanıyordu. Orada bir ceset olduğunu biliyordum ama kim olduğunu keşfetmek berbat bir şeydi. Sonunda sandığın başında durup baktığımda midem altüst oldu.

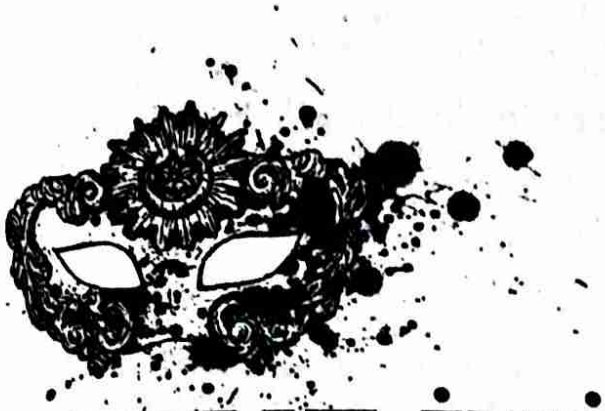
"Bayan Prescott." Başımı sallarken bir elimi ağzıma götürdüm. Kızının masamızda öldürülmesinden sonra mahvolmuş görünen anne, boş gözlerle sonsuzluğa bakıyordu. Bir yanım diz çöküp çoktan durduğunu bildiğim nabzı aramak istiyordu. Valiye, bu geminin sadece kızını değil karısını da aldığını söylemeyi düşünemiyordum bile. Aldığı davet aklımdan geçti. Katil, onları sırayla öldürmek için Prescott kadınlarının gemiye binmesini istemişti. Ama Bayan Pres-

Scott'ı bu kadar sessizce öldürüp bir sandığın içine bırakması, onun daha önceki sergileme tavrından çok farklı görünüyordu. Belki de suçu başka birinin üzerine yıkmayı amaçlamıştı. Buraya yerleştirilen bir ceset, araştırmamızı doğrudan Andreas'a yönlendirecekti. Sonuçta tarot kartlarını yorumlamakta çok tecrübeliydi.

Kendimden geçmek yerine derin bir nefes aldım. "Bir an önce kocasına bildirmemiz gerek." Kendi sesimi tanımakta zorlandım. Altüst olan duygularımın aksine soğuk ve tereddütsüzdü. Mephisto bir an bana baktıktan sonra başını sallayarak sözlerimi onayladı. Amcama döndüm. "Kimliğini doğrulamaları için onu daha düzgün bir duruma getirelim. Sen kollarından tut, ben bacaklarından tutarım. Köşedeki kanepenin üzerine koyalım."

On Komik Soytarı

OTUZ İKİ

Kupa Beşlisi

MÜZİK ODASI
RMS ETRURIA
7 OCAK 1889

"Buyurun. Size biraz brendi verelim." Kaptan Norwood valiye elini uzattı. "İhtiyaç duyduğunuz başka bir şey olursa..."

Vali Prescott, gözlerini kırpmadan karısına bakıyordu. Onun düşüncelerini tahmin edemiyordum.

"Saygısızlık etmek istemem, kaptan ama önce Vali Prescott'a birkaç sorum olacak," dedi amcam.

Kaptanın suratı kıpkırmızı oldu. "Şimdi değil, doktor. Onun ne hâlde olduğunu görmüyor musunuz?"

Vali Prescott ismine tepki bile vermedi. Bir şok geçiriyordu ama amcam haklıydı. Hemen işimize yarayabilecek bir bilgi için ona baskı yapmamız gerekiyordu. Zamanın olayları garip bir şekilde çarpıtmak gibi olumsuz bir yanı vardı.

Ancak amcam adamın hâline acıdı. "Tamam. Ona sonra uğrarız."

Kaptan yıkılmış hâldeki adamı odadan dışarı çıkarır çıkarmaz Bayan Prescott'ın cansız bedenine döndüm. Onun canlı hâlinin anılarını aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyordum. Onu bir kanepenin üzerine yatırmış, başının altına işlemeli bir yastık koymuş, huzurlu bir uykudaymış görüntüsü vermiştik. Huzurlu ve ebedi bir uyku.

Amcam bakışlarını doğrudan Thomas'a yönelterek, "Kapıyı kapat ve kilitle," dedi. Sonra kurtulmamız gereken yeni bir küf türüymüş gibi Mephisto'yu inceledi. "Falcını ve kılıç ustanı alıp bizi yalnız bırak. Sonra konuşacağız."

Jian'ın gözleri öfkeyle parladı. "Konuşacak ne var? Andreas, sihirli aynasıyla Bayan Harvey'nin geleceği hakkında kehanetlerde bulunmak için buraya geldi. Geldiğinde..." Başını iki yana salladı. "Boş verin. Ben kamaramda olacağım. Hadi, Andreas."

Falcı aynasına bakarak dudağını ısırdı. "Onun başına bir şey gelmeyecek, değil mi?"

"Söz veriyorum, size ait hiçbir şeye zarar gelmeyecek," dedim. Aynanın onun için ne kadar değerli olduğunu ve değerinin sadece geleceği görme yeteneğinden kaynaklanmadığını biliyordum.

Sözlerimin garantisiyle Jian ve Andreas gittiler. Sirk müdürü de bizi başıyla selamladıktan sonra onları takip etti.

"Ben odasına kadar Bayan Harvey'ye eşlik ederim," diye teklif etti Liza. Thomas'ın itiraz etmek üzere olduğunu görünce, "Endişelenmeyin, siz dönene kadar onunla birlikte kalacağım," diye ekledi.

Kuzenimin ellerini kavradım. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Liza, hâlâ bir şeyler mırıldanan Bayan Harvey'yi dışarı çıkarırken ikinci kaptan, amcamın çantasını getirdi. Amcam çantayı kanepenin yanına bırakmasını işaret etti. "Şuraya bırakın, lütfen. Şimdi, Audrey Rose, bedeni incelemek için buraya gel. Ne gördüğünü söyle. Thomas, sen hazır mısın?"

Thomas ceketinin iç cebinden defter ve kalem çıkardı. Yüzünde katı bir ifade belirdi. "Evet, profesör."

"Güzel. Audrey Rose? Daha önce çalıştığımız gibi yap."

Bunu, sadece yeni bir vaka olarak görmek için kendimi zorlayarak boğazıma oturan yumruyu güçlükle yuttum. Amcamın daha önce yaptığı gibi mezurayı almadan önce herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için cesedin etrafında dolaştım. "Kurban bir elli yedi santim boyunda. Düzgün taranmış kızıl kahve saçları var. Şakaklarındaki saçların küçük bir kısmı beyazlamış." Kendimi çelik kadar sertleştirip göz kapağını açtım. "Gözü kahverengi." İnlememi bastırdım. "Gözlerinin beyazında peteşiyal kanama mevcut."

Bunu söylediğim anda amcam, öne doğru bir adım atıp görmeyen gözlere dikkatle baktı. "Mükemmel, yeğen. Muhtemel ölüm nedenini söyleyebiliriz. Boğulmak suretiyle öldürülmüş."

Başımı sallayarak onayladım. Onun son anları gözümün önünde canlanmaya başlamıştı. Boğazında boğulduğunu gösteren bir işaret, teninde bir çizik ya da berelenme yoktu. Ancak dudaklarının kenarına bulaşan ruj, yüzüne bastırılan bir şeyle boğularak öldürüldüğünü düşündürüyordu. Bu odadaki her şey potansiyel bir silah olabilirdi. Yastıklar, ipekler, kumaşlar... Bunların hepsi onun hayatını sonlandırabilecek objelerdi. Üzerine doğru eğildim ve elini kaldırdım. Bedeninin hâlâ sıcak olduğunu fark ettim. Çok kısa bir süre önce öldürülmüştü. Andreas'ın, Bayan Harvey ile birlikte bu odaya girdiği belliydi ama Jian'ın ne zaman geldiğine dair bir fikrim yoktu. Onun başka nerelerde olduğunu araştırmam gerekiyordu.

Amcama ipekleri ve yastıkları gösterdim. "Cinayet mahalli burasıysa -ki ben öyle olduğuna inanıyorum çünkü birinin, kimse görmeden onun cesedini buraya kadar sürüklendiğini düşünemiyorum- rujunun lekesini onu boğmak için kullanılan şeyin üzerinde bulacağımıza bahse girerim."

"Evet. Başka?"

Yavaşça onun ayak ucundan başına ve sonra tekrar geriye yürüdüm. Olabildiğince çok ayrıntıyı görmeye çalışıyordum. "Eteğinin bir parçası kesilmiş. Bakın. Gördünüz mü? Kumaş, bir boğuşmayla oluşmayacak kadar düzgün bir şekilde yırtılıp çıkarılmış. Öldürüldükten sonra yapıldığını düşünüyorum."

Thomas ayağa kalktı. Kayıp kumaş parçasını daha iyi incelemek için eteğin kenarını kaldırdı. Bu, üzerinde gümüş işlemeleri olan, yeni yağmış kar kadar beyaz, çok güzel bir elbiseydi. Ani ölümü ile bu rengin saflığının tezatlığı korkunç görünüyordu. Sanki bir cenazeye değil de düğüne hazırlanmıştı.

"Bu cinayeti işleyen kişinin, özellikle güzel kumaşlara takıntısı var gibi görünüyor." Thomas doğruldu. "Çok garip görünüyor olabilir ama asıl sebep bu olmasa da bizi gerçek cinayet sebebine yönlendirebilecek bir şey olduğunu düşünüyorum."

Üçümüz birbirimize baktık. Düşüncelerimiz yeni yönlere doğru hızla hareket ediyordu. Güzel kumaşlar denince, ilk anda akla gelen tek insan vardı: Benim sürekli olarak savunduğum sirk müdürü. Bir kez daha kayıp olan ipek parçasına baktım. Mephisto'yu en azından bazı suçlardan temize çıkarmanın gittikçe daha zor bir hâl aldığını artık inkâr edemezdim. Ama cinayet sebebiyle ilgili, kafamda yerine oturmayan şeyler olduğunu da inkâr edemezdim. Amcam bize içgüdülerimize güvenmeyi öğretmişti ama ben artık bunu yapamıyordum. En azından sirk müdürü söz konusu olduğunda.

Odanın her köşesinden çıkan düzinelerce kostümlü sanatçı masaların arasında dikkatle ve yavaş yavaş ilerliyordu. Tepesinde çanları olan soytarı şapkalarıyla sessiz ama bir o kadar korkutucuydular. Yüzleri tamamen beyaz maskeyle kaplıydı. Gözlerinin etrafındaki simsiyah karo desenler göz damlaları gibi kırmızı dudaklarına doğru iniyordu. Öğleden sonra ne yaşanırsa yaşansın, gece gösterileri devam ediyordu. Rönesans enstrümanlarından oluşan bir grup, ahenkle eski bir melodiyi çalıyordu. Keman ve arplardan yükselen kederli tınılar insanı birkaç yüzyıl geriye götürüyordu.

Engel olmak için elimden geleni yapmama rağmen kukla gibi hareket eden sanatçılar karşısında ürpermekten kendimi alamadım. Bu Venedikli soytarılar yeterince ürkütücüyken bir de veba doktoru maskeleriyle yapılacak bir gösterinin hayata geçtiğini görmek korkunç olurdu. Mephisto'nun hayal gücü, karanlık ve tehlikeli yerlerde dolaşıyordu.

Yakalarının ve kalçalarının etrafındaki sert, beyaz, tül fırfırlar onları, büyük bir bedel karşılığında Ölüler Diyarı'ndan serbest bırakılmış balerinler gibi gösteriyordu. Siyah ve altın rengi üçgen kumaşlarla hem yakaları ve etekleri tamamlanmış hem de kolları ve yelekleri yapılmıştı. Neden bunların eğlenceli olacağı düşünülmüştü, bilmiyorum. Salonun içinde, sessizce önce bir ayaklarının sonra diğer ayaklarının üzerinde hoplayarak dans ederlerken benim üzerimde hiçbir hafiflik hissi yaratmadıkları kesindi.

Bu kostümlerin, kurbanlardan çalınan kumaş parçaları koleksiyonundan yapıldığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Katilin her gece gizlice, hayranlıkla bakabileceği korkunç bir ganimet... Bunun mümkün olmadığını biliyordum ama yine de tüylerimin diken diken olmasını engellemedi.

Thomas onları, korkunç bir kazaya bakıyormuş gibi inceliyordu. Dudakları kıvrıldı. Gülmek istedim ama Bayan Prescott'ın cesedini inceleyerek geçirdiğimiz hüzünlü öğleden sonranın ardından içimde bunu yapma arzusunu bulamadım. Önceki tartışmamızın gerilimini de görmezden gelemiyordum. Daha büyük bir konu yüzünden geri plana atılmıştı ama bıraktığı huzursuzluk hissi devam ediyordu.

"Alev yutan hokkabazları anlıyorum," dedi Thomas. "Ama bu? Bunların amacı ne? Sadece tuhaflar. Mephisto etkisini kaybediyor. Belki de sonunda kötü bir pazarlık yaptı. Eh, tabii. Herkes benim kadar mükemmel değil."

"Bütün karnaval tuhaf," diye mırıldandı amcam. "Her şey bittiğinde çok sevineceğim. Bundan sonra sadece tek bir gece kaldı."

Liza, narin omzunu kaldırdı. Amcam bize katıldığı için bu gösterinin bir parçası olamamıştı ama bu yüzden çok da üzgün görünmüyordu. Bu gece, elbisesi olağanüstü güzeldi. Pembe gül yaprağının üzerine kristal boncuklar işlenmişti. "Amaç bu zaten. Onların tuhaflıkları dikkat çekiyor. Siz onlara öyle çok odaklanıyorsunuz ki sahnede neler olup bittiğini fark etmiyorsunuz bile."

Herkesin gözleri başka bir yere çevriliyken ben, bakışlarımı sessizce hazırlanan sahneye yönelttim. Liza, suratında kibirli bir ifadeyle arkasına yaslandı. Amcam bile yeniden yemeğine gömülmeden önce kısa bir şaşkınlık yaşamış gibiydi.

"Sevin ya da nefret edin ama Mephisto'nun olağanüstü biri olduğunu kabul etmek zorundasınız. Dikkat dağıtmak için ne kullanması gerektiğini çok iyi biliyor." Kuzenimin bakışları, bunu vurgulamak için kasıtlı olarak benim üzerimde durunca sessizce masanın altına girmek istedim. Liza, bana amacımda yardım etmemekte kararlı görünüyordu. "Harry, birkaç hafta gibi kısa bir sürede, ondan çok şey öğrendi. Mephisto iyi bir öğretmen."

"Ve," dedi amcam fısıldayarak, "büyük ihtimalle tehlikeli bir cani."

En şık aksesuarımmış gibi cesaretimi kuşanmaya karar vererek Thomas'a baktım. Bir kurbağa yutmuş gibi görünüyordu. Kahkahamı bastırmak için nazikçe öksürdüm. Belli belirsiz gülümseyince ben de ona karşılık verdim. Yeniden aynı tarafta olmak güzeldi.

"Evet," dedi Thomas ifadesiz bir sesle. "Birazdan onun denizin üzerinde yürüdüğünü duyacağız."

"Bunu yapmaya kalkarsa bir deniz kızının ya da balinanın onu yutacağına eminim," dedim. Thomas bu düşünceyle dikildi. Kuzenime döndüm ve yanımızdaki masanın bizi duymaması için ona doğru iyice eğildim. "Harry, dikkati daha ciddi konulardan uzaklaştırmak için abartılı gösterileri kullanıyor mu? Peki... Ya gösterilerinden birinde işler ters giderse? Birine söyler mi yoksa cesetleri ortadan kaldırmaya mı çalışır? Kabul et, bir şeyleri ortadan kaldır-

mak için sandıkları kullanmak tam Houdini'nin yapacağı türde bir hareket."

Liza aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Kayıp ve öldürülen kadınlar, gösterilerinin gazetelerde yer almasını sağlamanın en iyi yolu değil, kuzen. Harry ünlü olmak istiyor, utanç verici bir rezaletin parçası olmayı değil. Aynı şey Mephisto için de geçerli. Onların suçlu olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Peki, ya o senin böyle inanmanı istiyorsa?" diye sordu Thomas. "Belki de ünlü olma isteği bir yanlış yönlendirmedir. Onun neyin peşinde olduğunu gerçekten biliyor musun?"

Liza ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek nazik bir söz bulamadığı zamanlarda, konuşmadan önce ona kadar saymasını öğütleyen annesinin sözünü dinlediğini tahmin ettim. "Harry, katil olduğunu düşündüğü birinin yanında asla kalmaz. Ne? İkiniz de Mephisto'nun katil olduğunu mu düşünüyorsunuz gerçekten?" Görgü kurallarını bir kenara atarak homurdandı. "Etrafınızdakilere suçlamalarda bulunmak istiyorsanız Kaptan Norwood'la daha yakından ilgilenmelisiniz. Mürettebatına nasıl davrandığını gördünüz mü? Onu hoşnut etmeyenleri denize atacak kapasitede biri. O adam kâbusun ta kendisi."

Doğrusu bu konuda onunla aynı fikirdeydim. Kaptanın bir öfke nöbeti sırasında, birini parmaklıklardan ittiğini gözümde canlandırabiliyordum. Garip bir karakterdi. Bir an yumuşak başlı ve hoş biriyken öfkelendiği anda gözü dönen, çirkin biri oluyordu. Ama onun, iyi dikilmiş takım elbisesiyle bu kadar dramatik saldırılarda bulunabileceğine inanmıyordum.

Bayan Harvey masanın üzerinden eğildi. Öğleden sonra yaşadığı şokun etkisiyle dudakları hâlâ titriyordu. Uzanıp onu kucaklamak istedim. Çok sarsılmış olmasına rağmen kamarasında tek başına oturmak istememişti. Thomas onunla kalıp birlikte yemek yemeyi önermişti ama Bayan Harvey kabul etmemişti. Houdini'nin yeniden iç çamaşırlarıyla gösteri yapacağına dair dedikoduların, Bayan

Harvey'nin gösteriye katılmasında etkili olduğundan şüpheleniyordum.

Ama yolcuların çoğu aynı şekilde hissetmiyor olmalıydı ki yemek salonu bu gece, düne göre daha boştu. Transatlantik yavaş yavaş hayalet gemiye dönüşüyordu. Bir zamanlar hayat dolu olan yerler şimdi sessiz ve tekinsizdi.

"Sizce perdenin arkasında ne gizli?" diye sordu Bayan Harvey. "Umarım başka bir süt güğümü değildir. O gösteri hiç hoşuma gitmedi. Bu kadar gerilim bünyeye zararlı. Öyle bir korkuyu bir daha kaldırabileceğimi hiç sanmıyorum."

Ortamı bir espriyle hafifletmeyi düşünerek Liza'ya döndüm. "Kuzen? Bize gösteri hakkında hangi sırları söyleyebilirsin?" Işıklar kararmaya başlamıştı. Çok geçmeden, masalarımızda yanan mumlar dışında her yer karanlığa gömüldü. Amcam yemeğini göremediğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı ama ben, bu konuda bir yorum yapmamaya karar verdim.

"Saygıdeğer konuklar." Mephistopheles'in sesi havada sis gibi asılı kaldı. "Bu gece, İmparatoriçe eşsiz gösterisini sunarken tüm dikkatinizi yukarı çevirmenizi istiyoruz. Ağ bulunmadığını ve düşme ihtimali olduğunu aklınıza not edin. Ama şimdi bunun için endişelenmeyelim."

Tek bir ışık, trapezde oturan ve kalabalığı izleyen Cassie'yi aydınlattı. Başında, on iki yıldızın parıldadığı bir taç vardı. Kostümünün bedenine yapışan üst kısmına nar taneleri işlenmişti. Bu, Mephisto'nun anlamlarını öğrettiği tarot kartlarına göre onun, dünyanın hâkimi olduğunu gösteriyordu. Şık ve asil, mağrur ve gururluydu. Altın rengi lüleleri omzundan aşağı dökülüyor, ona meleklere özgü, ideal bir hava veriyordu. Ama ben onu, masum görünüşüne kanmayacak kadar iyi tanıyordum.

Cassie'nin gösterisi ağır bir tempoyla başladı. Odanın bir ucundan diğerine salınıyor, bir trapezden diğerine geçiyordu. Parmakları bir trapezi bırakıp diğerini kavrarken çok mutlu görünüyordu. Ka-

rındeşen vakası sırasında ağabeyimle gittiğimiz bir sirkte tattığım bu özgürlük hissini özlemle hatırladım. Kendini salıvermenin güzel bir yanı vardı.

İkinci bir ışık, başka bir sanatçının Cassie'ye katıldığını gösterdi. Genç adam esniyor, takla atıyor, Cassie ile çapraz olarak geçişiyordu. Bu, gösterilerini daha da ilginç hâle getiriyordu.

"Bu Sebastian," diye fısıldadı Liza. "Bu gösteride, esnekliğini çok iyi kullanıyor."

Akrobatı farklı bir ilgiyle izlemeye başladım. Bu gemideki kadınları öldürüp bedenlerini bu kadar korkunç bir biçimde gösteri hâline getirebilir miydi? Onunla hiç konuşmamıştım. Ona her yaklaştığımda utanarak uzaklaştığını fark etmiştim. Havada taklalar atarak tepemizde ileri geri uçarken onun küçük bedeninde gizli bir güç olduğunu görebiliyordum.

Salonun geri kalanı gösteriden hoşlanmıştı ama ortada güçlükle zapt edilen, hatırı sayılır bir korku hissi vardı. İşlerin kötüye döneceğinden mi yoksa dönmeyeceğinden mi korktuklarını merak ettim. Bu yolcular, suçlardan en az etkilenenlerdi. Tabii, bu kâbus bitene kadar onlar da kendi oyunlarını oynuyor olabilirlerdi.

"Hanımlar, beyler." Hiçbir yerde görünmemesine rağmen Mephisto'nun sesi yankılandı. "Büyülenmeye hazırlanın. Sahnemiz kuruldu. Sıradaki gösteri kesinlikle büyüleyici ve şok edici. Muhteşem Houdini bir kez daha o korkunç işkence hücresinden, ölümün kendisinden kaçmaya çalışırken lütfen kendinize hâkim olun!"

Thomas tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki üçüncü bir ışık aniden yandı. Gizli objenin altında saklandığı perde, görünmeyen eller tarafından kaldırıldı. Baktıkları şeyi algılamaya çalışan insanların, içlerine derin soluklar çekmelerine ya da arka arkaya çığlıklar atmalarına şaşırmamam gerekirdi.

Askıda tutulan işkence hücresi, camdan yapılmış, içi suyla dolu bir tanktı. Ve bu hücrenin içinde gözlerinin akı ortaya çıkmış bir kadın bize bakıyordu. Kadının gerçek olduğu ve öldüğü gün gibi

ortada olmasa efsanevi deniz kızlarından biri olduğuna inanacaktım. Uzun çubuklarla kol ve bacaklarına saplanmış beş adet kalp vardı. Suda oldukları için renkleri bozulmuştu. Camın ön yüzüne bir iskambil kartı iliştirilmişti. Bulunduğum yerden göremeyeceğim kadar küçüktü.

Yakınımızdaki biri kustu ama ben gözlerimi tanktan ayıramıyordum. Kendi dehşetimden sıyrılıp kurbanın bana tanıdık geldiğini fark etmem birkaç saniye sürdü.

Tanktaki kadın, Leydi Crenshaw'dan başkası değildi.

OTUZ ÜÇ

Cinayet Sebebi

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
7 OCAK 1889

Sahnenin yakınındaki Venedik soytarıları sendeledi. Ama sarsak adımlarının, rolleriyle bir ilgisi yoktu. Kalın bir katran gibi salona yayılan korku yüzündendi. Hareket etmeden oldukları yerde duruyor, şaşkınlıktan ağızları açık bir hâlde ölmüş kadına bakıyorlardı. Sessizlikleri, hoplayıp zıplamalarından daha korkutucuydu.

Bunun gösterinin korkunç bir parçası olduğuna dair küçücük bir umut varsa bile hemen kayboldu. Bir saniye sonra seyirciler, soytarılarımızın geçit törenlerini durduran şeyin ne olduğunu kavradılar.

Bıçaklar tabaklara düştü, salondan inleme sesleri yükseldi, yere çarpan bir bedenin çıkardığı sesten hareketle en az bir seyirci bayıldı. Onları suçlayamazdım. Suyun içinde dalgalanan uzun saçları ve sadece akları görünen gözleriyle tankta yüzen Leydi Crenshaw'un görüntüsü gerçekten çok korkunçtu.

Bu korku gösterisinde kendi rollerini oynamayı kabul eden sanatçılar gibi Thomas ve amcam yerlerinden fırladılar ve tanka koşturdular. Ben peçetemi bırakıp onların peşinden koşturmak için

ayağa kalkmıştım ki Liza ve Bayan Harvey'yi tek başlarına bırakmak istemedim. Bedenime yayılan korku titreşimlerine rağmen bir gerçek beni yatıştırdı. Başka birinin tehlikede olduğunu düşünmüyordum. En azından henüz.

Amcam donup kalmış olan karnaval çalışanlarına bağırdı. "Perdeyi çekin!"

İsteği anında yerine getirildi. Lacivert perdeler hemen kapatıldı, su altındaki cesedin görüntüsünü seyircilerin gözlerinin önünden kaldırdı. Kadife perdeye bakarken düşüncelerim altüst olmuş durumdaydı. Thomas ve amcam bu kadar çabuk hareket etmemiş olsalardı böyle korkunç bir görüntünün kendi uydurmam olduğuna inanabilirdim. Sahnede sergilenen başka bir ceset daha. Akıl alır gibi değildi.

Geçen ay, boğulan bir kurbanın içini incelemiştim. Ne kadar çok denesem de o moraran dudakların ve davul gibi şişmiş karnın görüntülerini aklımdan uzaklaştıramıyordum. Üstelik o adam, kötü bir kaza sonucu ölmüştü. Oysa Leydi Crenshaw, büyük ihtimalle kazara ölmemişti.

Sahnenin kenarından bir yerlerden çıkan Kaptan Norwood, ordusuna buyuran bir general gibi mürettebata ve görevlilere emirler yağdırmaya başladı. Onun gelişini izleyen saniyeler içinde yolcular kapılara doğru koşturdular. Şu ana kadar kaç garip cinayete tanık olmuş olsak da seyirciler tahliyeyi hiç kolaylaştırmıyordu.

Salona karmaşa ve gürültü hâkimdi. İnsanlar yerlerde sürükleniyor, kaçışan kalabalığın altında eziliyordu. Olan biteni cehennemden izleyen bir hayaletmişim gibi hiç hareket etmeden öylece etrafa bakıyordum. Eğer cehennem diye bir yer gerçekten varsa kesinlikle buna benziyordu. Masa örtülerinin üzerine düşen mumların sonucu salonun arkasında küçük bir alev parladı.

"Git," dedi Liza ellerimden kavrayarak. Korkuyla irileşmiş gözlerinde bariz bir kararlılık vardı. "Amcamın sana orada ihtiyacı var. Ben Bayan Harvey'yi odamıza götüreceğim. Bir kez daha." Aniden

gözlerime batan yaşları içime akıtmak için kirpiklerimi kırpıştırdım. Liza beni kendine çekerek sımsıkı sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Yarın gece yarısı New York'ta olacağız. Sadece bir gün daha atlatmamız gerek, o kadar."

Sadece başımı sallamakla yetindim. Zaten başka bir şey yapabilecek durumda değildim. Geriye doğru bir adım attım. Onlar çıkışa doğru giderken ben, eteklerimi topladım ve olabildiğince hızlı adımlarla merdivenlerden çıkıp kadife perdenin arkasına geçtim. Mephisto, elleri belinde durmuş, ölmüş kadına bakıyordu.

"Size söylüyorum, bunu tek başına yapmış olması mümkün değil," dedi. Ses tonundan bu bilgiyi ilk kez paylaşmadığı belliydi. Gösterisinde yüzen bir cesedin ortaya çıkmış olmasına rağmen soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Tepedeki mekanizmayı gösterdi. "Şu kilitleri görüyor musunuz? Biri onları yerine geçirmiş. Bunları birbirine oturtmak için iki adam gerekiyor. Kadın suyun içine girdikten sonra kapağı kapatması ve ardından kilitlemesi imkânsız. Beş kalple şişlendikten sonra aynı isimdeki kartı cama iliştirdiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Kupa Beşlisinin anlamı ne?" diye sordum. Artık benden şüphelenmelerini umursamıyordum. "İskambil falı biliyorsunuz, değil mi?"

Mephisto alnını sıvazladı. "Kıskançlık. Etrafınızdaki insanların kötü niyeti anlamına gelir."

"Mektubuna bakılırsa mantıklı," dedi Thomas.

"Mektup mu?" Thomas'ın yanına gittiğimde elinde kare şeklinde bir kâğıt olduğunu fark ettim. Bana bakarak mektubu uzattı. O sırada amcam da ayrıntıları incelemek için tankın etrafında dolanıyordu. Hemen mektuba göz attım. Aceleyle yazılmış el yazısını okurken nabzım, koşmuş gibi hızlı atıyordu.

RESİM: MEKTUP:

Yaptıklarım o kızın ölümüne yol açtı. Kocam onun güzelliğine hayran kalınca merhamet duygusuyla ona kasıtlı olarak yüksek bir ödeme yaptım. Kocam kayıp parayı sorgulayınca da onu bizden çaldığını iddia ettim. Onun gibi bir kızın, çok güzel olsa ve muhtemelen evli erkeklerden iltifattan çok daha fazlasını alsa da benim gibi dürüst ve asil insanlar sayesinde hayatta kaldığını bilmesini istedim. Kıskanmıştım. Ve bu hata, bana en kıymetli varlığıma, kızıma mal oldu. Bu suçluluk duygusuyla yaşayamam. Yaptığım her şey için çok ama çok üzgünüm.

Kaşlarımı çatarak mektubu tekrar okudum. "Hangi kızdan bahsediyor?"

"İşte soru bu, Wadsworth." Thomas tek omzunu silkti. "Belki de geminin dışında yaşanan bir şeyden bahsediyor. Aslında..." Mektubun ikinci sırasını gösterdi. "Bahsettiği her neyse onlar bu tekneye binmeden önce yaşandığını garanti ederim. Sanırım katilimizi yönlendiren sebep de bu."

Beynimde çakan şimşek güneş gibi parladı. "Yapmamız gereken tek şey kimi kastettiğini bulmak. O zaman katilimizi de bulacağız."

Mephisto diğer yanıma geçerek homurdandı. "Ah, demek hepsi bu, öyle mi? Bu biraz zor olmaz mı?"

Thomas onu baştan aşağı süzdü. "Büyük ihtimalle sizin gibi biri için öyle," dedi. "Ama akıl ve zekâya sahip biri bağlantılar kurabilir. İzleyin." Thomas nazikçe mektubu geri alıp boğazını temizledi. "'Onun gibi bir kızın...' Bu sözlerden hareketle, azıcık zekâsı olan biri bile söz konusu olan kızın Leydi Crenshaw'un konumundan daha alt sınıfta olduğu sonucunu çıkarabilir. Ancak onlarla iletişime geçmesini engellemeyecek bir sınıfta ve çalışıyor. Bu doğrultuda birkaç ihtimal düşünülebilir."

"Dayanılmaz birisiniz," diye mırıldandı Mephisto.

Gülümsedim. "Daha yeni başladı."

Thomas, yorumları duymazdan gelerek olasılıkları parmaklarıyla saymaya başladı. "Gıda satışı. Hediyelik eşya ya da incik boncuk gibi ıvır zıvır şeylerin satışı. Kurdele ya da ipek kumaş satışı. Leydi Crenshaw'un konumu düşünülürse gıda alışverişini kendisinin yaptığından şüpheliyim. Bu, onun konumunda birine yakışmaz. Büyük ihtimalle mutfak personelinin görevidir. Uygun bir dükkândan gelmediği sürece ıvır zıvır şeyler satın aldığını da düşünemiyorum. Exempli gratia,[12] kadınlarla yaptığı haftalık çay toplantılarında övünemeyeceği ve hatırı sayılır bir para harcamayacağı bir şey için

12 Latince bir söz. Örneğin anlamına geliyor. (Ç.N.)

uğraşmayacaktır. Çiçekler, kurdeleler veya ipekler, bu durumu çözmek için anahtar olabilir. Bunlar, onun zenginliğini ve güzel şeylere harcayabileceği parası olduğunu gösterme imkânı verir."

Mephisto başını iki yana salladı. "Oldukça zekisiniz, değil mi?"

"Tabii ki zekiyim," dedi Thomas. "Bu bir hakaret miydi? Bir sonraki sefer ne üzerine yorum yapacaksınız? Gözlerimdeki altın renkli benekler mi? Yoksa keskin çene hatlarım mı?"

"Egonuzun aşırı büyüklüğüne ne dersiniz?"

Thomas'ın yüzüne yavaş yavaş haylaz bir gülümseme yayıldı. "Büyüklüğüyle övünebildiğim tek şey o değil."

"Bunu bir kenara bırakırsak, bu bir hikâye olsaydı hikâyenin baş kahramanı olacağınızı söylüyorsunuz, doğru mu?"

"Saçmalamayın," dedi Thomas. Gerçekten gücenmiş görünüyordu. "Ben karanlık ve gizemli biriyim. Fevri olarak insanı öpebilirim de öldürebilirim de. Bu, size kahramanlık gibi mi geliyor? Yakışıklı ve dahi olan çok fazla kahraman yok. Ancak ben, karanlık güçlerimi iyilik için kullanıyorum."

"Ah. Şimdi anladım." Mephisto'nun dudakları titreşti. "Siz delisiniz."

"Öngörülemez sıfatını tercih ederim. Kulağa daha hoş geliyor."

Boğazımı temizledim. "İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz. Artık şu tankın içindeki zavallı kadınla ilgilenebilir miyiz, lütfen?"

Neyse ki Jian, Houdini ve Andreas o sırada sahne arkasına geldiler. Cesedin görüntüsü karşısında hepsinin beti benzi attı. Büyük bir çaba göstererek gözlerini cesetten uzaklaştırmayı ve kusmamayı başardılar. Anishaa'nın, Sebastian ve Cassie ile birlikte perdenin arkasından bu tarafı izlediğini fark ettim. Onların yüzlerinde de korku ve şok dolu ifadeler vardı. Harry sabit gözlerle Mephisto'ya baktı. "Herkes New York'a ulaşana kadar ortalıktan sıvışmaktan ve sonra da topuklamaktan baasediyo."

Sirk müdürünün yüzünde sert bir ifade belirdi. Hayallerini kurtaramayacağı gerçeğini kabullenmiş görünüyordu. İçimde bir şey beni dürttü. Bütün bu durumu düzeltmek istedim. Mephisto'nun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan bir adım öne çıktım.

"Cinayetleri çözmeye yaklaştık," dedim, sesimi herkesin duyacağı şekilde yükselterek. Hissettiğimden daha güvenli bir sesle konuştuğumu umuyordum. "Bayan Crenshaw'un mektubunda anlattığı kızın ne iş yaptığını bulduk. Doğru parçaları bir araya getirmemiz an meselesi."

Tek tek bütün sanatçılara baktıktan sonra gözlerimi Mephisto'ya kaydırdım. Maske olduğu için emin olmak zordu ama onun gözlerinde minnet dolu bir bakış gördüğüme yemin edebilirdim.

"Gösteri devam etmeli," dedim. "Hepiniz böyle yapıyorsunuz zaten. Yolculara biraz umut ve oyalanmalarını sağlayacak bir şeyler verin. Onların buna ihtiyacı var. Ama sizin bunu yapmaya çok daha fazla ihtiyacınız var. Hatırlanmaya değer bir final gösterisi yapalım."

OTUZ DÖRT

Görkemli Zanlı

BİRİNCİ SINIF GÜVERTESİ
RMS ETRURIA
7 OCAK 1889

"Hayır, hayır, hayır." Anishaa, eldivensiz ellerimi birkaç santim aşağıya doğru kaydırdı. "Sopayı aleve bu kadar yakın tutarsan kendini yakarsın. Kostümlerimizin etekleri tülden, hemen tutuşur. Ucuna yakın bir şekilde tutman gerek. Güzel. Şimdi yavaşça, gökyüzünü alevlerle boyuyormuşsun gibi salla."

Sorarcasına tek kaşımı kaldırdım. "Gökyüzünü alevlerle boyamak mı? Gerçekten çok dramatik bir tuval gibi görünüyor."

Anishaa'nın yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Leydi Crenshaw'un cesedinin bulunmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ve gerilim hâlâ çok yüksekti. "Hayatım bu hâle dönüşmeden önce resim yapardım." Gülümsemesi soldu. "Ailem yaratıcılığımı desteklerdi ama sirkte çalışmamı hiç onaylamadılar."

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu. Sadece çıtırdayan alevin sesi duyuluyordu. Elimde bir meşale tutmuyor olsaydım onu kucaklardım. "Şimdi yaşayan bir sanat eseri gibisin. Yaptıkların inanılmaz..."

Liza'nın güçlü sesiyle konuşmam yarım kaldı. "Mektubu okudum! Bunu nasıl inkâr edeceksin?" Bir an gözlerimi yumdum. Kuzenimin şimdi saldırıya geçmesinden korkuyordum ve şaşırmamıştım. Ama New York'a çok yaklaşmıştık. Keşke kendini biraz daha tutabilseydi. "Bu iş bitti. Artık biz diye bir şey yok! Bir daha ne seni görmek ne de seninle konuşmak istiyorum!"

"Ben kimseye bişey yazmadım!"

Liza, yüzü kıpkırmızı olmuş bir hâlde, Houdini'nin onu durdurma çabalarını görmezden gelerek yemek salonuna girdi. Anishaa ile birbirimize baktık ve dilimizi tuttuk. Doğrusu o anda, kuliste gerçekleşen havai fişek patlamasının uzağında, Cassie ve Sebastian ile birlikte trapezde olmayı çok isterdim. Anishaa'ya doğru bir kez daha baktığımda onun da aynı şeyi istediğini gördüm. Alev yutan kadın, özlemle perdelere doğru bakıyor, büyük ihtimalle Houdini'nin kaçma yeteneğine sahip olmayı istiyordu.

"Liza, mektup yazdığım tek kadın annem! Bana inanman gerek..."

"Hayır, Harry, hiçbir şey yapmam gerekmiyor!" Öfkeyle salonun ortasına kadar yürüdü ve yüzündeki maskeyi çıkarıp onun ayaklarının dibine attı. "Yalanlarını al başka birine sat. Bu konuşma sona erdi!"

"Yemin ederim..."

Mephisto, Jian ve Andreas ile birlikte salona girdi. Benim Anishaa ile birlikte alevli sopaları tuttuğumu ve Liza ile Harry'nin ortalıkta fırtınalar estirdiğini görünce durdu. "Çalışma sırasında âşık kavgalarına yer yok. Lütfen, bu dramayı kendi özel zamanınızda sergileyin."

Liza, başını kaldırarak sert ve öfkeli bakışlarını sirk müdürüne yöneltti. "İşimiz bitti zaten. Onu benden uzak tut, aksi hâlde elinde tamamen yeni bir gösteri bulursun."

Kapıyı çarparak dışarı çıkınca yarın akşamki gösteri için hazırlanan cam eşyalar tıngırdadı. Harry onun peşinden gitmek için bir hamle yaptı ama Mephisto, elini göğsüne koyarak onu durdurdu. "Onun kendini toparlamasına izin ver. Üzgün birinin üzerine gitmek hiç akıllıca olmaz."

"Ama ben yanlış hiçbişey yapmadım!"

"Hadi, gidip kendimize içecek bir şeyler alalım." Mephisto kolunu kaçış ustasının omzuna dolayarak onu masaların arasından yürütüp salonun diğer ucuna götürdü. "Şu anda birbirimize sımsıkı bağlı olmamız gerek. Gösterin için senin formda olman gerek."

Omzunun üzerinden bana bakarak perişan hâldeki Houdini'yi dışarı çıkarttı.

Anishaa başını salladı. "Biz de artık bıraksak iyi olacak. Benim biraz dinlenmem gerek. Senin de aynısını yapmaya ihtiyacın var." Eğilerek saçlarımı kokladı. "Ama önce yıkanmak isteyebilirsin. Saçlarında gaz kokusu var. Thomas'tan ya da amcandan saklamak biraz güç olacak."

Dalgın bir şekilde onaylayarak başımı salladım ve Anishaa'yı takip ettim. Bizim için hazırlanmış bir kova su vardı. Yanan sopalarımı söndürdüm. Houdini'nin masum olduğu konusunda ısrarcı davranmasında canımı sıkan bir şeyler vardı. Samimi görünüyordu, yüzü acı doluydu. Ya mükemmel bir yalancıydı ya da gerçeği söylüyordu. Ya da gerçeğin farklı bir yorumunu.

Bu da sirk müdürünün başka bir illüzyon yaptığı ihtimalini güçlendiriyordu. Onun listeye bir yalan daha eklemesinin asla son bulmayacağından korkuyordum. Belki de Liza'nın uzak durması gereken kişi Houdini değildi.

Birkaç saat sonra kamaramdan gizlice çıktım. Aradığım kişiyi bulmak için yeterli zamanın geçtiğini umuyordum. Pruva yakınla-

rında saklanmadığına göre bu saatte olabileceği sadece iki yer daha vardı.

Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden etrafı kolaçan ettikten sonra doğruca merdivenlere yöneldim. Uçarcasına merdivenlerden aşağı indim. Tabanlarımı yakan soğuk metal, hayatta ve fani olduğumu bana hatırlatıyordu.

Hayvan ambarına daldığım anda Mephistopheles irkildi ama çabuk toparlandı. Gölgelerin arasından beni süzdü, ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Maskesi hâlâ yerindeydi ama gömleği buruşuk ve ıslaktı. Benim hissettiğim kadar korkunç görünüyordu.

"Bana yalan söylediniz." Dikkatle ona bakıyor, maskesi gibi sürekli taktığı zırhta bir yarık arıyordum. "Houdini'nin mektubu hakkında. Annesine mektup yazıyordu, öyle değil mi?"

Mephisto bir süre hiçbir şey söylemedi. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru gezinirken yüzünde küçümseme dolu bir gülümseme belirdi. "Ben yalan söylemedim, hayatım. O geceyi hatırlarsanız onun gizli sevgilisiyle yazıştığını asla iddia etmedim. Öyle değil mi?"

"Öyle mi? Etmediniz mi?" Homurdandım. "O zaman sanırım, yarısı mahvolmuş mektubu ben yazdım ve yanına da süslü bir hikâye iliştirdim."

Gözlerimin içine bakan gözlerindeki hınzır kıpırtılar yok oldu. "Bunu el çabukluğundaki ilk gerçek dersiniz olarak düşünün, Bayan Wadsworth. Laf cambazlığı da her sihirbaz ve şovmen için değerli bir yöntemdir. Zihinlerimiz, sınırsız sihir yapabilme yeteneğine sahip muhteşem sihirbazlardır. O gece benim size söylediğim ve gösterdiğim şey sadece yarısı mahvolmuş bir mektuptu. Sizin zihniniz bir hikâye yarattı ve çıkardığı sonuçlara balıklama atladı. Ben, asla onun gizli bir sevgilisi olduğunu söylemedim. Birine, gittiği her şehirden mektup yazdığı dışında bir şey söylemedim."

Başımı salladım. Önümde duran adamı sarsabilmeyi istedim. "Ama onu sevdiğini söylediniz."

Mephisto başını sallayarak onayladı. "Evet. Annesini çok sevdiğini düşünüyorum."

"Liza'nın mektuplardan ve kadından haberi olmadığını ima ettiniz. Bana ortada bir şeyler olduğunu düşündürdünüz. Siz..."

Anlaşmamızı yaptığımız o geceye geri döndüm. Konuşmamızın her anını hatırladıkça mideme kramplar girmeye başladı. Yalan söylememişti. Sadece gerçeğin tamamını söylememişti.

"Ben, ne?" diye sordu Mephisto. "Ben gerçekleri sizin önünüze serdim, Bayan Wadsworth. Siz sevgilisi olduğunu söylediğimi sandınız. Mesleğimiz yüzünden onun güvenilmez biri olduğunu düşündünüz. Ön yargınız, daha fazlasını araştırma, daha ayrıntılı soru sorma, gerçekle kafanızda yarattığınız kurguyu birbirinden ayırma yeteneğinizin önüne geçti. Her şeyi aydınlatma, ortaya çıkartma fırsatınız vardı. Size asla yalan söylemeyecektim. Bu, sizin yaptığınız bir seçimdi. Peki, ben bundan faydalandım mı? Tabii ki faydalandım. Bu yöntemi insanlar üzerinde daha önce uyguladığımı inkâr edecek değilim. Gelecekte de kullanacağım. Birine kızacaksanız, kendinize kızmalısınız. Görmek istediğiniz gerçeğin illüzyonunu kafanızda kendiniz yarattınız."

"Siz korkunç bir insansınız."

"Ben sadece insan doğasını çok iyi okuyan biriyim. İnsan davranışı değiştiğinde ben de yöntemlerimi değiştireceğim, Bayan Wadsworth."

"Sizin yüzünüzden nedensiz yere Liza'nın kalbini kırdım."

"Gerçekten mi? Olumlu tek bir neden bile göremiyor musunuz?" Başını yana eğdi. "Onun gezici bir karnavaldaki kaçış ustasına uygun biri olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Yoksa bu, büyük sonuçlar doğuracak geçici bir heves miydi? Siz kuzeninize bir iyilik yaptınız, Bayan Wadsworth. İyilikler her zaman güzel kokulu çiçeklerle birlikte gelmez. Houdini, er ya da geç onun kalbini kıracaktı. Ya da Liza, Houdini'nin kalbini kıracaktı. Doğru seçimleri yapmak

her zaman kolay olmaz." Başıyla beni selamladı. "Umarım bir gün bunu siz de anlarsınız. İyi geceler."

"Ah, hayır." Onun peşinden koşturarak yeniden bana bakması için çekiştirdim. "Bunu yapamazsınız."

"Neyi yapamam?"

"Gaz döküp ateşe verin, sonra da ateş size çok sıcak gelince çekip gidin. Yok öyle şey."

Düşünceli bir ifadeyle aslanın kafesine yaslandı. Aslanın gece yarısı bir şeyler atıştırmaya karar vereceğini umuyordum. Hayvanın kurbanlardan birinin, en azından bir parçasını yediğini bile bile böyle düşünmek çok kötüydü. Üstelik o kurbanın kimliğini henüz tespit edememiştik. Ürperdim. Mephisto hemen ceketini çıkarıp omuzlarımın üzerine koydu. İşlemeli kırmızı kadife, bana kanı çağrıştırdı.

"Ben bilimi kullanır ve insan zekâsını incelerim. Tıpkı sizin yaptığınız gibi," diye cevap verdi sakin bir sesle. "Sıkıcı ve geleneksel yolu seçtiğiniz için bana kızmayın. Biliyorsunuz, hâlâ farklı bir yol seçebilirsiniz. Siz dünyanızı ateşe vermek isterseniz ben, seve seve size bir kutu kibrit uzatırım."

"Sıkıcı mı?" diye tekrarladım onun sözlerini. "Bir heves uğruna bir hayatı mahvetme potansiyeli olan bu fikri eğlenceli bulmadığım için kusuruma bakmayın. Belki siz de sadece güzel kostümler üretmekle uğraşmalısınız."

"Temelli olarak gece yarısı karnavalıma katılmak ve başka muhteşem fikirler önermek istiyorsanız söylemeniz yeter."

"Size ya da bilimi ve tekniği çarpıtarak kullanma fikrine temelli katılmakla ilgilendiğimi sanıyorsanız gerçekten aklınızı kaçırmışsınız. Gösterileriniz şiddet içeren, vahşi, acımasız şeyler. Bize sadece dünyanın ne kadar korkunç olabileceğini gösteriyorlar." O gülünce ellerimi yukarıya doğru savurdum. "Bu kadar eğlenceli olan şey ne?"

"Coşkunuzu çekici buluyorum."

"Merhametten yoksun olmanızı iğrenç buluyorum," dedim. "Siz hiç ciddi olmaz mısınız?"

"Tabii ki olurum. Mesela tanıdığım en dürüst insan olduğum konusunda çok ciddiyim." Sesi insanı hayal kırıklığına uğratacak kadar sakindi. "Gerçek, bir bıçak gibidir. Acımasız ve soğuktur. Keser. Hatta dikkatsizce söylendiği zamanlarda iz bile bırakır. Bizim gösterilerimiz gerçeği ifşa eder ve bunun için özür dilemez. Bir kez daha söylüyorum, birine kızgınsanız bu kendinizsiniz. Bu gece tank açıldığında hangi gerçeği keşfettiniz?"

"Ceset dışında mı? Hepinizin bu aptal karnaval için fazla ileri gitmeye meyilli olduğunuzu keşfettim."

"Hepsi bu mu?" Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bundan hoşlandınız mı? İddiaya girerim kalbiniz biraz daha hızlı çarptı. Avuçlarınız korku ve beklentiyle terledi. Ölüm, hepimizi büyülüyor. Her birimizin ortak noktası olan tek konu bu. Hayattaki konumumuz ne olursa olsun bir gün mutlaka öleceğiz. Ama bunun ne zaman başımıza geleceğini asla bilemiyoruz. Birinin boğulmak üzere olduğunu görmek, kendi içinde korkutucu ya da cesaret kırıcı değil. Gerçeğin ta kendisiyle karşılaşmak ve bizi gerçekten neyin heyecanlandırdığını keşfetmek, en rahatsız edici olan şey."

"Nereye varmaya çalıştığınızı anladığımdan emin değilim."

"Gerçekten mi?" Başını yana eğdi. "Söylesenize, Bayan Wadsworth. Şunu hayal edin: Perdeler tankın etrafını kapatıp saat çalışmaya başladığında ve saniyeler aritmiye neden olacak kadar yüksek bir sesle ilerlediğinde kafanızın içindeki fısıltı ne diyor? İçinizden, Houdini'nin bu işi başarması için dua mı ediyorsunuz? Görünüşte üstesinden gelinemeyecek olmasına rağmen ölümü alt edeceğini mi umuyorsunuz? Yoksa orada oturup ellerinizi yumruk yaparak korku ve beklentiyle iliklerinizde, hepimizin korktuğu şeye tanık olma ihtimalini mi hissediyorsunuz? En heyecanlı olan şeyi. Ya da en korkutucu olan..."

Güçlükle yutkundum, cevap vermedim. Cevap vermeme gerek yoktu. Onun bahsettiği gösteriye tanık olma şansını yakalamamış olsak da Mephisto benim ne söyleyeceğimi zaten biliyordu.

"İşte, bizim sunduğumuz gerçek bu," dedi. "Biz, hepimiz, karşımızda duran en büyük tehdidin, ölümün üstesinden gelmenin bir yolunu arıyoruz. Aynı zamanda, bu başka birinin başına geldiğinde aç kurtlar gibi hissetmeye başlıyoruz. Gerçekler... Nefret edebilirsiniz, inkâr edebilirsiniz, sövebilirsiniz, lanet edebilirsiniz ama gerçeklerin sizi aynı derecede büyülediği gerçeği ortadan kaldırılamaz. Alevlerin sıcak olduğunu bilmek insanı her zaman ateşle oynamaktan alıkoymuyor."

Ben bir şey söylemeyince tek omzunu silkti. Ama ağzının kenarında, bu umursamaz tavrıyla ters düşen bir gerginlik vardı. "Hayat, tıpkı gösteri gibi, biz istesek de istemesek de devam ediyor. Yaşamayı bırakırsak, ölüme ya da trajediye meydan okumaya son verirsek işte, o zaman kendimizi mezarlarımıza atmış oluruz."

Aklıma birden bir düşünce geldi. "Bu geceki işkence hücresi gösterisi kimin fikriydi? Sizin mi, Houdini'nin mi yoksa kaptanın mı?"

"Hepimizin ortak fikri diyelim." O sırada aslanın kükremesiyle şaşıran Mephisto kafesten birkaç adım uzaklaştı. Yeleğini düzeltti. "Bayan Prescott'ın ölümüyle ilgili ne öğrendiniz?"

Mephisto da dahil olmak üzere herkes Bayan Prescott'ı o tankın içine koymuş olabilirdi. Titredim. Bir sandığa ve bir tanka tıkıştırılmış iki kadın. Her ikisi de ebedi huzura kavuşmak için korkunç yerlerdi. "Otopsiyi sabah yapacağız. Kocası vedalaşmak, geceyi onunla geçirmek istedi."

"Yine de ölüm nedenini belirleyeceğinizden eminsiniz, öyle değil mi?" diye ısrar etti Mephisto. Başımı sallayarak onayladım. Onun muhtemelen boğularak öldürüldüğünü keşfettiğimizi söylemeye hazır değildim. "İlginç."

"Yeterince pratik yaptığında o kadar da ilginç veya zor değil."

"Bazıları sizin katlanılmayacak bir iş yaptığınızı söylüyor. Bir düşünsenize. Bir cesedi alıyor, onu kesiyor, arkasında bıraktığı ipuçlarını topluyorsunuz. Sizin alanınızda olmayan biri için çekilmez bir iş gibi görünüyor. Cesetleri okumak, ölüm nedenini bulmak, hangi organın düzgün çalışmadığını tespit etmek..." Elleri arkasında, daire çizerek yürüyordu. "Elleriniz çok kirleniyor olmalı, öyle değil mi? Başkalarının imkânsız gördüğü bir şeyi yapmak, yer ya da koşullar ne olursa olsun ellerinizin kirleneceği anlamına geliyor."

Geriye doğru sendeledim. Ayağım neredeyse kaplanın kafesine giriyordu. Mephisto'nun sözlerinde, kolumdaki tüyleri diken diken eden bir itiraf havası vardı. Bu genç adam hakkında, yanlış yönlendirme yeteneğine sahip olması dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Kalbim gümbürdemeye başladı. Mephisto bunca zamandır beni el çabukluğu olarak kullanıp gizli işlerine alet mi ediyordu? Gece yarısı buluşmalarımız, onun Thomas'ın dikkatini dağıtma yöntemi olabilirdi. Belki de aramızda gizli saklı bir şeyler olduğuna inandırarak işleyebileceği diğer suçların Thomas'ın gözünden kaçırmasını sağlamıştı. Thomas bana güveniyor olabilirdi ama her ne kadar inkâr etse de sonuçta o da bir insandı. Diğer insanlarda olduğu gibi onun da duygularıyla oynanabilirdi. Tıpkı Liza'nın uyardığı gibi.

Mephisto benim de gözlerimi kör etmişti. Benden ne isterse yapıyordum çünkü bedeli ne olursa olsun kuzenime yardım etmek istiyordum. Bunu hemen fark etmişti. Sihirbazlar, kalabalıktaki işaretleri bulacak şekilde eğitiliyorlardı. Mephisto da içlerinde en iyisiydi.

O, gölgelerin arasından dikkatle beni izliyor, arkasındaki kafeste ise aslan bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Mephisto'da gizemli ve şeytani bir şeyler vardı. Fareyi öldürmeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışan, karnı tok bir kedi gibiydi. Ya da daha aç olduğu başka bir gün için saklayıp saklamayacağına... Onun hangisini daha çok istediğini ya da beni hangisinin daha çok heyecanlandırdığını bilmiyordum. Belki onun gibi benim de içimde sapkın ve çapraşık bir taraf vardı.

Yaklaşmak için bir hamle yapmadı ama yine de bir şekilde aramızdaki mesafeyi azaltmayı başardı. Zekice bir cevap vermek, onun oyunlarında kazanmaktan korkmadığımı ispatlayacak bir şeyler söylemek istedim. Ama o bakışlarını ellerime dikti. "Büyük işler başarmak istiyorsanız yukarı tırmanırken bazen ellerinizi kirletmeniz gerekir. Ama siz zaten araştırmalarınız için bunu yaptınız. Aynı şeyi benim yapmama izin vermemeniz biraz garip."

Avuçlarımdaki kiri fark ettim. Ellerimi birbirine sürttüm ama leke, gitmemekte inatçıydı. Bir ara parmaklıklara sıkı sıkı tutunmuş olmalıydım. Kirli ellerimin görüntüsü beni rahatsız etti. Oysa sayısını hatırlayamayacağım kadar çok kere ellerimi kanın içine daldırmıştım.

"Kaptan, kötü hava koşulları yüzünden bir gün sonra karaya çıkacağımızı söyledi, Bayan Wadsworth." Mephisto, gitmek üzere arkasına döndü ancak kapının eşiğine gelince duraksadı. Parmaklarıyla kapının kolunda tempo tutarak, "Umarım bu cinayetleri bir an önce aydınlığa kavuşturursunuz," dedi. "Her ikimizin iyiliği için... Karnavalın bir darbeyi daha kaldıracağından şüpheliyim. Bir adamı boğmanın birden fazla yolu vardır."

OTUZ BEŞ

Kılıç Sekizlisi

AUDREY ROSE'UN KAMARASI
RMS ETRURIA
7 OCAK 1889

Sessizce odama süzüldüm. İçeride kimsenin olmadığını görünce rahatladım. Liza, öfkesini yatıştırmak için diğer sanatçılarla dışarıda vakit geçiriyor olmalıydı. Bayan Harvey de muhtemelen uyuyordu. Şeytanla gece yarısı buluşmamdan kimsenin haberi olmayacaktı.

"Can sıkıcı aptal." Yatağın kenarına oturdum. Mephisto'nun kelimeleri beynimde dolanırken parmaklarım, farkında olmadan eteğimdeki çiçek işlemelerinin üzerinde geziniyordu. Bir insanı öldürmenin kesinlikle birden fazla yolu vardı. Bu gemide terör estiren kişi, bu duyguyu biliyordu.

Komodinimdeki kartları aldım ve onları battaniyenin üzerine yaydım. Yarısı cesetlerin yanında diğer yarısı ise suç mahallerinin yakınında bulunmuştu. Sinek Ası. Karo Altılı. Maça Ası. Kupa Beşli. Ancak cinayetler, tarot kartlarını ve anlamlarını yansıtacak şekilde biçimlendirilmişti.

Kupa Beşli kıskançlıkla ilişkiliydi. Sinek Ası, zenginlik. Leydi Crenshaw kimliği belli olmayan genç bir kadını kıskanıyordu. Si-

nek Ası, açılış gecesi Olivia Prescott'ın sırtına saplanmıştı. Belki de babası rüşvet almıştı.

Şakaklarımı ovuşturdum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Peki, ya cinayetleri işleyen kişi, herkesin görmesi, bu durumdan herkesin haberi olması için bu kartları özellikle yerleştirdiyse? Zorlamaydı ama iyi bir başlangıç noktası olabilirdi.

Daha önce aldığım diğer notlara göz atarak yanlarına kartları koydum. Amcam bazen bir şablonun ortaya çıkabileceğine ya da yazıya döktükten sonra beynimizde bir ışık yanabileceğine inanıyordu. Onun metotları beni nadiren yanıltmıştı. Birkaç tane yeni not karaladım.

Jian'ın gösterisinde bulunan
tarot kartı. Adalet.
Yedi kılıç saplanmış ceset.
(Dr. Arden'ın kızı, tarot kartı
Kılıç Yedili.)

Mephisto'nun ona ters Kılıç Yedili dediğini hatırlayınca durakladım. Anlamı... Anlamı... Kişinin yaptığının, yanına kâr kaldığına inanmasıyla ilgili bir şeydi. En azından Mephisto böyle söylemişti. Peki bu, Dr. Arden'ın kızının başının belada olduğunu mu gösteriyordu? Bunun cevabını nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Dr. Arden kamarasından çıkmayı da kapısını açmayı da reddediyordu. Amerika'ya yaklaştıkça Kaptan'ın sabırsızlığı daha da artıyordu. Devam ederek bir sonraki bilgiyi ekledim.

Yıldız tarot kartı. (Sahnede yanan beden.) Bulunan zümrüt yüzük, ölenin Crenshawların kızı olduğunu doğruladı. Kartın anlamı dönüşüm mü?

Onun kamarasında bulunan Karo Altılı. Anlamı kararlı olmak.

Midesinde zehirli güzelavrat otu bulundu. Ölüm nedeni.

Aslan kafesinde kopuk kol bulundu. Kimliği hâlâ belirsiz. İncelemeler sonucu büyük ihtimalle erkek. Alyansına dokunulmamış.

Bayan Prescott, bir sandığın içinde boğulmuş olarak bulundu. Tarot kartı yok. Bağlantı ne?

Leydi Crenshaw, bir tankta ölü bulundu. Tarot kartı yerine Kupa Beşli. Kendine göre suçlarını ayrıntısıyla anlatan bir not bıraktı. Ancak tek başına o tanka girmiş olamaz. Kartın anlamı: Kıskançlık.

Arkama yaslandım ve kaslarımı gevşetmek için başımı iki yana çevirdim. Suçların arasında kesinlikle bir devamlılık vardı. Kopuk kol ve kargo bölümünde bulunan ceset hariç. Onların diğer cinayetlerle bir bağlantısı varmış gibi görünmüyordu. Tabii, tesadüfen cinayetleri gören ve katilin kimliğini birilerine söyleyebilecek şanssız kurbanlar değillerse.

"Neyi gözden kaçırıyorum?" dedim yüksek sesle. "Bunların birbiriyle bağlantısı ne? Bu kartlar nasıl bir hikâye anlatıyor?"

Dr. Arden'ın garip davranışlarını düşündüm. Bizim Vali Prescott'la konuşmamızı nasıl engellediği, bize göz göre göre nasıl yalan söylediği aklıma geliyordu. Prescottları ve kendini neden sakınmaya çalışıyor olabilirdi? Kızının öldürülmesinden sonra bile neden hâlâ bizimle konuşmaya yanaşmıyordu?

Bir vali ve bir hekim. Suçluluk duyan soylu bir kadın. İki olası tanık. Deşifre edilmesi gereken gizli anlamları olan iki farklı kart türü. Kafamı kurcalayan bir fikre daha çok konsantre olmaya çalışarak alt dudağımı dişledim. Thomas haklıysa Leydi Crenshaw, dikkatini çekmeye değer bir şeyler satan bir kızla karşılaşmıştı. Ancak kurdeleler pek de çay partilerinde övünülecek türde şeyler değildi. Ben şatafatlı bir partinin ev sahipliğini yapacak olsam ya da öyle bir partiymiş gibi göstermek istesem alabildiğim kadar çiçek satın alırdım. Özellikle bir seradan alındıklarında bu, bir zenginlik göstergesi olurdu. Nabzım hızlandı. Bu, akla yatan bir senaryoydu.

Crenshawlar ve Prescottlar, her ikisi de Etruria'yla seyahat etmek için bedava bilet almışlardı ve yolculuk öncesinde de birbirlerini tanıyorlardı. Leydi Crenshaw kocasının keyfini kaçırdıysa adamın, arkadaşı olan valinin yanına gitmesi ve çiçekçi kız hakkında suçlamada bulunması makul görülebilirdi. Acaba onu, adil olarak yargılamak yerine koşulları hayatta kalmak için savaştığı sokaklardan daha sefil olan bir ıslahevine mi yolladılar?

Peki Dr. Arden'ın bu teorideki yeri neydi? Mephisto'nun bana verdiği tarot destesini aldım. Parmağımı Ölüm kartının kenarlarındaki desenlerin üzerinde gezdirirken kafamda düşünceler dört

dönüyordu. Bir hekim, hastaları suç işlemiş olsalar bile görmekle mükellefti. Belki de hapishanenin doktorluğunu yapıyordu ve iyileştirmek yerine öldüren bir ilaç vermişti. Hatta belki bu bir kaza değildi. Belki de güçlü ve zengin arkadaşları ondan bir iyilik istemişti ve o da bunu yapmıştı. Kendi suçlarını gizlemek için daha büyük bir oyunun içine girmiş olabilirler miydi? Bu, Dr. Arden'ın, herkesin konuşmasını engellemeye çalışmasını açıklardı. Sonuçta ne kadar az konuşurlarsa işledikleri cinayetin ortaya çıkma ihtimali de o kadar azdı.

Kamaraya bakındım. Vakit epey geç olmuştu. Liza'nın birazdan dönmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan en son şey, etrafında daha fazla gerilim olmasıydı. Doğruldum, ortalıktaki karışıklığı toparladım ve tarot destesini en sona saklayarak hepsini komodinimin çekmecesine attım. Kuzenim yeterince şey yaşamıştı ve... Tam çekmeceyi kapatacakken kurdeleyle bağlanmış küçük bir kutu gözüme çarptı.

Altına iliştirilmiş Kılıç Sekizlisini gördüğüm anda oda birkaç derece birden soğumuş gibi ürperdim. Kanımın çekildiğini hissettim. İçimden gelen ilk dürtü, kutuyu alıp odanın diğer köşesine fırlatmak ve birinin dikkatini çekene kadar bağırmaktı. Ama mantığım ve merakım, herhangi bir ipucunu mahvetme düşüncesini kaldıramazdı. Biri kasıtlı olarak bunu, benim komodinimin çekmecesine bırakmıştı. Böyle bir şeyin kibarlık amacıyla yapıldığını hiç sanmıyordum.

Nabzım hızlanmıştı. Uzandım ve kutuyu çekinerek kucağıma koydum. Çok büyük değildi ama yine de hâlâ açmaya tereddüt ediyordum. İçimi karanlık, sıkıntılı bir duygu sardı. Kutunun içinde her ne varsa belli ki hiç güzel bir şey değildi. Bu işten kaçmak istercesine birkaç saniye boyunca tarot kartına baktım. Gözleri bağlı bir kadın, kılıçlardan yapılmış bir kafesin içinde hapis tutuluyordu. Kaçışın olmadığını göstermek istercesine tüm bedeni ipeklerle bağlanmıştı. Bu, gemi için iyi bir benzetme gibi görünüyordu.

Dikkatimi yeniden kutuya yönelttiğimde nefesim sıklaştı. Amcamın kamarasına koşup bu kutuyu orada açmalıydım ama vakit

geç olmuştu. Ayrıca amcam, manevi destek olmak dışında ne yapabilirdi ki? O ya da Thomas kutuyu bulmuş olsaydı açmakta bir an tereddüt etmezlerdi. Oysa ben hâlâ düzenli nefes almaya odaklanmak için zaman harcıyordum. Ağır ve dikkatli hareketlerle kurdeleyi çözdüm. Sinirlerim boşalmadan önce kapağını açtım.

İçinde, buruşturulmuş kadife kumaşın arasında bir parmak vardı.

Odadaki sesler kulağımda yankılanırken gözlerimi kırpıştırdım. Saniyelerin her adımını duyabiliyordum. Geminin gövdesine çarpan her dalganın sesini duyabiliyordum. Hatta yandaki odadan gelen her türlü tıkırtıyı bile duyuyordum. Anlaşılan Bayan Harvey uyanmıştı. Her şey çok gürültülüydü. Derin derin nefes alıp vermeye odaklandım. Kutuyu odamdan dışarıya atmak istedim ama bu, hem dikkatsiz hem de aşırı bir tepki olurdu. Kopuk bir parmak beni incitemezdi.

Parmağın altında katlanmış bir kâğıt duruyordu. Üzerine birkaç damla kan sıçramıştı. Parmaktan yeterince rahatsız olmuştum ama notla birlikte içime yeni bir korku dalgası çöktü. Bir katilden gelen bir not, asla iyi haberler veremezdi.

Kâğıdı kutudan çıkarırken ellerim titriyordu. Yeni kanıta dokunmamaya dikkat ederek kâğıdı aldım. Notu açarken oturduğum için şükrediyordum. Ayakta dursaydım olduğum yere yığılıp kalacağımdan emindim.

Bayan Wadsworth,

Bu size ilk ve son uyarım.
Araştırmanızı durdurun. Yoksa
kuzeninizin, elinize geçecek bir
sonraki parçası kafası olacak.
Gösterim sonlanmak üzere.

İtaatkâr genç kadın rolünüzü
iyi oynarsanız Liza'yı limanda
sağ salim serbest bırakacağım.
Ama farklı bir yol seçerseniz
kaderi etkilenecek tek kişi siz
olmayacaksınız.

Tehdit mektubunu tekrar okudum. Kalbim, aklımdan geçen düşüncelerden daha hızlı atıyordu.

Liza.

Liza tehlikedeydi.

Katil onu kaçırmıştı. Yazdıklarında ciddi olduğunu en küçük hücremde bile hissedebiliyordum. Onun masum elini çoktan çolak bırakmıştı bile. Onu öldürecek ve bedeniyle başka bir sahne yaratacaktı. Hepsi benim hatamdı. Kapalı göz kapaklarımın ardında beyaz ışıklar görene kadar ellerimi gözlerime bastırdım. Öylece oturup Liza'nın zarar görmeden dönmesini bekleyemezdim. Bu, değer verdiğim her şeye aykırıydı. Ama onu, aleni bir şekilde de arayamazdım.

Ayağa kalktım ve küçük kamaranın içinde dolaşmaya başladım. Kendimi metal kafeste kapalı kalmış bir kuş gibi hissediyordum. Bir gemide, bu kadar kuytu köşe ve karanlık nokta nasıl olabiliyordu? Fark ettirmeden böylesine hain eylemler nasıl yapılabiliyordu? Servis zilini çalarak bir görevli çağırdım. Bu durumda yardım edebilecek tek insanı çağırmam gerekiyordu.

Nerede buluşacağımıza dair talimatlarla birlikte bir not yazdım. Görevli geldiğinde çoktan ceketimi giymiş, kalın eldivenlerimi takmıştım.

"Bunu hemen götürün. Lütfen, çok acil olduğunu belirtin."

Görevli başını salladı ve geldiği gibi hızla uzaklaştı. Daha fazla bekleyemeyeceğim için gecenin karanlığına süzüldüm. Üzerime kapanan metal duvarlardan uzağa, kendimi özgür hissettiğim tek yere doğru koşturdum.

OTUZ ALTI

Gece Yarısı Randevusu

BİRİNCİ SINIF GÜVERTESİ
RMS ETRURIA
8 OCAK 1889

Hiçliğinin, kurtulma umudum olmayan kocaman bir canavara dönüşmesini izleyerek okyanusun engin sularına baktım. Kalbim tırısa kalkmış koşuyordu. Hafta başında, bu yolculuğun rüya gibi geçeceğini düşündüğüme inanmak çok zordu.

Şimdi Liza kaçırılmıştı. Parmağı, kadife bir kutunun içinde yatıyordu. Ve bunları yapma fırsatına ve gücüne sahip, koca bir gemi dolusu gizemli insan vardı. Cevap, buralarda bir yerlerde olmalıydı. Ay ışığını yansıtan kırık bir ayna parçası gibi parıldıyor, keşfedilmeyi bekliyordu. Kuzenimin başına çok daha kötü bir şey gelmeden önce onu bulabilmeyi umuyordum.

Konuşmadan önce onun varlığını hissettim ve ona döndüm. Karanlıkta sadece silüeti görünüyordu. Bana doğru yaklaşırken, "Bir şey... Buldun mu?" diye sordum kekeleyerek.

Thomas ceketini omzuma koyarak denize baktı. "Kaptan Norwood bütün çalışanları gemiyi aramakla görevlendirdi. Her

noktayı adım adım tarıyorlar. Amcanın gazabı her şeyden daha motive edici. Eğer Liza..." Derin bir nefes alıp yüksek bir sesle verdi. "Onu aramayı bırakmayacaklar."

Bana sıkıca sarılıp kendine doğru çekti ama bu, içimden yükselen titremeye engel olmadı. Liza işkenceye maruz kalıyordu. Bunu, ona ben yapmıştım. Suçlara olan hastalıklı ilgim, onu bir suçun ortasına atmıştı. Babamın aylar önce söyledikleri doğruydu. Düzgün insanlar, dünyanın tekinsiz yerlerinde kendilerini göstermezlerdi.

Thomas'ın kollarının sığınağında, yükselip alçalan siyah dalgalara baktım. İçimde büyük yer kaplayan bir his harekete geçmek gerektiğini söylemesine rağmen bir süre öylece kaldık. Odadan odaya koşturmak, Liza bulunana kadar bağırmak istiyordum. Duygularımın kontrolünü kazanamazsam ve kafamı toparlayamazsam kuzenime bir faydam olmayacaktı. Tam tersine muhtemelen yönümü kaybedecektim ve her şey daha da karışacaktı.

Liza. Kalbim sıkıştı. Ama kendimi kontrol ederek başımı dikleştirdim. "Gözümüzden kaçan bir bağ olduğu hissini üzerimden atamıyorum. O kartların olan biten her şeyle ne ilgisi var?"

Thomas göz ucuyla bana baktı. "Şu noktada, bir önemi olduğundan emin değilim."

"Her şeyin önemi var ve sen de bunu biliyorsun." İç çektim. "Karındeşen Jack, kendini satmak zorunda kalan kadınları seçiyordu. Drakula vakasında çoğunlukla Basarab Hanedanı'nın üyeleri hedef alınıyordu. Peki ya bu kadınlar? Katilin kafasında, onları birbiriyle ilişkilendiren bir bağ olmalı. Bu bulmacanın parçaları nasıl yerine oturuyor? Ve dahası... Etruria'ya adım atmalarından önce onları tanıyan kim? Neden Liza'yı kaçırdı? Liza'nın bununla ne ilgisi var?"

"Görünüşe göre hepsi, gemiye binmeden önce birbirlerini tanıyorlardı. En azından bu, Dr. Arden ve Bay Prescott arasındaki ilişki için geçerli. Kuzenine gelince..." Thomas derin bir iç geçirdi. "Muhtemelen sadece pazarlığın bir parçası. Katile yaklaşıyoruz ve o,

bu durumdan hiç hoşnut değil. Sinirleri bozulduğu için ani tepkiler gösteriyor."

Güverte boyunca buz gibi bir esinti olunca Thomas'ın ceketine iyice sarındım. "O kartlarda beni rahatsız eden ve adını koyamadığım bir şey var."

Tek kaşını kaldıran Thomas'ın gözleri parlıyordu. "Bir fikrin var, değil mi?"

"Gel," dedim onu kamaralara doğru çekiştirerek. Sonunda kendimde harekete geçecek enerjiyi bulmuştum. "Bize kimin bir cevap verebileceğini biliyorum."

Houdini kapıyı açtı ve yorgun gözlerle bize baktı. Onu tek başına bulduğuma şaşırmıştım. Ne Jian, ne Andreas oradaydı. Hatta Mephisto bile yoktu.

Yatağının yanındaki küçük masada çizimlerin ve şablonların olduğu bir kitap vardı. Çoğu, Ölüm'ün kendisinin bile içinin titremesine neden olacak mekanizmalar gibi görünüyordu.

Koluyla işaret ederek bizi içeri davet etti. Nispeten geniş odanın içine doğru ilerlerken, "Şu işkence hücresi numarasına devam edecek misin?" diye sordum. Bir sürü sandık ve masa, düzensiz şekilde üst üste yığılmıştı. Her taraflarından kartlar, kelepçeler ve zincirler sarkıyordu.

"Bu işi bırakmıycam. Kaç tane ceset ortaya çıkarsa çıksın hiçbir şey beni yıldıramiycak." Gözlerini kıstı. "Sizi buraya Liza mı göndermişti?"

Liza'nın ismini duyunca bedenime binlerce iğne batmış gibi canım yandı. Houdini, onun en son kurban olduğunu henüz duymamıştı. Cevap veremedim. Bunu fark eden Thomas öne doğru bir adım attı.

"Hayır, bizi Liza göndermedi." Thomas'ın sesi, bir uyarı olarak algılanacak kadar tatlıydı. "Ama bu tavrı devam ettirirseniz, Bayan

Wadsworth sizi seve seve gemiden aşağıya gönderecek." Houdini'nin şaşkın ifadesi karşısında ekledi. "O kaslarını kullanır. Ben de belli olduğu üzere cazibemi kullanıyorum."

Houdini, bu saçma fikri kafasından atmak istercesine başını iki yana sallayarak yatağa doğru ilerledi. "Sizi Liza göndermediyse neden buradasınız?"

"Kartlarla ilgili sorularım var." Thomas cazibesini daha fazla konuşturmadan araya girdim. "Kartların Kralı olarak, buna cevap verecek en uygun kişi olduğunuzu düşünüyorum."

Temkinli gözlerle beri süzdü ama sonunda başını sallayarak teklifimi kabul etti. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Kurbanlarla birlikte ya da onların yakınında bulunan kartları çıkarıp masanın üzerine yaydım. Normalde delillerle oynamayı hiç düşünmezdim ama bu durum farklıydı. Bulunma sıralarının önemli olup olmadıklarını bilmiyordum ama yine de onları ilk bulundukları zamana göre sıraya dizmeye özen gösterdim.

"Kupa Beşli, Sinek Ası, Maça Ası, Karo Altılı," dedi kartlara bakarak. "Destenin geri kalanı nerede?"

"Hepsi bu," dedim, ilk kartı göstererek. "Bunların bir anlamı var mı?"

Sözlerimde biraz tereddüt fark ettiyse bile açığa vurmadı. Kartları alıp her iki tarafını dikkatle inceledi. "Başlangıç olarak bunlar, Mephisto'nun özel setinden."

Yanımda duran Thomas birden olduğu yerde dondu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Houdini, kartın üzerindeki bir şeye işaret parmağıyla bir fiske vurdu. "Bunu görüyor musunuz?" Kartın etrafını saran dikenlere daha yakından bakmak için eğildim. "Ve bunu?" Houdini bize kartın arkasında, dairesel şekillerle yazılmış incecik el yazısını gösterdi. "Vincere Vel Mori."

"Ya zafer ya ölüm mü?" İçimden sessizce, Latincemizi ilerletmemiz için bizi zorlayan Müdür Moldoveanu'ya teşekkür ettim.

"Siz öyle diyorsanız öyledir." Houdini tek omzunu silkti. "Ne dediğinin benim için bir önemi yok."

"Bu kartların Mephisto'nun olduğuna sizi inandıran şey ne?"

"Kendisine ait olan her şeyde dikenleri ve Latinceyi kullanır. Çalışma odasındaki her şeyin üzerinde bunların olduğunu fark ettiğinize eminim." Houdini gülümsedi. "Yeşil Peri'nin etkisiyle dans ettiğiniz o gece, fıçıların üzerinde de vardı. Ama farklı bir ruh hâli içinde olduğunuz düşünülürse hatırlamayabilirsiniz."

Thomas'ın gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim. Bu durumun ne anlama geldiğine dair parçaları yavaş yavaş birleştirdiğini anladım. Bunları gizlememden hiç hoşlanmadığı belliydi. Ama onu tanıdığım kadarıyla bunu daha önce anlamadığı için kendine daha çok kızıyordu.

"Bu kartlar hakkında bize başka ne söyleyebilirsiniz?" diye sordum. "Ne anlama geliyor olabilirler?"

Houdini, içgörü yeteneğine odaklanarak kartlara tekrar baktı. "Kuzeninize göre Karo Altılı aşk sorunları, tartışmalar ve küçük âşık atışmaları olarak bilinir."

"Bunu size Liza mı söyledi?" Kaşlarımı çattım. Kuzenimin ruh çağırma seanslarından ve ruhlarla toplanma fikrinden hoşlandığını biliyordum ama kart falı bakma yeteneği olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Oysa bunca süre içinde, ondan tavsiye alabilirdim.

"Ona, bunun bir saçmalık olduğunu söylediğimde bana, 'Başka kızlarla flört etmek de saçmalık,' dedi ve çıkıp gitti." Maça Asını eline alıp bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bu talihsizlik demek. Bazen zorlu bir son anlamına da gelir." Sinek Asını ve Kupa Beşlisini çevirdi. "Bunlar konusunda emin değilim. Ama Liza olmayacaksa Sebastian, Andreas ya da Anishaa size yardımcı olabilir. Ama faz-

la umutlanmayın. Sonuçta bu saçmalıkların gerçekte hiçbir anlamı yok. Sadece kart bunlar."

"Anishaa da iskambil falı bakabiliyor mu?" diye sordum. "Onun sadece tarot kartlarını bildiğini sanıyordum."

Houdini bana garip bir bakış attı. "Daha çok falcımız olursa işlerimizi genişletebileceğimizi, bu yüzden herkesin öğrenmesi gerektiğini Mephisto'ya söyleyen oydu. Ondan önce Andreas, sadece sihirli aynasına bakıyordu. Dürüst olayım mı? Hiç de iyi değildi."

Düşüncelerim yeni ihtimallerle dört dönmeye başladı. Anishaa her iki kart türünü de okuyabiliyorsa o zaman aradığımız kişi pekâlâ o olabilirdi. Belki de Mephisto'ya karşı duyguları benim kuşkulandığım gibi değildi. Mephisto, katilin hedef aldığı ailelerle bazı pazarlıklar yapmış olabilirdi. Anishaa da bunu onaylamıyordu ve...

Houdini kaşlarını kaldırdı. Yüzüme yansıyan heyecanın nedenini merak ettiği belliydi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok yardımcı oldunuz."

Thomas, eliyle odadan çıkmam için işaret etti. Ama sonra, durarak parmaklarıyla kapının pervazında tempo tutmaya başladı. Dikkatle Houdini'ye bakıyordu. "Liza ile tartışmanızın içeriği neydi?"

Houdini'nin bakışları bana kaydı. Bu konuyu bana sormasını söylemeyeceğini umuyordum. Karnaval göstericileriyle yaptığım gizli çalışmalardan birinde onların tartışmalarına tanık olduğumu açıklamam çok zor olurdu. Zaten Yeşil Peri ile ilgili bir açıklama yapmam gerektiğini biliyordum. Bir de bunun eklenmesi çok kötü olurdu. Bir saniye sonra Houdini tek omzunu silkti.

"Tankımda ölmüş bir kadın yüzüyordu ve onun öğrenmek istediği tek şey Amerika'da, mektup yazdığım kadının kim olduğuydu." Houdini derin bir iç geçirdi. "Ona hiçbir yerde sevgilim olmadığını söyledim. Sevdiğim ve mektup yazdığım tek kadının annem olduğunu ve onun Amerika'da yaşadığını söyledim. Ama bana inanmadı."

Thomas, odayı son bir kez gözden geçirirken sessizliğini korudu. Genç kaçış ustası ve odasından ne gibi sonuçlar çıkardığını sadece Tanrı biliyordu. "Evet, galiba inanmadı. İyi geceler."

Boş koridorlardan yürüyüp merdivenleri çıkarken kafamdaki düzinelerce soruyu sormamak için kendimi zor tutuyordum. İkinci kata ulaştığımızda durdum. Merdiven boşluğunun kuytusundaydık. Bizi, burada kimsenin duymayacağını umuyordum.

"Eee? Ona inanıyor musun?" diye sordum.

"Evet. Ama onun ağzından çıkan her kelimeye inanıp inanmamam tamamen başka bir konu." Derin bir nefes aldı. "Mephisto'nun illüzyonunun arkasındaki gerçeği görmek istemediğini biliyorum, Wadsworth. Ama şu an itibarıyla o tehlikeli biri. Tam bir kapalı kutu. Üstelik neredeyse bütün kurbanların yanına, onun kartları bırakılmış."

"Evet, toplanan kanıtlara göre Mephisto en uygun aday gibi görünüyor," diye söze başladım. "Ama sen de kabul etmelisin, sanki biri onu bariz şüpheli olarak göstermek için inanılmaz bir çaba sarf ediyor. Peki, ya Anishaa? Yeterince soruşturmadığımız, oldukça sağlam bir seçenek."

"Şüphesiz," dedi Thomas sesini alçaltarak. Bakışlarını aşağıya indirmiş, kolundaki düğmeyle oynuyordu. Midemin kasıldığını hissettim. "Konuşmamız gerek."

Ciddi bir konuşmanın yaklaşmak üzere olduğunun farkındaydım. Bir yanım kaçıp saklanmak istedi. Yüzleşmek istemediğim bazı şeyler vardı. "Tamam."

Thomas, kollarını göğsünde kenetleyip dikkatle beni inceledi. "Geceleri Mephisto'yla mı buluşuyordun?" Her ne kadar Thomas öyle gösterme nezaketinde olsa da bu, gerçek bir soru değildi. Güçlükle yutkunarak başımı salladım. Ben korkağın tekiydim. "Absent içip dans ettin. Onunla mı?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Evet."

Thomas hemen cevap vermeyince ona belli belirsiz baktım. Yüzünde, öfke ve ihanet ifadesi görmeyi bekliyordum. Ama çok daha kötüsüyle karşılaştım. O ifadeyi yüzünden silmeden önce bir anlığına, sevilebileceğine asla inanmayan küçük çocuğu gördüm. Asla incitmeyeceğime söz verdiğim ama sözümde durmayarak hassas kalbini kırdığım küçük çocuğu. Benim gözlerime baktığında bakışları duygusuzdu.

"Özgür olduğunla ilgili söylediklerimde ciddiydim," dedi güçlükle duyulabilen bir sesle. "Eğer öyle bir şey varsa... Düşünüyorsan ki kalbin..." Gözlerini o kadar çabuk kırpıştırdı ki nemlendiğine dair bir iz varsa bile ben emin olamadan kayboldu. Boğazını temizledi. "Kimi seçeceğini ya da hangi yoldan gideceğini asla söyleyemem. Ama senden, bana tek bir şeyi söylemeni istiyorum; ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Ben..." Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu haykırmak istedim ama nedense kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Thomas bir yalanı hemen yakalardı. Ayrıca ona yalan söylemek gibi bir niyetim de yoktu. Gerçek, zor ve karışıktı. Ama Thomas içimde beliren her şüpheyi bilmeyi hak ediyordu. Avuçlarımı açarak ellerimi kaldırdım. "Ben... Ben, ne hissettiğimden emin değilim."

Elleriyle yüzünü ovuşturuyordu. İçimdeki savaş yüzünden kendimden nefret ederek uzandım, ellerini tutup yüzünden uzaklaştırdım. Onu rahatlatacak, korkularını yatıştıracak bir yol bulmaya çalışıyordum. Ama şu anda söyleyeceğim hiçbir şey inandırıcı olmayacaktı.

Yüzleşmeyi istemediğim gerçek çok basitti. Bir şekilde kalbimin bir başkasına ilgi duyabileceğini fark etmiştim. Buna aşk diyemezdim. Böyle diyebilmem için daha çok erkendi. İnkâr edebilir, yokmuş gibi davranabilirdim ama Mephisto'ya ilgi duymaya başlamıştım. Bu henüz küçük, kırılgan bir goncaydı. Yeterince özen ve ilgiyle güzel bir çiçeğe dönüşebilirdi. Ama bunun, Thomas'la benim

için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Thomas, içinde en küçük bir şüphe olmadan tüm kalbiyle onu sevecek birini hak ediyordu.

İkimiz de daha önce resmî olarak kimseyle görüşmemiştik. Değil evlilik, ilişkiler ve hatta kendimiz hakkında ne biliyorduk ki? Kendi şüphelerimi bile kafamdan uzaklaştıramıyorken onun şüphelerini nasıl yatıştırabilirdim? Vicdanen bunu yapamazdım. Bu, sadece hüküm verme yeteneğimin geçici bir hatası veya böyle ciddi bir adanmışlığa henüz hazır olmadığım anlamına geliyor olabilirdi. En azından şüphelerimi ortadan kaldırmadan önce. Hepsi korkunun sonucu olabilirdi.

"Thomas... Ben..."

"Lütfen. Yapma." Elini kaldırarak beni susturdu. "Ben gerçekten..." Başını iki yana salladı. "Tüm cüretkârlığıma ve bir durumu okuyabilme yeteneğime rağmen bende ne bulduğunu hiç anlamıyordum zaten."

"Thomas, böyle yapma... Seni seviyorum, sadece..."

"Gitmek istersen seni kalman için asla zorlamam. Her zaman uygun olan şeyleri söylemiyor ya da yapmıyor olabilirim ama seni, özgür bırakacak kadar çok sevdiğimi biliyorum."

Özgür olmak istemediğimi söyleyecekken sustum çünkü bu doğru değildi. Bütün hayatım boyunca özgür olmayı arzu etmiştim. Hayatımdaki her ayrıntıyı kendim seçmek ya da çıkarmak istiyordum. İyi kararları da kötü kararları da kendim vermek istiyordum. Kalbimi kıracak ve on kez yeniden onaracak kararları. Ama seçimlerin bu kadar zor ve incitici olabileceğini hiç bilmiyordum. Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü.

"Seni seviyorum, Wadsworth. Neyi ya da kimi seçersen seç, her zaman seveceğim." Eğilerek yanağımdan öptü. "Şimdi bana izin verirsen şu kartları bir düzene sokmaya çalışacağım."

Bu sözlerin ardından döndü ve hızlı adımlarla koridorda uzaklaştı. Nihayet kapıyı açmak için ittiğinde içeri giren buz gibi rüzgâr

yüzüme çarptı ve beni uyandırdı. Kalan son gücüm tükendi, dizlerimin bağı çözüldü. Başımı iki elimin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Umutsuzluğumun sesini bastırma zahmetine bile girmeden ağladım. Hayatım karmakarışıktı. Liza, ölümcül bir tehlike içindeydi. Thomas'ın kalbi kırılmıştı. Katilin teki, gemimizi ölümcül bir oyun sahasına çevirmişti. Ve içim, üzerinde süzüldüğümüz okyanustan daha çalkantılıydı.

Kendime bir süre daha ağlama izni verdim, gözyaşlarım serbestçe yanaklarımdan süzülüp yere damladı. Sanki göğsümdeki bir şey kalıcı olarak kırılmıştı. Odaklanabileceğim tek şey acı olana kadar yumruklarımı sıktım. Sonra doğruldum, eteklerimi düzelttim, silkeledim, kesik kesik de olsa derin bir nefes aldım. Liza kayıptı. Katil benimle dalga geçiyordu. Düşünmek ne kadar acı verse de Thomas ile olan ilişkimize şimdi odaklanamazdım.

Duygularıma kapılarak daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için birinci sınıf güvertesine çıktım. Devasa geminin güvertesinin sancak tarafındaki karanlık tarafında koşar adımlarla ilerledim.

Uğuldayan rüzgâr bana, kart oyunlarında dünyayı kaybetmiş bir adamın sesini hatırlatıyordu. Yüzümü rüzgâra karşı yerde tutarak şapkama sıkı sıkı sarıldım. Kış bize, bu gemide endişelenilecek korku dolu şeyler olduğunu hatırlatıyordu sanki.

Seri adımlarla yürümeyi bırakıp olabildiğince hızlı koştum. Aklım, yere vuran ayaklarımın sesinde, hızla atan kalbimde, sırtımı tırmalayarak aşağı inen korkudaydı. Acele etmem gerekiyordu. Kuzenimi bulana kadar gemiyi baştan aşağı aramalıydım.

Pruvaya doğru bir hareket dikkatimi çekti. Kamaramın kapısının dışında durup bir boğuşma sesi olup olmadığını dinledim. Aç okyanusa atılan cesetlerin görüntüleri beynimin içinde beliriyordu. Karanlığın bana bir kez daha göz kırpmasını bekleyerek gölgelerin içine baktım. Bütün korkularım hayat bulmuştu. Rüzgârda çarpan yelkenlerin sesi dikkatimi yukarıya çekince geriye doğru sendeledim. Buz tutmuş tırabzanların üzerinde biri ayakta duruyordu. Ce-

ketinin kuyruğu arkasında kırbaç gibi sert hareketlerle uçuşuyordu. Kaydığı anda kendini ölümcül suların içinde bulacaktı.

Bulutun örttüğü ay ortaya çıkınca genç bir adamın görüntüsü belirdi. Adam, okyanusa bakıyordu. Ne yaptığımı düşünmeden ona doğru koştum.

Amacım onu kurtarmak mı yoksa suçunun bedelini ödetmek miydi, bilemiyordum. Sadece koşup kollarımı onun bedenine sardım. Birlikte güverteye düşerken rüzgâr hâlâ ıslık çalıyordu.

OTUZ YEDİ

Maskesiz

BİRİNCİ SINIF GÜVERTESİ
RMS ETRURIA
8 OCAK 1889

Mephisto yuvarlanarak benden uzaklaştı. İnleyerek karnını tutuyordu. "Galiba kaburgalarımdan birini kırdınız. Bu gerçekten gerekli miydi? Bir dahaki sefere bana sarıldığınızda, mümkünse yatak odalarımızdan birinde olsun."

Sirk müdürünü de benimle birlikte çekerek ayağa fırladım. Gömleğinin yakasını kavradım. Mephisto öksürerek ellerimi uzaklaştırmaya çalıştı. Onu boğup boğmamak umurumda değildi. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Neredeyse denize düşecektiniz!"

"Hayır." Mephisto dizlerinin üzerine nefes nefese çöktü. Benim öfkeli gözlerimle karşılaşmamak için bakışlarını yere dikmişti. "Aklım yerinde. Sadece bir şeyi kontrol ediyordum."

"Beni aydınlatmak ister misiniz?"

"Hayır. Pek istemem." Ayağa kalkarken gözlerini kısarak baktı. "Ağladınız mı siz?"

Geriye doğru bir adım attım. "Liza..." Sesim titredi. Neredeyse kendimi yine kaybedecektim.

"Liza... Sarhoş mu? Çocuklara çorap mı örüyor? Houdini'yi zincirleriyle yoksa daha da güzeli, kelepçeleriyle mi boğuyor?" Kolumu sıvazlarken sesi yumuşadı. "Söyleyin, hadi. Liza..."

Gözlerimden akmayı başaran yaşları elimi tersiyle sildim. "Kaçırıldı."

"Ne demek, 'kaçırıldı?' Houdini ona bir şey mi yaptı?" Güverteye doğru baktı. Sanki her an savaşa gidecekmiş gibi omuzlarını dikleştirdi.

Ürperdim ama bunun soğuk hava yüzünden olduğuna artık emin değildim. Houdini kartları kullanmakta çok yetenekliydi. Pekâlâ, kavgaları yüzünden kuzenimi kaçırmış ve ona işkence etmiş olabilirdi. Belki de kamarasında bize rol yapıyordu. Şu kahrolası gemide güvendiğim tek bir insan yoktu. "Biri, kamarama onun parmağını gönderdi."

Mephisto bir süre bana dik dik baktı. Sonra, hepsi İngilizce olmayan bir sürü okkalı küfür savurdu. Kendimi bu kadar kötü hissetmesem etkilenirdim. Ellerini gözlerine bastırdı, sonra iki yanına bıraktı. "Tamam. Baştan başlayalım. Liza'nın parmağı olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bunun bize ne yardımı var?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Mesele onun parmağı olup olmaması değil, bu gemide yolculuk eden insanları öldüren kişinin onu kaçırmış olması."

Sirk müdürü uzanarak beni kollarının arasına aldı. O kadar şaşırmıştım ki itiraz etmedim. "Bundan daha fazlası var, değil mi? Ağlamanızın diğer nedeni neydi?"

Başımı onun göğsüne yaslayarak kalp atışını dinledim. Ama sonra onu iterek uzaklaştırdım. "Sizin gerçekten kim olduğunuzu bile bilmiyorum. Ama siz, benim en özel düşüncelerimi açığa vurmamı, içimi dökmemi istiyorsunuz."

"Peki. Benimle ilgili gerçeği mi istiyorsunuz?" İç çekti, elini yüzüne götürdü ve fikrini değiştirmesine imkân bırakmayacak kadar kısa bir süre içinde maskesini çıkarttı. Orada öylece, ağzım şaşkınlıktan bir karış açılmış hâlde kalakaldım. Bunca zaman kimliksiz kalmaktaki ısrarından sonra maskesini çıkarmıştı. Koyu renk gözleri siyah kirpiklerle çevriliydi. Kaşları gür ve dikkat çekiciydi. Siyah dalgalı saçları, alnının ortasına ve kulaklarının etrafına düşüyordu.

Tanıdık bir iz bulmak için onun yüzüne baktım. Birbirimizi, başka bir hayattan tanıdığımıza yemin edebilirdim. Ama o sadece, yanağında gamzesi olan, çekici ve sıradan genç bir erkekti. Bu, gerçekten onun olduğu kişi mi yoksa kendi çıkarı için kullandığı başka bir maske miydi? Onun daha önce, kimseye güvenme lüksünün olmadığıyla ilgili sözleri aklıma geldi.

"O kızları siz öldürüyordunuz, değil mi?"

"Beklediğim tepki tam olarak bu değildi, Bayan Wadsworth." Mephistopheles geriye doğru çekilerek başını salladı. "Sanırım işleri ilginç yapan şey bu." Elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Zaten kontrolü zor olan saçlarını daha çok karıştırdı. "Ama hayır. Peşinde olduğunuz şey bir itirafsa korkarım, onu burada bulamayacaksınız. Ben birini ya da bir şeyi öldürmedim. Birkaç sivrisinek dışında. Onun için de özür dileyecek değilim. Özellikle de benim kanımı emip deli gibi kaşınmama sebep olduktan sonra."

"Gerçekten..." Durdum. Bir kez daha ne kadar yakınlaştığımızı fark ettim. Gözlerim, onun kalkık dudaklarına takılmış, gözlerindeki özlem beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ben..."

Eğilerek nazikçe dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dokunuşu şok ediciydi ama nahoş değildi. Bir an için, son bir saat içinde olan korkunç şeylerin hiçbirini düşünmedim. Sadece yavaşça aralanan dudaklarına odaklandım. Beni daha yakınına çekti. Hayal olmadığıma kendini ikna etmek ister gibi elbisemin kumaşını kavramıştı. Ellerimi, onun dalgalı saçlarının arasında gezdirmeyi düşündüm. O kadar güzel ve o kadar... Birden Thomas'ın yüzü gözümün

önüne geldi. Hemen geri çekildim. "Beni öpmeyeceğinize yemin etmiştiniz!"

"Kısmen haklısınız," dedi kesik kesik nefes alarak. Ellerini, teslimiyetle havaya kaldırmıştı. "Yapmamı istemiyormuş gibi göründüğünüz sürece demiştim. Ama bazen bana bakışınız... Bunu yapmamalıydım, Bayan Wadsworth. Ama en başında size iyi ya da onurlu biri olmadığımı söylemiştim."

"Yalancı. Canavar. İkinci oğul. Hırsız." Ayakkabılarıma baktım. "Siz gerçekte kimsiniz, Mephistopheles?" Ağzını açtı ama elimi kaldırarak onu susturdum. "Oyun yok. Bana kim olduğunuzu ve söylediğiniz şeylere bundan sonra neden inanmam gerektiğini anlatın."

Yavaş yavaş öne doğru hareket etti. Elleri hâlâ havadaydı. İç çekti. "Adım, Ayden Samir Baxter Thorne. Babam bir kont, annem ise İstanbul'dan bir melek. Enfes yakışıklılığımdan anlaşılıyordur herhâlde."

Onun gülümsemesine karşılık vermeyince ellerini indirdi.

"Sizin de nazikçe belirttiğiniz gibi ikinci oğulum. Yani yedek varisim. İngiltere'de kalıp müsrifçe para harcayabilir ya da her şeyi arkamda bırakıp hayallerimin peşinden gidebilirdim. Basit ve ahlaki değerlerle örtüşmemelerine rağmen... Neyi seçtiğimi belirtmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Mühendislik yeteneklerimi ve sahne aşkımı ortaya koydum. Böylece Ay Işığı Karnavalı doğdu. İstenmeyen diğer insanlar için, benim yaşadıklarımdan çok daha kötülerini yaşayanlar için güvenli bir sığınak."

Onun ismindeki bir şey, dikkatimi yeniden ismine çevirmeme neden oldu. Sonra Houdini'nin odasındaki kartları hatırladım. "Vincere Vel Mori."

"Ya zafer ya ölüm. Nesillerdir ailemizin ilkesi. Büyük büyük büyük babam... Tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum ama büyük büyük babalarımdan biri, Aslan Yürekli Kral Richard tarafından şövalyelikle onurlandırılmış. Mührün ve ilkenin çıkış noktası burası. Gerçi bu günlerde, kalpler ve kart oyunları dışında pek fazla

zafer kazandığımızı düşünmüyorum." Mephisto'nun gözleri, kendini toparlamadan önce özlem yüklü bir hâl aldı. "Hakkınızı teslim etmem gerek. İz sürmekte düşündüğümden çok daha iyisiniz."

Mezarlarından çıkan hortlaklar gibi içimde bir ürperti belirdi ve tüm bedenimi kapladı. Houdini'den aldığım kartı çıkararak sirk müdürünün ifadesini dikkatle izledim. "Sanırım bunlar sizin kartvizitleriniz. Suç mahallinde imza bırakmanın çok kaba ama kesinlikle gösterişli bir yolu."

Mephisto suçlu birinden çok şaşkın biri gibi görünüyordu. "Bu kartlar suç mahalline bırakılmış olabilir, hayatım. Ama benim tarafımdan bırakılmadılar. Onlar yüzüğümle hemen hemen aynı zamanda çalındı." Kaşlarını kaldırdı. "Paha biçilemez aile yadigârından bahsetmişken... Yüzüğüm şimdi nerede? Hâlâ Cresswell'de mi?"

"Ben, bütün gerçekleri yalanlardan ayırana kadar güvenli bir yerde." İçimdeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek kartı çevirdim. "Bu kartlarda özel bir şey var mı? Gizli bir ipucu ya da anlam içeriyor olabilir mi? Ne kadar belirsiz olursa olsun, en küçük bir şeyin bile yardımı olabilir."

"Bakalım." Kartı aldı. "Bunları görüyor musunuz?" Başımı olumlu anlamda salladım. Küçük süslemeler çok hoş görünüyordu ama sirk müdürünün dudaklarındaki rahatsız edici çarpıklığa bakılırsa bir anlamları vardı. "Bu, sonsuzluk sembolüdür."

"Çifte sonsuzluk sembolünün anlamı ne?"

"Ah, iki kaderin sonsuza kadar birbirine bağlı olduğuyla ilgili romantik bir saçmalık." Omzunu silki ama benim yüzümü görünce şaka yapmayı bıraktı. "Ne oldu?"

"Sanırım bu... Katille ilgili bir şeyi söylüyor olabileceğini düşünüyorum. Bunların hepsi birbiriyle nasıl bağdaşıyor?" Kartı ondan geri aldım. Parçalanmış düşünceler yavaş yavaş bir araya gelirken kartı tekrar tekrar çeviriyordum. "Soylu insanlar. Bir doktor. Bir sulh hâkimi. Ortak bağ ne? Sonsuza kadar birbirine bağlı

iki kader. Her kartta bir sonsuzluk sembolü var ve her tarot kartı, bunun daha derin bir anlamını taşıyor." Tekneye çarpan dalgaları umursamayarak tırabzanların önünde ileri geri yürüyordum. "Maça Ası. Maça Ası ve Ters Kılıç Yedili. Onları birbirine ne bağlıyor? İki kader, iki hikâye nasıl bir oluyor?"

"Galiba biraz otursanız iyi olacak," dedi Mephisto. Artık sesinde şakadan eser yoktu. "Bu aşk hikâyesinden bahsetmek durumu kötüleştirdi." Elini alnına götürdü, yüzü çok ciddiydi. "Beni de öyle. Kendimi kötü hissediyorum."

"İskambil falında Maça Ası'nın anlamı nedir?"

Mephisto, benim de katil gibi aklımı kaçırmış olduğuma inanıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Şakaklarını sıvazladı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla talihsizlik ya da zorlu bir son anlamına geliyor. Siz, iyi hissettiğinize emin misiniz?"

Houdini'nin söyledikleriyle tıpa tıp aynıydı. Elimi sallayarak onu durdurdum. Bir cevaba çok yaklaştığımı biliyordum ama hâlâ erişememiştim.

"Leydi Crenshaw katalizördü. Her şeyi harekete geçiren o oldu." Karta vurdum. "Karo Altılı. Houdini bunun tartışmalara işaret ettiğini söyledi. Lord ve Leydi Crenshaw bir konu yüzünden kavga ettiler. Güzel, çekici bir kız. Bırakılan kartlar bize kurbanın hangi günahı işlediğini söylüyor. Tarot kartları onların kaderleri, kendi başlarına açtıkları dert."

Mephisto bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bu biraz zoraki oldu. Ve eğer bunu ben söylüyorsam inanın öyledir. Madem bu bir karı koca kavgasıydı, kart neden kızlarının üzerine bırakıldı?"

"Çünkü bu bir aşk meselesi değil," dedim bir anda kendimden emin hissederek. "En başından beri bir intikam meselesiydi." Kartı çevirdim ve parmağımı çifte sonsuzluk sembolünün üzerinde gezdirdim. "İki yol. İki farklı tip kart. İki kader. Adalet için sonsuz, sınırsız bir döngü."

"Peki, o zaman katil kim olabilir?"

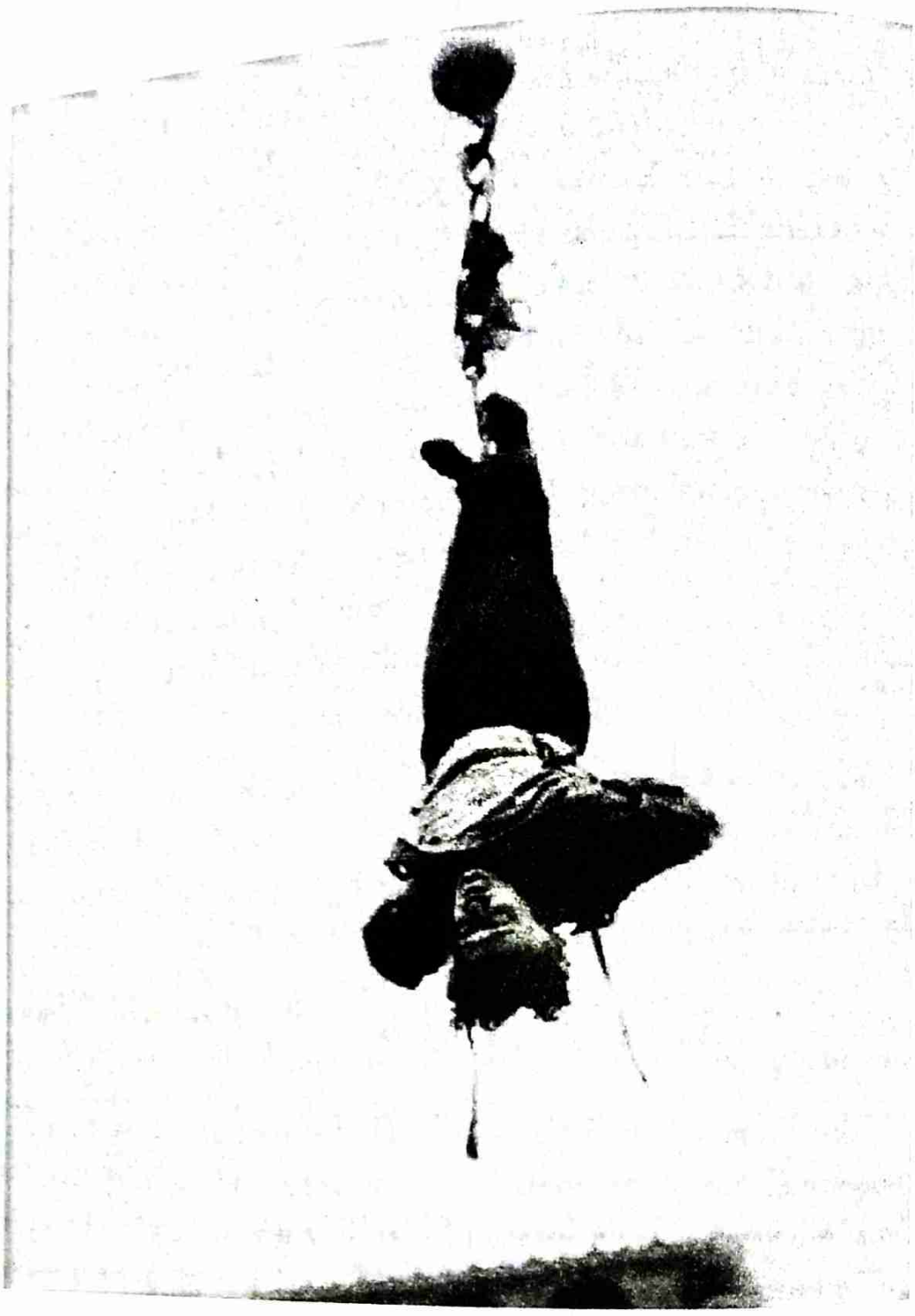
Jian'ı ve onun anlık öfkelenmelerini düşündüm. Andreas onun bütün ailesinin katledildiğinden bahsetmişti. Bu suçun ayrıntılarını onlardan öğrenmek imkânsızdı. Sonra Cassie, Sebastian ve onların borçlu oldukları insanlar vardı. Bu insanlar Ardenlar, Crenshawlar ve Prescottlar olabilir miydi? Sanatçılardan para sızdırmanın bir yolunu mu bulmuşlardı? Anishaa ve Andreas da şüpheli listesindeki yerlerini koruyorlardı. İkisinin de intikam almak için nedenleri vardı ve ikisi de kartların anlamlarını biliyorlardı. Gerçi öğrendiğim kadarıyla sanatçıların çoğunun tarot kartları hakkında temel bir bilgisi vardı. Ben bile hem tarot hem de iskambil kartlarıyla pratik yapmış, onları öğrenmeye yönlendirilmiştim. Harry Houdini, bende bir katil izlenimi bırakmıyordu ama karşılaştığım katillerin hiçbiri böyle bir izlenim bırakmamıştı ki.

Sonra bir de sirk müdürü vardı. Bu karnavalı yaratan ve her gece yeni maskelerin arkasına saklanan adam. Genç adam, el çabukluğu ve laf cambazlığıyla ilgili her şeyi bana öğretmişti ama gerçek yüzünü göstereceğine asla tam olarak güvenilemezdi.

Önüne çıkan her şeye vurmaya hazır bir tırpan gibi görünen incecik aya baktım. Sanki yaşanacak yeni felaketlerin habercisiydi.

"Bu son gece," dedim sonunda. Dikkatimi yeniden sirk müdürüne yönelttim. Artık maskesi yoktu ama şu an sakinleşmiş olan denizin hâli gibi bu da sonsuza kadar devam etmeyecekti. Liza'nın kadife kutunun içinde yatan parmağının görüntüsü aklıma geldi. Gözlerimi sımsıkı yumdum, sonra açtım. Gökyüzünde ağır ağır süzülen bulutlar askerlerin hizalanması gibi sıralanıyorlardı. Sabah fırtına kopacaktı. Ama o zamana kadar kuzenimin geri geleceğini umuyordum. "Tek bir gösteri daha."

Keşke finalden önce sadece tek bir şüpheli kalmış olsaydı.

Bir binanın saçağına bileklerinden asılmış olan Kaçış Kralı, aşağıdaki kalabalık ona tezahüratlar yaparken deli gömleğini çıkarıyor. *William L. Gresham'ın, HOUDINI adlı kitabından* (Bu fotoğraf Brown Brothers'ın dosyasından sadece incelemede kullanılmak için alınmıştır.)

Harry Houdini

OTUZ SEKİZ

Büyük Final

KAPTANIN KAMARASI
RMS ETRURIA
8 OCAK 1889

Kaptan Norwood, içi doldurulmuş deri sandalyesinde kıpırdandı. Bakışları, maun masasının üzerinde duran yarısı amber renkli içkiyle dolu bardağa kenetlenmişti. Güneş daha yeni doğmuştu ama suratındaki sakaldan onun henüz yatmadığı anlaşılıyordu.

"Vali Prescott, günlerdir Dr. Arden'dan bir haber almadığını söyledi. Son görüştüklerinde ellerine geçen bir bilgiden bahsedip etmemek üzerine tartışmışlar. Ben de ikinci kaptana, doktorun kamarasına girmesini söyledim." Norwood bardağındaki içkiyi yudumladıktan sonra irkildi. "Hiç kan yoktu ama oda karmakarışıktı. Hikâyesinin sonunun iyi olacağını hiç sanmıyorum. Özellikle bu nottan sonra."

Ben kaşlarımı kaldırınca amcam, benim olduğum yere yürüyüp buruşturulmuş bir kâğıt parçasını bana uzattı. El yazısını hemen tanıdım. Bu Liza ile ilgili aldığım nottakiyle aynı yazıydı. Kalbim hızlandı.

Sevgili Doktor Arden,

Çözemediğim bir bilmece var. Belki sizin problem çözme yeteneğiniz benimkinden daha iyidir.

Kötü bir lord, ahlaksız bir sulh hâkimi ve korkak bir doktor...

Eşittir çalınan masum bir hayat.

Bu üçlüden hangisi daha çok sorumlu?

Bunun cevapsız kaldığı her gece, başka bir hayat son bulacak. Ya özverili olmayı seçin ve size hak etmediğiniz merhameti göstereyim. Ya da bencilliği seçin ve gazabımı görün.

Not: Bu notu birine gösterirseniz uzuvlarınızla aslanları beslerim.

Boğazıma oturan yumruyu güçlükle yuttum. İhtiyatlı bir şekilde notu Thomas'a uzattım. Midem altüst durumdaydı. Posta mührü, Ocak'ın birini, yelken açtığımız günü gösteriyordu. Dr. Arden bunu, o zaman kaptana getirmiş olsaydı kimse ölmeden önce yolcuların güvenliği sağlanabilirdi.

İç çektim. Artık keşke ve olabilirdi demenin bir anlamı yoktu. Gerçi, eğer Prescottların kızının öldürülmesinden sonraki gün, Vali Prescott ve Arden'ın üzerinde tartıştıkları şey buysa muhtemelen katilin tehditlerini yerine getirmesinden korktukları için bir şey söylememişlerdi. Ama katil, yine de o tehdidini yerine getirmişti.

"Büyük ihtimalle, notta yazan tehdit de göz önüne alındığında, kopuk olan kol Dr. Arden'ın." Amcam lomboza doğru yürüyüp kalın camın arkasında çılgın derecikler gibi hareket eden suyu inceledi. Fırtına, gün doğumunun hemen öncesinde patlamıştı. Yolculuğumuzun geri kalanı hiç kolay olmayacaktı. "Bir erkeğe aitti ve alyansı vardı. Gerçi beden olmadığından bunların hepsi tahmin. Başka bir kamaraya kapatılmış da olabilir. Karısıyla bağlantı kurdunuz mu?"

Norwood, içkisini bardakta çevirmeye başladı. "Adam dul kalmıştı."

Thomas ve ben, duvarın dibinde birbirimizle bakıştık. Geceden kalan problemlerimizi, işimizin ışığında bir kenara itmiştik. Amcam sessiz kalmamızı ve Kaptan'ı incelememizi istemişti. Bu noktada, herkes şüpheliydi.

Kapının sertçe çalınması kaptanın dikkatini yerine getirdi. "Evet."

Üniformalı bir adam telaşla içeri girdi, şapkasını çıkardı, hepimizi selamladıktan sonra doğrudan kaptana yöneldi. "Bütün sanatçılarla konuşup sandıklarını aradık ama garip bir şey bulamadık. Her şey gösteri için hazır gibi görünüyor."

Thomas'ın ağzı ince bir çizgi hâlini aldı. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Neyin bir cinayet silahı olup olmayacağına bir gemi görevlisinin karar vermesi imkânsızdı. Sanatçıların kılıçları,

hançerleri, halatları, kelepçeleri ve bu amaç için kullanılabilecek daha sayısız şey vardı.

Amcam, önce bana ve Thomas'a, sonra yeniden kaptana baktı. Bıyıklarını burma şekli sinirlerimi geriyordu. "Saygısızlık etmek istemem ama finali tamamıyla iptal etmelisiniz. Sonu, hiç kimse için iyi olmayacak."

Norwood içkisini başına dikti. Geminin yan tarafına vuran yağmur sertleşmişti. Dolu yağıyor gibiydi. "Korkarım bundan daha kötüsü olamaz, Dr. Wadsworth."

Sırtımda bir karıncalanma oldu. Hiçbir tartışmanın, kaptanın körü körüne verdiği kararı değiştirmeyeceğinin farkındaydım. Keşke ben de aynı düşüncede olsaydım ama bu finalin, destansı bir son, katilin beklediği muhteşem intikam gösterisi olacağını biliyordum.

Bu geceki sahne, geminin genel havasını yansıtıyordu. Koyu renk perdelerin üzeri gri renkli tülbent parçalarıyla kaplıydı. Çürüyen bir mezar görünümü veriyordu. Siyaha boyanmış, parçalanmanın eşiğinde olan güller bile kötü bir şeyler olacağını söylüyor gibiydi.

Yolcular masalarında o kadar sessiz oturuyorlardı ki mezarlardaki cesetlerden bir farkları yoktu. Istakozların yukarı doğru uzanan pençelerinin ve mükemmel şekilde dilimlenmiş filetoların görünüşü yenilebilir bir sanat eseri gibi olmasına rağmen, yemeklerinin çoğuna dokunmamışlardı.

Bezelyeleri tabağımın kenarına ittim. Ben de bir şey yiyebilecek durumda değildim. Bu gece, zorlu yolculuğumuzun son gecesiydi. Herkes diken üstünde oturuyormuş gibi görünüyordu. Ya son bir kutlama ya da son bir cenaze bekleyişi içindeydiler. Bir anlamda, bu da Ay Işığı Karnavalı'nın kaderini belirleyen bir çeşit ölüm olacaktı. Mephistopheles, bunun unutulmaz olmasında kararlıydı. Ben, katilin de aynı fikirde olduğu hissini bir türlü üzerimden atamıyordum. Bu onun beklediği andı. En görkemli gösterisini sergileyeceği an. İntikamını çok dikkatli planlamıştı ve ben, hiçbir şeyin onu, bunu

yapmaktan alıkoyamayacağından korkuyordum. Liza'nın iyi olması, gösterimizin yıldızı olmaması için dua ediyordum.

Thomas'ın bakışlarını üzerimde hissettim. İhtiyatlı ve düşünceliydi. Dün akşamki konuşmamızı devam ettirmek için bir çaba göstermemişti. Bu beni hem rahatlatıyor hem endişelendiriyordu.

"Sen iyi misin, Wadsworth?"

"Tabii." Önce ona, sonra tekrar kapılara baktım. Veba doktorları her an girebilirdi. Onların içeri girmesinin ardından sahneye çağrılacaktım. Andreas'ın sihirli aynasına bakacak ve ardından Jian'ın hançerlerine karşı ayakta duracak cesur, seçilmiş, şanslı gönüllü olarak. Sonunda rastgele eğitim seanslarım bir işe yarayacak gibi görünüyordu.

"Skandal yaratacak bir şeyleri bensiz planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Thomas. Bayan Harvey'nin duymaması için fısıltıyla konuşmuştu. Amcam, Liza'yı arama çalışmalarını yönettiği için aramızda değildi. Onunla birlikte gitmemek ve finalden vazgeçmemek için kendimi zor tutmuştum. "Biliyorsun, bu haksızlık olur. Doğaçlama yapmakta çok iyiyimdir, özellikle biraz şarap içtikten sonra."

Beyaz şarap kadehini kaldırdı. Çarpık gülümsemesi yüzünü yumuşattı ancak bakışları hâlâ ihtiyatlıydı. O gözler, ne kadar iyi olursa olsun ağzımdan çıkacak yalana inanmayacağını söylüyordu. Dün geceki konuşmamızdan sonra aramızda hâlâ bir gerginlik vardı ve muhtemelen gerçek bir konuşma yapana kadar öyle kalacaktı. Gerçi o zaman da pek fark olacağını düşünmüyordum. Galiba evlilik, bana göre bir şey değildi. Her zaman özgürlük arayışı içinde olmuştum. Thomas defalarca bana aksini söylese de hayalî ya da gerçek, hissedilen her türlü kafesten kurtulmak istiyordum. Thomas, şüphelerinden kurtulabilen birini hak ediyordu. Belki de o ve ben, sadece iyi birer iş ortağıydık.

İç çektim. "Finale katılacağım." Onun yüzünün aydınlandığını görünce hemen ekledim. "Ve hayır. Bana yardım etme iznin yok.

Sen ikiye kesilmek için gönüllü olduğunda ben, araya girmemiştim."

Ona tokat atmışım gibi geriye doğru çekildi. "Mephisto ile geceleri yaptığın şey buydu, değil mi?"

"Thomas," diye uyardım. Umut dolu görünüyordu. Ama sirk müdürüyle öpüştüğümü hatırlayınca yalanlardan ne kadar yorulduğumu fark ettim. Ben başlatmamıştım ve sadece bir saniye sürmüştü ama sonuçta o öpüşme yaşanmıştı. Tam olarak doğru değilken Thomas'a sadece gösteri için hazırlandığımızı söylemeyecektim.

Thomas, güçlükle yutkunarak tabağına baktı. Görüşüne göre o da iştahını kaybetmişti.

Bir yaylı dörtlüsü salona girdi. Kemanlar ve viyolalar, yumuşak ve tehlikeli bir melodi çalıyordu. Aniden ışıklar, sahnenin kenarında enstrümanlarıyla oturan iki viyolonselcinin üzerine döndü. Üzerlerine düşen mavi ışık, yüzlerinin yarısını örten maskelerinde parıldıyordu.

"Ah. Brahms'ın Yaylı Çalgılar Altılısı için yazdığı bir numaralı eser, Si bemol Majör." Thomas, yaylı müziğin zevkini çıkarıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Opus on sekiz en sevdiklerimden biridir. Final için mükemmel bir seçim. Yavaş bir başlangıç, sonra... Burayı dinle... Müzik daha hızlanır, daha coşkulu bir hâl alır, kreşendoya ulaşır ve sonra..." Arkasına yaslandı. "Ve sonra tatlı bir uyarıya döner. Tehlike ufuktadır."

"Evet," diye söze başladım ama o sırada kapılar birden açıldı ve gerçekten ölümü hatırlatan garip varlıklar yemek salonuna girdi. Veba doktorları sessizce birbiri ardına salona girerken salondan şaşkın nidalar yükseldi. Veba doktorlarının, kuşlarınkini andıran beyaz maskeleri, arka plandan yükselen çello ve kemanın hüzünlü sesiyle daha da rahatsız edici görünüyordu.

Mükemmel bir koreografiydi. Önce masaların arasındaki boşlukları doldurdular. Sonra hepsi birden durup döndüler ve tek kollarıyla siyah, şık pelerinlerini tutarak etrafta vals yaparak dolanmaya

başladılar. Kanadı kırık kuşlar gibi görünüyorlardı. Maskelerinden yayıldığına hiç şüphe olmayan bitkisel kokular salonu sardı. Mephisto hiçbir ayrıntıyı atlamadan otantik bir gösteri hazırlamıştı. Bunun, çürüme kokusunu bastırmak için hoş kokulara ihtiyaç duyacağımız anlamına gelmediğini umuyordum.

Müzik daha kasvetli bir hâl aldı. Yaylıların daha melankolik, daha pes olan sesleri, kolumdaki tüyleri diken diken etti.

"Yaylı Çalgılar Altılısı, iki numara," diye mırıldandı Thomas, alnını kırıştırarak. "Yine uygun bir seçim. Gerçi biraz..."

Mephisto, sahneye kelimenin tam anlamıyla patlayarak çıktı. Beyaz kıvılcımlar saçarak havaya yükselen ve birkaç saniye orada kalan havai fişeklerin oluşturduğu duvarın arkasında belirdi. Önünde salınan dumanlar, gri izler hâlinde tüterek kayboldu. Oda, sülfür kokusuyla dolmuştu.

"Hanımlar. Beyler." Kollarını iki yana açtı. Pelerini sıradan bir kanat gibi görünmüyordu. Üzerine dikilmiş tüyler o kadar siyahtı ve mürekkebe o kadar benziyordu ki hareket ettikçe parıldıyordu. "Büyük finale hoş geldiniz. Size sihri, yaramazlığı ve kargaşayı vadettim. Şimdi bu..." Büyük bir daire çizerek yürürken ışıklar, sahnede yerlerini almış göstericilerin canlandıracağı farklı sahneleri aydınlatıyordu. "Bu gece karmaşaya ayrıldı. Hayallerle kâbuslar arasındaki boşlukta gezinmeye hazır olun. Ay Işığı Karnavalı'nın son gecesine hoş geldiniz."

Göz kamaştırıcı ejderha kostümü içinde Anishaa sahnenin ortasına geldi. Uzun patlamalarla alev püskürtünce sedefli lavanta rengi pulları parladı. Ön sıradaki seyirciler tiz bir çığlık attı. Yanmamak için sandalyelerini geriye kaydırarak sahneden uzaklaştılar.

Başka bir ışık yanınca kalabalığın bakışları yukarıya, Cassie'nin kayan bir yıldız gibi bir trapezden diğerine taklalar atarak sallandığı yere çevrildi. Kalbim deli gibi atıyordu. Asık suratlı palyaçolar renkli toplarla hokkabazlık yapıyor, üzerinde büyük bir yılan olan dövmeli bir kadın salonun içinde zarif bir şekilde yürüyor, hayvanı,

ona sert bakan herkese tıslıyordu. Herkes yerini aldığında benim sıram gelecekti. Masanın altında, peçetemi sımsıkı kavrayarak nefes almaya odaklandım.

Sonunda Andreas ve Jian salonun içinde yürümeye başladılar. Onlar yürürken Houdini, büyük, ahşap bir darağacında tepetaklak sallanıyordu. Üzerinde bir deli ceketi vardı ve bütün bedeni zincirlerle sarılıydı. Onu bu numarayı prova ederken görmemiştim. Bunun, sirk müdürünün kendine sakladığı başka bir sır olduğunu tahmin ettim.

Houdini, ipin ucunda yakalanmış bir balık gibi kıpırdanırken Mephisto, ayağını üç kez yere vurdu ve sahneleri canlandıran gösterilerin etrafında ateş çemberleri belirdi. İşte, işaret buydu. Dişlerimi alt dudağıma batırdım. Şu anda kimin cinayeti planlıyor olabileceğine dair bir ipucu yakalamak için her sanatçıyı ayrı ayrı izliyordum. Herkes şüpheli görünüyordu. Neredeyse hepsinin bunları yapmak için bir sebebi vardı. Nabzım hızlandı. Bundan sonra her an...

"Bu gece, seyircilerden bir gönüllüye ihtiyaç var." Mephisto, sahnenin bir ucundan diğerine yürüdü. Alevleri ve parlak ışıkları engellemek için eldivenli elini gözlerine siper etmişti. "Aranızda kim, şövalyenin öfkeli bıçaklarının önünde duracak kadar cesur? Kim Bavyera'nın sihirli aynasına bakacak ve geleceğine tanık olacak güce sahip?"

Salondakiler nefeslerini tutmuştu, tek bir kişi bile hareket etmedi. Onları sahneye davet eden kişi hariç. Yeni bir aydınlanma daha yaşadım. Mephisto'nun benden, finalde aday olmamı istemesinin diğer bir nedeni de buydu. Böyle bir şeyin olacağından korkmuştu. İlk cinayetin ardından karnavalını garantiye almıştı. Gösteri devam edecek ve bu bir yanılsama olsa bile seyircinin katılımını sağlayacaktı.

Yavaşça ayağa kalktım. Kırmızı siyah çizgili gece elbisem birden çok sıkı geldi.

"Audrey Rose, bekle." Thomas'ın kısık sesi ısrarcıydı. "Yapma. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Şu akrobat nerede?"

Ona yukarıyı işaret ettim. Sebastian'ın, Cassie'ye atlayışlarında eşlik etmek için beklediği yeri biliyordum.

"Siz!" Mephisto pelerininin kanatlarını ürkütücü bir şekilde açarak sahneden atladı. En yakındaki masadakiler hemen yerlerinden fırladılar. Hâlâ dans eden veba doktorlarının arasından sıyrılarak kapılara koşturdular. Kostümlerin onları çok korkuttuğu aşikârdı. Sirk müdürünün ani hareketi de bu korkularının üzerine tuz biber ekmişti. "Gelin, tatlı leydim." Kolunu uzattı. "Bu gece kaderin size nasıl bir sürpriz hazırladığını hep beraber görelim."

Hafifçe Thomas'ın omzunu sıktım ve sirk müdürünün koluna girdim. Sahneye çıkınca hedef tahtasının getirilmesini bekledik. O anda, gecenin önemi kafama dank etti. Biri ya ölmek üzereydi ya da cesedi ortaya çıkmak üzereydi. Bundan neredeyse emindim. Aklıma gelen senaryoların hiçbiri hoş değildi. Özellikle de zarar gören kuzenim olursa.

Ya da belki o kişi bendim.

Avuçlarımı elbiseme sildim. Sahne ışıkları düşündüğümden daha sıcaktı. Ya da kalabalığın önünde olmak düşündüğümden çok daha sinir bozucuydu. Tabii, bunda haftanın başından beri yaşananların katkısı da büyüktü.

Bakışlarımı, Jian'ın onları her savuruşunda parlayan bıçaklarından Anishaa'nın alevlerine ve şimdiden zincirlerinin yarısından kurtulmuş olan Houdini'ye kaydırdım. Bu zincirlerinden de kurtulacak ve yeni bir efsane yaratacaktı. Baştan aşağı veba doktoru kostümü içinde olan Andreas, başında bekçilik ediyormuş gibi aynasının önünde duruyordu. Yapmam gereken tek şey, hedef tahtasının önüne çıkmaktı. Ondan sonra gerçek final başlayacaktı. Bunun ölümüme giden adımlar olmadığını umuyordum.

"Hanımlar ve beyler," dedi Mephisto. "Karmaşa... Başlasın!"

Salonun köşelerinde patlayan havai fişekler, kıvılcımlar saçan şelaleler gibi insanların üzerine yağdı. Herkesin ne kadar ürkek olduğu düşünülürse bu, pek de iyi bir fikir olmayabilirdi. Bir kadın masanın üzerine bayılınca elbisesi ıstakoza ve sosa bulandı. Başka bir adam, sandalyesinde o kadar hızlı arkaya yaslandı ki anında kendini yerde buldu. Yakınlarındaki veba doktorları, onlara hemen yardım ettiler ki bu, yüksek sesten çok daha korkutucu olabilirdi.

Kıpırdanan kalabalığın arasında bile Thomas, her zaman olduğu gibi hemen dikkatimi çekti. Keskin bakışları arkamdaki bir şeye kenetlenmiş, kaşları birleşmişti. Hafifçe döndüğümde sadece aynayı gördüm. Aynanın arkasında saklanan kimse yoktu. Asılı, ateşe verilmiş ya da boğulmuş cesetler yoktu. Her zaman olduğu gibiydi. Sadece sirk müdürü, aynayı biraz temizlemesi için Andreas'ı ikna etmişe benziyordu, o kadar.

"Bayan Wadsworth," diye fısıldadı Mephisto. "Zamanı geldi."

Derin bir nefes aldım. Ateş çemberlerinin etrafından dolanarak Jian'ın hedef tahtasının önündeki yerimi aldım. Seyircilere neyle karşı karşıya kalacaklarına dair bir ipucu vermek için tahtanın üzerine bir kadın silüeti çizilmişti. Gözlerimi bağlayacak kumaşı almak için uzandım ama Jian, başının sert bir hareketiyle beni durdurdu. "Bu gece değil. Alın." Bana bir elma uzattı. Neredeyse hiç titremeyen ellerimle elmayı aldığımı görünce alaycı gülümsemesi yumuşayarak saygıya benzer bir şeye dönüştü. "Lütfen bunu başınıza koyun. Ve sakın... Kıpırdamayın."

Güçlükle yutkundum. Biraz güç almak, destek verici bir bakış görmek umuduyla gözlerimle salonu taradım. Şu anda ihtiyacım olan tek şey dostumun varlığıydı. Ama Thomas, hiç bir yerde görünmüyordu. "Ben..."

"Bayan Wadsworth." Mephisto, beni rahatlatmak için elimi tutarak sıvazladı. "Cesur olun."

İnce bir duman eşliğinde hedef tahtasına doğru yürüdüm. Beynim, o sırada içeri giren ve ince çubuklar üzerinde fincanlar çeviren

gümüş giysili, tahta bacaklı adamlardan daha hızlı hareket ediyordu. Thomas'ın gitmesine neden olan şey...

Tahtanın önüne geçtim ve kendi güvenliğimi pek düşünmeden kan kırmızı elmayı başımın üzerine koydum. Liza... Thomas, kuzenimle ilgili bir şeyler bulmuş olmalıydı. Yoksa orada oturup beni sahnede izleyemeyecek kadar öfkeli miydi? Belki de Mephisto ile kendi oyunumuzu oynuyor olmamızdan rahatsız olmuştu.

Jian, seyircilere bağırarak emirler yağdırdı. Benimse tek hissettiğim, ışıklardan yayılan sıcaklık ve bir sonraki melodiye geçen yaylı çalgıların sesini bastıran alevlerin çıtırtısıydı. Göğsümün ve kulaklarımın içinde bir sesler karmaşası yankılanıyordu. Kürek kemiklerimin arasından bir ter damlası yuvarlandı. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Görmeyen gözlerle Jian'ın yeleğine bakıyordum. Ay Işığı Karnavalı için alışmadık bir şeydi. Bir peri masalından fırlamış gibi görünen büyüleyici bir orman, sarmaşıklar, ağaçlar ve takımyıldızların olduğu bir kumaştan dikilmişti. Sanki bu kumaşı daha önce görmüştüm...

Bir bıçak havada süzülüp kulağımın yanından tahtaya saplandı. Bunun hemen arkasından başka bir tanesi geldi. Kalbim gümbürdüyordu. Bir şeyleri kaçırmıştım. Benim kaçırdığım bu şey Thomas'ın dikkatini çekmişti. Yakıcı ışıklar altında makyajımın aktığına yemin edebilirdim. Başka bir bıçak kafamın hemen yanına saplandı. Thomas aynaya bakmıştı ama kuzenimi kaçırıp parmağını kesen kişi Andreas olamazdı. Andreas orada, şimdi kurtulmuş olan Houdini ile birlikte kart numaraları yapıyordu.

Elma parçalara bölündü. Yapışkan ve tatlı suyu, yüzüme ve boynuma sıçradı. Kalabalık alkışlayarak ayağa fırladı. Şövalye, bıçaklarıyla bir kez daha onları büyülemişti. Ama ben burada olanlara dikkatimi veremiyordum. Andreas, veba maskesini çıkarıp suyundan bir yudum aldı. Jian, gözlerini bana kenetlemişti. Başını eğerek kendinden emin bir tavırla selam verdi. Tepede gülümseyen Casiе'nin maskesi bıçak gibi parlıyordu. Güçlükle yutkunarak dikka-

timi Anishaa'ya çevirdim. Alevli iki sopayı çeviriyor, sonra onları benim olduğum yöne doğru tehlikeli bir şekilde üflüyordu. Bu karnavaldaki herkes çok güzel ama aynı zamanda öldürücüydü. Belki de hepsi suçluydu.

Düşünceler, leş üzerinde dönen kargalar gibi kafamın içinde dört dönüyordu. İpuçlarını bir araya getirmeye çalışırken sahnede sendeledim. Bir kol omzuma dolanıp beni kenara çekti.

"Her şey yolunda mı, Bayan Wadsworth?" diye sordu Mephisto. "Şimdi selam verip gülümsemezseniz seyircileri korkutacaksınız."

Onun sözüne itaat edeceğim sırada gördüğüm şey kafama dank etti. "Çalınan kumaş..."

"Sonra," dedi Mephisto. "Lütfen, şimdi selam verin ve yerinize oturun."

"Hayır," diye fısıldadım. "Katil, Jian. Onu sahneden indirmemiz gerek. Hemen."

"Ne?"

"Katil, Jian!" Sesim biraz yükselmişti.

Sahnenin diğer ucunda duran Jian başını geriye doğru attı. Elindeki bıçağı, bir tabancayla oynar gibi tek eliyle döndürüyordu. "Ne dediniz siz?"

Bir sıra kankan dansçısı, onun arkasından fırladı. Parlak kırmızı, yeşil ve çini mavisi tonlarındaki eteklerini savuruyor, bacaklarını olabildiğince yükseğe kaldıracak şekilde tekmeler atıyorlardı. Ayışığı renginde düzenlenmiş gösteriye parlak renkler veren sadece onlardı. Ve Jian'ın bana doğru yapacağı bir hamleyi zorlaştırıyorlardı. Jian, çelik kadar sert bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Tekmelerinden uzak durmaya dikkat ederek dansçıların arasından geçti.

"Bu suçlamayı yapmak için bir deliliniz yok," dedi Jian.

Mephisto nasıl olduysa bizi, dansçıların ve onların geniş eteklerinin arkasına çekmeyi başarmıştı. Sanki bu sahnenin yaşanacağını tahmin etmiş ve seyircilerin görmesini engellemek istemişti.

"Üzerinizdeki kumaş. Günler önce çalındı," dedim, başımla yeleğini göstererek. "Bu işi katilin yaptığına inanıyoruz. Şimdi siz burada, tüm seyircilerin önünde bunu giyiyorsunuz. Bu gece sizin büyük finaliniz, değil mi?"

Jian, sanki yeni fark etmiş gibi şaşırarak yeleğine baktı. "Bu hediye."

Onun gözlerindeki incinmiş bakışları görmemek imkânsızdı. Buna rağmen ikna olmayarak, "Kimden?" diye sordum.

Dansçılar perdenin arkasına doğru gerilerlerken Mephisto'ya baktı. "Bu hediyeyi bana veren..."

"Hanımlar ve beyler." Birden aksanlı bir ses salonda gümbürdedi. "Lütfen, dikkatinizi şu ana kadarki en büyük gösterimize verin! Huzurlarınızda... Asılan Adam!"

Mephisto, Jian ve ben birbirimize baktık. Salondaki tüm ışıklar birden kesildiği sırada hepimizin yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

OTUZ DOKUZ

Görkemli Gösteri

YEMEK SALONU
RMS ETRURIA
8 OCAK 1889

Sahne ışıklarından biri sahnenin arkasında, gölgede kalmış bir köşeyi uğursuz bir beyazlıkla aydınlattı. Eski aynanın yanında Dr. Arden bir ilmekten sallanıyordu. Gözleri pörtlemiş, kararmış dili dudaklarının arasından dışarı fırlamıştı. Kolu dirseğinden kesilmişti. Salondaki tüm ses kesildi. Hatta çalgıcılar bile hüzünlü melodilerini çalmayı bıraktılar. Ancak benim dikkatim, çok daha kötü bir görüntüye kaydı. Bir anda kanım buz kesti.

Thomas sihirli aynanın önünde oturuyordu. Gözleri bağlanmış, boynuna bir bukağı[13] takılmıştı. Elleri de arkasından bağlanmıştı. Falcı, onu sahneye çıkmaya ikna etmiş olmalıydı. Thomas'ın finalde bana katılmayı ne kadar çok istediği düşünülürse bunu başarmak çok zor değildi.

13 Günümüzde, hayvanın kaçmasını önlemek için ayağına takılan demir köstek anlamında kullanılıyor. Eski dönemde ağır cezalıların ayaklarına takılıp ucuna pranga bağlanan demir halkanın ismi. Aynı zamanda, eskiden İspanya'da idamda boğma aleti olarak kullanılan vidalı demir halkaya da bukağı deniyor. (Ç.N.)

Andreas'ın kısık sesi, mekanik bir aygıttan geliyordu. "Biri hareket ederse bu genç adam ölür."

Yanımda duran Mephisto kıpırdandı. Diğer sanatçıların ani bir hareket yapmasına engel olmak için ellerini havaya kaldırdı. Tekrar Jian'a ve onun hâlâ elinde tuttuğu bıçaklara baktım. Çenesi kenetlenmiş, bakışları sadece arkadaşının üzerine odaklanmıştı. Onun, bu işin içinde olup olmadığını bilmiyordum ama yüzünde ihanete uğramış birinin ifadesi vardı. Yeleği ona hediye eden kişinin Andreas olduğunu hissettim.

"Sen," dedi Andreas, Anishaa'ya bağırarak. "Yavaşça alevleri söndür." Anishaa, irileşmiş gözlerle Mephisto'ya baktı. "İdare onda değil! Söylediğimi yap, yoksa onu hemen öldüreceğim."

Anishaa bu kez hiç tereddüt etmedi. Öne doğru sendeleyerek yürüdü ve meşaleleri su dolu kovanın içine daldırdı. Sönen ateşin tıslaması, salonda duyulan tek sesti. Tabii, göğsümden çıkacak gibi atan kalbimin sesinin dışında.

"Bıçaklar. Onları hançerlerin yanına, sahnenin dışına bırak."

Jian, tek kelime etmeden onun söylediğini yaptı. Andreas, Thomas'ın arkasında duruyordu. Arkadaşımın boynundaki bukağıyı kavrarken ifadesi temkinliydi. Onlara doğru bir adım atmak istedim ama Andreas'ın uyarısını dinlemek için kendimi zorladım. Sakinliğimi korumak ve düşünmek zorundaydım. Ya Thomas'ı bu durumdan kurtaracaktım ya da bunu denerken ölecektim. Başka bir seçenek yoktu.

"Andreas," dedim yavaşça. "Lütfen Thomas'ı bırak. O yanlış hiçbir şey yapmadı."

"Bay Cresswell'in geleceğini okumaya başlamak üzereyiz, Bayan Wadsworth. Kader yolunu bulur," diye cevapladı Andreas. "Bazı insanlar sihirli aynaya inanır. Ayna, ona müstakbel eşini gösterecek. O, kaderinde yazılı olan gerçek aşkın güzelliğine inanıyor. Tıpkı bir zamanlar benim inandığım gibi."

Sesimin düzgün çıkmasına ve durumun sakin kalmasına çabalıyordum. Göz ucuyla seyircilerin yerlerinde huzursuzca kıpırdandığını gördüm. Onların hareketliliğinin Andreas'ı öfkelendirmeyeceğini umuyordum. Andreas'ın eklem yerleri bembeyaz olmuştu. "O ayna olmadan Thomas'ın çok daha parlak bir geleceği olur. Onu bırakırsan sana yardımcı olabiliriz. Yaptıkların için çok geçerli sebeplerin olduğuna eminim. Şimdi yapman gereken tek şey, Thomas'ın gitmesine izin vermek. Bunu konuşabiliriz."

Andreas hemen, hızlıca başını iki yana salladı. "Korkarım bunu yapamam, Bayan Wadsworth. O kaderini öğrenmek istiyor. Ben de ona istediği şeyi vereceğim."

Thomas boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı. Parmaklarıyla bileklerindeki bağı boş yere çekiştiriyordu.

"Ben zaten onun kaderini biliyorum," dedim neredeyse yakarırcasına. "O ve ben sayfiyede mutlu bir yaşam süreceğiz. Onun kendine ait bir laboratuvarı olacak. Benim de kendi laboratuvarım olacak. Biz..." Gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Duygularımın baskın çıkmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. "Andreas... Lütfen dur. Ben... Onu seviyorum."

"Hayır." Andreas kolunu uzattı. "Sen onu hak etmiyorsun. Onun aşkını bırakıp sirk müdürünün etrafında dolaşıyorsun. Ayna, ona farklı bir kader gösterecek. Acının, üzüntünün olmadığı bir kader. Şimdi oturun ve gösteriyi izleyin."

"Bu kadar yeter, Andreas." Mephisto yanıma geldi. Onun ifadesinden ne kadar panik içinde olduğunu görebiliyordum ama yine de artık aşina olduğum otoriter sesle konuşmayı başarmıştı. "Bukağıyı indir. Kaptan ve adamları yolda. Yemek salonunun kapıları kilitlendi. Kaçacak bir yerin yok. Görevliler, kapının dışında bekliyor. Onları önlem olarak oraya yerleştirdik."

"Kaçmak mı?" Andreas, Thomas'ın boynundaki halkayı sıkılaştırdı. Biraz daha sıktığı takdirde Thomas ölecekti. Ellerimi yumruk yaptım. "Buradan kaçmayı hiç düşünmedim ki müdürüm."

Dudakları morarmaya başlamış olan Thomas kalkmak için ani bir hamle yaptı ama Andreas iterek onu yerine oturttu. Gözleri, hepimizin üzerine atlayabilir ve kavgayı kazanabilirmiş gibi parlıyordu. Öne doğru atılacaktım ki Mephisto, eteğimden yakalayarak beni durdurdu ve büyük ihtimalle Thomas'ın hayatını kurtardı.

"Hepinizin iki seçeneği var," dedi Andreas "Ya bu durumu medeni ve vakur bir şekilde kabul edersiniz ya da sizin için daha acı ve zorlu bir hâle getiririm."

"Liza nerede?" diye sordum, onun dikkatini dağıtmak umuduyla. "Hâlâ yaşıyor mu?"

Buz gibi soğuk gözlerini bana çevirdi. "Şimdilik."

Bu, pek rahatlatıcı bir cevap değildi ama ölmemiş olmasından iyiydi. Andreas dikkatini yeniden bukağıya vererek onu biraz daha sıktı. Thomas hırıldayarak soluyunca neredeyse aklımı kaybedecektim.

Seyircilerden yükselen sesleri duymazdan gelerek, "O kadınları neden öldürdüğünü biliyorum," diye bağırdım. Onları neredeyse unutmuştum. "İntikam için. Doğru, değil mi? Liesel'ın gül sattığını söylemiştin. Lord Crenshaw ona iltifat edince Leydi Crenshaw kıskanarak onu hırsızlıkla suçladı." Kırık kalplerin basit aşk hikâyesi, ölümcül bir hâl almıştı. "Crenshawlar. Prescottlar. Liesel'ı hapse göndermek için komplo kurdular, değil mi?"

Gözlerimi kapattım. Aniden kafamın içinde yeni bir görüntü belirdi. Thomas'ın yaptığı gibi katilin kafa yapısıyla düşünmeye çalıştım. Sevimli gülümsemesi ve sıcacık bakan gözleriyle bir kız canlandı gözümün önünde. Pek bir şeyi olmayan ama elindekilerle kendine güzel bir hayat yaratmaya çalışan bir kız. Karşımdaki genç adamın kalbini kazanmış bir kız.

"Lord Crenshaw nişanlını tutuklattı, değil mi?" Bir adım yaklaşma riskini göze alarak sordum. Andreas cevap vermedi. "Bay Prescott, adil bir yargılama yapmadan onu hapse gönderen hâkimdi." Başımı iki yana salladım. "Hapishanedeki koşullar berbattı. Nişan-

lın orada hastalandı. İyileşebilirdi ama Dr. Arden, onu hapishanede tedavi etmeyi kabul etmedi."

"Her şey o iğrenç kadınla başladı." Andreas dişlerini o kadar sıktı ki kelimeler ağzından hırıltı hâlinde çıktı. "Hazırladığım zehri içmeden hemen önce itiraf etti. Kızının başına gelenlerden sonra yaşamayı sürdüremeyeceğini söyledi. Liesel, reddetmeye çalışmasına rağmen çiçekler için fazla para ödemişti." İfadesi, gemiye vuran buz gibi denizden daha soğuktu. "Kocası bu konunun üzerine gidince çiçekçi kızın hırsızlık yapmış olabileceğini iddia etti. Garip bir aksanı olan kızın. Leydi Crenshaw, kocasının nasıl bir tepki vereceğini biliyordu. Görünüşe göre, birçok insanı hapse göndermişliği var."

Andreas öfkeli bakışlarını bana yöneltti. Aleti tutan elini biraz gevşetti. "Onlar benim nişanlımı öldürdü. Hepsi birden." Çenesinde bir kas seğirdi. "Sevgilimi benden aldılar. Ben de karşılığında onlardan en sevdiklerini aldım. Göze göz. Son birkaç aydır içine düştüğüm umutsuzluk kuyusuna onlar da düşene kadar durmayacağım."

Soylu bir aile. Bir doktor. Bir vali. Karo Altılı. Maça Ası. Kupa Beşli. Sinek Ası. Hepsinin rolleri ortaya çıkmıştı. Kılıç Yedili ve Yıldız, suçlarına uyan cezalardı. Kıskançlık, aşk, kayıp, ihanet ve intikam üzerine kurulu bir hikâye.

Thomas'ın boynundaki bukağıyı daha sıkı kavradı. Kendi nefesimi kaybediyormuş gibi hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki bütün dünyam yok olmanın eşiğindeydi.

"Birlikte onu öldürdüler. Hepsinin elleri kirli, kanla lekeli. Bu pis işin içinde herkes ellerini kirletir, öyle değil mi patron? Bunu bana sen öğrettin. Sen bile bana ihanet ettin. O gün, o çiçekleri almam için beni sen yolladın. Sen olmasan Liesel ile tanışmayacaktım ve o hâlâ Bavyera'da yaşıyor olacaktı. Bu lanet olası karnaval yanıp kül olmalı. Bu yolculuktan sonra, bütün bu yaşananlardan sonra sen bile ayağa kalkamayacaksın, Mephisto. Yine de sana para için teşekkür ederim. O para olmasa bunların hiçbirini yapamazdım."

"Para mı?" diye sordum. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Ne parası?"

Andreas gözlerini kısarak bana baktı. "Hepsi için, bu gemide birinci sınıf mevkiinde, parası ödenmiş bir yolculuk ayarladım. Yüce müdürümüz, Liesel için o kadar üzüldü ki mezarı için hatırı sayılır bir para vermeyi kabul etti. Artık ölmüş olduğuna göre bu parayı intikamını almak için kullanmama aldırmayacağını düşündüm. Bakın!" Bir anlığına bukağıyı bıraktı. "Benim de ellerim artık kirli, patron."

"Ah, Andreas..." Mephisto yavaşça başını iki yana salladı. "Benim kastettiğim bu... Söylemeye çalıştığım bu değildi. Alınacak en iyi intikamın yaşamak olduğunu söylüyordum. Ellerini kirletmek konusuna gelince... Bu sadece bir sahne deyimi. Kelimesi kelimesine yapılacak bir şey değil. Benim ellerim, yeni mekanizmalar tasarladığım için genellikle yağ ile kaplanıyor. Masumların kanıyla değil."

"'Masumlar mı?' Siz, söylediklerimin hiçbirine dikkat etmediniz mi? Onların hiçbiri masum değil!" Andreas, başını iki yana salladı. "Onlar benim biricik aşkımı öldürdükten sonra hangi dünyada yaşayabilirdim ki? Yaşamaya devam etmemi sağlayan tek şey intikam düşüncesiydi. Onlara yaptıklarını ödetmekti. Benim ellerim, sözde itibar sahibi olan insanlarınkinden daha kirli değil. Kim bilir, daha kaç kişiyi öldürüp serbestçe dolaşıyorlardı? Kaprisleriyle kaç kişinin hayatını mahvettiler?"

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Thomas'ın nefes almak için inlemesiyle seyircilerin, olan biten her şeyi izlediğini bir kez daha unuttum. İki şeye odaklanmıştım: Güm güm atan kalbim ve biricik aşkımın başına bir şey gelmesine asla izin vermeyecek olmam. Bunun için gerekirse bin kez savaşır, bin kez ölürdüm. Andreas görkemli gösterisini çok yakında sergileyecekti. Çünkü bütün planı, tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştı.

"Ama.... Ama sen o adamları öldürmedin," dedim ona biraz daha yaklaşarak. "Onların kızlarını ve Bayan Prescott'ı öldürdün."

Andreas bana şöyle bir baktı. "Onlara, en büyük zararı verebileceğim noktadan saldırım. Her biri, hayatta sevdiği her şeyi kaybettiğinde hak yerini bulacak. Prescott ve Lord Crenshaw'u canlı bırakmak onlara yapabileceğim en büyük işkenceydi. Onları, günlerini ızdırap içinde yaşamaya terk etmek. Tıpkı bana yaptıkları gibi."

"Adaleti kendi ellerinle sağlayamazsın," dedi Mephisto. "Bunu polis dedektiflerine söylemeliydin."

Andreas bu sözlere burun kıvırdı. "Gecekondu mahallesinden gelme, fakir, hasta bir çiçekçi kızın ölümünü araştıracaklarına ve onu öldüren zengin adamları parmaklıklar arkasına koyacaklarına inanıyorsan sen de onlar kadar kötüsün. Sadece güçlüler için adalet var ve bu, asla gerçek adalet olamaz."

Thomas'ın gözleri geriye doğru kaydı, bedeni gevşemeye başladı. Seyircilerden korku dolu bir inleme yükselince istemsiz bir şekilde ileri doğru bir adım attım. Sonra Andreas'ın sesiyle durdum. Acı ve hayal kırıklığı içindeydim.

Andreas bukağıyı bırakınca bir çığlık attım ama bıçağı parlak ışıklar altında parlayınca rahatlamam kısa sürdü. Arkamızdaki biri çığlık attı ama dikkatimi dağıtacak her şeye kendimi kapatmış, sadece bıçağa odaklanmıştım. Yeni silahı çizmesinden hızla çıkarmış, gözlerini nefes almak için çabalayan Thomas'ın üzerine dikmişti. Büyük finalinde Thomas'ı, sonra beni ve Mephisto'yu öldürecekti.

Kirişlerden gelen yumuşak bir ıslık dikkatimi çekti. İpte sallanan Dr. Arden'ın kolu kesik cesedinin arkasına, trapezlerinin yanında duran Cassie ile Sebastian'ın olduğu yere baktım. Andreas'ı ve ellerinde tuttukları büyük çuvalı işaret ediyor, planlarını bana gösteriyorlardı. Mephisto ile saldırımızda yalnız olmayacaktık. Bize büyük bir zarar veremeden Andreas ile mücadele edebilirdik, yoksa Cassie ve Sebastian çuvalı atarak onu yere devireceklerdi. Peki ya Thomas?

Yemek yiyenlerin ağlama sesleri kulaklarımda bir zonklamaya dönüştü, kalbimin atışının gürültüsü içinde kayboldu. Kafamda sadece tek bir şey vardı. Andreas, gözlerimin önünde Thomas'ı

öldürecekti. Onu da seçkin kesimden zengin biri, bozuk sistemin içindeki bir sorun olarak görüyordu.

Ama ben, Thomas'ın, onun sapkın finalinin bir parçası olmasına asla izin vermeyecektim.

Bir an için hepimiz, bu korkunç tablo karşısında donup kaldık. Andreas bacağını kaldırarak Thomas'ı sahnenin yarısına kadar tekmeledi. Onun, bıçağının hünerlerini göstermek için kendine bir alan yarattığını biliyordum. Bütün bedenim önce buzun içine sonra hemen ateşe sokulmuş gibi hissettim. Thomas'ın sendeleyerek dizlerinin üzerine düşmesini izlerken Andreas'ın, Liesel'ın bir hiç uğruna ölmesine tanık olurken neler yaşadığını daha net anlamaya başladım.

Thomas Cresswell'in olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordum. Her ne kadar tüm ihtimaller bize karşı da olsa, son nefesime kadar onun için savaşacaktım. Ailemi tehdit edenlerin peşini ölümümden sonra bile bırakmazdım. Çünkü benim ailem Thomas'tı. Ben onu seçmiştim. Tıpkı onun beni seçtiği gibi. Ve onu tüm benliğimle savunacaktım. Bizim arkadaşlığımızın bir ateşi vardı. Güçlü, iflah olmaz, kontrol edilemez bir şeyle daha da parlayan bir ateş. Kuşkulanarak aptallık ettiğim bir şey.

"Hayır!" Etrafımdan çığlıklar, bağırışlar yükseldi. Sanatçıların, arkadaşlarının üzerine çullandıklarını duyduğuma yemin edebilirdim. Reçine çuvalı hedefini kaçırdı ve sahneye düştü, içindeki toz havaya dağılıp etrafı kapladı. Ama ben bütün bunları görmezden geldim. Tüm dikkatim Andreas'ın üzerindeydi.

Andreas bıçağını kaldırdı. Thomas'ın göğsüne saplayacağını biliyordum. Bütün hafta Jian ile bunun provasını yapmıştı ve gittikçe daha iyi bir nişancı olmuştu.

Düşünmedim. Gerek yoktu. Sadece harekete geçmem gerekiyordu. Bütün hafta ben de el çabukluğu üzerine pratik yapmıştım ama bu taktikleri, böyle bir durumda uygulayacağım hiç aklıma gelmezdi. Bedenim bir saniye bile düşünmeden harekete geçti.

Elimi eteğimin altına kaydırdım ve orada duran neşteri kapıp olabildiğince hızlı ve sert fırlattım. Nişan alma zahmetine girmedim çünkü anlamı yoktu. Sonuçta ben ne nişancıydım ne de Jian'ın yeteneklerine sahiptim. Hareket hâlindeki bir hedefi vuramazdım ama değerli aynasının kırılması zaten Andreas için en büyük darbe olacaktı. Tıpkı onun kurbanlarına yaptığı gibi.

Kırılan aynanın sesi, umduğum gibi Andreas'ın dikkatini bir anlığına dağıttı. Ben de bu anı her başarılı sihirbazın yapacağı gibi kullanmakta hiç tereddüt etmedim.

Andreas, delirmiş gibi böğürerek bağırdı. Bu dünyada ona Liesel'ından kalan son şeyi de ben almıştım. Mephisto, büyük ihtimalle uyarmak için bana seslendi. Ama o falcıya doğru büyük bir hızla koşarken ben zaten tehlikenin farkındaydım. Thomas'a çarptığımda bağırmadım. Ona sıkıca sarıldım ve ikimiz birden yere yuvarlandık. Andreas'ın bıçağı tenime saplandığında da hiç sesim çıkmadı.

Tam tahmin ettiğim yere doğru sallamıştı bıçağını. O anda karanlık bir zafer kazanmış gibi hissettim kendimi. Canavara meydan okumuş, âşık olduğum adamı korumuştum. Tüm şüphelerim kaybolmuştu. Önce hiç acı hissetmedim. Aptal gibi onun hayati organlarımdan birine darbe indiremediğini düşündüm. Thomas ile bu kâbustan hiç zarar görmeden kurtulacaktık. Aynen söylediğim gibi günlerimizi kır evimizde geçirecektik. Aramızı düzeltmek, onun sevgisini geri kazanmak ve kendi sevgimi ispat etmek için elimden geleni yapacaktım.

Ama bu mutlu an çok uzun sürmedi. Bir saniye sonra, keskin bir acı içimi yaktı. Boğazımdan canhıraş bir çığlık döküldü. Bir insandan çok hayvandan çıkacak türde bir sesti bu. Böylesine vahşi, korkunç bir ses çıkarabileceğimi hiç bilmiyordum. Gözlerimden aşağı inen tuzlu ve ılık yaşları dudaklarımda hissettim.

"Thomas!" Her şey sıcak ve yapışkandı. Bedenim yaprak gibi titriyor, işkence çekiyordu. Kanla yapış yapış olmuş parmaklar elimi kavradı. "Thomas," dedim tekrar, daha kısık bir sesle.

"Wadsworth." Thomas'ın sesi gergindi. "Burada kal. Burada, benimle kal."

"Ben... hiçbir yere... gitmiyorum." Dünyada olmak isteyeceğim başka hiçbir yer yoktu. Ancak bacağımdaki keskin sıcaklığa rağmen çalışan aklımın bir kenarıyla yeni bir yalan söylediğimi düşündüm. İstesem de istemesem de Thomas'tan ayrılabileceğimi söylüyordu. Acı o kadar baskındı ki ağlamak veya kahkahalar atmak istiyordum. Ancak bir karanlığın yaklaştığını ve beni içine almak üzere olduğunu, duyularımı bulanıklaştırdığını hissettim.

Beni, gitgide daha koyu bir karanlık sarmalar ve damarlarımda, kalbimin ritmiyle dolaşmaya başlarken yavaşça yapabildiğim tıbbi çıkarımla fark ettim ki ölüyordum. Çorabımdan aşağı akan sıcaklık kandı. Çok fazla kan vardı, bir insanın kaybedebileceğinden çok fazla kan.

"Thomas..." dedim son bir gayretle. Sesim fısıltı gibi çıkmıştı ama Thomas beni duydu. Elimi daha sıkı kavrayıp bana doğru eğildi. "Sakın beni bırakma."

"Asla." Yüzüme bir şeyler damladı ama gözlerimi açamayacak kadar bitkindim. Sanki çok fazla şampanyayı çok hızlı içmişim gibi başım dönüyordu ve gözlerimin önünde küçük beyaz yıldızlar uçuştuğunu görebiliyordum. Yattığım yer ısındıkça bedenim soğumaya başladı.

"Wadsworth..." Thomas'ın sesi, birisi boğazına bıçak dayamış ama tehlike geçmiş gibi duyuluyordu. Uykuya dalarken bu düşünce beni rahatlattı. Bir el önce hafif, sonra daha sert bir şekilde yanaklarımı tokatladı. Acı vermesi gerekirdi ama bunu hissedemeyecek kadar uzaklardaydım. Güzel bir rüya başlıyordu. Bana yıldızı anımsatan bir balo salonunda, Thomas ile vals yapıyorduk. Her şey bembeyazdı, saftı. Şakayık kokusu ve sihir her yere sinmişti.

"Audrey Rose! Bana bak." Thomas'ın üzerime eğilen yüzü gözlerimin önünde belirdi. Okkalı bir küfür savurdu ama bana bir yerlere gitmemde rehberlik etmesi için gönderilmiş bir melek de olabilir-

di. Artık dudakları mor değildi, hareket ediyordu. Ama sesler gidip geliyordu. Gözlerimin önünde siyah ve beyaz dalgalar, birbirlerine çarpıp dağılıyorlardı. Onun irileşmiş gözlerinin içine baktım. Yaşıyordu. Ona hiçbir şey olmamıştı. Ölüm kazanamamıştı. Bu düşünce, beni hiçliğe doğru biraz daha sürükledi.

Kelimeler birbirine karışıyordu. Ne Thomas'ın söylediklerini duyabiliyor ne de yaramdan sızan kana, durmasını emredebiliyordum. Kalp atışımın yavaşladığını fark ediyor, nabzımın ritim tuttuğu melodileri artık duyamıyordum. Bedenimin etrafını saran akışkan sıcaklık beni huzura doğru çekiyordu. Nabzımın birbiriyle savaşta olan iki ayrı ritimde attığını hissediyordum. Biri bacağımda, diğeri göğsümde atıyordu. Savaşları sürdükçe yoruluyor, hamlelerinin arasındaki süre gitgide artıyordu. Bunu umursamıyordum çünkü karanlığın içine gömülmek istiyordum. Bu, bacağımdaki keskin acıdan çok daha güzeldi. Yıldızların arasında dans ettiğimiz o rüyaya geri dönmek istiyordum.

Güm. Güm. Güm.

Bir an sevinçli bir sükûnet, serbest kalmaya boyun eğiş, bir an bacağımda beni dinginliğimden uzaklaştıran büyük, ağır ve rahatsız edici bir baskı hissediyordum. Acıyı uzaklaştırmak için bir kez daha bağırmak istedim ama çok yorgundum. Acıdan kurtulmak için kıpırdandım, bana bu eziyeti kimin yaptığını görmek için gözlerimi kırpıştırdım. Ama canavar tekrar tekrar beni parçalarken gittikçe ağırlaşan göz kapaklarım bana itaat etmedi.

Basınç o kadar arttı ki boğazımdan canhıraş bir çığlık koptu. Bir yanım bacağıma bunu yapan kişiyi itmek için savaşmak, yaşamak için çabalamak zorunda olduğumu biliyordu. Odaklanmaya çalıştım ve beni sarmalayan karanlığın içinde bana ne yaptıklarını görmeye çalıştım. Thomas'ın bacağımı tutan elleri mengene gibiydi. Gözlerinden akan yaşlar yüzüme damlıyordu. Yakınlardaki birilerine emirler yağdırdığını duydum ama ne söylediğini tam olarak algılayamadım. Daha çok onun gözyaşlarına kafayı takmıştım. Uzanıp onları silmek istedim ama bu, başka bir rüya olmalıydı.

Seni seviyorum, diye düşündüm karanlığa karşı koymaya çalışarak. Hem de bu evrendeki yıldızlardan çok daha fazla. Bu hayatta ve sonsuza kadar. Seni seviyorum.

Güm. Güm. Güm.

Güm.

Artık nabzımın iyice yavaşladığının farkındaydım. Canımdan çok sevdiğim Thomas Creswell'e son bir kez bakmak için tüm gücümle bir kez daha savaştım. Ama karanlık, intikam arayan bir ordu gibi üzerime çullandı ve beni teslim aldı.

KIRK

Veda

REVİR

RMS ETRURIA

9 OCAK 1889

Bir pencereden içeri süzülen ışık, beni uykumdan uyandırdı. Dışarıda bir yerlerde martılar birbirlerine sesleniyor, boğuk sesler birbirine karışıyordu. Keskin bir antiseptik kokusu midemi kaldırarak huzurumun geri kalanını da götürdü. Bulanıklık kaybolana kadar gözlerimi kırpıştırdım. Gözümün önüne yataklar ve masalar geldi. Revirdeydim.

Thomas öne doğru eğildiğinde inledim. Onun, yanımdaki gıcırdayan sandalyede oturduğunu görmemiştim. Berbat bir hâlde görünüyordu. Gözlerinin etrafında siyah gölgeler vardı. Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgundu. Onun hâlinde gördüğüm boşluk hissi tüylerimi diken diken etti.

Thomas'ın bir hayalet görüp görmediğini merak ettim.

Uzanarak ellerimi tuttu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Ben..." Elimi daha sıkı kavradı. "Seni ebediyen kaybettiğimi sandım, Wadsworth. Sen ne yaptığını sanıyordun?"

Parça parça görüntüler gözümün önüne geldi ama gerçek olup olmadıklarını anlamamı engelleyen bir sis onları gizliyor gibiydi. "Ne oldu?"

Thomas derin bir nefes aldı. "Beni mutlak ölümden kurtarman dışında mı? Uyluk atardamarının yakınlarına tehlikeli bir bıçak darbesi alman dışında mı?" Başını iki yana salladı ama bu sefer yüzünde kaygısız bir ifade yoktu. "Bıçak kemiğe saplanacak kadar derine gitti, Audrey Rose. Ancak Mephisto ile birlikte seni sıkıca tuttuğumuzda amcan bıçağı çıkarabildi. Kemiğe ne kadar zarar geldiğinden emin olamıyoruz ama parçalanmadığını düşünüyoruz."

İrkildim. Thomas'ın anlattıkları, bana yaramı hatırlatıp bacağımın tekrar ağrımasına sebep olmuştu. "Görünüşe göre hepiniz çok meşgulmüşsünüz. Bugün hangi gün?"

"Sadece bir gece kendinde değildin. New York Limanı'na geldik." Elimin üzerine hafifçe daireler çiziyordu. Yeniden konuşmaya başladığında sesi fısıltı hâlindeydi. "Andreas her şeyi itiraf etti."

"Kargo bölümünde bulunan ceset de dahil mi?" diye sordum. "O kurbanın neden diğerlerinden farklı olduğunu açıkladı mı?" Thomas elbisemin manşetleriyle oynuyor, son derece başarısız bir şekilde beni duymamış gibi yapıyordu. "Thomas. Ben iyiyim. Bana porselenden yapılmışım gibi davranmana gerek yok."

İç çekti. "Böyle davrandığımdan değil. Andreas'a bu cinayeti sorduğumuzda bilgisi olmadığını iddia etti. Polisler onu almak için gelene kadar geminin hapishanesinde. Bütün suçlar denizde işlendiği için onu nerede yargılayacaklarını henüz bilmiyorlar. İngiltere'ye dönmemiz gerekebilir."

"Madem itiraf etti neden bunu da..."

"Amcan ve ben, gemide ikinci bir katil olabileceğine inanıyoruz," dedi Thomas. "Yolcular çoktan karaya çıkmaya başladı. Yani, Andreas o suçu işlemediyse..."

"Karındeşen'den etkilenen bir katili Amerika'ya getirdik demektir."

İkimiz de sessizce oturduk. Bu ihtimalin ciddiyetinin farkındaydık.

"Şimdilik yanıldığımızı ve Andreas'ın iş birliği yapmaya yanaşmadığını umalım," dedi Thomas.

Onun gözlerinin içine bakıp başımı salladım. "Kumaşı çalan kişi o muydu?" diye sordum, Jian'ın yeleğini hatırlayınca. "Yoksa bu da bağlantısız bir suç mu?"

"Onu çaldığını kabul etti. Belli ki intikam için öldürmediği zamanlarda basit hırsızlıklar yapan biri. Bavyera'dan beri süregelen, eski bir alışkanlık. Falına baktığı insanların elbiselerini çalma alışkanlığı varmış. Kadının biri kayıp olan elbisesini tanıyıp polise şikayette bulununca Bavyera'dan ayrılıp karnavala katılmış."

"Lafı açılmışken, Ay Işığı Karnavalı'na ne oldu? Mephisto ve Houdini nasıl?"

"İkisi de sana veda etti," dedi Thomas. Beni dikkatle izlediğini görebiliyordum. "Mephisto sana özürlerini ve bir sonraki gösterileri için bedava iki bilet yolladı. O ve Houdini, üzerinde çalıştıkları şeyi kaçırmak istemeyeceğimizi söylediler. Çok..."

"Görkemli bir gösteri mi olacakmış?"

Thomas homurdandı. "Onların iyiliği için umarım öyle olur. Ünlü falcılarının bir sürü cinayetten suçlu olduğu haberlerini unutturmak için gösterişli bir şeyler bulmak zorundalar. Gerçi Mephisto'yu tanıyorsam bunu kendi lehine kullanmanın bir yolunu bulacaktır. Kötü şöhret, çoğu insan için en çekici şeylerden biri. Ölüme ait şeyler herkesi büyülüyor. İnsan ruhunun karmaşık, karanlık yüzü olmalı bu."

"Bittiğine sevindim. Artık ailelerin güvende olduğunu umuyorum." Bu sözleri söylediğim anda, sanki aklımın en uçlarında bir şey varmış ama ona ulaşamıyormuşum gibi hissettim ama kafam hâlâ dumanlıydı. "Liza!" diye bağırdım birden, sert bir şekilde doğrularak. Ama hemen geri düştüm. Bedenime saplanan keskin acı, ne

kadar kötü yaralandığımı hatırlatıyordu. "O nerede? İyi mi? Lütfen bana onun hayatta olduğunu söyle. Aksini duymaya dayanamam."

Thomas yastıklarımı düzeltip beni nazikçe yatırdı. "Liza iyi. Andreas, ona ilaç verip odasında zincirle bağlamıştı. Ama toparlanıyor, hem de senden daha hızlı."

Derin bir nefes aldım. "Ben kendim için endişelenmiyorum."

"Ama ben endişeleniyorum. Bilmen gereken başka bir şey daha var... Yaranla ilgili." Sandalyesinde hafifçe kıpırdandı, gözlerini yere indirdi. "Yürüyebileceksin ama topallayarak yürümek zorunda kalma ihtimalin var. Kemiğin ne kadar düzgün iyileşeceğini bilebilmemizin imkânı yok."

Yaramı hatırlatması bacağımdaki yakıcı acıyı tekrar alevlendirdi. Topal kalmak. Böyle bir haberle bazı insanların dünyası yıkılabilirdi ama benim yıkılmadı. Benim geleceğim balo salonlarında değil, laboratuvardaydı. Ve cesetlerin ne kadar zarif yürüdüğümle ilgileneceklerini hiç sanmıyordum.

Kendi iyiliğim için ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Durum çok kasvetliydi. Ne kadar kötü yaralanmış olsam da olumlu bir şeylere tutunma ihtiyacı içindeydim. Yaşıyordum. Bunun dışındaki bütün ayrıntılar halledilirdi. Kendi kendime gülümsedim. Mephisto gibi düşünmeye başlamıştım.

"Aşkın bedeli ucuz olmaz," diye ona takıldım. "Bu bedeli ödemeye değer."

Thomas birden ayağa kalktı. Onun sıcaklığı için can atan ellerimi bıraktı. Yaptığım şakayı gözden geçirdim. Yaptığım yorumun hangi kısmının onu etkilediğini merak ettim.

"Artık dinlenmelisin," dedi Thomas gözlerime bakmaktan kaçınarak. "Amcan seyahatle ilgili düzenlemeleri konuşmak için yakında gelecek. Liza'nın da dışarıda gezindiğini biliyorum."

"Thomas... Ben..."

"Dinlen, Wadsworth. Yakında yine geleceğim."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Sesimin acımı gizleyeceğine güvenmiyordum. Thomas'ın, şapkasını ve mantosunu alarak artık beni görmek bile onu rahatsız ediyormuş gibi aceleyle odadan çıkmasını izledim. Bunu kişisel olarak almamaya çalıştım ama ne kadar engel olmak istesem de gözümden birkaç damla yaş süzüldü. Görünüşe göre karnavalla birlikte Thomas Cresswell de hayatımdan çıkıyordu.

Odamda başka birinin olduğunu hissetmek beni uykumdan uyandırdı. Oturmak için kalkmadan gözlerimi ovuşturdum. "Thomas?"

"Hayır, hayatım. Daha yakışıklı olanı. Bunu, kan kaybına bağlıyorum."

Acım olmasına rağmen gülümsedim. "Thomas, Houdini ile birlikte gittiğinizi söyledi."

"Evet. Rıhtımın yarısına kadar gittim ve sıkıntıdan deliye döneceğinizi anladım." Mephisto çekinerek ellerimi avuçlarının içine aldı. Kaba ve nasırlıydılar. Elleriyle çalıştığının bir göstergesiydi bu. Başparmağını sakin hareketlerle eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Beni özlediğiniz için iyileşmenizin olumsuz etkilenmesini istemedim."

Başımı iki yana salladım. "Her zamanki gibi çapkınsınız." Yatağın yanına uzanmak için bir hamle yaptığımda irkildim. "Çekmeceyi açar mısınız?"

"İçinde beni sokmak için bekleyen bir yılan yok, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Peki. Mührünüzün bende kalmasında benim için bir sakınca yok. Sonuçta yakutlar hatırı sayılır para getirir."

Mephisto'nun kendi numaralarını sergilerken bile bu kadar hızlı hareket ettiğine hiç tanık olmamıştım. Yüzüğü tutup havaya kaldırdı. Gözlerinin nemlendiğini saklamaya çalıştı. "Teşekkür ederim."

"İnsanlar size başka nasıl şantaj yapacak? Bu olmadan gidemezdiniz."

"Doğru." Gülümsedi. "Beni biraz olsun özleyeceğinize söz verecek misiniz?"

"Bundan çok, çok, çok yıllar sonra, soğuk ve kasvetli bir Aralık gününde sizi düşünebilirim."

"Ve?" diye kışkırttı Mephisto umut dolu bir bekleyişle.

"Maskenizle banyo yapıp yapmadığınızı merak edebilirim."

İçten bir kahkaha attı. "Bunu merak etmenize hiç gerek yok, canım. Size hemen göstermeye hazırım. Benim odama mı yoksa sizinkine mi gidelim?" Bandajlarıma baktı. "Belki de randevumuzu biraz ertelesek iyi olacak. Üzerimdeki takımın her yerini kana bulamanızı istemem. İş için kötü olur."

"Sizi özleyeceğim," dedim doğruyu söylemek için. Çok uzun zamandır dürüstlüğün tadını unutmuştum. El çabukluğunu öğrenmek ilginçti ama bunu uzun süreli oynamakta hiç iyi değildim. Gelecekte, hayatımda sadece dürüstlüğün olmasını istiyordum. Rol yapmak kafamı karıştırmakla kalmamış, neredeyse geri dönülmeyecek şekilde Thomas'ı incitmeme de sebep olmuştu.

"Biliyorum. Bu kadar karşı konulmaz biri olmam, katlanmam gereken bir durum." Gözlerindeki muzip parıltılar, yerini kararsız bir ifadeye bıraktı. "Söylesenize... Kalbinizi kazanma şansım gerçekten var mıydı? Yoksa aramızdaki her şey yalan mıydı? Dansımız, kahkahalarımız... Herhâlde bunların hepsi yalan değildi."

Onun koyu gözlerinin içine baktım. Farklı bir geleceği hayal ederken nabzım hızlandı. Bilimin ve özgürlüğün olduğu, tutkunun ve sahne sanatlarının olduğu bir gelecek. Mutluluğun da ötesinde mutlu olabileceğim bir gelecek. İmkânsız görünen makineleri ve sihirleri yapmak için bilimi kullandığımız, kalabalıkları şaşırtıp övgüler toplayacağımız bir gelecek. Bütün dünyayı dolaşabilir ve toplumun uygun gördüğü rolün içine sıkışmayabilirdim. Mephisto, harika bir koca olurdu. Sahne gösterileri dışında beni asla zincirlemezdi. Çok keyifli bir geleceğe sahip olabilirdik. Trapezden trapeze atlayan akrobatlardan daha özgür olurdum.

Ama kalbim ve ruhum, her zaman başka birine ait kalacaktı. Thomas ile ben her konuda ortaktık. Sihrin ve Mephisto'nun gülümsemesinin olmadığı bir hayat biraz üzücüydü ama Thomas Cresswell'in olmadığı bir hayat dayanılmazdı. Thomas'tan ayrılmak demek kalbimden ayrılıp hâlâ hayatta kalabileceğimi ummak demekti.

Uzanarak Mephisto'yu yanağından öptüm. "Başka bir dünyada, başka bir hayatta birlikte harikalar yaratabilirdik. Günün birinde birini çok mutlu edeceksiniz ama o kişi ben değilim. Üzgünüm."

"Ben de üzgünüm." Onun boğazındaki boğumun hareketini izlerken eline sımsıkı sarıldım. Bir süre elimi tuttuktan sonra Mephisto ayağa kalktı. "Bir mühendislik harikası yaratacağım ve ona sizin adınızı vereceğim, benim kayıp aşkım."

İçten bir kahkahayla gülmekten kendimi alamadım. "Hoşça kal, Mephisto."

"Ayden de, lütfen." Kapıya doğru hareketlendi, durdu. "Tekrar görüşene kadar, hoşça kal."

Eldivenli elleriyle buz gibi tırabzanları kavrayan Thomas, yanımda çok gergin duruyordu. Yolcuların karaya çıkmasını izliyorduk. Hepsi talihsiz gemide yaşananları mutlaka anlatacaktı. Bir grup polis, kalabalığın içinden kendilerine yol açarak gemiye bindi. Gazetelerin Bavyeralı Karındeşen diye bahsettikleri suçluyu geminin hapishanesinden almak için geliyorlardı. Artık her şey bitmişti. Birden nefesimin kesildiğini hissettim. Veda etmek istemiyordum. Bundan korkuyordum.

"Çok yakında seninle tekrar birlikte olacağım, Wadsworth. Gittiğimi fark etmeyeceksin bile."

Kalbim yavaş yavaş duracakmış gibi atarken onun profiline baktım. Bıçaklandığımdan beri bana doğru dürüst bakmamıştı. Laf cambazlığımın biraz fazla ileri gittiğini biliyordum ve onun öfkesini

hak ettiğimi biliyordum ama bu, dayanamayacağım kadar soğuk bir tepkiydi. "Bu kadar mı yani? Söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Durum burada, New York'ta kalmamı gerektiriyor. Amcanın temsilcisi olarak." Derin bir nefes aldı. Hâlâ gemiden çıkan insanları izliyordu. Onun paltosuna yapışmak, bana bakmak zorunda kalana kadar sarsmak istedim. Ama bir elimi yanımda, diğer elimi ödünç olarak kullandığım bastonda tuttum. Thomas, her zaman bana seçim yapma özgürlüğünü tanımıştı. Ben ondan bunu çalmayacaktım. Burada kalmak istiyorsa bencillik yapıp yalvarmayacaktım. "Elimden gelen en kısa sürede yanına geleceğim."

Yanağımdan süzülen yaşı görmezden geldim. O bana İngiltere kıyıları kadar soğuk ve uzak bir tavır takınmışken ondan ayrılmak istemiyordum. Çok fazla şey yaşamıştık. Ama belki de bunun nedeni sergilediğim oyun değildi. Yaralandıktan sonra bana bakmaya tahammül edemiyor olabilirdi.

Belki kırık bacağım ona hayatlarımızı kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı hatırlatıyordu. Ben, yaşadıklarımızın sonunda, bazı konulardaki inadımdan vazgeçmeye hazır olduğumu anlamıştım. Ama bu, Thomas'ın aynı sonuca varacağı anlamına gelmiyordu.

Duygularımı toparladım. Onları kontrol edebildiğim için kendimle gurur duydum. "'Seni çok özleyeceğim, Wadsworth. Bu birkaç hafta benim için tam bir işkence olacak,' gibi ya da her zamanki alaycı Cresswell yorumlarına benzer şeyler söylemen gerekmiyor muydu?"

Bana döndüğünde gözlerinde her zamanki haylaz parıltılar yoktu. "Tabii ki seni özleyeceğim. Kalbim göğsümden zorla çıkarılmış gibi hissedeceğim." Derin bir iç geçirdi. "Jian'ın deposundaki bütün kılıçlarla delik deşik edilmeyi tercih ederim. Ama vaka için en doğrusu bu."

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Vaka önce gelmek zorundaydı ama ben bundan hoşlanmak zorunda değildim. Bastonumu daha sıkı kavradım. Bütün hayatım boyunca parıltılı kafesimin parmaklıkla-

rının kaybolmasını istemiştim. Hep özgür olmayı istemiştim. Kendi yolumu seçmeyi arzu etmiştim. Önce babam gitmeme izin vermişti şimdi de Thomas aynı şeyi yapıyor gibi görünüyordu.

Özgürlük hem baş döndürücü hem de korkutucuydu. Şimdi avuçlarımın arasındaydı ama ben ondan kurtulmak istiyordum. Çünkü onunla veya kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

"O zaman umarım, sizin için her şey iyi olur, Bay Cresswell," dedim, sesimdeki resmiyetin yanlışlığını umursamadan. "Haklısın. Yakında tekrar bir araya gelecekken üzülmek aptallık."

Onun bu soğuk tavrından vazgeçmesini, bana olan sevgisinin sıcaklığını göstermesini bekledim ama Thomas tepkisiz kaldı. Arkamızda beliren bir polis dedektifinin boğazını temizlemesi, birlikte geçirdiğimiz son anları iyice mahvetti. Gülmeli mi yoksa ağlamalı mıydım, bilemiyordum. Daha sekiz gece önce bu güvertede durmuş, birbirimize sarılmış ve yıldızların altında öpüşmüştük.

"Bay Cresswell? Cesetleri kıyıya çıkarıyoruz. Hastane yolunda bize eşlik etmenizi istiyoruz."

Thomas sertçe başını salladı. "Tabii. Emrinizdeyim."

Dedektif şapkasıyla beni selamladıktan sonra gemide gözden kayboldu. Nabzım hızlanmıştı ve bacağım ağrıyordu. İşte, son gelmişti. Karındeşen vakasından beri korktuğum an başıma gelmişti. Bay Thomas Cresswell'e veda ediyordum. Bu dünyada bana yetecek kadar oksijen yokmuş gibi hissettim. Korsem bu kadar dar olduğu için söylenerek kesik kesik nefes aldım. İyiydim. Her şey yolundaydı.

Hâlâ berbat bir yalancıydım. Bu durumda iyi olan, yolunda giden hiçbir şey yoktu.

Thomas kapıya, benden ayrılacağı yola doğru baktı. Aylardır ilk kez birlikte bir maceraya atılmayacaktık. Onun yokluğunu şimdiden hissetmeye başlamıştım. Sanki bir yanım kesilip atılmıştı ve bedenim, kayıp parçanın özlemiyle yanıyordu. Ama ben tek başıma

bir bütündüm. Beni tamamlaması için başka birine ihtiyacım yoktu. Yine de ayrılış şeklimiz yüzünden kötü hissediyordum. Bu doğru değildi ve ben nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Belki de alınması gereken asıl ders buydu. Kontrolümüz dışında gelişen şeyleri kabul etmek. Ben sadece elimden geleni ve üzerime düşeni yapabilirdim. Benimle ortada buluşmak ya da buluşmamak tamamen Thomas'ın bileceği bir şeydi.

Thomas yavaşça bana döndü. Yüzü gergindi. "Hoşça kalın, Bayan Wadsworth. Kesinlikle benim için çok büyük bir zevkti. Yeniden görüşmek üzere."

Mephisto ile vedalaşmama ne kadar benzediğini görmezden geldim. O veda ettiğinde dünya yörüngesinden çıkmış gibi hissetmemiştim. Thomas şapkasıyla beni selamlayıp gitmek üzere kapıya yöneldi.

İçimden onun peşinden koşup gitmek, paltosundan yakalamak ve kalması ya da beni de yanında götürmesi için yalvarmak geldi. Amcamın isteğini bir kenara atmasını ve evlenmek için beni hemen şapele götürmesini söylemek istedim. Babaannem, çok yakında yaşıyordu. Gerçi son mektuplarıma cevap vermemesine bakılırsa Avrupa turuna çıkmış olabilirdi. Yalnızca babamı sinirlendirmek için bile olsa şahitliğimizi yapacağından emindim.

Ama dilimi tutum, sadece başımı salladım ve onun gitmesini izledim. Kim bilir, ne kadar süre ayrı kalacaktık? Belki birkaç hafta. Belki sonsuza kadar. Ama Thomas neyi seçerse seçsin bununla yaşayacaktım. Zor olacaktı ama bir yolunu bulacaktım. Sırtı bana dönük, elleri kapının pervazında durdu. Nefesimi tutup onun bir şaka yapmasını ya da geri gelip beni kollarının arasına almasını bekledim. Ama o bir saniye sonra kendini ileriye doğru attı ve geminin içinde kayboldu.

Göğsümden yükselen hıçkırığı güçlükle engelledim. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken nefes almak için bir süre daha orada bekledim. Bu vedanın neden daimi olduğunu hissettiğimi bilmiyordum. Ama onu durdurmazsam Bay Thomas Cresswell'in bu ge-

miden ve hayatımdan sonsuza kadar çıkacağını, kırık kemiklerimin iliklerinde hissediyordum. Boş olan elimle tırabzana tutundum ve buz gibi soğuğun düşüncelerimi uzaklaştırmasına izin verdim. Bir sıcaklığa ihtiyacım vardı. Bacağımdaki uyuşuk acı dayanılmayacak kadar şiddetlenmeye başlamıştı.

Göğsümdeki acı yerine bacağımdaki fiziksel acıya odaklandım.

Thomas ve ben, kayan bir yıldız gibi yanmış ve farklı yerlere düşmüştük.

Bavyeralı Karındeşen'i durdurmuştuk. Ay Işığı Karnavalı üzerindeki şüpheleri kaldırmıştık. Amcam ve ben, yolculuğumuzun bir sonraki durağına giderken Thomas burada kalıp adli incelemelere yardımcı olacak ama sonra, er ya da geç, yine bize katılacaktı. Her şey iyi olacaktı. Ben sadece vedalaşmamıza farklı anlamlar yüklüyordum, o kadar. Ölümle yüz yüze geldikten sonra sevdiğim biriyle vedalaşmaktaki tereddüdüm çok doğaldı. Daha önceki fikirlerimi hatırladım: Bilim, dua ettiğim ve beni teselli eden tek sunak.

Thomas gittikten sonra denize bakarak bu kelimeleri nakarat gibi sessizce tekrarlayıp durdum.

SONSÖZ

Liza güverte boyunca yürüdü. Yeni yapılmış olan saçlarını, Hudson üzerinden gelen soğuk rüzgârdan korumak için şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Yanıma gelerek indirilen sirk sandıklarına baktı. Üzerlerindeki ay resimlerine hayranlıkla bakıyordum. Kenarlarında gümüş rengi hilal bulunan kapkara daireler...

Ay Işığı Karnavalı, yeni bir şehirde yeni insanları eğlendirmek üzere yola çıkmıştı. Mephistopheles'in karşılaştığı herkesin aklını ve kalbini çeleceğine hiç şüphem yoktu. Houdini'nin de çok parlak bir geleceği vardı. Efsane olma yolunda hızla ilerliyordu. Onların haberlerini alacağımızı hissediyordum.

Ama bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değildim.

"Yaptığın şeylere dayanarak, ona gerçeği söyleyecek kadar cesur olduğunu düşünürdüm," dedi Liza, bakışlarını aşağıdaki sandıklara kenetleyerek.

"Kime? Mephisto'ya mı?" diye sordum.

"Aptal numarası yapma," dedi koluma vurarak.

Andreas eter vererek onu bayıltmıştı. Gösterdiğim kahramanlığın birkaç saat sonrasında sendeleyerek ve sapasağlam olarak odaya geri gelmişti. Andreas, Liza'yı sevmişti. Liza'nın tutkulu hâli, Andreas'a sevgilisi Liesel'ı hatırlattığı için onu öldürmeye ya da ona zarar vermeye kıyamamıştı. Alnımı kırıştırınca Liza iç çekti.

"Gerçekten mi? Cesetleri açıyor, onların ölümlerinin arkasındaki gerçeği arıyorsun. Bulmacaları çözmek için kadavraları inceliyorsun. Ama iş dürüst olmaya gelince, umutsuz bir vakasın, sevgili kuzenim. Özellikle de konu kendine karşı dürüst davranmak olduğunda." Ellerini beline koyup bana baktı. "Ona âşık olduğunu Bay Cresswell'e söyledin mi? Onu tekrar görmek için sabırsızlandığını? Yaranı her gördüğünde suçluluk hissetmesinden korktuğunu?" Dikkatle beni inceleyerek başını iki yana salladı. "Hayır, yapmadın. Bunların hepsini içine attın ve her şey yolundaymış gibi davrandın. Ama gerçek bu değil, öyle değil mi? Endişelisin."

"Ben... Bu... Bütün bunlar çok karışık."

Liza homurdandı. "Hiç de karışık değil, kuzen. Thomas her ne kadar zeki biri olsa da ona ve kendine söylediğin her söze inanıyor. Söylediklerin gerçeğin tamamı olmasa bile... Senin maskenin ardını göremiyor. Büyük ihtimalle çözemediği tek muamma bu. Çünkü sana karşı duyguları çok yoğun. Eminim, gitmekle bir centilmene yakışan şeyi yaptığına inanıyor. Bu onu mahvetmesine rağmen sana, Mephisto'nun peşinden gitme fırsatı veriyor. Gözlerindeki kızarıklığı fark ettin mi? Sen yaralandığından beri hiç uyumadı. Amcam onu senin odandan çıkarmaya çalıştı ama yanından ayrılma fikri, senin Bay Cresswell'ini deliye döndürdü. İkiniz de akıl gerektiren konularda çok zekisiniz ama iş kalbe geldiğinde... Kızarmış patatesin ne olduğunu anlamaya çalışan diğer galaksilerden gelmiş varlıklar gibisiniz."

"O... Ne?" Bu fikrin saçmalığını beynim kavrayamamıştı. "Neden benim başka birini seçeceğime inanıyor ki? Onun için bıçağın önüne atladım. Bunun, tercihimi açıkça gösterdiğine eminim. Ayrılmasının bununla bir ilgisi yok."

"Emin misin?" Liza bana bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Siz ikiniz nasıl ayrıldınız? Dur, bir saplamada bulunayım... Ah, affedersin..." İki büklüm olarak bacağımı gösterdi. "Sanırım bir süre bu terimi kullanmam yanlış olacak."

Bir kahkaha attım. "Ben seninle ne yapacağım?"

Liza, koluyla beni sararak kendine doğru çekti. "Aşk tavsiyeme kulak vererek bana olan sevgini göstereceksin. Şimdi, bahse girerim Thomas'ın sana resmî bir şekilde veda etti. Soğuk bir tavır takındı. İçinde hiçbir flört izi olmadan. Eldivenli elini öpmek yerine şapkasıyla selam verdiğine bile iddiaya girerim." Suratımı astığımı görünce sırıttı. "Maskeni indir, Audrey Rose. Ona korkularını söyle. İnan bana, senin bastonuna ya da kırık bacağına aldırmıyor. O senin ruhuna âşık. Sana, kendi kaderine karar verme fırsatını sunuyor ama inan bana, seni tüm kalbiyle seviyor."

Arkamı döndüm, Liza'nın akmaya başlayan yaşları görmesini istemiyordum. "Peki ya sen ve Houdini?" diye sordum, konuyu değiştirerek. "Biliyorsun, sana yalan söylemedi."

Liza, yeniden sirk sandıklarına baktı. "Biliyorum. Biz sadece... Ona hayran olsam da farklı bir gelecek istiyorum. Karnaval heyecanlıydı ama buna inanmak çok zor olsa da annemi özledim." Bu kez homurdanan bendim. Beni dürttü. "Harry, onu çok mutlu edecek bir kadın bulacak. Ben de birini bulacağım. Şimdi, kendi gerçeklerinden saklanmayı bırak. Thomas'a ona âşık olduğunu söyle yoksa hayatının geri kalanını pişmanlık içinde geçireceksin."

"Peki ya kaza yüzünden gidiyorsa. Ya o..."

"İzninle." Boğazını temizleyerek güvertenin karşısını gösterdi. "Galiba Bayan Harvey beni çağırıyor. Hemen yanına gitsem iyi olacak."

"Gerçekten mi?" Gözyaşlarımı silip döndüm. Kuzenimin aniden gidişine kızmıştım. Thomas'ın bakışlarıyla karşılaşınca azar dolu kelimelerim dudaklarımda donup kaldı. Bir şekilde yanıma gelmeyi başarmıştı. O da kendi numaraları olan bir sihirbazdı. Liza göz kırpıp aceleyle uzaklaşırken başımı iki yana salladım. Thomas beni dikkatle incelerken yaşlar yine yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Öfkeyle onları sildim. Bir inceleme sırasında duygularımı çoğunlukla kontrol etmeyi başarırken laboratuvar dışında bunu yapamamaktan nefret ediyordum.

"Cresswell," dedim başımı kaldırarak. "İlgilenmen gereken bir işin olduğunu sanıyordum."

"İlgilendim," dedi sadece. "Amcanla son görüşmelerimizi yaparken Lord Crenshaw'a, etkileyici güzellikteki bastonunu nereden aldığını sordum. Buradan, New York'tan satın aldığını söylediğindeki şaşkınlığımı tahmin edemezsin. Tam şuradaki sokakta bir dükkân var." Bana biraz daha yaklaşarak dükkânın olabileceği konumu gösterdi. "Herhâlde bu, Mephistopheles'in sana vermeye cüret ettiği gülden çok daha güzeldir."

"Ben... Ne?"

Thomas nereden çıktığı belli olmayan bastonu bir eliyle havaya atıp diğer eliyle yakaladı ve önümde diz çökerek onu bana uzattı. Bu, topuzu gül oymalı, çok güzel, abanoz bir bastondu. Gövdesine de çiçeğin sapında olduğu gibi dikenler oyulmuştu. Ne diyeceğimi bilemeden öylece bastona bakakaldım. Bu, göz kamaştırıcı bir sanat eseriydi.

"Thomas, bu..."

"Neredeyse benim kadar etkileyici mi?"

Yaşlar yanaklarımdan süzülmesine rağmen güldüm. "Gerçekten öyle."

Bakışlarına gelen ciddiyet kalbimi yerinden oynattı. "İşimiz her zaman bizim için önemli olacak. Ama benim kalbimin tek sahibi sensin, Wadsworth. Ne olursa olsun. Bunu benden ancak ölüm alabilir. O zaman bile aşkını yanımda tutmak için her parçamla savaşacağım. Şimdi ve sonsuza dek."

Sahnede her şey cehenneme dönmeden önce ben de neredeyse aynı düşüncelere sahiptim. Parmaklarımı onun saçlarının arasında gezdirirken Thomas'ın gözlerinin içine baktım. Hayranlıkla doluydu ve bu gerçekti. Sahip olduğumuz şey bir illüzyon değildi ama büyülüydü. Elimi ondan uzaklaştırdım, yeni bastonumu tutarak

ağırlığını test ettim. "Biliyor musun? Bu şimdiye kadar aldığım en değerli gül."

Bana şakacı bir gülümsemeyle baktı. "Benim sihir numaram da oldukça etkileyiciydi. Sence Mephisto beni de işe alır mı? Pratik yapabilirim." Koluma girerek ben onun yanında sarsak adımlarla hareket ederken yürüyüşünü bana göre ayarladı. "Aslında birlikte bir gösteri yapmalıyız. 'Muhteşem Cressworthler' ismine ne dersin? Kulağa oldukça hoş geliyor."

"Cressworth? İsimlerimizi mi birleştirdin gerçekten? Peki, neden senin ismin ilk geliyor?" Gözümün ucuyla ona baktım. Ama tüm çabama rağmen gülümsememe engel olamamıştım. "Bence gösterimizin en ilginç kısmı, seyircileri senin mizah anlayışınla uyutmamak olacaktır."

"Seni şeytan... Peki, sen hangi ismi öneriyorsun?"

"Hmmm." Bastonuma yaslanarak uzun uzun düşünüyormuş gibi yaptım. "Sanırım bunu düşünmek için epey zamanımız olacak."

"Hmmm. Bundan bahsetmişken. Düşünüyordum da..."

"Eminim, her zamanki gibi baş belası bir şeydir."

"Öyle." Thomas ellerini belime dolamayı başardı. "Londra'nın dar sokaklarında pusuya yattık, örümcek kaynayan labirentleri keşfettik, ölümcül karnavalda hayatta kaldık..." Dudakları bana doğru yaklaşırken başımı kaldırdım. Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda kalbim, kuşlar gibi kanat çırpmaya başladı. Öpücükleri sarhoş eden bir büyüleyicilikteydi. "Belki artık tekliflerimden birini deneyebiliriz... Sana..."

"Sadece beni öp, Cresswell."

Çarpık gülümsemesi, içimde havai fişeklerin patlamasına sebep oldu ve Thomas, başka tek söz söylemeden ondan istediğimi yaptı.

YAZARIN NOTU

RMS Etruria'nın birinci sınıf yolcuları için gösterişli kamaraları vardı ancak yemek salonu tamamen benim hayal gücümün ürünü olarak tarif edildi. Tabii ki gerçek unsurları kullandım ancak kendimden de bazı şeyler ekledim. Gezici bir karnaval için uygun bir ortam yarattım. Siyah beyaz damalı zemin döşemesi ve sahne ile bütünledim. Ancak gemide gerçekten elektrik ve buzdolabı vardı.

Huni kek: Huni kek için bulduğum en eski tarif 1879 yılında basılmış Almanca bir yemek kitabından. Thomas'ın verdiği yağda kızartılmış hamur tatlısı tarifi buradan geliyor ama bu isimle anılmıyor.

Harry Houdini, 1889 yılında on beş yaşındaydı. Ancak bu hikâye için çok genç olacağından sanatçı ruhumun imtiyazını kullanarak onu on yedi yaşında gösterdim. Houdini, dokuz yaşından itibaren trapezci olarak gösteri yapmasına rağmen sihirbazlık gösterilerine 1889'da değil, 1891 yılında başladı. Karısı Bess ile 1893 yılında tanıştı ve dillere destan bir aşk masalı yaşadılar.

Houdini hayranlarının ve tarihçilerin, kariyerinin sonlarında gerçekleştirdiği ünlü kaçış numaralarını kullanmama kızmayacaklarını umuyorum. 'İşkence Hücresi,' tam adıyla 'Çin Su İşkence Hücresi' numarası, ilk olarak 1912 yılında yapıldı.

1901 yılında 'Süt Güğümünden Kaçış' numarasını sergiledi. Mephisto'nun tanıtım sırasındaki '...başarısızlık ise boğularak ölümüne neden olacak...' sözleri, Houdini'nin reklam afişlerinden alınmış sözlerdir. 'Dönüşüm' numarası, başka sihirbazlar tarafından da yapıldı ancak 1894 yılında, sahnede karısıyla birlikte gerçekleştirdiği için Houdini'nin yaptığı numara dikkatleri üzerine çekti. Diğer gösteriler, sadece erkekler tarafından yapılmıştı. Houdini, kendini ve numaralarını pazarlamakta çok başarılıydı. Kamaralarında konuşmaları sırasında Liza'nın Audrey Rose'a, "Bir şeyi satma tarzının bir yetenek olduğunu söylüyor," sözleriyle bunu bir parça da olsa göstermeye çalıştım.

Houdini, sihirbazlık kariyeri boyunca ucuz müzelerden vodvillere, gezici sirklerde gösterinin küçük bir parçası olmaya kadar pek çok gösteri yaptı. Gösterilerini daha büyük tehlikeler yaratarak daha geniş kalabalıkları çekecek şekilde değiştirdikten sonra Kartların Kralı, Kelepçelerin Kralı ve bugün hayran olduğumuz kaçış ustası bir sihirbaz olarak tanınmaya başladı. Gençlik yıllarında tanıştığı birinin ona, dil bilgisini düzeltmesinde yardımcı olduğuna dair bazı rivayetler vardır. Ben bu gizemli kişiyi Mephistopheles olarak hayal ettim. Ruh çağırma seanslarının popüler hâle geldiği hayatının sonraki dönemlerinde, sahtekârları açığa çıkarmak için mücadele verdi. Liza'nın, ölülerle konuşmak istediğini söylediği sahnede, "Ruh çağırma bir aldatmaca," diye bağırmasını eklemek hoş bir ayrıntıydı.

Houdini'nin hayatıyla ilgili daha çok bilgi için size Sid Fleischman'ın yazdığı ESCAPE! The Story of the Great Houdini kitabını öneririm.

Aynı zamanda 'Bavyeralı Karındeşen' olarak da bilinen Andreas Bichel gerçekten yaşamış bir katildir. Onun kart falı bakma yeteneklerini gezici sirkin bir parçası olması doğrultusunda yeniden şekillendirdim ve suçlarını tarot kartlarını yansıtacak şekilde değiştirdim. Bu romanın hikâyesinin geçtiği zaman diliminde gerçek Bichel çoktan idam edilmişti. Öldürme metodu şuydu: Sihirli aynasıyla geleceklerini gösterme vaadiyle genç kadınları kandırarak

evine getiriyor, ellerini arkadan bağlıyor, gözlerini bağlıyor ve onları öldürüyordu. Bu hikâyedeki Andreas gibi kurbanlarından kumaş çalıyordu. Zaten bu sayede yakalandı. Kayıp bir kadının kız kardeşi, kasabaya gelip dükkân sahiplerine kız kardeşini görüp görmediklerini sorarken terzinin, kız kardeşinin iç etekliğinden bir yelek diktiğini gördü. Bu kumaşı ve siparişi ona veren adamın ismini alıp polise bildirdi. Daha sonra kayıp kadınların cesetlerini, Bichel'in odunluğunda gömülü olarak buldular.

Babamın arkadaşlarından biri, New York şehrinde, ahlak masasında polis. Bana, gizli operasyonlar sırasında insanların suçluların karakterine çok fazla bürünmelerinin tehlikelerinden bahsetti. Bu yüzden Audrey Rose'un yaptıklarını, normalin dışında davranacağı şekilde göstermekle kalmadım, onun tehlikeye yenik düştüğünü de gösterdim. Audrey Rose, bir illüzyon yaratmak için o kadar çok çalıştı ki bu, neredeyse gerçek oldu. Bu gizli operasyonun arkasındaki esinlenme için babamın arkadaşına çok teşekkür ederim.

Bahsedilmeyen diğer tarihi yanlışlar ya da yaratıcı esinlenmeler, kurgusal olarak kaderine terk edilmiş bu lüks transatlantikte geçen ihtişamlı maceranın okuma zevkini artırmak umuduyla yapıldı.

TEŞEKKÜRLER

Belki garip ama bir kitap yayımlamak sirkten hiç de farklı değildir. Her aşamada işlemin farklı yönleriyle ilgilenen bir sürü sanatçı vardır. Birlikte çalışır, basit bir belgeyi göz kamaştırıcı, özel bir hâle sokarlar.

Azılı bir temsilci ve nazik bir dost arasında, Andreas'ın şipşak kart değiştirme numarası kadar hızlı geçiş yapma yeteneğiyle beni kendine hayran eden Barbara Poelle'a çok teşekkürler. Sihirlerini kullanmaya devam ettikleri için Irene Goodman Ajansındaki ekibe, Baror International Inc'ten Heather Baror-Shapiro'ya ve APA'daki Sean Berard'a. Audrey Rose ve Thomas'ın ne kadar parlak bir geleceği olduğunu görmek için sihirli bir aynaya ihtiyacım yok.

Jenny Bak, inanılmaz düzenlemenle sıkıcı bir ilk taslağı, Mephisto'nun en gösterişli frakından daha fazla ışıldayana kadar parlattın. Sen benim kanlı ve gösterişli bütün şeylerde ortağımsın; karanlık yönümü her zaman şımarttığın için teşekkürler. Sasha Henriques, notlarınızla harika ilaveler yapmaya devam ediyorsunuz. Tüm kalbimle teşekkürler! JIMMY Patterson Books ile Little, Brown'da mucizeler yaratan tüm ekip ve herkesi bir araya getiren yetenekli sirk müdürümüz: James Patterson, Sabrina Benun, Julie Guacci, Erinn McGrath, Tracy Shaw, Stephanie Yang, Aubrey Poole, Shawn Sarles, Ned Rust, Elizabeth Blue Guess, Linda Arends ve taslaklarımı okuyan Susan Betz. Reklam ve pazarlamadan, satış ve üretim takımına; iç sayfalardaki sanatsal çalışmalardan, büyülü kapağa kadar, bu serideki desteğiniz ve çalışmalarınız için size sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Anne ve baba. Her zaman hayallerin gücüne inandınız. Sizin sevginiz ve desteğiniz olmasa kaybolurdum. (Özellikle kan alacakları zamanlarda tüm doktor randevularına benimle birlikte geldiniz.) Kelli, en ilginç tarzdaki hayallerini gerçekleştirmeye devam et. (Dogwood Lane Butik'e atıfta bulundum.) Her zamanki gibi özel stilistim olduğun, hem beni hem evimi modaya uygun tuttuğun

için teşekkür ederim. Sanırım sana bir kız kardeş gözüyle bakacağım. Ben, Carol Ann, Brock, Vanna, Rich amca ve Marian teyze, Laura, George, Rich, Rod, Jen, Olivia, Gage, Bella, Oliver ve aile-deki bütün yavru tüy yumakları, hepinizi çok seviyorum.

Irina, Phantom Rin, uhrevi çizimlerin sahibi. Benim hayal gücümden görüntüleri alıp, geliştirip bir kez daha inanılmaz eserlere dönüştürdün. Mephisto'nun eldivenine ay ve yıldızları koyma ve Ay Işığı Karnavalı'ndaki karakterlere, dizayn ettiğin tarot kartları ve iskambil kâğıtlarıyla hayat verme fikrin için çok teşekkürler.

Traci Chee, kitap etkinlikleri için birlikte yolculuk ettiğim oda arkadaşım, zorlu tıbbi müdahaleler ve güzel şeylerde yanımda olan kişi. Arkadaşlığının hem kitap sektöründe hem dışında, benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu anlatamam.

Stephanie Garber, senin nasıl bir süper güce sahip olduğunu gerçekten bilmiyorum ama hep EN doğru zamanda aradın. Sana hayatımın sonuna kadar minnettar kalacağım! Olayların akışı, karakterler, edebi tavsiyeler ve hayatla ilgili bütün o konuşmalarımız efsaneviydi.

Sarah Nicole Lemon, Renee Ahdieh, Alexandra Villasante, Nicole Castroman, Gloria Chao, Samira Ahmed, Kelly Zekas, Sandhya Menon, Riley Redgate, Lyndsay Ely, Hafsah (ve Asma!) Faizal, Sizinle etkinliklerde zaman geçirmek çok güzeldi.

Kütüphaneciler, öğretmenler, kitapçılar, kitap bloğu yazarları, booktuberlar, bookstagrammerlar... Bu seriye olan sevginizi öğrencilerinize, dostlarınıza ve tüm internete aktardığınız için teşekkürler. Özel bir teşekkür de Sasha Alsberg, Katie Stutz, Rec-It Rachel, My Friends Are Fiction'dan Kristen, Stacee namıdiğer Book Junkee, Dark Faerie Tales'dan Bridget ve The Reader and the Chef'ten Melissa'ya, Brittany's Book Rambles'tan Brittany'ye, Novelly Yours'tan Brittany'ye ve tüm keçi tayfasına.

Ve siz. Bu kitabı sonuna kadar okuyanlar, başka bir cinayet macerasında bana eşlik ettiğiniz, okuduğunuz ve hayal ettiğiniz için size teşekkür ederim.

YAYIMLANDIĞI İLK HAFTA *NEW YORK TIMES*
BESTSELLER LİSTESİNE İLK SIRADAN GİREN *BÜYÜ VE KAN*
ŞİMDİ TÜRKİYE'DE!

BÜYÜ ve KAN

THG
0251133
SAT
0251133 SAT

"SIRADAN OLAN SIKICIDIR.
SIRADIŞIYSA UNUTULMAZDIR."

Muhteşem bir transatlantikte New York'a yolculuk yapan Audrey Rose ve Thomas, geçirecekleri bir hafta boyunca Ay Işığı Karnavalı'nın sergileyeceği sıradışı gösterilerin keyfini çıkaracaklardır. Sihirbazlar, cambazlar, falcılar, eşsiz bir kaçış ustası...
Ancak soylu kızlar kaybolmaya ve vahşice sergilenen cesetler ortaya çıkmaya başladığında ihtişamlı yolculuğun büyüsü bozulur. Yoksa yolcuları okyanusun dalgalarından daha şiddetli sarsan bu cinayetlerin sorumlusu, kendi büyülü gösterisini mi oynamaktadır?

"Kitabın karanlık atmosferi ve değişik karakterleri okuyucuyu büyülüyor. Audrey Rose dişli bir kadın karakter. Onun gizem ve aşk içindeki yolculuğu herkesi hayran bırakıyor."

-Kirkus

"Bu kitabın her cümlesi muhteşem. Gösterilerin ve göstericilerin büyüsüne kapılmamak elde değil. Ustaca yazılmış."

-Hypable

www.ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlar

EPHESUS

9 786257 077095